

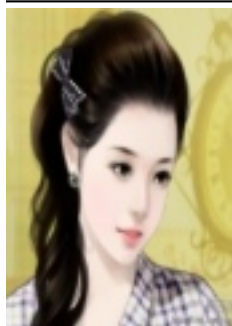
Nữ Chính Yêu Nam Phụ

Contents

Nữ Chính Yêu Nam Phụ	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	9
4. Chương 04	11
5. Chương 05	14
6. Chương 06	17
7. Chương 07	19
8. Chương 08	22
9. Chương 09	24
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	31
13. Chương 13	34
14. Chương 14	36
15. Chương 15	38
16. Chương 16	41
17. Chương 17	44
18. Chương 18	47
19. Chương 19	50
20. Chương 20	53
21. Chương 21	57
22. Chương 22	60
23. Chương 23	63
24. Chương 24	66
25. Chương 25	69
26. Chương 27	74
27. Chương 28	77
28. Chương 29	80
29. Chương 30	83
30. Chương 31	86
31. Chương 32	89
32. Chương 33	92
33. Chương 34	95
34. Chương 35	99
35. Chương 36	102
36. Chương 37	105
37. Chương 38	108
38. Chương 39	111
39. Chương 40	114
40. Chương 41	117
41. Chương 42	120

42. Chương 43	123
43. Chương 44	126
44. Chương 45	129
45. Chương 46	132
46. Chương 47	135
47. Chương 48	138
48. Chương 49	142
49. Chương 50	145
50. Chương 51 – Hoàn	148

Nữ Chính Yêu Nam Phụ

Giới thiệu

Một ngày đẹp trời nọ, An Vân Thương xuyên vào một cuốn tiểu thuyết mà cô ghét vô cùng. Hơn thế

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-chinh-yeu-nam-phu>

1. Chương 01

Chương 1: Ai cũng không yêu.

An Vân Thương vừa xem xong một quyển tiểu thuyết khiến người đọc phải phát điên, cô bực mình quăng sách ra xa, mắng to: “Tình tiết truyện kiểu quái gì đây? Xem mà muốn mắc ói!” Nữ chính của truyện đúng là một đại sát tinh, nam chính không thì cô ta, lúc nào cũng hành hạ cô ta, nhưng cô ta vẫn không biết xấu hổ mà cứ suốt ngày hi hi ha ha bám theo hoài không dứt!

Nhưng cái đáng giận nhất của cuốn tiểu thuyết này là... tên của nữ nhân vật chính lại... giống hệt tên cô, lúc trước cũng chỉ vì nguyên nhân này nên cô mới tò mò xem nó, mà giờ tức giận cũng chính vì nguyên nhân này đây.

Nếu như thực sự gặp được tên con trai có tính cách như nam chính ở ngoài đời, chắc chắn cô sẽ tránh anh ta thật xa, không bao giờ muốn dây dưa với loại người đó! Mắng được vài câu, An Vân Thương bỗng cảm thấy đầu óc mơ hồ, mí mắt nặng trĩu.

Vừa đúng lúc! Đi ngủ thôi!

Nghĩ như vậy nên Vân Thương nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

—bamholyland—

An Vân Thương bị người ta đánh thức, cô đang ngủ thì nghe thấy loáng thoáng đâu đó có một giọng nữ mềm mại đang gọi tên mình.

Cô chậm chậm mở mắt, vừa mở mắt ra đã bị cảnh tượng và người phụ nữ trước mắt làm cho giật mình.

Cái chỗ quỷ quái nào đây?

Tại sao cô lại ở chỗ này?

Và người phụ nữ nhu nhược đang khóc sụt sùi như Lâm Đại Ngọc này là ai?

Thấy An Vân Thương tỉnh lại, Lâm Trầm Nguyệt vui mừng vội vàng ôm chầm lấy cô.

“Vân thương, cuối cùng con cũng đã tỉnh! Con có biết lần này con té từ cầu thang xuống đã khiến dì sợ hãi đến mức nào không!” – Lâm Trầm Nguyệt khóc như mưa, may mắn bà là một mỹ nhân nên nhìn tướng khóc cũng không quá xấu.

Có điều, lời nói của bà cùng với khung cảnh xung quanh đã khiến An Vân Thương đang nằm trên giường phải lạnh sống lưng.

Chuyện quái gì thế này, đừng nói là cô đã xuyên không vào cái cuốn tiểu thuyết mà cô vừa tức giận quăng lên đầu giường đấy nhé!

An Vân Thương biết rõ phòng mình không phải như thế này, cô cũng không có dì, càng không té ngã từ trên cầu thang xuống. Nhưng tất cả những việc đó đều có trong cuốn tiểu thuyết.

An Vân Thương đẩy bà dì đang khóc đến ngấp phòng ra, đưa hai tay bưng kín mắt mình. Trời ơi! Chẳng qua cô chỉ mắng cuốn tiểu thuyết ấy mấy câu thôi mà, sao có thể xuyên vào đây được?

Cuốn tiểu thuyết này rất chán, cô không hề thích nó.

Lâm Trầm Nguyệt thấy An Vân Thương khó chịu mà khóc khiến dì cũng luống cuống. Từ nhỏ An Vân Thương đã mồ côi cả cha lẫn mẹ, con bé vẫn sống ở nhà ngoại, và dì Lâm Trầm Nguyệt là người trực tiếp thay cha mẹ chăm sóc cho Vân Thương, dì luôn coi Vân Thương như con gái ruột, đến khi lập gia đình cũng dẫn theo về sống cùng, tiếp tục chăm sóc cho cô.

Đây là khoảng thời gian dì vừa kết hôn, đang cùng dượng đi hưởng tuần trăng mật, nhưng chưa được mấy ngày đã nhận được cuộc điện thoại nói Vân Thương bị té từ trên cầu thang xuống.

Lâm Trầm Nguyệt ngay lập tức quăng tuần trăng mật sang một bên, nhanh chóng kéo chồng chạy về.

Đây chính là đoạn Lâm Trầm Nguyệt vừa trở về từ tuần trăng mật.

Trong đầu An Vân Thương có ký ức trước kia của nhân vật nữ chính, đồng thời cô cũng đã xem qua cuốn tiểu thuyết này nên biết rất rõ vì sao mình lại bị ngã cầu thang.

Trong tiểu thuyết An Vân Thương không hề nói ra thủ phạm đã đẩy cô xuống, bởi vì thủ phạm chính là cậu cả Lương Mạc Sâm – người mà nữ chính đã thích ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng An Vân Thương đang nằm trên giường lúc này không phải là đại sát tinh như trước kia nữa, tất nhiên cô sẽ không bỏ qua cho thằng nhãi đó.

Cô lấy tay che mặt, khóc thút thít: “Dì ơi, con không nên ở đây quấy rối hạnh phúc của dì. Tuy rằng dì và dượng Lương đối xử với con rất tốt, thế nhưng con ở đây sẽ làm cho người ta chán ghét. Con chẳng qua chỉ nói anh Mạc Sâm nhìn rất đẹp trai thế mà anh ấy lại đẩy con xuống lầu, xem ra con thật sự không thích hợp ở chỗ này... huhuhuhuhu...”

Lâm Trầm Nguyệt còn tưởng rằng An Vân Thương bị trượt chân nên mới ngã cầu thang, hóa ra lại vì một lý do khác, lúc này nghe xong lời nói của Vân Thương, sắc mặt dì trở nên trắng bệch.

Thực ra dì Trầm Nguyệt có hơi sợ hai đứa con trai riêng của Lương Khải, nhất là đứa con lớn – Lương Mạc Sâm, cả ngày đeo một bộ mặt nặng trĩu, trông rất khủng bố!

Thế mà nó lại dám làm tổn thương Vân Thương bé nhỏ của bà, nhẫn tâm đẩy con bé xuống lầu, hành động này thật quá độc ác, quá tàn nhẫn!

Lâm Trầm Nguyệt lặng im suy nghĩ một lúc mới vỗ vai an ủi Vân Thương. “Vân Thương, con nói thật sao? Nếu đúng là thế thì dì phải đi tìm dượng Lương của con giải quyết mới được.”

“Dì ơi, con lừa dì làm gì, dì xem, cả bắp chân con đều bị trầy da chảy máu... Toàn thân đều có thương tích đây này.” An Vân Thương chỉ lên vết thương đã được băng bó cẩn thận trên bắp chân, trên băng gạc trắng có chút máu hồng từ miệng vết thương thấm qua lớp băng, đến Vân Thương tự mình nhìn còn thấy sợ.

Trong cuốn tiểu thuyết này, nhân vật cô ghét nhất chính là Lương Mạc Sâm, hẳn ta đã không nhận tình yêu mù quáng ngốc nghếch của An Vân Thương thì thôi, lại còn hay bắt nạt cô nhóc đó. Lúc này có cơ hội mà không báo thù thì cô đúng là đồ đầu heo!

“A, thật đúng do Mạc Sâm làm ư? Sao nó có thể làm như vậy được!” Lâm Trầm Nguyệt thương tiếc cháu gái đến mức muốn khóc, bà không ngờ mới đưa Vân Thương tới đây một thời gian mà cô đã bị thương rồi. Đáng sợ hơn là lại do đứa trẻ Lương Mạc Sâm khủng bố kia làm.

An Vân Thương muốn an ủi dì Trầm Nguyệt nhưng không được, nên đành đưa tay lên xoa trên mặt mình, giả vờ lau đi những giọt nước mắt không hề tồn tại, sau đó nhẹ thì thào: “Dì, con cảm thấy tâm trạng không tốt, cũng rất mệt nữa, dì cho con yên lặng nghỉ ngơi một chút nha!”

Lâm Trầm Nguyệt cũng đang muốn đi tìm chồng để xử lý việc này, Lương Mạc Sâm cố ý gây thương tích cho Vân Thương, đây là chuyện nghiêm trọng, nghĩ vậy bèn đứng lên chuẩn bị đi.

An Vân Thương suy nghĩ một chút mới nói với dì Trầm Nguyệt đang chuẩn bị bước ra khỏi phòng: “Dì làm cho con một ít thức ăn nhé? Con cảm thấy hơi đói...”

Đúng là Vân Thương đang đói bụng, hơn nữa cô có cái tật phải ăn no mới nghĩ tiếp được. Một lát nữa cô phải sắp xếp lại thông tin trong đầu mình, truyện này nhiều tình tiết như thế, chắc chắn phải có một ít thức ăn vào bụng mới được.

“Được, Vân Thương, con chờ dì một lát.” – Lâm Trầm Nguyệt lập tức gạt đầu, mở cửa đi ra ngoài.

Chờ dì vừa ra khỏi cửa, An Vân Thương lập tức xốc chân, khập khễnh đi tới cửa ban công, kéo màn cửa sổ nhìn ra khung cảnh cỏ cây xanh mướt ở bên ngoài, cô rơi vào trạng thái trầm tư suy nghĩ.

Nguyên nhân có phải vì cô xỉ vả cuốn truyện này nên mới bị trừng phạt phải xuyên vào trong sách không? Ôi trời! Chuyện quái gì thế này?

Vân Thương vẫn chưa xem hết bộ tiểu thuyết, nhưng trong phần giới thiệu vẫn tất có nói qua nữ chính và nam chính cuối cùng vẫn hạnh phúc bên nhau.

Chỉ có điều, nhớ tới chuyện nữ chính An Vân Thương ngay từ đầu đã bị nam chính Lương Mạc Sâm ức hiếp đủ đường, lại bị cậu em trai Lương Mạc Tư hòa theo anh trai hành hạ nữ chính. Nữ chính của truyện như một đứa ngốc, bị người ta chà đạp, dày vò, chịu rất nhiều đau khổ, nhưng ngoại trừ dì Trầm Nguyệt ra, chẳng còn ai yêu thương cô ta cả.

Mãi về sau tay nam chính mới động lòng với nữ chính, nhưng con bé nữ chính vẫn rất nghe lời, mặc kệ cho người ta tiếp tục bắt nạt mình, rõ ràng trong truyện này nữ chính không hề có một chút nhân quyền nào cả!

Còn nữa, trong tiểu thuyết này có nói tới việc nam chính thích một cô giúp việc trong nhà tên Tả Lâm Lâm. Hẳn bị Tả Lâm Lâm quyến rũ đến mức say đắm, hình như giữa hai người này còn nảy sinh quan hệ mờ ám.

An Vân Thương hừ lạnh. Cô chẳng lạ gì cái loại ái tình máu chó đấy!

Cách sống của nữ chính trong truyện hoàn toàn không phù hợp với tính cách thực của An Vân Thương, cho nên cô không muốn đi theo vết xe đổ cũ, càng không muốn phối hợp diễn xuất theo kịch bản cùng với tay Lương Mạc Sâm kia.

Cô nghĩ từ ngày hôm nay trở đi sẽ chỉ gặp mặt dì Trầm Nguyệt và một số người làm trong nhà, còn những thứ khác cô không quan tâm, bất kể là ai cũng không muốn gặp. Nếu không gặp mặt bọn họ thì những việc xấu xa theo nội dung kịch bản sẽ không xảy ra.

Ha ha ha ha, nghĩ đến đây An Vân Thương mới nở nụ cười hiếm thấy.

Lần này cô sẽ nhốt mình ở trong phòng, suốt ngày ở nhà 24/24 để xứng với cái danh trạch nữ.

Nhưng cô còn chưa kịp hưởng thụ một chút thời gian yên tĩnh thì cửa phòng đột nhiên bị ai đó gõ mạnh lên.

Nghe thấy âm thanh gõ cửa, An Vân Thương mới phát hiện mình đã đứng ở bên cửa ban công được một lúc.

Vân Thương nhớ vừa rồi có nhờ dì Trầm Nguyệt làm một ít thức ăn, có thể là dì mang thức ăn lên cho cô, vì vậy bèn trả lời “Đừng gõ cửa, con tới ngay.”

Nhưng vừa dứt lời, bên kia vẫn tiếp tục đập cửa, ngày càng dồn dập mạnh mẽ.

An Vân Thương cảm thấy không ổn, có lẽ người đang gõ cửa không phải là cô hầu nữ bê đồ ăn lên cho cô, mấy cô hầu đâu có gan đập cửa phòng chủ mạnh như vậy.

Trong lòng bỗng dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Vân Thương thận trọng tới gần cửa, cô không mở mà nói vọng ra với người bên ngoài: “Ai vậy?”

Người đứng ngoài cửa cuối cùng cũng dừng lại, yên lặng vài giây, một giọng nói lạnh lẽo mang theo sự tức giận truyền vào trong lỗ tai của An Vân Thương.

“An Vân Thương, cô mở cửa ra cho tôi!”

Ai nha! Thì ra là nam chính đã tới!

An Vân Thương nghe giọng nói đoán đây chắc hẳn là gã nam chính Lương Mạc Sâm, bởi vì đàn ông trẻ tuổi lại có giọng nói lạnh lùng trong nhà này ngoại trừ hẳn ra không còn ai khác.

Nếu cô nhớ không lầm thì em trai của Lương Mạc Sâm là Lương Mạc Tư, thời gian này đang dọn ra ngoài ở vì muốn phản đối hôn lễ của dì Trầm Nguyệt và dượng Lương Khải.

Vì vậy người đang đứng ngoài cửa chỉ có thể là Lương Mạc Sâm!

An Vân Thương hít vào một hơi thật sâu, cô không thém gặp mặt tên Lương Mạc Sâm đó đâu! Để cô gặp loại đàn ông cặn bã đó chỉ tổ mắc ối thêm!

“Anh muốn tôi mở cửa làm gì?” Im lặng một lúc lâu, Vân Thương mới nói với người đang đứng bên ngoài.

Lương Mạc Sâm đứng trước cửa sững sốt một lúc lâu, từ khi An Vân Thương dọn vào nhà này, ngày nào cô ta cũng muốn bám lấy hắn, lúc này hắn muốn cô mở cửa, chẳng phải cô sẽ như mọi lần cười khúc khích nhanh chóng chạy ra mở cửa sao?

Thế quái nào mà lần này cô ta lại đứng ở bên trong hỏi hắn muốn mở cửa để làm gì?

Lẽ nào cô ta bị quăng xuống lầu nên đầu bị điên rồi?

“Mở cửa ra!” – Lương Mạc Sâm không thích lời thôi dãi dòng.

Ánh mắt lạnh lẽo trừng lên với cánh cửa, hắn không vui nên hai hàng lông mày nhíu lại. Đúng là hắn không cẩn thận đã làm An Vân Thương ngã xuống lầu, nhưng thật không ngờ con bé chết tiệt kia lại nói ra chuyện này khiến Lâm Trầm Nguyệt vừa thấy cha là đã nhào vào khóc như mưa. Cha hắn nghe chuyện lại gọi hắn ra nói sau này đừng làm như thế nữa, nếu không thì cũng dọn ra ngoài ở như Lâm Mạc Tư đi.

Hay thật! Lương Mạc Sâm cười lạnh, đây là Lương gia, cũng là nhà của hắn, dựa vào cái gì mà Lâm Trầm Nguyệt và An Vân Thương được ở đây còn anh em bọn họ lại bị cha đuổi ra ngoài?

Mặc dù hắn cũng không thích ở đây, cũng không nghĩ sẽ ở lâu dài, thế nhưng căn nhà này là nơi cha và mẹ đã mua trước kia, đối với hắn mà nói là nơi có rất nhiều kỉ niệm.

Thế mà cái con bé An Vân Thương chết tiệt không biết tốt xấu kia lại hại hắn phải ra khỏi nhà, hôm nay hắn phải trừng trị cô ta một trận mới được!

Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22
Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 14 Chương 13 Chương 12
Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03
Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

2. Chương 02

Chương 1: Ai cũng không yêu.

An Vân Thương vừa xem xong một quyển tiểu thuyết khiến người đọc phải phát điên, cô bực mình quăng sách ra xa, mắng to: “Tình tiết truyện kiểu quái gì đây? Xem mà muốn mắc ói!” Nữ chính của truyện đúng là một đại sát tinh, nam chính không thí cô ta, lúc nào cũng hành hạ cô ta, nhưng cô ta vẫn không biết xấu hổ mà cứ suốt ngày hi hi ha ha bám theo hoài không dứt!

Nhưng cái đáng giận nhất của cuốn tiểu thuyết này là... tên của nữ nhân vật chính lại... giống hệt tên cô, lúc trước cũng chỉ vì nguyên nhân này nên cô mới tò mò xem nó, mà giờ tức giận cũng chính vì nguyên nhân này đây.

Nếu như thực sự gặp được tên con trai có tính cách như nam chính ở ngoài đời, chắc chắn cô sẽ tránh anh ta thật xa, không bao giờ muốn dây dưa với loại người đó! Mắng được vài câu, An Vân Thương bỗng cảm thấy đầu óc mơ hồ, mí mắt nặng trĩu.

Vừa đúng lúc! Đi ngủ thôi!

Nghĩ như vậy nên Vân Thương nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

—bamholylnd—

An Vân Thương bị người ta đánh thức, cô đang ngủ thì nghe thấy loáng thoáng đâu đó có một giọng nữ mềm mại đang gọi tên mình.

Cô chậm chậm mở mắt, vừa mở mắt ra đã bị cảnh tượng và người phụ nữ trước mắt làm cho giật mình.

Cái chỗ quỷ quái nào đây?

Tại sao cô lại ở chỗ này?

Và người phụ nữ nhu nhược đang khóc sụt sùi như Lâm Đại Ngọc này là ai?

Thấy An Vân Thương tỉnh lại, Lâm Trầm Nguyệt vui mừng vội vàng ôm chặt lấy cô.

“Vân thương, cuối cùng con cũng đã tỉnh! Con có biết lần này con té từ cầu thang xuống đã khiến dì sợ hãi đến mức nào không!” – Lâm Trầm Nguyệt khóc như mưa, may mắn bà là một mỹ nhân nên nhìn tướng khóc cũng không quá xấu.

Có điều, lời nói của bà cùng với khinh cảnh xung quanh đã khiến An Vân Thương đang nằm trên giường phải lạnh sống lưng.

Chuyện quái gì thế này, đừng nói là cô đã xuyên không vào cái cuốn tiểu thuyết mà cô vừa tức giận quăng lên đầu giường đấy nhé!

An Vân Thương biết rõ phòng mình không phải như thế này, cô cũng không có dì, càng không té ngã từ trên cầu thang xuống. Nhưng tất cả những việc đó đều có trong cuốn tiểu thuyết.

An Vân Thương đẩy bà dì đang khóc đến ngập phòng ra, đưa hai tay bưng kín mắt mình. Trời ơi! Chẳng qua cô chỉ mắng cuốn tiểu thuyết ấy mấy câu thôi mà, sao có thể xuyên vào đây được?

Cuốn tiểu thuyết này rất chán, cô không hề thích nó.

Lâm Trầm Nguyệt thấy An Vân Thương khó chịu mà khóc khiến dì cũng luống cuống. Từ nhỏ An Vân Thương đã mồ côi cả cha lẫn mẹ, con bé vẫn sống ở nhà ngoại, và dì Lâm Trầm Nguyệt là người trực tiếp thay cha mẹ chăm sóc cho Vân Thương, dì luôn coi Vân Thương như con gái ruột, đến khi lập gia đình cũng dẫn theo về sống cùng, tiếp tục chăm sóc cho cô.

Đây là khoảng thời gian dì vừa kết hôn, đang cùng dựng đi hưởng tuần trăng mật, nhưng chưa được mấy ngày đã nhận được cuộc điện thoại nói Vân Thương bị té từ trên cầu thang xuống.

Lâm Trầm Nguyệt ngay lập tức quăng tuần trăng mật sang một bên, nhanh chóng kéo chồng chạy về.

Đây chính là đoạn Lâm Trầm Nguyệt vừa trở về từ tuần trăng mật.

Trong đầu An Vân Thương có ký ức trước kia của nhân vật nữ chính, đồng thời cô cũng đã xem qua cuốn tiểu thuyết này nên biết rất rõ vì sao mình lại bị ngã cầu thang.

Trong tiểu thuyết An Vân Thương không hề nói ra thủ phạm đã đẩy cô xuống, bởi vì thủ phạm chính là cậu cả Lương Mạc Sâm – người mà nữ chính đã thích ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng An Vân Thương đang nằm trên giường lúc này không phải là đại sát tinh như trước kia nữa, tất nhiên cô sẽ không bỏ qua cho thằng nhãi đó.

Cô lấy tay che mặt, khóc thút thít: “Dì ơi, con không nên ở đây quấy rối hạnh phúc của dì. Tuy rằng dì và dưỡng Lương đối xử với con rất tốt, thế nhưng con ở đây sẽ làm cho người ta chán ghét. Con chẳng qua chỉ nói anh Mạc Sâm nhìn rất đẹp trai thế mà anh ấy lại đẩy con xuống lầu, xem ra con thật sự không thích hợp ở chỗ này... huhuhuhuhu...”

Lâm Trầm Nguyệt còn tưởng rằng An Vân Thương bị trượt chân nên mới ngã cầu thang, hóa ra lại vì một lý do khác, lúc này nghe xong lời nói của Vân Thương, sắc mặt dì trở nên trắng bệch.

Thực ra dì Trầm Nguyệt có hơi sợ hai đứa con trai riêng của Lương Khải, nhất là đứa con lớn – Lương Mạc Sâm, cả ngày đeo một bộ mặt nặng trĩu, trông rất khủng bố!

Thế mà nó lại dám làm tổn thương Vân Thương bé nhỏ của bà, nhẫn tâm đẩy con bé xuống lầu, hành động này thật quá độc ác, quá tàn nhẫn!

Lâm Trầm Nguyệt lặng im suy nghĩ một lúc mới vỗ vai an ủi Vân Thương. “Vân Thương, con nói thật sao? Nếu đúng là thế thì dì phải đi tìm dưỡng Lương của con giải quyết mới được.”

“Dì ơi, con lừa dì làm gì, dì xem, cả bắp chân con đều bị trầy da chảy máu... Toàn thân đều có thương tích đây này.” An Vân Thương chỉ lên vết thương đã được băng bó cẩn thận trên bắp chân, trên băng gạc trắng có chút máu hồng từ miệng vết thương thấm qua lớp băng, đến Vân Thương tự mình nhìn còn thấy sợ.

Trong cuốn tiểu thuyết này, nhân vật cô ghét nhất chính là Lương Mạc Sâm, hẳn ta đã không nhận tình yêu mù quáng ngốc nghếch của An Vân Thương thì thôi, lại còn hay bắt nạt cô nhóc đó. Lúc này có cơ hội mà không báo thù thì cô đúng là đồ đầu heo!

“A, thật đúng do Mạc Sâm làm ư? Sao nó có thể làm như vậy được!” Lâm Trầm Nguyệt thương tiếc cháu gái đến mức muốn khóc, bà không ngờ mới đưa Vân Thương tới đây một thời gian mà cô đã bị thương rồi. Đáng sợ hơn là lại do đứa trẻ Lương Mạc Sâm khủng bố kia làm.

An Vân Thương muốn an ủi dì Trầm Nguyệt nhưng không được, nên đành đưa tay lên xoa trên mặt mình, giả vờ lau đi những giọt nước mắt không hề tồn tại, sau đó nhẹ thì thào: “Dì, con cảm thấy tâm trạng không tốt, cũng rất mệt nữa, dì cho con yên lặng nghỉ ngơi một chút nha!”

Lâm Trầm Nguyệt cũng đang muốn đi tìm chồng để xử lý việc này, Lương Mạc Sâm cố ý gây thương tích cho Vân Thương, đây là chuyện nghiêm trọng, nghĩ vậy bèn đứng lên chuẩn bị đi.

An Vân Thương suy nghĩ một chút mới nói với dì Trầm Nguyệt đang chuẩn bị bước ra khỏi phòng: “Dì làm cho con một ít thức ăn nhé? Con cảm thấy hơi đói...”

Đúng là Vân Thương đang đói bụng, hơn nữa cô có cái tật phải ăn no mới nghĩ tiếp được. Một lát nữa cô phải sắp xếp lại thông tin trong đầu mình, truyện này nhiều tình tiết như thế, chắc chắn phải có một ít thức ăn vào bụng mới được.

“Được, Vân Thương, con chờ dì một lát.” – Lâm Trầm Nguyệt lập tức gật đầu, mở cửa đi ra ngoài.

Chờ dì vừa ra khỏi cửa, An Vân Thương lập tức xoắn chân, khập khễnh đi tới cửa ban công, kéo màn cửa sổ nhìn ra khung cảnh cỏ cây xanh mướt ở bên ngoài, cô rơi vào trạng thái trầm tư suy nghĩ.

Nguyên nhân có phải vì cô xỉ vãi cuốn truyện này nên mới bị trừng phạt phải xuyên vào trong sách không? Ôi trời! Chuyện quái gì thế này?

Vân Thương vẫn chưa xem hết bộ tiểu thuyết, nhưng trong phần giới thiệu vẫn tất có nói qua nữ chính và nam chính cuối cùng vẫn hạnh phúc bên nhau.

Chỉ có điều, nhớ tới chuyện nữ chính An Vân Thương ngay từ đầu đã bị nam chính Lương Mạc Sâm ức hiếp đủ đường, lại bị cậu em trai Lương Mạc Tư hòa theo anh trai hành hạ nữ chính. Nữ chính của truyện như một đứa ngốc, bị người ta chà đạp, dày vò, chịu rất nhiều đau khổ, nhưng ngoại trừ dì Trầm Nguyệt ra, chẳng còn ai yêu thương cô ta cả.

Mãi về sau tay nam chính mới động lòng với nữ chính, nhưng con bé nữ chính vẫn rất nghe lời, mặc kệ cho người ta tiếp tục bắt nạt mình, rõ ràng trong truyện này nữ chính không hề có một chút nhân quyền nào cả!

Còn nữa, trong tiểu thuyết này có nói tới việc nam chính thích một cô giúp việc trong nhà tên Tả Lâm Lâm. Hắn bị Tả Lâm Lâm quyến rũ đến mức say đắm, hình như giữa hai người này còn nảy sinh quan hệ mờ ám.

An Vân Thương hừ lạnh. Cô chẳng lạ gì cái loại ái tình máu chó đấy!

Cách sống của nữ chính trong truyện hoàn toàn không phù hợp với tính cách thực của An Vân Thương, cho nên cô không muốn đi theo vết xe đổ cũ, càng không muốn phối hợp diễn xuất theo kịch bản cùng với tay Lương Mạc Sâm kia.

Cô nghĩ từ ngày hôm nay trở đi sẽ chỉ gặp mặt dì Trầm Nguyệt và một số người làm trong nhà, còn những thứ khác cô không quan tâm, bất kể là ai cũng không muốn gặp. Nếu không gặp mặt bọn họ thì những việc xấu xa theo nội dung kịch bản sẽ không xảy ra.

Ha ha ha ha, nghĩ đến đây An Vân Thương mới nở nụ cười hiếm thấy.

Lần này cô sẽ nhốt mình ở trong phòng, suốt ngày ở nhà 24/24 để xứng với cái danh trạch nữ.

Nhưng cô còn chưa kịp hưởng thụ một chút thời gian yên tĩnh thì cửa phòng đột nhiên bị ai đó gõ mạnh lên.

Nghe thấy âm thanh gõ cửa, An Vân Thương mới phát hiện mình đã đứng ở bên cửa ban công được một lúc.

Vân Thương nhớ vừa rồi có nhờ dì Trầm Nguyệt làm một ít thức ăn, có thể là dì mang thức ăn lên cho cô, vì vậy bèn trả lời “Đừng gõ cửa, con tới ngay.”

Nhưng vừa dứt lời, bên kia vẫn tiếp tục đập cửa, ngày càng dồn dập mạnh mẽ.

An Vân Thương cảm thấy không ổn, có lẽ người đang gõ cửa không phải là cô hầu nữ bê đồ ăn lên cho cô, mấy cô hầu đâu có gan đập cửa phòng chủ mạnh như vậy.

Trong lòng bỗng dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Vân Thương thận trọng tới gần cửa, cô không mở mà nói vọng ra với người bên ngoài: “Ai vậy?”

Người đứng ngoài cửa cuối cùng cũng dừng lại, yên lặng vài giây, một giọng nói lạnh lẽo mang theo sự tức giận truyền vào trong lỗ tai của An Vân Thương.

“An Vân Thương, cô mở cửa ra cho tôi!”

Ai nha! Thì ra là nam chính đã tới!

An Vân Thương nghe giọng nói đoán đây chắc hẳn là gã nam chính Lương Mạc Sâm, bởi vì đàn ông trẻ tuổi lại có giọng nói lạnh lùng trong nhà này ngoại trừ hắn ra không còn ai khác.

Nếu cô nhớ không lầm thì em trai của Lương Mạc Sâm là Lương Mạc Tư, thời gian này đang dọn ra ngoài ở vì muốn phản đối hôn lễ của dì Trầm Nguyệt và đương Lương Khải.

Vì vậy người đang đứng ngoài cửa chỉ có thể là Lương Mạc Sâm!

An Vân Thương hít vào một hơi thật sâu, cô không thèm gặp mặt tên Lương Mạc Sâm đó đâu! Để cô gặp loại đàn ông cặn bã đó chỉ tổ mắc ối thêm!

“Anh muốn tôi mở cửa làm gì?” Im lặng một lúc lâu, Vân Thương mới nói với người đang đứng bên ngoài.

Lương Mạc Sâm đứng trước cửa sừng sốt một lúc lâu, từ khi An Vân Thương dọn vào nhà này, ngày nào cô ta cũng muốn bám lấy hắn, lúc này hắn muốn cô mở cửa, chẳng phải cô sẽ như mọi lần cười khúc khích nhanh chóng chạy ra mở cửa sao?

Thế quái nào mà lần này cô ta lại đứng ở bên trong hỏi hắn muốn mở cửa để làm gì?

Lẽ nào cô ta bị quăng xuống lầu nên đầu bị điên rồi?

“Mở cửa ra!” – Lương Mạc Sâm không thích lời thôi dãi dòng.

Ánh mắt lạnh lẽo tròng lên với cánh cửa, hắn không vui nên hai hàng lông mày nhíu lại. Đúng là hắn không cẩn thận đã làm An Vân Thương ngã xuống lầu, nhưng thật không ngờ con bé chết tiết kia lại nói ra chuyện này khiến Lâm Trầm Nguyệt vừa thấy cha là đã nhào vào khóc như mưa. Cha hắn nghe chuyện lại gọi hắn ra nói sau này đừng làm như thế nữa, nếu không thì cũng dọn ra ngoài ở như Lâm Mạc Tư đi.

Hay thật! Lương Mạc Sâm cười lạnh, đây là Lương gia, cũng là nhà của hắn, dựa vào cái gì mà Lâm Trầm Nguyệt và An Vân Thương được ở đây còn anh em bọn họ lại bị cha đuổi ra ngoài?

Mặc dù hắn cũng không thích ở đây, cũng không nghĩ sẽ ở lâu dài, thế nhưng căn nhà này là nơi cha và mẹ đã mua trước kia, đối với hắn mà nói là nơi có rất nhiều kỉ niệm.

Thế mà cái con bé An Vân Thương chết tiết không biết tốt xấu kia lại hại hắn phải ra khỏi nhà, hôm nay hắn phải trừng trị cô ta một trận mới được!

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

3. Chương 03

Chương 3: Tình cờ gặp cả nam phụ và nam chính.

An Vân Thương đi một mình trên con đường nhỏ, đèn đường trên cao chiếu ánh sáng le lói xuống tán cây thưa thớt ở bên dưới, bóng lá cây đổ lên người Vân Thương, theo mỗi bước chân cô đi, chiếc bóng trên người lúc mờ lúc tỏ khiến cả người cô toát lên vẻ lấp lánh, đẹp thuần khiết.

Cô không để ý xung quanh, trên môi vẫn nở nụ cười mỉm tự nhiên.

Cách đó không xa, Chu Ẩm vừa nghe xong một cuộc điện thoại, khi anh cúp máy quay đầu lại đã thấy An Vân Thương đang đi về phía mình.

Vốn định lên xe nổ máy nhưng anh dừng lại một chút, cuối cùng quyết định không đi ngay mà đứng tại chỗ, ánh mắt dán chặt lên người cô gái đang bước tới, vẻ mặt biểu lộ cảm xúc khó đoán, khóe miệng khẽ nhường lên.

Một phút.

Anh ta đợi đứng một phút cô mới đi đến trước mặt mình, nhưng khi cô bước tới trước mặt anh ta lại làm như không quen biết, cũng không nhìn anh ta lấy một lần, cứ thế đi ngang qua.

Trong khoảng vài giây Chu Ẩm á khẩu, kinh ngạc quay đầu nhìn Vân Thương, thấy cô vẫn từ tốn đưa lưng về phía anh, bước tới phía trước càng lúc càng xa, anh đột nhiên cảm thấy tình huống này rất thú vị.

Cho đến khi hình bóng An Vân Thương sắp khuất, Chu Âm mới thu lại ánh nhìn, bất giác đưa tay lên sờ mặt mình.

Theo lý thuyết mà nói, tuần trước bọn họ mới gặp mặt nhau, tại sao mới qua mấy ngày mà An Vân Thương đã coi anh là người xa lạ rồi?

Chẳng lẽ khuôn mặt đẹp trai này mới qua vài ngày đã bị thay đổi rồi ư? Hay cái cô An Vân Thương kia vốn chẳng thèm để tâm đến anh?

Bất kể là vì lý do gì thì chuyện này cũng khiến Chu Âm bị đả kích không nhỏ, nhưng anh ta cũng không nghĩ nhiều. Lần trước khi gặp mặt An Vân Thương trong tình huống không mấy vui vẻ nên anh ta nghĩ rằng có thể cô đang cố ý tỏ ra không quen biết với anh. Xác định như vậy nên anh ta cũng không để tâm nữa, bắt đầu mở cửa lên xe, chuẩn bị đi.

Trong lúc đó An Vân Thương đang tự nhủ một lát nữa phải mua thật nhiều đồ ăn vặt và một số thứ đồ chơi mà cô thích, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy vô cùng vui vẻ, vì thế cô vừa lững thững bước đi, vừa suy nghĩ đến các món ăn vặt nên không phát hiện mình vừa gặp phải một người quen.

Một giờ sau An Vân Thương mới trở về đến nhà.

Vì mua quá nhiều thứ nên lúc về cô bắt taxi. Đến nơi, cô trả tiền xe và cầm theo đồng túi lớn túi nhỏ xuống xe, khi vừa quay người lại đã bị một đám người đứng trước cửa biệt thự dọa sợ chết khiếp!

Đừng có dọa người ta như vậy mà! Chẳng qua cô chỉ ra khỏi nhà đi mua ít đồ thôi, tại sao khi trở về lại thấy tất cả mọi người trong nhà đang mừng mừng tủi tủi đứng chờ ở cửa?... Mà không, không thể nói là họ đang vui mừng được, đây là...

Vân Thương ngơ ngác đứng trên đường nhìn đám người đang chờ mình ở trước cửa biệt thự. Trong đó có dì Trần Nguyệt của cô, dượng Lương Khải, vú Trương chuyên nấu bếp, hai cô bé người làm tên Tiểu Lệ và Tả Lâm Lâm, còn có... một người thanh niên trẻ tuổi cao ráo đẹp trai, nhưng mặt thì hầm hầm nhìn cô, người này chắc hẳn là Lương Mạc Sâm?

Giữa lúc cô đang nghi ngờ tại sao cả đám người kia lại đứng ở cửa thì Lâm Trần Nguyệt thấy cháu gái về, lập tức đẩy chồng ra, gấp gáp chạy tới ôm chầm lấy cô. “Vân Thương, con hù chết dì mất thôi, dì còn tưởng con bỏ nhà ra đi, đang chuẩn bị ra ngoài tìm con đây.”

“Ai nha, dì nghĩ nhiều quá rồi, con chỉ đi siêu thị mua ít đồ thôi mà.”

Cô đẩy dì Trần Nguyệt ra một chút, sau đó đưa hai túi đồ mới mua lên cao. “Dì xem, đồ con vừa mua đây này, con không hề có ý định bỏ nhà đi đâu ạ!” – Chết cười mất, cô bỏ nhà thì biết đi đâu đây? Nơi đây không phải là thế giới cô sống trước kia, rời khỏi đây thì chỉ có nước chết đói bên lề đường thôi!

Lâm Trần Nguyệt nghe cô giải thích xong mới ngừng khóc lóc, nhưng bà chưa kịp nói lời nào đã nghe thấy một giọng nam mạnh mẽ vang lên: “An Vân Thương, cô giỏi thật đấy, cả buổi tối quây âm ỉ khiến tất cả mọi người đều không được yên! Cô mau nói, tại sao lại cố ý không đi cùng tài xế, còn không mang theo điện thoại đi động?”

Lương Mạc Sâm tức giận đùng đùng, nếu không phải để ý đến mặt mũi cha hắn thì hắn đã sớm đem hai người đàn bà này ném ra khỏi cửa. Tối hôm nay hắn vừa tan làm từ công ty trở về, còn chưa kịp ăn cơm đã nghe thấy tiếng Lâm Trần Nguyệt đang khóc lóc với cha hắn, nói cái gì mà không thấy An Vân Thương đâu, cả đám người làm trong nhà không biết cô ta đã đi nơi nào, điện thoại đi động cũng không cầm theo.

Lương Mạc Sâm thấp thoáng nghe thấy Lâm Trần Nguyệt nói có thể An Vân Thương bỏ nhà đi là do chuyện bị đẩy ngã xuống cầu thang mấy ngày trước, nhất định cô ta quá sợ hãi nên mới lạng lẽ bỏ đi. Lương Khải nghe thấy vậy rất tức giận, còn nói sẽ bắt Lương Mạc Sâm phải tự mình cam đoan với An Vân Thương sau này sẽ không làm gì tổn thương đến cô ta, đồng thời lập tức đi tìm An Vân Thương trở về, nhưng Lâm Trần Nguyệt vẫn khóc mãi không thôi. Lúc này Lương Mạc Sâm vừa về xong, đang đứng ở cửa đối giày.

Mấy lời nói này làm hắn tức giận đi vào phòng khách, quả nhiên nhìn thấy Lâm Trần Nguyệt đang giả vờ như một chú chim nhỏ nép vào người Lương Khải, khóc lóc nỉ non, Lương Khải đau lòng ôm lấy vợ yêu, thì thầm an ủi.

Vừa nghe thấy mấy lời kia, lại vừa phải chứng kiến cảnh này khiến lửa giận trong lòng Lương Mạc Sâm bộc phát trong nháy mắt. Hắn nhìn cha và mẹ kế của mình, cười giễu cợt. “Ba, hai người có muốn tình cảm cũng phải chú ý địa điểm, dù sao đây cũng là phòng khách, sẽ ảnh hưởng không tốt tới đám tiệc bồi chúng con, khiến chúng con phải xấu hổ.”

Lương Khải thấy con trai đã trở về, bèn nhẹ nhàng buông lỏng tay ra. Ông đột nhiên đứng lên, trừng mắt quát Lương Mạc Sâm: “Mày mới là đứa không biết xấu hổ, mày xem cái tính cách cậu ấm của mày đã gây ra chuyện gì? Lâm Vân Thương bị thương đến mức con bé tức giận bỏ đi, nó chỉ là một cô gái nhỏ mà từ tối đến giờ không thấy đâu, nếu nó gặp phải chuyện gì nguy hiểm thì làm sao?”

“Cô ta không ở nhà đâu liên quan gì đến con? Ba dựa vào cái gì mà cho rằng do con gây ra, dựa vào cái gì mà nói cô ta bỏ đi là vì con, dựa vào cái gì mà nghĩ con như vậy? Ba có phải là cha của con không hả?” – Lương Mạc Sâm không hề yếu thế chút nào trừng mắt lại với Lương Khải, ánh mắt còn lạnh hơn cả băng.

“Mày... mày có ý gì?” – Lương Khải tức giận đến mức cả khuôn mặt méo mó.

Lương Mạc Sâm lạnh lùng liếc nhìn ông mà không nói thêm một lời nào nữa. Hắn biết hắn có nói gì cũng vô dụng, lão cha nhà hắn đã bị Lâm Trầm Nguyệt mê hoặc, đâu nghe lọt tai hắn nói cái gì.

Lâm Trầm Nguyệt cũng không phải là loại mẹ kế ác độc, bà chỉ hơi yếu đuối nhu nhược thôi. Mất thấy bởi vì mình và An Vân Thương khiến hai cha con Lương Khải tức giận với nhau, bà vội vàng đứng lên kéo Lương Khải, nói nhỏ: “A Khải, anh đừng nói nữa, có thể là do Vân Thương tự mình bỏ đi, không liên quan đến Mạc Sâm, anh đừng nói với con như vậy.”

Nói cho cùng thì Lâm Trầm Nguyệt vẫn cảm thấy hơi sợ đứa con riêng này của chồng, dù sao bà cũng là mẹ kế, có đứa con riêng nào thích mẹ kế đâu, nhất là một bà mẹ kế đem theo cháu gái của mình đến nữa.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

4. Chương 04

Chương 4: Cô qua đây chẳng phải sẽ biết sao!

Lâm Trầm Nguyệt mới chỉ vừa nói với Lương Khải suy nghĩ của mình, bà nghĩ có thể do bị Lương Mạc Sâm vô ý đẩy xuống cầu thang mấy ngày hôm trước nên Vân Thương mới bỏ đi. Không ngờ đúng lúc đó Lương Mạc Sâm lại trở về.

Để cứu vãn tình hình, bà phải nói vài lời can Lương Khải, hy vọng mối quan hệ của mình với hai đứa con riêng của chồng bớt căng thẳng hơn.

Sau khi nghe lời can ngăn của bà, Lương Khai bình tĩnh hơn, nhưng Lương Mạc Sâm lại cười nhạt. Hắn biết rõ và vô cùng chán ghét bà mẹ kế này, mặc kệ bà nói cái gì, hắn đều cho rằng người phụ nữ này rất giả tạo, lòng dạ ác độc.

Cuối cùng hắn vẫn không kịp ăn cơm đã bị Lương Khải kêu lên, sau đó mọi người cùng nhau đi ra ngoài, chuẩn bị tìm An Vân Thương.

Nhưng vừa đi ra cổng đã bắt gặp An Vân Thương đang bước từ trên taxi xuống.

Tuy rằng qua lời giải thích của Vân Thương, mọi người đều hiểu cô chỉ đơn thuần muốn đi mua đồ thôi, chứ không phải muốn bỏ nhà ra đi như suy đoán của dì Trầm Nguyệt, thế nhưng Lương Mạc Sâm vẫn rất tức giận. Rõ ràng cô ta không có quan hệ gì với hắn nhưng hắn lại bị mắng oan, cục tức này làm sao hắn nuốt xuống được!

Hắn bước lên phía trước, cầm tức nhìn An Vân Thương: “Phải nói chuyện này cho rõ ràng, bởi vì cô không nói lời nào đã đi ra ngoài hại tôi bị dì của cô nghi ngờ, cô có làm sao không thể? Hay là muốn tôi nói ra những việc làm ngu xuẩn lúc trước của cô, cô mới hài lòng?”

An Vân Thương ngạc nhiên khi bị Mạc Sâm quát, nhưng sau khi hắn nói câu kia đã nhắc nhở cô, tên này không phải là người tốt. Hắn ta hèn hạ đến mức muốn lợi dụng những việc làm ngu xuẩn trước đây của thân thể này để uy hiếp cô. Ha! An Vân Thương thầm cười lạnh, muốn bắt nạt cô ư? Đâu có dễ như thế!

Hắn cho là mình nắm được mấy cái nhược điểm nhỏ xíu đó, chẳng lẽ cô không có sao? Ha ha ha ha!

Vân Thương lạnh lùng nhìn hắn, sau đó cô nhận thấy tất cả mọi người đang nhìn chằm chằm vào hai người bọn họ, bèn đột nhiên xụ mặt, mắt bắt đầu ươn ướt như muốn khóc, miệng giả vờ thút thít, vừa khóc vừa nói: “Anh cả, anh bỏ qua cho em đi mà, em chắc chắn sẽ không nói ra chuyện anh có bạn gái đâu. Anh đừng mắng em, vì anh em sẵn sàng giấu kín chuyện bạn gái anh mà.”

Lương Mạc Sâm giật mình, sắc mặt hắn ngày càng đen, tức giận đến mức cả người đều run lên, cái nhìn chòng chọc như muốn đem cô băm thành trăm mảnh. “An Vân Thương, cô nói cái gì đó? Cô còn nói lung tung cần thận tôi đánh cô!”

Theo nguyên văn như tiểu thuyết thì trong khoảng thời gian này Lương Mạc Sâm rất ghét nữ chính An Vân Thương, nhưng lại có mối quan hệ mờ ám với cô hầu Tả Lâm Lâm.

Đồng thời, An Vân Thương trước kia khi vừa tới nơi gặp Lương Mạc Sâm đã thích hắn ngay, có mấy lần còn vô tình bắt gặp hắn cùng cô nàng Tả Lâm Lâm kia hú hí ở trong chỗ tối nên cũng biết Tả Lâm Lâm chính là bạn gái của Lương Mạc Sâm. Thế nhưng Lương Mạc Sâm lại không biết chuyện giữa mình và Tả Lâm Lâm đã bị An Vân Thương nhìn thấy, hơn nữa hắn cũng không thừa nhận Tả Lâm Lâm là bạn gái của mình nên lúc này cho rằng An Vân Thương đang vu khống cho hắn.

Có trời đất chứng giám, An Vân Thương cô không bao giờ thêm vu oan cho hắn nhé! Tuy rằng lúc này cô đang giả vờ khóc lóc, nhưng những lời nói ra hoàn toàn là sự thật. Nếu Lương Mạc Sâm không lăng mạ cô cùng dì Trầm Nguyệt thì cô cũng sẽ không bao giờ nói ra chuyện này. Nhưng không biết chừng giúp đỡ hai người bọn họ xúc tiến một chút tình cảm cũng là một biện pháp hay.

Lương Mạc Sâm nổi giận dưng dưng muốn hét vào mặt An Vân Thương, nhưng nhìn thấy cô vẫn bình thản không có phản ứng nào khiến hắn càng tức giận hơn. Đúng lúc này, Tả Lâm Lâm đang đứng ở một bên bỗng lên lút đến gần Lương Mạc Sâm, nhỏ giọng nói: “Cậu chủ, cậu đừng nóng giận, tiểu thư đã trở về rồi chúng ta cũng nên yên tâm mới phải.”

Nghe cô tình nhân nhỏ bé bên cạnh nói năng nhẹ nhàng như rót mật vào tai khiến cơn tức của Lương Mạc Sâm cũng dần tiêu tan. Những người khác không ai chú ý đến Tả Lâm Lâm vì lúc này toàn bộ bọn họ đang hướng ánh mắt vào An Vân Thương. Nhưng An Vân Thương thì thấy rõ Tả Lâm Lâm dám bạo gan khuyên Lương Mạc Sâm khi đang ở trước mặt mọi người, chà, cô nàng Tả Lâm Lâm này cũng có chỗ hữu dụng đây. Vân Thương suy nghĩ một chút, để cho tay nam chính không đặt sự chú ý lên người cô nữa, cô phải mau chóng giúp Tả Lâm Lâm theo đuổi Lương Mạc Sâm, mà giả luôn cho hắn ta được thì càng tốt.

Đến lúc đó hai người bọn họ ở cùng một chỗ sẽ không làm phiền đến cô nữa. Mà chưa biết chừng vì thay đổi nội dung của cuốn tiểu thuyết mà cô có thể quay trở lại cuộc sống của mình trước kia.

Nghĩ như vậy, cô thôi không nhìn Lương Mạc Sâm và Tả Lâm Lâm nữa mà cười tinh quái quay ra nói chuyện vài câu với dì Trầm Nguyệt, sau đó cầm theo đồng tử lớn túi nhỏ đi vào trong nhà.

Vừa về đến nhà chẳng bao lâu đã tới thời gian ăn tối.

Hôm nay cô vẫn không muốn xuống nhà ăn, tránh chạm trán với nam chính. Nhưng chưa kịp mở miệng thì Lương Mạc Sâm đã sầm mặt nói: “Con có việc cần làm trên phòng, Tả Lâm Lâm, cô bê đồ ăn lên phòng

cho tôi.” – Nói xong cũng không thèm liếc mắt lấy một cái, quay người lên lầu. Tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, Tả Lâm Lâm đã vội vàng trả lời: “Vâng, cậu chủ đi thông thả.”

Lương Khải thở dài không muốn nhiều lời với Lương Mạc Sâm, bèn quay ra nhẹ nhàng nói với Lâm Trầm Nguyệt: “Đừng để ý đến nó, tính tình nó từ trước đến nay vẫn như vậy, chúng ta bắt đầu ăn cơm đi.”

Lâm Trầm Nguyệt dịu dàng gật đầu, bà cũng không muốn gây thêm ấn tượng xấu với Lương Mạc Sâm, để tùy thẳng bé thôi.

An Vân Thương đứng lên cạnh lại cúi đầu nhìn xuống, ánh mắt lộ ra ý cười. Quan hệ giữa Lương Mạc Sâm và Tả Lâm Lâm tốt thật đấy, chẳng biết một chút nữa Tả Lâm Lâm đi vào phòng hẳn phải mất bao lâu mới ra khỏi phòng được đây.

Sau khi ăn tối xong, An Vân Thương mang đồng đồ ăn vặt mới mua lên lầu, chuẩn bị trở về phòng của mình. Quãng đường tới phòng riêng của An Vân Thương phải đi qua phòng của Lương Mạc Sâm, cô cố tình bước khẽ, sợ hắt đột ngột mở cửa.

Rón rén từng bước nhỏ, trên hàng lang chỉ có một mình cô, Vân Thương lại bước khẽ nên xung quanh rất yên tĩnh. Khi vội vàng đi qua cửa phòng của Lương Mạc Sâm, cô đột nhiên nghe thấy tiếng nói từ bên trong phát ra.

“Cậu chủ, cậu nghỉ tay ăn một chút trước đi...” – Là giọng nói yêu kiều của Tả Lâm Lâm.

“Lâm Lâm, em lương thiện hiền lành như vậy thật khiến anh muốn đem em...” – Giọng nói Lương Mạc Sâm vang lên trầm thấp, đâu còn nghe thấy sự bức bối như vừa rồi.

Nếu là An Vân Thương nguyên gốc trong tiểu thuyết mà nghe thấy những lời này, chắc chắn sẽ phá cửa phòng của Lương Mạc Sâm, lao vào mắng to Tả Lâm Lâm là kẻ không biết xấu hổ, v.v...

Nhưng bây giờ người đứng đây lại là An Vân Thương cô, nghe mà ghen cười đến sắp nội thương. Lúc cô nghe Tả Lâm Lâm gọi cậu chủ đã thấy rất buồn cười rồi, giờ lại nghe được lời Lương Mạc Sâm nói Tả Lâm Lâm là lương thiện hiền lành thì càng đau bụng hơn.

Không muốn để hai người bọn họ nghe thấy tiếng cười của mình, cô móc chìa khóa ra sẵn, chạy đến cửa phòng, mở cửa và nhanh chóng vào bên trong.

-

Ngày hôm sau, An Vân Thương nghe phong phanh Lương Mạc Sâm không ở nhà mới đi xuống lầu, bình nước trong phòng đã hết, cô muốn xuống nhà lấy thêm.

Ai ngờ vừa đi ra ngoài đã thấy Tả Lâm Lâm đang quỳ gối lau cầu thang.

Tả Lâm Lâm này đúng là được tác giả ưu ái, ột cơ thể vô cùng đầy đặn, ngày nào cô nàng cũng mặc bộ đồng phục của nữ hầu gái, càng lộ ra sự quyến rũ mê người.

An Vân Thương đứng ở đầu cầu thang nhìn xuống Tả Lâm Lâm, đột nhiên cô hiểu ra thứ gì đó.

Vân Thương cúi đầu nhìn lại vóc người của mình, nhất thời mỉm cười như hiểu rõ mọi chuyện.

Chà, sợ rằng trong cuốn tiểu thuyết này, nữ chính bị bại ở dưới tay nữ phụ Tả Lâm Lâm kia không phải vì tính cách không tốt, mà là vì thân hình không được đầy đặn này đây.

Nhìn bộ ngực Tả Lâm Lâm cuộn cuộn như thế kia, mà nhìn lại mình chỉ thấy màn hình phẳng không khác gì nam sinh.(> <)

Cảm giác có người đang nhìn mình, Tả Lâm Lâm dừng tay lau, ngẩng đầu lên thấy An Vân Thương.

An Vân Thương vội thu hồi mạch suy nghĩ, mỉm cười nhìn Tả Lâm Lâm: “Tiểu Lâm, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng Tiểu thư.” – Tả Lâm Lâm đứng lên nhường đường cho An Vân Thương, tuy trong lòng cô ta không thích An Vân Thương nhưng dù sao Vân Thương cũng được coi là cô chủ của nhà này nên một người hầu như Tả Lâm Lâm không thể tỏ thái độ quá gay gắt được.

An Vân Thương đi xuống, khi đến chỗ Tả Lâm Lâm đang đứng, cô đột nhiên dừng lại, quay ngoắt đầu sang bên nhìn thẳng vào Tả Lâm Lâm: “Tiểu Lâm, tôi có chuyện muốn nói với cô, cô có hứng thú nghe không?”

Tả Lâm Lâm bị hù dọa suýt đứng tim, cô ta theo bản năng hỏi lại: “Dạ... Tiểu thư cần nói chuyện gì với tôi?”

An Vân Thương mỉm cười, xoay người đi xuống lầu. “Cô qua đây chẳng phải sẽ biết hay sao.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

5. Chương 05

Chương 5: Thừa anh, anh có bị bệnh không?

Tả Lâm Lâm do dự một lúc, cuối cùng vẫn đi theo.

An Vân Thương mỉm cười, nói với cô ta: “Ngồi đi.”

Tả Lâm Lâm ngồi xuống ghế, lơ đãng hỏi: “Tiểu thư có chuyện gì muốn nói với tôi sao? Tôi còn nhiều việc chưa làm lắm.”

“Dừng vội, tôi chỉ nói vài phút thôi.” – An Vân Thương cười nhẹ, cô muốn thỏa thuận một vấn đề với Tả Lâm Lâm, cô định bụng giúp Tả Lâm Lâm và Lương Mạc Sâm xúc tiến tình cảm, tạo cơ hội cho hai người ở bên nhau. Bù lại, khi Lương Mạc Sâm muốn ức hiếp cô, Tả Lâm Lâm phải có mặt kịp thời đưa Lương Mạc Sâm đi.

Thấy Tả Lâm Lâm nhấp nhồm không yên, An Vân Thương cũng không lời thôi dài dòng mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Tiểu Lâm, cô đang hẹn hò với anh cả sao?”

“Tiểu thư, cô hiểu lầm rồi, tôi và cậu chủ không phải hẹn hò đâu ạ.” – Tả Lâm Lâm hoảng sợ, cô ta cho rằng An Vân Thương là kẻ ngu ngốc không thể biết mối quan hệ của mình với Lương Mạc Sâm, cho nên dù cô ta biết An Vân Thương thích Lương Mạc Sâm, còn là người có tính chiếm hữu rất mạnh, nhưng cho tới bây giờ cô ta vẫn chưa từng quá lo lắng chuyện mình và Lương Mạc Sâm sẽ bị An Vân Thương phát hiện.

Thế nhưng... có vẻ An Vân Thương đã biết hết mọi chuyện.

Có điều, cô ta cũng không phải đang thực sự hẹn hò với Lương Mạc Sâm, Lương Mạc Sâm chỉ xem cô ta là bạn thôi, đâu phải bạn gái, cho nên những lời cô ta nói cũng coi như là lời nói thật.

“Dừng nóng, tôi nói thế không phải muốn đối phó với cô, đâu vẫn phải vội vàng phủ nhận như thế?” An Vân Thương nháy mắt với cô ta. “Tôi đã không còn thích Lương Mạc Sâm nữa, vì thế cô cứ thích anh ta thoải mái.”

“Hả?” Tả Lâm Lâm hoàn toàn khiếp sợ, không nói được gì.

“Hả cái gì mà hả? Tôi nói tôi không thích Lương Mạc Sâm nữa, từ cái lần anh ta đẩy tôi xuống cầu thang, tôi đã nghĩ thông rồi, anh ta đã không thích tôi thì tôi cũng chẳng nhọc lòng đi thích anh ta nữa. Cho nên, sau này cô có thể yên tâm mà thích anh ta. Còn nữa, tôi có việc cần cô hỗ trợ đây, cũng thuận tiện giúp cô

có cơ hội ở chung với Lương Mạc Sâm nhiều hơn, sao nào, cô đồng ý không?” Đối mặt với gương mặt ngây dại không nói nên lời của Tả Lâm Lâm, An Vân Thương nhanh chóng nói ra thỏa thuận của mình.

Cô dám chắc mười phần Tả Lâm Lâm nhất định sẽ hợp tác cùng cô, chuyện làm ăn không lỗ vốn như thế này có kẻ ngu mới không đồng ý.

Quả nhiên, nghe xong Tả Lâm Lâm liền im lặng suy nghĩ, một lát sau mới ngẩng đầu nghiêm túc nhìn An Vân Thương, cô ta hỏi lại, giọng có phần lo lắng: “Cô nói thật ư?” Cô ta không ngờ An Vân Thương lại nói những lời này, mới gần đây thôi An Vân Thương còn đang thích Lâm Mạc Sâm điên cuồng cơ mà.

“Là thật đấy, tôi cần gì phải lừa cô đâu.” – An Vân Thương gật đầu, giọng nói rất nghiêm túc. Nếu muốn lừa gạt cô cũng không lừa Tả Lâm Lâm, lừa những kẻ quanh Lương Mạc Sâm cũng chẳng được lợi lộc gì!

“Cô cần tôi làm chuyện gì? Nếu quá đáng quá, tôi sẽ không đồng ý đâu.”

“Không hề quá đáng! Tôi chỉ muốn bất cứ khi nào Lương Mạc Sâm gây sự với tôi thì cô đem anh ta cách xa tôi chút là được, điều này cũng tốt đối với cô, đâu thể nói là quá đáng?” An Vân Thương dựa lưng vào ghế salon, khoanh hai tay trước ngực, môi nở nụ cười như có như không, quan sát Tả Lâm Lâm.

Tả Lâm Lâm nhìn lại An Vân Thương, đây là lần đầu tiên cô ta nhìn kỹ An Vân Thương, điều đầu tiên nảy ra trong đầu là An Vân Thương quá mức bình tĩnh, khí thế quá bức người.

Cuối cùng Tả Lâm Lâm vẫn bị mê hoặc trước lời dụ dỗ mê người đó, cô ta siết nắm tay, gật đầu: “Được, tôi đồng ý với đề nghị này, khi nào cậu chủ tới tìm cô, tôi sẽ xuất hiện để đưa cậu ấy đi.”

“Tốt, cô chỉ cần làm tốt chuyện đó, còn lại tôi sẽ nghĩ cách khiến anh ta thích cô, không biết chừng còn có thể cưới cô nữa đấy.” – An Vân Thương mê hoặc Tả Lâm Lâm.

Tả Lâm Lâm nghe thế thì mừng như điên, đầu gật mạnh. “Tiểu thư yên tâm, tôi nhất định sẽ làm tốt, vậy làm phiền tiểu thư.”

“Được, cô đi làm việc của mình đi.” – An Vân Thương thấy Tả Lâm Lâm nhìn mình như đáng cứu thế, cô biết mình đã thành công.

Điều này khiến cô yên tâm hơn nhiều, không cần lo lắng tên Lương Mạc Sâm kia sẽ tìm cách dây dưa với mình nữa. Cô nghĩ, Tả Lâm Lâm tìm cách lôi kéo, lại có mình hỗ trợ, chắc chắn nam chính Lương Mạc Sâm sẽ mau chóng xuống đài, hahahaha....

Tả Lâm Lâm nhanh chóng quay trở lại công việc đang làm dang dở, còn An Vân Thương cũng đứng lên đi tới phòng bếp lấy nước. Nhưng khi cô vừa tới cửa phòng bếp, phía sau lại vang lên giọng nói của dì Trầm Nguyệt: “Vân Thương, một lát nữa chúng ta ra cửa hàng mua quần áo nhé, con về phòng thay đồ đi rồi đi cùng dì.”

“Dì ơi, quần áo của con đủ dùng rồi, không cần lãng phí đâu ạ.” An Vân Thương mở tủ lạnh, lấy ra một hộp nước trái cây, vừa uống vừa trả lời.

Lâm Trầm Nguyệt lắc đầu, không tán thành: “Không được, con cứ đi theo dì. Hôm qua dì nhìn thấy tủ quần áo của con rồi, chẳng có mấy bộ mặc được cả.”

An Vân Thương lấy tay lau miệng, tủ quần áo của cô quả thực chẳng có mấy bộ mặc được ra ngoài đường, tất nhiên không phải do An Vân Thương trước đây không thích ăn mặc mà là vì phong cách của cô ấy quá đáng sợ, mấy bộ quần áo cô ấy mua, cô cũng không dám mặc vào. Sau khi chọn lựa một lượt kỹ càng, cô chỉ chọn ra được vài bộ, còn lại đều tống hết vào trong rương.

Nghe dì nói như vậy, An Vân Thương suy nghĩ ra ngoài chắc sẽ không gặp được Lương Mạc Sâm, vậy đi một chút cũng không sao.

Cô đặt hộp nước trái cây vào tủ, mỉm cười với dì Trầm Nguyệt: “Vậy được, con sẽ đi với dì.”

“Thế mới là bé ngoan, con đi lên lầu thay quần áo đi, dì xong hết rồi, giờ chỉ cần chuẩn bị bữa sáng cho con thôi. Con đi thay rồi xuống ăn nhé.” Lâm Trầm Nguyệt đẩy An Vân Thương ra khỏi phòng bếp, sau đó vội vàng quay lại làm bữa sáng.

An Vân Thương đột nhiên cảm thấy rất hạnh phúc, bởi vì Lâm Trầm Nguyệt đối xử với cô rất tốt. Trước khi bị xuyên vào cuốn tiểu thuyết này, cô là một đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ, khi còn ở cô nhi viện thường xuyên bị bắt nạt, lớn lên đi làm vẫn ở một mình, vô cùng cô đơn, không ai quan tâm đến.

Lâm Trầm Nguyệt tốt với cô như vậy khiến cô có cảm giác ghen lại ở ngực, nhưng khi nghĩ đến việc không biết mình sẽ ở đây được bao lâu, cô bèn hạ quyết tâm, mặc kệ thời gian ở đây còn bao lâu, cô nhất định sẽ coi dì Trầm Nguyệt là người thân duy nhất của mình.

Lúc hai dì cháu đi ra cửa, vì muốn lấy lòng cô, Tả Lâm Lâm cố ý chạy tới giúp mở cửa. Cười híp mắt tiễn cả hai. An Vân Thương cũng cười với cô ta, Lâm Trầm Nguyệt thấy thế lấy làm kỳ quái, sau khi ngồi lên xe mới hỏi An Vân Thương: “Vân Thương, từ lúc nào mà con lại có quan hệ tốt với Tả Lâm Lâm vậy?”

Lâm Trầm Nguyệt nhớ, lúc mới dọn đến đây, Vân Thương vẫn thường hay cãi nhau với Tả Lâm Lâm, ngoại trừ bà, Lương Khải và Lương Mạc Sâm thì những người khác Vân Thương đều không thèm nhìn đến.

Thế mà hôm nay cô lại có thể mỉm cười nói chuyện với Tả Lâm Lâm, đúng là rất kỳ lạ.

Đối mặt với ánh nhìn dò hỏi của dì Trầm Nguyệt, cô chỉ thản nhiên nói: “Không có gì ạ, chẳng qua con thấy tất cả mọi người đều có thể làm bạn với nhau, chúng ta cũng không có gì xuất sắc hơn người khác, nên sống hòa thuận vui vẻ thì hơn.”

Lời của cô nửa thật nửa đùa khiến Lâm Trầm Nguyệt không hiểu được ý tứ trong đó, còn cho rằng Vân Thương đã lớn, biết hiểu chuyện rồi đấy. Bà thân thiết cầm tay An Vân Thương, mỉm cười hòa ái: “Vân Thương, cuối cùng con cũng đã hiểu chuyện, dì có thể yên tâm rồi.”

“Vâng.” – An Vân Thương gật đầu, cô không muốn dì phải nghĩ ngợi nhiều nên cũng không nói thêm gì nữa.

Đến trung tâm thương mại, Lâm Trầm Nguyệt bước vào mấy gian hàng quen thuộc, bà không chọn trang phục ình mà tập trung vào việc chọn quần áo cho An Vân Thương.

Chỉ có điều, thấy dì chọn ình toàn những quần áo màu sắc sặc sỡ như đỏ thẫm, vàng rực hay xanh lam, An Vân Thương cảm thấy rất đau đầu. Cô từ chối. “Dì, những màu sắc này đều quá chói lọi, con không thích.”

“Vân Thương, không phải trước đây con rất thích những màu này sao?” Lâm Trầm Nguyệt ngạc nhiên.

Thì ra sở thích của nữ chính có vấn đề, Vân Thương lắc đầu: “Trước kia đúng là con thích, nhưng bây giờ lại không thích nữa, bây giờ con thích màu trắng hoặc đen, quần áo có màu sắc đơn giản thôi.”

“Được, dì giúp con lựa chọn.” Lâm Trầm Nguyệt mỉm cười hài lòng. Trước đây bà luôn cảm thấy An Vân Thương không hợp mặc những màu sắc rực rỡ, nhưng vì cô thích nên bà cũng không nói nhiều. Hiện tại thì tốt rồi, Vân Thương đã thay đổi sở thích, hơn nữa những màu sắc cô bé chọn đều là những màu mà bà ưa thích.

“Không được, dì cứ chọn quần áo ình đi, con sẽ tự chọn cho con.” An Vân Thương không thích có người chọn giúp mình, bèn từ chối luôn.

Lâm Trầm Nguyệt mỉm cười, nói: “Dì biết rồi, nhất định là con đang chê mất thẩm mỹ của dì không bằng con, được được được, không chọn cho con nữa, dì đi sang mấy gian bên cạnh ngắm đồ một chút, con đừng đi xa quá đấy.”

“Dạ, một lát nữa con gặp dì sau.” Vân Thương khoát tay, sau đó đi tới một gian hàng khác bắt đầu chọn lựa quần áo ình, đúng là cô cũng cần phải mua một ít quần áo mới.

Bỗng cô nhìn thấy ở phía trước có một chiếc váy ngắn màu đen được cắt may rất khéo léo, vừa nhìn đã thấy thích ngay.

Cô vội vàng đi tới muốn lấy chiếc váy xuống thử.

Ai dè vừa đưa tay ra đã bị một bàn tay khác chặn lại.

Vân Thương quay đầu nhìn thấy một người thanh niên trẻ tuổi đang lạnh lùng nhìn cô: “Không biết xấu hổ, cái váy này bọn tao thấy đầu tiên, đưa con gái này....” Về sau còn chưa kịp thốt ra vì anh ta đã nhìn rõ người đang đứng trước mặt mình là ai.

Nhìn thấy người quen, còn là đứa con gái anh ta ghét nhất, Lương Mạc Tư lập tức thu tay lại, lạnh lùng nhìn An Vân Thương đầy mỉa mai: “An Vân Thương, cô thật không biết xấu hổ, không dủ dỗi được anh trai tôi nên đi theo dõi tôi đấy à?”

“Thưa anh, anh có bị bệnh không đấy? Theo tôi thấy hình như bệnh tự kỷ của anh nghiêm trọng lắm rồi đấy!” An Vân Thương thấy anh ta thu tay về bên nhanh tay lấy chiếc váy xuống. Cô không biết người này, nghe anh ta mắng, cô cũng đoán được thân phận của anh ta, nhưng cô chưa bao giờ là người chịu thiệt, nhất định phải mắng lại hai câu.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

6. Chương 06

Chương 6: Cô không nhớ tôi ư?

“An Vân Thương, cái váy này tôi thấy trước!” Lương Mạc Tư hung hăng giật lấy chiếc váy trong tay An Vân Thương. Đứng bên cạnh anh ta còn có một cô gái xinh đẹp, ánh mắt nhìn chiếc váy trong tay anh sáng lấp lánh. Giật được chiếc váy, Mạc Tư đưa cho cô gái đứng bên cạnh mình.

Cô nàng lập tức trưng ra vẻ mặt ngọt ngào, nhanh chóng cầm lấy chiếc váy rồi giương mắt lên nhìn An Vân Thương đầy khiêu khích.

Mặc dù chiếc váy đó đẹp, nhưng đã bị kẻ khác sờ vào, cô cũng không thấy thích nữa.

Chỉ có điều, An Vân Thương không ngờ người thanh niên trước mặt này lại vô duyên đến vậy. Cô phui tay, lạnh lùng nhìn anh ta: “Tốt thôi, cái váy đó cho anh.” Cô lười không muốn đứng đây cãi nhau với người lạ, vừa mệt mỏi vừa mất mặt.

Nói xong bèn quay người sang chỗ khác chọn tiếp.

An Vân Thương hoàn toàn không tức giận, cũng không bận tâm tới hai người kia, cho dù tay thanh niên kia hình như biết cô, gọi tên cô, còn vu khống cho cô là đi theo dõi anh ta.

Trong lòng cô biết mình không như anh ta nói là được, không hơi đâu đi giải thích với một người lạ mặt.

Lương Mạc Tư nhìn bóng lưng của An Vân Thương, vốn cũng định bỏ qua, dù sao anh ta cũng rất ghét cô gái này, nhưng khi thấy An Vân Thương đi tới bên cạnh Lâm Trầm Nguyệt vừa bước từ phòng thử đồ ra, cả hai cùng nói chuyện vui vẻ, cơn giận của anh ta bỗng chốc bùng lên.

Anh ta chỉ biết, Lâm Trầm Nguyệt kia bám theo cha anh ta cũng chỉ vì tiền của ông. Lúc này cha đang làm việc ở công ty mà bà ta lại rảnh rỗi đưa cháu gái đi mua sắm quần áo cơ đấy. Hai ả đàn bà đáng chết, không biết hai người bọn họ đã lừa cha anh ta bao nhiêu tiền rồi?

Lương Mạc Tư bỏ lại bạn gái đứng đấy, còn mình giận dưng dưng đi tới bắt lấy cánh tay của An Vân Thương, cười lạnh, châm chọc: “An Vân Thương, Lâm Trầm Nguyệt, hai người thoải mái quá ha. Rốt cuộc thì cũng kiếm được kẻ có tiền nên muốn đi tiêu xài phải không? Để tôi đoán, hôm nay hai người đang muốn mua vài bộ quần áo bằng tiền của cha tôi?”

Anh ta nói xong cũng không chờ hai người An Vân Thương phản ứng, hất tay của cô ra, sau đó khinh bỉ nhìn vẻ mặt sợ hãi của Lâm Trầm Nguyệt, tiếp tục nói: “Lão cha tôi cho bà bao nhiêu tiền? Mới có vài hôm mà đã không nhịn được chạy tới chỗ đất tiền này để mua sắm, đúng là người vợ tốt đấy.”

“Anh bị bệnh tâm thần à?!” An Vân Thương thấy dì của mình bị nhục mạ thì tức đến nỗi hai nắm tay cũng siết lại thành nắm đấm. Cô xông ra chắn trước mặt dì Trầm Nguyệt, trong mắt hiện lên sự lo lắng. “Anh là Lương Mạc Tư phải không. Anh dựa vào cái gì mà nói dì của tôi như vậy? Dì tôi tự do kết hôn cùng đương Lương Khải, mà quần áo chúng tôi mua cũng dùng tiền của chúng tôi, đừng tưởng rằng cả thế giới này chỉ có mình Lương gia có tiền, nhà ngoại tôi cũng không kém đâu, dì của tôi cần gì thêm đến tiền nhà anh, nhà anh có gì đặc biệt hơn người nào?!”

An Vân Thương bị tên Lương Mạc Tư dở hơi từ đầu nhảy ra này làm cho tức điên, vừa rồi cô cũng đoán được anh ta là ai nhưng chẳng thèm để ý đến, thật không ngờ anh ta lại là kẻ hạ lưu như vậy, còn nói những lời vô cùng khó nghe khiến cô không thể nhịn được nữa.

Lương Mạc Tư bị An Vân Thương mắng, ngạc nhiên đến mức á khẩu một lúc lâu, anh ta không ngờ cô cũng biết mắng chữ người khác, mãi cho đến khi cô bạn gái đứng phía sau kéo tay anh ta, anh ta mới dần phục hồi lại tinh thần.

“Nực cười! Lừa được một gã đàn ông có tiền rồi còn dùng tiền của mình? Định lừa ai chắc?” Lương Mạc Tư cười khẩy, anh ta hoàn toàn không tin những lời An Vân Thương nói.

“Người dì tôi cưới chính là ba của anh, không phải là gã có tiền nào đó, mời anh hãy tôn trọng một chút, tôn trọng cha anh, tôn trọng dòng họ của anh ấy, sao cách nói chuyện lại vô giáo dục thế này?” An Vân Thương khinh thường “Lương Mạc Tư, anh đúng là một đứa trẻ mới lớn vừa ngu vừa dốt, luôn khiến cha mình tức giận, cho nên từ lúc ra khỏi nhà tới giờ vẫn chưa thấy anh xuất hiện lần nào, cũng không ai cho anh trở về.”

“Tại cô đấy chứ!” – Lương Mạc Tư bị lời nói của An Vân Thương kích thích, tức giận hét lên, dường như muốn xông lên đánh cô.

May là mấy nhân viên ở cửa hàng thấy bọn họ cãi nhau nên đã sớm lặng lẽ đi tìm bảo vệ. Bảo vệ vừa tới thấy Lương Mạc Tư sắp đánh người bèn vội vàng tiến lên khống chế anh ta.

An Vân Thương còn muốn nói nữa, nhưng thấy bảo vệ chạy tới bắt Lương Mạc Tư nên đành ngừng.

Lương Mạc Tư sao chịu bị đưa đi, anh ta giùng giàng: “Buông tôi ra, tôi là khách hàng, các người dám đối xử với tôi như vậy, tôi sẽ khiếu nại.”

Bảo vệ bình tĩnh trả lời: “Không được thưa anh, anh không thể sử dụng bạo lực với khách hàng khác.”

“Được, tôi không đánh, các người mau buông ra.” Lương Mạc Tư cắn răng trừng mắt nhìn An Vân Thương đầy giận dữ.

An Vân Thương thản nhiên nhìn anh ta bị khống chế đến chật vật, dường như không bị tác động trước ánh mắt như dao đâm của Mạc Tư.

Bảo vệ thả Lương Mạc Tư ra, anh ta nghĩ cũng thấy mất mặt nên không tiếp tục tức giận nữa, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn An Vân Thương và Lâm Trầm Nguyệt rồi mới bỏ đi.

Cô nàng xinh đẹp đi cùng anh ta thấy thần tài đi mất, biết không thể mua váy được nữa nên để cái váy ở lại, rồi cũng chạy theo ra ngoài.

Đợi hai người bọn họ đi khỏi, An Vân Thương vội quay đầu lại kiểm tra dì Trầm Nguyệt, thấy mặt dì nhăn nhó khó chịu, cô biết dì đã bị tổn thương bởi lời nói của Lương Mạc Tư.

Vân Thương nói vài câu vờ về Lâm Trầm Nguyệt, sau đó hai người mua qua loa vài bộ quần áo rồi đi lên quán cafe trên tầng cao nhất của trung tâm thương mại.

An Vân Thương đỡ Lâm Trầm Nguyệt ngồi xuống ghế, yên lặng đi gọi đồ uống, để dì ngồi một mình trầm tư.

Cả hai dì cháu đều không thích cafe nên cô gọi hai ly nước trái cây và một phần bánh gato.

Trong lúc đợi nước, cô ngó qua danh mục các món ăn, thức uống có trong quán, danh sách này là điểm nhấn của quán, trên đó có rất nhiều món ăn nhẹ trông rất hấp dẫn, nhưng cô bây giờ không có tâm trạng nào để tập trung vào ăn uống, nghĩ đến dì Trầm Nguyệt, cô không vui vẻ nổi.

“Vừa rồi cô rất có khí thế.” An Vân Thương bỗng cảm thấy lạnh gáy, một giọng nam dễ nghe vang lên bên tai cô.

Giật mình quay đầu lại, cô thấy gương mặt người kia đang kề sát mình, cô có thể thấy rõ gương mặt không tỳ vết của anh ta. Bỗng dưng trước mặt xuất hiện một gương mặt khôi ngô phóng đại, cự ly quá gần khiến cô suýt quên cả hô hấp.

Đôi mắt của anh ta thật khó diễn tả, nhưng cô nghĩ nó rất đẹp, một đôi mắt biết nói. An Vân Thương chăm chú nhìn vào mắt của người đối diện, chỉ cảm thấy hình như anh ta đang rất vui vẻ.

“Anh đang nói với tôi sao?” Cô đưa tay chỉ vào mình, chắc anh chàng này vừa hỏi cô, bởi vì anh ta đang kê sát vào lỗ tai của cô để nói, cô còn cảm nhận được hơi thở nóng hổi phả vào tai mình.

Nhưng tại sao anh ta lại nói chuyện với cô? Cô không biết anh ta, bỗng dưng vô duyên vô cớ nói cô vừa rồi rất khí thế là có ý gì?

Thấy sự xa lạ trong mắt An Vân Thương, anh biết cô không nhớ ra anh. Khẽ than nhẹ, đành tự mình kéo giãn khoảng cách với cô. “Cô không nhớ tôi ư?”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

7. Chương 07

Chương 7: Ông mày không thêm gây sự với hấn.

An Vân Thương ngạc nhiên, lẽ nào người này là người quen của An Vân Thương trước đây?

Nhưng bây giờ cô không biết gì về anh ta, vậy phải nói chuyện thế nào? Chẳng lẽ lại nói mình bị ngã cầu thang nên mất trí nhớ?

Ừ... có vẻ lấy lý do này rất hợp lý.

Vân Thương cố ý nhú mày, ra vẻ đang cố nhớ lại điều gì đó, cuối cùng đành khó xử nhìn nam thanh niên trước mặt: “Xin lỗi tôi không nhớ, cách đây không lâu bị ngã xuống cầu thang nên có rất nhiều chuyện không nhớ rõ, chúng ta biết nhau sao?”

“Cô bị ngã cầu thang?” Người thanh niên vô cùng kinh ngạc.

“Đúng vậy, tôi bị Lương Mạc Sâm đẩy xuống lầu, khi tỉnh lại thấy mình quên rất nhiều chuyện.”

“Tại sao anh ta lại đẩy cô xuống lầu?”

“Có lẽ vì anh ta nghĩ tôi thích anh ta.” Bởi vì cô thích hấn, nhưng hấn không thích cô nên mới ra tay tàn nhẫn như vậy.

“Ý của cô là, chẳng lẽ cô không thích anh ta?”

“Anh còn chưa nói anh có phải là người quen của tôi không, tại sao lại hỏi nhiều như vậy?” An Vân Thương kịp thời phản ứng, không tiếp tục nói về đề tài này nữa.

“Trước đây cô cùng Lương Mạc Sâm có tới tham dự một buổi tiệc mừng sinh nhật của bạn tôi, chúng ta đã từng gặp nhau một lần, nếu cô đã không nhớ rõ thì tôi xin tự giới thiệu lại một lần nữa, tôi là Chu Âm.” Chu Âm khẽ mỉm cười, trong đầu anh nghĩ An Vân Thương này rất thú vị, anh không ngờ cô lại bị mất trí nhớ, hơn nữa là do Lương Mạc Sâm đẩy xuống, lúc đó đã xảy ra chuyện gì?

An Vân Thương cười híp mắt bắt lấy tay anh, vừa đúng lúc nước trái cây và bánh được mang ra, cô nhận từ tay người phục vụ rồi cười với Chu Âm: “Vậy tôi cũng xin giới thiệu lại một lần nữa, tôi là An Vân Thương, anh không bị mất trí nhớ, chắc đã biết rồi.”

“Đúng vậy, cô gây cho tôi ấn tượng rất sâu sắc.” Ý tứ trong câu nói này rất sâu xa giống như nụ cười bí hiểm trên môi anh, làm người khác khó đoán.

An Vân Thương nhớ tới dì còn đang đợi mình nên không muốn tiếp tục, bèn nói mình có việc bận lần sau gặp, rồi vội vàng đi.

Chu Âm nhìn theo bóng lưng vội vã của cô, trong lòng thầm nghĩ cô không giống với An Vân Thương danh đá bốc đồng như lần đầu tiên anh gặp. Nghĩ lại câu nói hẹn gặp mặt sau của cô mà bất giác mỉm cười, cô ấy không cho anh số điện thoại thì muốn gặp mặt thế nào đây, chẳng lẽ lại tình cờ thêm một lần nữa?

--

Lâm Trầm Nguyệt vẫn im lặng, cho đến lúc về nhà bà vẫn như vậy, An Vân Thương cố gắng an ủi một hồi lâu mới thấy bà nguôi đi chút ít, cuối cùng đành để bà nghỉ ngơi.

Dì Trầm Nguyệt không có kinh nghiệm đối phó với tình huống này nên có phần xuống cảm xúc, cô cũng không tiện nói nhiều nên đành để dì ở lại một mình, chỉ cần đừng Lương thật lòng đối xử tốt với dì là được rồi.

Sau khi dì Trầm Nguyệt về phòng, An Vân Thương cũng quay trở lại phòng ngủ của mình, không ra khỏi cửa nữa. Hôm nay cô cùng Lương Mạc Tư náo loạn trong trung tâm thương mại như vậy, chắc chắn anh ta đã nói với anh trai của anh ta rồi. Cô cảm thấy thật phiền phức, nếu Lương Mạc Sâm đã biết chuyện, chắc chắn hẳn ta sẽ cho rằng tất cả đều là lỗi của cô rồi thể nào cũng sang đây giáo huấn.

Đôi khi cô cảm thấy có lẽ mình nên đi làm một thầy tướng số.

Ngay sau khi cô trốn vào phòng, một giờ sau, cửa phòng lại bị ai đó gõ liên tục, hơn nữa kẻ gõ cửa da mặt rất dày, thấy cô không mở nhưng vẫn gõ thật lực.

Lúc đầu nghe thấy tiếng đập cửa, An Vân Thương thót tim, nhưng cô bình tĩnh lại ngay, nhanh chóng đi tìm một chiếc tai nghe, mở máy vì tính lên đi tìm một bộ phim, thản nhiên đeo tai nghe vào xem phim.

Biết chắc bên ngoài là gã Lương Mạc Sâm kia, Vân Thương cố tình tìm một bộ phim hài, vừa xem vừa cười như nắc nẻ, rất sung sướng

Ngoài cửa, Lương Mạc Sâm cau có, kiên nhẫn gõ cửa nhưng vẫn không thấy người bên trong có bất kì phản ứng nào, cuối cùng hần ngừng lại, dường như đang suy nghĩ điều gì, sau đó xoay người nhanh chóng rời đi.

An Vân Thương không biết hẳn đã đi rồi, bởi vì tai cô đã bị chiếc tai nghe chặn lại. Đợi đến khi cô phát hiện Lương Mạc Sâm không còn gõ cửa phòng mình nữa, thì hẳn ta đã đi ra ngoài vườn hoa, leo lên ban công phòng cô, lấy chân đạp vỡ một cánh cửa rồi hung hăng bước tới chỗ cô ngồi.

An Vân Thương không ngờ hẳn lại dám trèo ban công vào, cô có cảm giác mình đã quá coi thường tên này rồi. Nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ, cô lập tức đứng lên, tháo ống nghe ra khỏi tai rồi xoay người bỏ chạy.

Lúc này Lương Mạc Sâm vô cùng nguy hiểm, nếu cô không chạy sẽ rất thảm, có khi hẳn không đẩy cô xuống lầu nữa mà đem ném luôn ra ngoài cửa sổ ấy chứ chẳng chơi.

Vết thương trên chân vừa khỏi, nếu bị ném từ ban công xuống, không chết cũng mất nửa mạng...

“An Vân Thương, cô còn muốn trốn?!” Lương Mạc Sâm xông lên phía trước bắt lại cánh tay của An Vân Thương, thuận thế ném luôn cô lên giường.

Bị ném nên đầu hơi choáng váng, An Vân Thương chật vật ngồi dậy. Cô không muốn la lên sẽ kinh động đến dì, nhưng cô rất tức giận, tên Lương Mạc Sâm khốn khiếp này, một ngày nào đó cô sẽ trả thù hắn.

Lương Mạc Sâm không để cô chạy trốn dễ dàng như thế được, hắn quỳ đầu gối lên giường, hai tay không chế An Vân Thương, thấy cô phản kháng, hắn lạnh lùng châm chọc: “An Vân Thương, cô là đồ không biết xấu hổ, đã khiến em trai tôi phải ra ngoài ở rồi còn đi gây sự với nó? Ngày nào cô cũng chọc tôi tức giận còn chưa đủ hay sao hả?”

“Đồ thần kinh! Ông mày không thêm gây sự với hắn nhé, là do hắn cố ý muốn cướp chiếc váy ông mày nhìn thấy trước!” Ha! hay lắm, tên khốn Lương Mạc Tư kia còn vu khống cho cô cơ đấy, tức giận bùng phát khiến An Vân Thương không quan tâm gì nữa, quay ra quát thẳng vào mặt Lương Mạc Sâm.

Có điều, lời vừa nói khỏi miệng, cô phát hiện xung quanh mình đột nhiên yên ắng lạ thường.

Lương Mạc Sâm kinh ngạc nhìn cô. “Cô... vừa nói cái gì?” Hắn không tin vào tai mình, An Vân Thương mà lại chửi hắn, còn nói những lời thô tục trước mặt hắn nữa.

Trước đây An Vân Thương không như thế này, cho dù hắn đối xử với cô rất lạnh lùng, tàn nhẫn, nhưng cô vẫn cười tí mắt, đỏ mặt nói chuyện với hắn. Nhưng hình như từ lúc bị ngã cầu thang đến giờ, cô có phần thay đổi.

“Tai bị điếc à? Ông mày nói, ông mày không gây sự với hắn, là do hắn giật mất chiếc váy ông mày thích!” – An Vân Thương hét lên lần thứ hai.

“Cô là con gái mà dám nói từ ông mày? Quá tục, không có văn hóa.” Lương Mạc Sâm cười lạnh, hắn vốn không thích An Vân Thương đơn giản là vì cô ta vừa không có đầu óc, lại vừa may mắn, thứ con gái như vậy hoàn toàn không đáng để hắn liếc tới. Lương Mạc Sâm lạnh lùng nhìn An Vân Thương, cảnh cáo lần thứ hai. “An Vân Thương, tôi không cần biết cô muốn làm gì, nhưng tôi không cho phép cô gây sự với Mạc Tư nữa, nghe rõ chưa?!”

“Hắn không chọc vào tôi, tôi cũng chẳng quan tâm, cái mặt cũng chẳng đẹp để mà nhìn.” Cô khinh thường liếc xéo Lương Mạc Sâm, cười khẩy. Sau đó nhanh chóng đẩy Mạc Sâm ra xa.

Đẩy được hắn, cô vội vàng lăn sang bên trái một vòng, xuống giường, cố duy trì khoảng cách với Lương Mạc Sâm. “Mời anh rút ngay ra khỏi phòng của tôi!”

Lương Mạc Sâm nhú mày, An Vân Thương lại dám đẩy hắn ra, còn trợn mắt bảo hắn rút ra ngoài ư?

Vừa rồi tuy hắn rất hung hăng nhưng đây là lần đầu tiên hắn chủ động đến gần cô ta như vậy, còn bày ra tư thế mập mờ ở trên giường, nếu là trước đây, cho dù có tức giận nhưng cô vẫn sẽ để nguyên, hưởng thụ sự tiếp xúc thân mật với hắn.

Nói gì thì nói, trước đây cô đã từng nói thích hắn trước bàn dân thiên hạ, nhưng lúc này cô lại tránh xa hắn, làm như hắn là thứ gì đó rất độc. Hắn xuống giường, miệng nở nụ cười kỳ quái, chân bước tới gần An Vân Thương, hắn muốn nhìn xem cô đang có âm mưu quỷ kế gì!

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

8. Chương 08

Chương 8: Tôi thật sự không thích anh.

“Lương Mạc Sâm, chúng ta có chuyện gì từ từ nói, anh đừng bước tới đây.” An Vân Thương thấy Lương Mạc Sâm bước tới gần, miệng lại cười kỳ quái, trong lòng bắt đầu thấy luống cuống.

“Đừng tới? Cô đối xử với người cô thích như thế à?”

“Cái gì? Tôi không có thích anh đâu nhé, sao anh lại nghĩ là tôi thích anh vậy?” An Vân Thương không ngờ tên này lại vô sỉ như vậy, nói toạc ra là cô thích hẳn. Chờ một chút... hình như cô đã quên thứ gì đó!

Bỗng nhiên nhớ tới, trong truyện đúng là nữ chính An Vân Thương thích Lương Mạc Sâm. Cô vội vàng nặn ra một nụ cười. “Lương đại ca, lần trước bị anh đẩy xuống lầu nên đầu tôi bị đụng thương rồi, cho nên quên mất một vài thứ, lẽ nào trước đây tôi thích anh hả?”

“Cô nói cô không nhớ?” Lương Mạc Sâm nghe thấy vậy không bước đến nữa, anh ta dừng lại, cách cô ba bước chân, ánh mắt nheo lại nhìn cô.

Chắc chắn hẳn ta không tin mấy loại mất trí nhớ này, lời nói dối vụng về được thốt ra từ miệng An Vân Thương, hẳn càng không tin.

Nhưng thái độ xa lánh của An Vân Thương mấy ngày hôm nay rất rõ ràng, hẳn nghi ngờ, lẽ nào cô đang nói thật?

“Anh không tin tôi cũng là lẽ đương nhiên thôi, thế nhưng tôi thật sự không thích anh, cũng không thích gây sự gì với em trai anh cả, cho nên sau này mỗi người chúng ta đi một đường, các anh đừng tới gây phiền phức cho tôi, tôi cũng sẽ không bao giờ nói thích anh nữa.”

“Nhưng tôi không tin cô, làm sao đây?” Hắn cười nhạt, ánh mắt chăm chú đặt cả trên người cô, muốn nhìn cô lo lắng chột dạ.

An Vân Thương giấu một tay ra sau lưng, len lén lấy điện thoại đi động bấm một tin nhắn. Nghe Mạc Sâm nói như thế, cô ngẩng đầu lên nhìn hắn đầy khinh thường: “Anh yên tâm đi, trông mặt anh xấu như vậy tôi nhìn đã thấy mất cảm tình rồi, tôi mà còn nói thích anh là đang lừa anh đó.”

“Mặt tôi xấu xí?” Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy có người nói mình xấu xí, hơn nữa còn từ miệng một cô gái đã từng tỏ tình với hắn.

Lời này đúng là có lực sát thương tới lòng tự tôn của đàn ông. Nhưng hắn không tức giận phát cuồng xông đến An Vân Thương, hắn vẫn giữ được bình tĩnh.

“Anh không tin?” An Vân Thương đưa tay chỉ ngón tay bên cạnh, khẽ cười khẩy: “Trong này có gương đó, anh có thể tự mình ngắm xem khuôn mặt kia kinh khủng đến thế nào.”

“Cô...” Cuối cùng Lương Mạc Sâm cũng bị chọc giận hoàn toàn, giọng nói của hắn lạnh xuống.

“Cộc cộc cộc...” Cửa phòng của An Vân Thương bỗng vang lên tiếng gõ.

Hai người trong phòng nghe thấy tiếng động này liền im lặng, Lương Mạc Sâm nhíu mày quay đầu lại nhìn cánh cửa, còn An Vân Thương đứng bên kia đang cúi đầu thăm cười trộm. Quả nhiên cô nghĩ không sai, giao dịch cùng Tả Lâm Lâm đúng là rất có lợi, vừa rồi cô nhắn cho Tả Lâm Lâm một cái tin chỉ viết vài chữ: SOS, ở phòng tôi.

Người đang đứng ngoài lúc này chắc chắn là Tả Lâm Lâm.

Người ở ngoài cửa đúng là Tả Lâm Lâm, An Vân Thương vừa gửi tin nhắn đến cô ta đã hiểu, len lén gõ cửa phòng An Vân Thương. Cô ta biết Lương Mạc Sâm đang ở bên trong, không biết Mạc Sâm có đánh An Vân Thương không, nếu Vân Thương vì bị đánh mà không giúp cô ta nữa thì không được, cô ta còn đang muốn An Vân Thương giúp mình vào được Lương Gia, trở thành thiếu phụ nhân.

“Anh mau mở cửa đi.” An Vân Thương thấy Lương Mạc Sâm chỉ liếc mắt qua cánh cửa mà không động đây gì, vẫn tiếp tục quay lại nhìn chăm chăm vào cô, bèn vội vàng giục hắn.

Lương Mạc Sâm cười nhạt: “Sao cô cứ bắt tôi phải ra mở cửa thế, nếu người ngoài cửa là dì Trầm Nguyệt của cô hoặc cha tôi, bọn họ thấy tôi ở phòng cô thế này, cô nói xem họ sẽ nghĩ gì?”

An Vân Thương mỉm cười, khoát tay ra vẻ anh nghĩ nhiều quá rồi đấy: “Ai nha, không đâu không đâu, tôi không hề lo lắng như vậy, anh cứ đi mở cửa giùm tôi là được.”

“Cô chắc chứ?” Lương Mạc Sâm hỏi lại lần hai.

“Sao anh phiền vậy? Mở hộ cái cửa thì chết ngay à?” An Vân Thương bị hấn hỏi đến bực mình, rít lên.

Lương Mạc Sâm sờ mũi, hấn ta cảm thấy An Vân Thương hình như thực sự mất trí nhớ, tiếng quát cũng rất chân thực, không hề có cảm giác cô gái này đang yêu mình say đắm, ánh mắt cô ta rất tỉnh táo, không giống với loại nữ sinh ngu dốt bị ái tình làm ê muội.

Biểu hiện của An Vân Thương khiến hấn tin hơn một chút về việc cô không còn thích hấn nữa.

Nghĩ vậy khiến hấn rất cao hứng, cô nàng An Vân Thương đáng ghét này không còn thích hấn nữa, thật là một chuyện tốt, quá tuyệt vời.

Nhân đà cao hứng, hấn quyết định đi ra mở cửa, nhưng khi cửa mở, nhìn thấy Tả Lâm Lâm đứng bên ngoài khiến hấn vô cùng kinh ngạc.

“Cậu chủ, sao cậu lại ở trong phòng của tiểu thư?” – Mặc dù đã biết Lương Mạc Sâm đang ở trong phòng của An Vân Thương, nhưng khi thật sự nhìn thấy, Tả Lâm Lâm vẫn cảm thấy khó chịu.

Tả Lâm Lâm là cô tình nhân nhỏ của hấn, chẳng lẽ hấn còn không biết tính cách của cô hay sao? Thấy Tả Lâm Lâm có vẻ sắp khóc, thế là bao nhiêu ý nghĩ muốn giáo huấn An Vân Thương bay biến đi đâu mất, hấn nhanh chóng không để ý tới cô mà quay ra dỗ cô tình nhân nhỏ của mình.

Lương Mạc Sâm bước nhanh ra khỏi phòng, ở trước mặt An Vân Thương mà dám ôm Tả Lâm Lâm, dĩ nhiên cô ta đành khóc.

Tả Lâm Lâm không ngờ Lương Mạc Sâm lại ôm mình ngay trước mặt An Vân Thương, cô ta giả bộ nghiêng đầu liếc nhìn An Vân Thương đang đứng trong phòng.

An Vân Thương im lặng nhìn hình ảnh tổng giám đốc Lương Mạc Sâm ôm chặt cô vợ nhỏ bé trong lòng. Cô nghĩ, nếu là An Vân Thương trước đây nhìn thấy cảnh này hấn sẽ rất đau lòng.

Đột nhiên cô cảm giác có người đang nhìn mình, đưa mắt về phía cửa, hóa ra cô vợ nhỏ bé hiền lành của tổng giám đốc Lương đang lặng lẽ nhìn cô, vừa thương tâm lại vừa tức giận.

An Vân Thương cười toét miệng, sau đó khoát tay ý bảo cô ta mau lập tức đưa Lương Mạc Sâm đi.

Thấy An Vân Thương không tức giận, cuối cùng Tả Lâm Lâm cũng tin cô thực sự không còn thích Lương Mạc Sâm nữa, vì vậy khẽ kéo tay của Lương Mạc Sâm, tỏ vẻ với hấn: “Đứng đây sẽ có người nhìn thấy, chúng ta đi chỗ khác thôi.”

Lương Mạc Sâm ngẫm lại cũng thấy đúng, có An Vân Thương đứng cạnh nhìn chăm chăm vào bọn họ cũng thấy phiền, nên lập tức ôm vai Tả Lâm Lâm đi mất, đầu cũng không thèm ngoảnh lại lấy một lần.

Thấy cả hai dắt nhau đi, rốt cuộc cô cũng được thở phào nhẹ nhõm. Cô đột nhiên nhận ra một điều, tên nam chính trong tiểu thuyết này rất ngoan, chỉ cần là người hấn thích quản hấn, hấn sẽ nghe theo ngay.

Gạt chuyện này sang một bên, An Vân Thương bắt đầu để ý tới việc “thu dọn chiến trường”, nhìn cánh cửa ban công bị Lương Mạc Sâm đá vỡ, cô bất đắc dĩ thở dài, đành lấy điện thoại di động ra lên mạng tìm công ty sửa chữa lắp đặt gần đây nhất, gọi họ tới sửa tấm thủy tinh trên cánh cửa.

Cô cũng chẳng muốn nói chuyện này với ai, tránh làm cho dì Trầm Nguyệt và đương Lương phải xấu hổ cho nên dứt khoát quyết định tự mình trả tiền sửa kính. Tuy cô có thể đi tìm Lương Mạc Sâm để đòi bồi thường, dù sao kính cũng là do hấn phá nát, nhưng cô lại chẳng muốn tạo thêm cơ hội gặp mặt hấn, thế là đành thôi.

Lúc này vẫn còn sớm, dường như Lương Khải chưa đi làm về, dì Trần Nguyệt đang nghỉ ngơi trong phòng, mà Lương Mạc Sâm và Tả Lâm Lâm không biết đang làm trò gì rồi, cho nên An Vân Thương tự mình mời người đến sửa, không muốn quấy rầy bất cứ ai.

Chỉ có điều khó giải quyết nhất là sau khi sửa xong hẳn trời đã tối rồi, lúc đó người trong nhà sẽ có phản ứng gì? Cũng may lúc thợ lắp đặt làm xong, dọn dẹp chuẩn bị rời đi thì dường như Lương Khải còn chưa về.

An Vân Thương đang cười hí hóp mắt tiễn người thợ lắp đặt kính ra cửa thì đụng phải Lương Khải, cô bất giác chột dạ.

Ai nha, không ổn rồi, dường như nhất định sẽ hỏi cô tại sao lại phải gọi thợ sửa kính đến. Vừa nghĩ vậy đã thấy Lương Khải bước đến gần. “Vân Thương, trong nhà làm sao vậy? Tại sao lại phải mời thợ sửa chữa, con muốn lắp đặt thiết bị gì à?”

Đoán không sai mà, dường như Lương hỏi rồi.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

9. Chương 09

Chương 9: Người này thật giỏi đùa giỡn.

An Vân Thương lặng lẽ nhìn lướt qua người thợ sửa kính đã đi xa, sau đó quay sang mỉm cười với dường như Lương, bình tĩnh giải thích: “Dường như Lương, không có việc gì đâu ạ, tại cánh cửa ban công phòng con bị vỡ kính nên mới mời thợ về sửa chữa ấy mà.”

“Cửa ban công bị vỡ?” – Lương Khải vô cùng kinh ngạc.

Nhưng An Vân Thương đang muốn lấp liếm chuyện này nên tỏ ra thân thiện thiết thiết cười rộ lên, khoác tay Lương Khải và nói: “Dường như Lương à, để con kể cho dường như nghe chuyện khác đã. Sáng nay con theo dì Trần Nguyệt đi dạo phố, vốn đang rất vui vẻ nhưng trên đường lại gặp phải Mạc Tư...” Nói đến đây bèn dừng lại, không tiếp tục nữa.

Nhưng chỉ cần thế đã khiến Lương Khải nghe xong nóng nảy. “Rồi sau đó? Hai đứa đánh nhau một trận hả?”

Lương Khải đúng là biết quá rõ con trai của ông, Mạc Tư rất bốc đồng, cứ hề nóng lên là đánh người bừa bãi. An Vân Thương thầm giật mình, biết không thể tùy tiện nói dối với Lương Khải đành kể thật: “Lúc đó Mạc Tư mắng con và dì Trần Nguyệt, còn muốn đánh con nữa.” Nói đến đây sắc mặt của An Vân Thương lập tức trầm xuống. “Anh ta muốn đánh con cũng chịu, nhưng lại nói những lời khó nghe làm tổn thương dì Trần Nguyệt, khiến dì ấy buồn bã cả ngày nay chưa thiết ăn gì, chỉ tự giam mình ở trong phòng.”

Lương Khải vừa nghe thấy vợ bị con trai mình mắng, lúc này đang tự giam mình ở trong phòng cả ngày chưa ăn gì khiến ông cảm thấy bối rối, quên luôn việc hỏi lý do tại sao cửa kính phòng An Vân Thương lại bị vỡ, vội vã chạy vào nhà.

An Vân Thương thấy chuyện diễn ra theo đúng ý đồ của cô thì vui vẻ lắm, một mình đứng trong sân, trên môi nở nụ cười khó hiểu.

Đến giờ cơm, trong phòng ăn.

Sau khi được Lương Khải khuyên can an ủi mãi, Lâm Trầm Nguyệt mới nguôi nguôi, cùng xuống lầu ăn cơm.

An Vân Thương đói bụng nên đã ngồi vào bàn chờ từ lâu, thấy dựng Lương sẵn sóc dùi dùi Trầm Nguyệt xuống, cô cười híp mắt an ủi dùi vài câu.

Lương Khải thấy vợ không tức giận nữa cũng mỉm cười thoải mái, bầu không khí trong phòng ăn vô cùng hòa hợp.

Khi Lương Mạc Sâm xuống lầu, nhìn thấy hình ảnh này bỗng cảm thấy tức giận, muốn quay đầu đi về phòng, nhưng lại nghĩ nếu cứ để như thế càng khiến An Vân Thương và Lâm Trầm Nguyệt tưởng họ là chủ nhà, hẳn cũng phải xuất hiện một chút để bọn họ biết đây là nhà của ai, sau này xem còn dám coi trời bằng vung nữa hay không.

“Ba, ba về rồi à.” – Lương Mạc Sâm đi tới ngồi vào chỗ của mình, quay sang chào hỏi Lương Khải, còn coi những người khác là không khí.

Lương Mạc Sâm xuất hiện khiến nụ cười trên mặt Lâm Trầm Nguyệt trở nên cứng nhắc. Bà không ghét Mạc Sâm, mà bởi vì thằng bé quá đáng sợ nên bà có cảm giác hơi e ngại. Nhất là lúc sáng vừa bị Mạc Tư mắng nhiếc làm bà càng sợ hơn.

An Vân Thương cũng im lặng, cô biết lúc này mình không nên nói gì.

Lương Khải là người duy nhất đáp lại, ông nhìn thoáng qua Lương Mạc Sâm, thái độ khá lạnh nhạt: “Ừ.”

Đồ ăn được dọn lên. Tả Lâm Lâm bưng ra rất nhiều đồ ăn Lương Mạc Sâm thích, còn cố tình đặt ở trước mặt hắn ta, sau đó cười vui vẻ rời đi.

Lương Mạc Sâm cũng quay sang mỉm cười với cô ta, hai người nhìn nhau đầy ám muội.

An Vân Thương liếc nhanh qua hai người bọn họ, sau đó cúi đầu ăn cơm.

Đúng lúc này, Lương Khải đột nhiên hỏi An Vân Thương: “Vân Thương, lúc này con còn chưa nói cho Dượng biết, cửa ban công phòng con sao lại bị vỡ? Sửa hết bao nhiêu tiền để dượng đưa lại cho con.”

Thấy dựng Lương lại hỏi về vấn đề này, An Vân Thương cười vui vẻ ngẩng đầu lên, vờ như lơ đãng liếc nhìn Lương Mạc Sâm.

Thấy ba mình biết chuyện cửa sổ phòng An Vân Thương bị vỡ, Lương Mạc Sâm sợ hãi. Lại bị cô nhìn như vậy khiến tim hắn nảy lên.

Nếu An Vân Thương nói là hắn làm sẽ khiến cho ba lại cảm thấy hắn không tốt, sao còn có thể tiếp tục ở lại trong nhà này nữa. Lương Mạc Sâm nghĩ nếu mình không thể ở lại đây, sẽ không trông coi được căn phòng cũ của mẹ, bỗng chốc cảm thấy khẩn trương lo lắng.

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào An Vân Thương, ý muốn cô không được khai ra là do hắn làm.

An Vân Thương làm sao biết được hắn ta đang nghĩ gì, mà cô cũng không định khai ra. Lúc này ở bên ngoài cô không nói cho dựng biết chuyện này mà chờ tới bây giờ mới nói, là vì cô có mục đích.

Cô để điện thoại dưới bàn, nhanh chóng viết một tin nhắn gửi cho Lương Mạc Sâm.

Thấy hắn lôi điện thoại ra xem, cô mỉm cười theo dõi thái độ của hắn.

Lương Mạc Sâm thấy điện thoại báo có tin nhắn bèn mở ra xem, ai ngờ là do An Vân Thương gửi tới. Hắn chưa kịp suy nghĩ tại sao cô lại có số điện thoại của mình thì đã nhìn thấy nội dung tin nhắn.

Cô ta lại dám uy hiếp hắn!

Tin nhắn viết: Nếu anh đồng ý với tôi một việc, tôi sẽ không nói ra chuyện anh làm vỡ cửa kính phòng tôi.

Lương Mạc Sâm đọc lướt qua tin nhắn rất nhanh, trong lòng thầm nghĩ, con nhóc An Vân Thương chết tiệt kia quả nhiên không dễ chọc, lại dám thừa cơ hội bắt thóp người khác.

Có điều hần vẫn sợ cô nói ra.

Sợ thì sợ, nhưng bề ngoài hần ta vẫn tỏ ra bình tĩnh, lạnh lùng liếc nhìn An Vân Thương, không trả lời.

Thấy thái độ Lương Mạc Sâm như vậy, An Vân Thương cũng không biết hần có chấp nhận điều kiện của mình hay không.

“Vân Thương, đừng hỏi sao con lại không trả lời?” Thấy An Vân Thương im lặng một lúc lâu, Lâm Trầm Nguyệt sốt ruột. Bà cũng muốn biết Lương Khải nói cửa kính bị vỡ là có ý gì, chẳng lẽ là cửa kính phòng An Vân Thương bị vỡ sao?

Nhưng sao không thấy An Vân Thương nói gì với bà? Đứa trẻ này vốn là người không thích những chuyện phiền toái, sao có thể cố ý cho qua như vậy?

Nghe thấy câu hỏi của dì Trầm Nguyệt, An Vân Thương khôi phục ý thức. Cô liếc nhìn Lương Mạc Sâm, ý nếu hần không có phản ứng thì cô sẽ nói ra.

Lương Mạc Sâm thấp thỏm không yên, hần sợ hình ảnh của mình trong mắt ba ngày càng tệ, và quan hệ giữa hai cha con sẽ càng căng thẳng hơn. Thấy An Vân Thương định nói, hần vội vàng làm ra vẻ quan tâm: “Vân Thương, có chuyện gì vậy, cửa kính phòng cô bị vỡ sao?”

Người này thật giỏi đóng kịch, rõ ràng do hần ta làm vỡ, giờ lại xem như không hay biết gì. An Vân Thương thầm sỉ vả trong bụng, nhưng ngoài mặt vẫn nhẹ nhàng cười: “Vâng ạ, sáng nay em không cẩn thận làm vỡ kính cửa ban công trong phòng.” Cô biết Lương Mạc Sâm hỏi như vậy có nghĩa là đã đồng ý điều kiện của cô. Vậy thì tội danh làm vỡ cửa sổ này, cô sẽ nhận vậy.

Cô muốn hần ta nợ mình một ân tình, bởi vì cô biết vài ngày nữa là đến sinh nhật của dì, đừng Lương sẽ mở tiệc tại nhà, mời rất nhiều người đến dự.

Trong tiểu thuyết, bởi vì An Vân Thương không biết trời cao đất rộng lại đi thích Lương Mạc Sâm, cứ dây dưa với hần ta, vì thế vào ngày sinh nhật của Lâm Trầm Nguyệt, Lương Mạc Sâm làm cho cô mất mặt trước nhiều người, sau đó bị họ cười nhạo trong một thời gian dài.

Cô không muốn mình cũng bị như vậy nên mới ra tay trước khiến hần ta phải nợ cô, đến lúc đó cô mới có thể nắm được hần, yên tâm chờ đến ngày diễn ra bữa tiệc.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

10. Chương 10

Chương 10: Ngày mai không cần để ý đến tôi

Buổi tối trước ngày sinh nhật Lâm Trầm Nguyệt.

Chín giờ tối, An Vân Thương cầm lễ phục dì đã chuẩn bị ình trở về phòng. Khi đi ngang qua phòng Lương Mạc Sâm, cửa phòng đột nhiên bật mở, một bàn tay vươn ra, kéo mạnh An Vân Thương vào trong.

“Này, anh muốn hù chết tôi à?” An Vân Thương bị dọa suýt rơi cả bộ lễ phục trong tay, cô giãy mạnh ra khỏi tay hần, gất lên.

Lương Mạc Sâm trừng mắt nhìn An Vân Thương: “Mấy hôm nay không thấy bóng dáng, cô đã trốn đi đâu?”

“Ai trốn?” An Vân Thương bực mình trừng lại. “Tôi không làm chuyện gì xấu, sao phải trốn?”

“Vậy cô nói đi, hôm đó cô muốn tôi đồng ý với cô một chuyện, rốt cuộc là chuyện gì?” Lương Mạc Sâm mất kiên nhẫn. Trước kia thái độ của An Vân Thương đối với hắn rất dịu dàng, bây giờ đột nhiên quay ngoắt 180 độ, cư xử và hành động đều lạnh lùng khiến hắn cảm thấy hơi khó chịu, cho dù Lương Mạc Sâm biết mình không thích cô, nhưng hiện tại biết cô không thích mình, cũng không dịu dàng với mình nữa làm hắn ta cảm thấy khó hiểu.

“Tôi cũng đang định lát nữa sẽ nói với anh chuyện này.” Nghe hắn nói, An Vân Thương nhanh chóng bình tĩnh lại, “Tôi hy vọng ngày mai anh không cần để ý tới tôi, tôi cũng không muốn em trai anh đến tìm tôi gây chuyện, anh có làm được không?”

Cô chỉ muốn như vậy, chỉ cần ngày mai Lương Mạc Sâm và Lương Mạc Tư không tìm cô gây chuyện, cô sẽ không giống nữ chính trong tiểu thuyết bị mất mặt xấu hổ trước mọi người.

Nghĩ tới ngày mai nữ chính trong tiểu thuyết bị nhục mạ như vậy, cô vẫn luôn cảm thấy không thoải mái.

Lương Mạc Sâm cười lạnh, không thể tin nhìn An Vân Thương: “An Vân Thương, đầu cô bị bệnh à, cô uy hiếp tôi chỉ vì muốn ngày mai tôi và Mạc Tư không để ý đến cô ư?”

Lương Mạc Sâm chẳng bao giờ nghĩ sẽ để ý đến An Vân Thương, Mạc Tư càng không, có phải cô ta suy nghĩ nhiều quá rồi hay không?

Đáng tiếc, Lương Mạc Sâm không biết nội dung đoạn này trong tiểu thuyết gốc, bởi vì An Vân Thương điên cuồng theo đuổi Lương Mạc Sâm, nhưng lại bị hắn ta biết được chuyện cô dẫn mặt Tả Lâm Lâm nên mới ra tay với cô, nếu như hiện giờ không phải cô nói ra những lời này mà là An Vân Thương kia, thì lúc này Lương Mạc Sâm đã vô cùng căm ghét nhân vật An Vân Thương rồi.

Nếu không phải gần đây An Vân Thương luôn tỏ thái độ không thích Lương Mạc Sâm, thì có lẽ hắn đang suy tính xem ngày mai nên chính cô như thế nào cho thích đáng. Nhưng chuyện này cô tự biết thôi, không thể nói lung tung cho người khác biết được.

Nghĩ vậy, cô nhìn Lương Mạc Sâm gật đầu: “Đúng vậy, tôi uy hiếp anh vì muốn ngày mai hai người không đến làm phiền tôi.”

Chỉ cần bọn họ không để ý tới cô là cô được an toàn, thế càng tốt. Lương Mạc Sâm chắc chắn sẽ cảm thấy khó hiểu, nhưng cô không quan tâm anh ta nghĩ gì.

“Được, tôi đồng ý.” Lương Mạc Sâm trầm giọng trả lời, hắn lạnh lùng liếc An Vân Thương, sau đó mở cửa ra: “Mời.” Ý tứ rất rõ ràng, nếu không còn việc gì nữa thì cô có thể đi được rồi.

“Hãy nhớ giữ lời những gì anh đã nói.” An Vân Thương cũng không muốn ở lâu trong phòng Lương Mạc Sâm, cô ôm lễ phục, bỏ lại một câu rồi trở về phòng của mình.

An Vân Thương vừa bước ra khỏi phòng, Lương Mạc Sâm liền đóng sập cửa phòng lại.

Hai người chỉ muốn nhanh chóng giải quyết cho xong chuyện nên không chú ý tới phía cuối hành lang có một bóng người đang kinh ngạc trợn mắt nhìn cánh cửa vừa đóng.

Tả Lâm Lâm đang định lên lầu tìm Lương Mạc Sâm, vì ngày mai là sinh nhật của Lâm Trầm Nguyệt sẽ rất bận rộn, Lương Mạc Sâm nói muốn thuê người đến làm, cho cô được nghỉ ngơi một ngày vì anh không muốn cô phải làm quá nhiều việc.

Nhưng lúc nằm trên giường, Tả Lâm Lâm không sao ngủ được nên mới đi tìm Lương Mạc Sâm. Nào ngờ... lại nhìn thấy cảnh An Vân Thương bước ra từ phòng Lương Mạc Sâm.

Đã chín giờ tối, lúc này tất cả mọi người đều đang nghỉ ngơi, tại sao An Vân Thương lại ở trong phòng của Lương Mạc Sâm?

Tả Lâm Lâm càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng, cô chỉ là người giúp việc trong nhà này, nhưng cô thật sự thích Lương Mạc Sâm, cô biết Lương Mạc Sâm cũng thích cô, nhưng trong lòng vẫn luôn lo sợ anh ta sẽ thích người khác, sau đó bỏ rơi cô.

Nghĩ đến người phụ nữ đó có thể là An Vân Thương, cô ta càng lo lắng hơn.

Tả Lâm Lâm lập tức bước nhanh đến phòng Lương Mạc Sâm, gõ cửa.

Lương Mạc Sâm đang chuẩn bị đi ngủ thì nghe thấy tiếng gõ cửa, hắn tưởng An Vân Thương quay lại tìm mình có việc gì, nhớ tới thái độ lạnh nhạt của cô, hắn không mở cửa ngay mà từ tốn đi tới bên cửa, hai tay khoanh trước ngực, hỏi vọng ra: “Cô lại có chuyện gì nữa?”

Tả Lâm Lâm đứng ngoài hành lang không dám nói lớn tiếng, cô sợ những người trong nhà biết được quan hệ của bọn họ. Nghe Lương Mạc Sâm hỏi, cô nhú mào gõ cửa một lần nữa.

Lương Mạc Sâm thấy người ngoài cửa không trả lời bèn mất kiên nhẫn, hung hăng mở cửa ra, vừa định mắng to thì nhìn thấy người đứng ngoài cửa là Tả Lâm Lâm.

Lương Mạc Sâm ngạc nhiên: “Không phải anh đã cho em nghỉ phép rồi sao?”

“Em không ngủ được, em nghĩ anh...” Trong lòng Tả Lâm Lâm đầy nghi ngờ muốn hỏi Lương Mạc Sâm, nhưng khi nhìn thấy hắn, cô không dám hỏi tại sao lúc này An Vân Thương lại ở trong phòng của hắn. Tả Lâm Lâm đành cố gắng đè nén cảm xúc trong lòng, cười tươi nhìn Lương Mạc Sâm.

Lương Mạc Sâm thấy gương mặt tươi cười của Tả Lâm Lâm, tâm tình cũng cảm thấy tốt hơn một chút. Hắn ta nhẹ nhàng đưa tay ra kéo cô vào phòng, đáy mắt tràn đầy say đắm: “Vào đi.”

Sau khi trở về phòng, An Vân Thương treo bộ lễ phục lên, rồi đi vào nhà tắm.

Một tiếng sau cô mới tắm xong, lau khô tóc rồi trèo lên giường. Nằm ở trên giường, An Vân Thương mở cuốn nhật ký cô mới tìm thấy cách đây hai ngày ra xem, trên đó viết số điện thoại của các bạn học. Lúc An Vân Thương tốt nghiệp, mọi người đã ghi lại số điện thoại để tiện liên lạc với nhau, nhưng tại sao những số này không được lưu trong điện thoại mà lại viết trong sổ nhật ký? Đó là bởi vì An Vân Thương trước đây không muốn lưu quá nhiều số trong điện thoại của mình. Cô chỉ cần lưu số của Lương Mạc Sâm, dì Trầm Nguyệt và ông ngoại, còn những người khác cô không quan tâm.

Tuy An Vân Thương chưa đọc hết cuốn tiểu thuyết gốc, nhưng cô vẫn nhớ được vài tình tiết và một số diễn biến xảy ra trong truyện. Nếu cô nhớ không nhầm thì trong buổi tiệc sinh nhật ngày mai, cô bạn thân Tưởng Nguyệt của cô cũng sẽ đến.

Tưởng Nguyệt rất tốt với An Vân Thương, nhưng vì trước kia trong mắt của An Vân Thương chỉ có Lương Mạc Sâm, không quan tâm tới những người khác, nên dù xem Tưởng Nguyệt là bạn thân của mình, nhưng ngay cả số của cô ấy An Vân Thương cũng không lưu trong điện thoại.

Trong nội dung tiểu thuyết có viết sau này Tưởng Nguyệt sẽ giúp An Vân Thương, vì vậy cô muốn tìm số điện thoại của cô ấy để liên lạc lại.

Lật tìm một lúc, quả nhiên nhìn thấy cái tên Tưởng Nguyệt ở trong một đồng dãy số.

An Vân Thương phấn khích nằm xuống gối, bấm số gọi ngay cho Tưởng Nguyệt.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

11. Chương 11

Chương 11: Sinh nhật dì Trầm Nguyệt

Điện thoại reo vài tiếng đã có người bắt máy.

Bắt nghe đầu dây bên kia vang lên giọng nói lạnh lạnh của một người đàn ông, anh ta hỏi: “Tìm ai?”

“Xin chào, xin hỏi đây có phải số điện thoại của Tưởng Nguyệt không ạ?” An Vân Thương không nghĩ người nhận điện thoại lại là đàn ông nên hơi luống cuống.

“Chờ một chút.” Người đàn ông dặn lại một câu rồi để điện thoại xuống, sau đó cô nghe thấy bên kia có tiếng nói vọng lại: “Tưởng Nguyệt, điện thoại có người tìm...”

An Vân Thương đợi một lúc mới nghe thấy đầu dây bên kia có tiếng động, sau đó điện thoại được nhắc lên: “Xin chào, tôi là Tưởng Nguyệt.”

“Tưởng Nguyệt à? Mình là An Vân Thương, cậu còn nhớ mình không?” Thấy Tưởng Nguyệt trả lời, An Vân Thương cố gắng làm cho giọng nói của mình thật dễ nghe.

“An Vân Thương, cậu làm gì mà đến bây giờ mới nhớ gọi điện ỉnh? Chúng ta tốt nghiệp được vài tháng rồi, cậu cũng không để lại cách thức liên lạc, đưa cậu số điện thoại cũng không thấy gọi đến, mình tưởng cậu không còn nhớ đến mình nữa, chắc đã sớm đem số điện thoại của mình vất vào một góc rồi chứ.” Tưởng Nguyệt nói một hơi đầy quan tâm, khiến người khác có cảm giác thân thiết.

An Vân Thương rất thích người bạn này, cô cười vui vẻ trả lời Tưởng Nguyệt: “Thời gian trước mình hơi bận cho nên không liên lạc với mọi người. Ngày mai là sinh nhật của dì Trầm Nguyệt, có đãi tiệc ở Lương gia, mình nghe nói cậu cũng đến vì vậy gọi ngay cho cậu, cậu đừng giận nữa mà, chẳng phải bây giờ mình đang gọi cho cậu hay sao.”

“Thôi được. Vậy ngày mai cậu nhớ ra ngoài tiếp đón mình đó, hai chúng ta phải tâm sự thật nhiều mới được.”

“Được được, nhất định mình sẽ đích thân ra đón cậu.”

Sau đó hai người nói rất nhiều chuyện lúc còn đi học, Tưởng Nguyệt càng nói càng vui vẻ, mãi cho đến khi tắt điện thoại An Vân Thương mới phát hiện di động hơi nóng, nhìn lại thời gian, cô và Tưởng Nguyệt đã nói chuyện với nhau gần một tiếng đồng hồ.

Tưởng Nguyệt ném di động sang một bên, đang định đứng dậy thì phát hiện có người ngồi bên cạnh, cô giật mình, kinh ngạc nhìn người đó: “Anh, không phải anh đi ngủ rồi sao? Còn ngồi đây làm gì vậy?”

Cô vừa nhận điện thoại đã vui vẻ nói chuyện, hoàn toàn không chú ý đến những người khác.

“Vừa rồi là ai gọi cho em vậy?” Người đàn ông không trả lời câu hỏi của Tưởng Nguyệt mà trầm giọng hỏi lại.

“Là bạn học của em, tên cô ấy là An Vân Thương, ngày mai là tiệc sinh nhật của dì cô ấy, em cũng đến dự. Sáng nay em đã nói với anh về buổi tiệc đó, anh quên rồi sao?” Tưởng Nguyệt mỉm cười trả lời, sau đó đứng dậy chuẩn bị đi về phòng mình. “Cô ấy là một cô gái rất xinh đẹp đó, cả ngày hôm nay năn nỉ anh đi chung với em, anh không chịu, sau này đừng có hối hận!”

Người đàn ông đang ngồi trên sofa đột nhiên lên tiếng: “Ngày mai anh đi với em.”

“Hà? Cái gì?” Tưởng Nguyệt kinh ngạc quay đầu lại nhìn anh họ đầy nghi ngờ. “Năn nỉ anh cả một ngày trời cũng không có tác dụng, em còn tưởng rằng anh không muốn đi nữa chứ. Chẳng lẽ anh định đi xem người đẹp thật sao?”

Hôm nay cô van nài anh cả ngày, hy vọng ngày mai anh có thể cùng đi dự tiệc với cô, nhưng anh vẫn thờ ơ không tỏ thái độ gì, cả ngày yên lặng. Cô còn nghĩ rằng anh sẽ không đi, sao bây giờ lại...

“Lúc đó không biết nên không muốn đi, hiện tại...” Trong lời nói lưng chừng của anh nghe ra còn có ẩn ý khác. Anh đứng lên, gương mặt vẫn lạnh lùng như mọi khi: “Anh đi ngủ đây, ngày mai khi nào đi thì nói với anh.”

Nói xong, Chu Âm nhanh chóng đi về phòng, Tưởng Nguyệt cũng không phát hiện ra trong giọng nói của vị anh họ dường như ẩn chứa một sự vui mừng kì lạ.

Sau khi anh đi rồi, Tưởng Nguyệt mới bắt đầu cảm thấy anh mình có gì đó không đúng.

Giống như là sau khi nghe thấy cô nói chuyện điện thoại thì mới thay đổi ý định muốn đi cùng cô. Chẳng lẽ... anh ấy là vì An Vân Thương mới đi sao? Nghĩ đến anh mình có thể vì An Vân Thương mà thay đổi thái độ, Tưởng Nguyệt cảm thấy chuyện này khá kỳ quặc.

Đúng ra mà nói, con bé An Vân Thương kia và anh trai mình chưa từng gặp mặt bao giờ, anh ấy vì sao lại...

Tưởng Nguyệt càng nghĩ càng đau đầu, cô muốn gọi lại cho An Vân Thương nhưng khi này cô ấy có nói hơi mệt muốn đi ngủ sớm, không biết cô ấy đã ngủ chưa. Thôi vậy, cô cũng không muốn quấy rầy cô ấy nữa.

Tưởng Nguyệt lắc đầu thở dài, cũng nhanh chóng quay về phòng của mình, xem ra chỉ có thể chờ đến buổi tiệc ngày mai thôi.

Ngày hôm sau.

Mới sáng sớm An Vân Thương đã bị đánh thức bởi những tiếng ồn ào từ bên ngoài. Cô nằm trên giường, hai mắt vẫn còn mơ màng, lòng cảm thấy bức bối vì đang ngủ lại bị đánh thức dậy.

Nhăn nhó xuống giường, cô bước nhanh đến cửa, mở ra, cảnh tượng trước mắt làm cho cô tỉnh ngủ ngay lập tức.

Cả hành lang gỗ dài được trải một tấm thảm dày, ở mỗi góc đều được trang hoàng bằng hoa tươi và bong bóng nhìn rất đáng yêu và lãng mạn.

Tiệc sinh nhật người lớn tuổi sao có thể trang trí thành như vậy, phong cách này rõ ràng dành cho thanh niên trẻ tuổi. An Vân Thương biết dưỡng Lương đã tự tay mình chuẩn bị tất cả mọi thứ cho buổi tiệc hôm nay, cho nên những món đồ trang trí lãng mạn này chỉ có thể do dưỡng ấy bảo người ta làm mà thôi.

Thật không ngờ dưỡng Lương đã lớn tuổi lại có thể chu đáo đến thế, biết dùng cách này làm cho vợ mình vui vẻ, di Trầm Nguyệt thật may mắn khi gả cho dưỡng ấy, họ đều là người tốt, đã vậy dưỡng Lương còn rất yêu thương cô.

Thấy hành lang được trang trí tỉ mỉ, sự khó chịu trong lòng An Vân Thương cũng dần trở nên tốt hơn. Hôm nay là sinh nhật của di, cô cũng không thể tức giận.

Sau khi rửa mặt xong, cô vội vàng đi xuống lầu.

Di Trầm Nguyệt không ở dưới, chỉ có mình dưỡng Lương đang sai người sắp xếp lại mọi thứ trong nhà.

Thấy An Vân Thương, Lương Khải cười vui vẻ hỏi cô: “Vân Thương, con thấy dưỡng chuẩn bị như vậy có làm di con thích không?”

An Vân Thương ngẩng ngó xung quanh một lượt, gật đầu: “Dưỡng trang trí thật lãng mạn, di con nhất định sẽ rất thích.”

“Đứa nhỏ này thật biết cách nói chuyện, ha ha ha...” Lương Khải cười phá lên.

An Vân Thương cũng cười, sau đó hỏi: “Dưỡng Lương, di con đâu rồi?”

“À, dưỡng bảo di con đi làm tóc rồi, lát nữa con cũng đi luôn đi, chính là nơi hai người hay đến đó, dưỡng sẽ bảo tài xế đưa con đi.”

“Vâng, ăn sáng xong con sẽ đi.”

“Được, vậy dưỡng tiếp tục công việc, hôm nay sẽ có rất nhiều người đến, nếu làm không chu đáo dưỡng thấy không an tâm.” Lương Khải vừa nói xong chân đã rảo bước.

Cuộc sống hiện tại của An Vân Thương trong ngôi nhà này vô cùng tự do thoải mái. Thấy dưỡng Lương bận rộn, cô tự mình vào bếp tìm đồ ăn.

Nhưng không ngờ, mới sáng sớm cô đã gặp Lương Mạc Sâm ngay trong nhà bếp.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

12. Chương 12

Chương 12: Tên anh ấy là Chu Âm

Lương Mạc Sâm đang cầm chai nước đứng trước cái tủ lạnh, nghe thấy sau lưng có tiếng động, hần quay đầu lại, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn An Vân Thương: “Ba tôi thật biết chiều chuộng dì của cô, cô nhìn xem đồ đạc trong nhà này đều bị biến thành mấy thứ buồn nôn như vậy!”

Sáng nay Lương Mạc Sâm nhìn thấy mọi thứ trong nhà đều được trang trí thành màu hồng, lại càng ngứa mắt thêm. Lương Mạc Sâm vẫn nghĩ ba sẽ làm một buổi tiệc sinh nhật đơn giản, mời vài người bạn đến tham dự mà thôi.

Ngờ đâu, cha hần lại biến mọi thứ trong nhà thành màu hồng giống như lâu đài của công chúa. Ông già kia chẳng lẽ còn nghĩ người mình lấy là một công chúa hay sao? Công chúa già khú để à?

Giọng nói của Lương Mạc Sâm không được tốt, hần ta còn tỏ thái độ khinh bỉ, tức giận khi nói đến việc căn nhà bị trang hoàng thành như vậy. Nhưng tất cả những thứ này đều do cha hần sắp xếp nên hần cũng không dám có ý kiến trước mặt cha mình.

Nhưng An Vân Thương sao có thể để người khác tùy tiện coi thường người nhà của cô như thế được!

Trước đây khi còn nhỏ ở trong cô nhi viện, cô thường xuyên bị bắt nạt, vì vậy đã sớm tập ình thói quen đối phó với chuyện bị người ta coi thường rồi.

“Anh cả à, thật ngại quá, tôi không cẩn thận đã lưu lại những lời anh vừa nói vào trong này rồi.” An Vân Thương dựa người vào cửa phòng bếp, cười nhạt, cô nhìn Lương Mạc Sâm đang uống nước, lắc lắc đi động trong tay.

“Phụt ——”

Lương Mạc Sâm không nghĩ con bé chết tiệt này lại nham hiểm như vậy, hần chưa kịp nuốt ngụm nước trong miệng đã phun hết ra ngoài, nước sặc lên mũi, trông rất thê thảm.

“Cẩn thận một chút, lớn tướng như vậy rồi mà uống nước còn để bị sặc sao?” An Vân Thương thấy thế, mặt không biến sắc cười nói.

Lương Mạc Sâm chặt vật lau nước dính trên mặt, sau đó hung dữ trừng mắt liếc xéo An Vân Thương.

Ánh mắt hần rất dữ tợn khiến cô có muốn cười cũng không cười được nữa. Cô đang nghĩ, có phải tiếp theo hần ta sẽ đột nhiên đi tới đánh cô hay không.

Nhưng may mắn Lương Mạc Sâm chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn cô một lúc, sau đó cầm chai nước mới, thở phà đi lướt qua người cô ra khỏi phòng bếp.

Hơ.... Sao anh ta có thể bình tĩnh như vậy?

An Vân Thương nhú mào, nhìn theo bóng lưng Lương Mạc Sâm, anh ta không phải rất dễ tức giận hay sao? Cô chỉ giả vờ làm như ghi âm lại những lời anh ta nói, chẳng lẽ anh ta không muốn phá điện thoại của cô?

Trong lúc An Vân Thương đang suy nghĩ, Lương Mạc Sâm đột nhiên dừng lại. Anh ta chậm rãi xoay người, nhìn thẳng vào cô, rồi gần từng tiếng: “Hôm nay tôi sẽ không làm gì cô, nhưng ngày mai, cô cứ cẩn thận đấy!”

Lời nói của anh ta giống như một chậu nước lạnh dội thẳng xuống đầu An Vân Thương. Cô bỗng cảm thấy toàn thân mình nổi đầy da gà, cả người lạnh toát.

An Vân Thương hoàn toàn quên mất người này vốn không tốt lành gì, trước mắt cô chỉ có thể làm cho anh ta không để ý đến mình trong một ngày, anh ta cũng đã đồng ý. Nhưng qua hôm nay, uy hiếp của cô không còn tác dụng nữa, đến lúc đó, Lương Mạc Sâm sẽ không dễ dàng gì bỏ qua cho cô.

An Vân Thương còn tưởng anh ta đột nhiên thay đổi tính tình, cho nên mới không nổi giận. Nhưng ai biết chẳng qua là do anh ta cố gắng đè nén lại sự tức giận của mình, chờ đến ngày mai mới bùng phát. Quả nhiên là vai nam chính của bản gốc, tính cách thật quá biến thái!

An Vân Thương chán nản tự cốc vào đầu mình, sao cô có thể ngu ngốc như vậy, khi không lại trêu chọc vào Lương Mạc Sâm. Xem ra hôm nay cô phải tranh thủ tìm cơ hội tiếp tục uy hiếp anh ta, nếu không ngày mai người chịu khổ lại là cô rồi.

--

Buổi tối, hàng ngàn vì sao đang tỏa sáng trên bầu trời mênh mông vô tận.

Biệt thự Lương gia tràn ngập ánh đèn sáng rực rỡ, âm thanh nói chuyện huyên náo, đến dự có rất nhiều phụ nữ sang trọng, họ đều mặc lễ phục xinh đẹp, đang cùng nhau thì thầm trò chuyện.

An Vân Thương thay lễ phục ở trong phòng, cô không muốn làm ỉn quá cầu kỳ nên chỉ tiện tay đeo vài món trang sức trang nhã, sau đó đi sang tìm dì Trầm Nguyệt.

Lâm Trầm Nguyệt vừa thay xong lễ phục, đang ngồi trước bàn gương, được thợ trang điểm mà Lương Khải mời tới tô điểm cho bà.

Thấy An Vân Thương bước vào, Lâm Trầm Nguyệt cười tươi hỏi cô: “Vân Thương, tóc và gương mặt con làm đơn giản quá, đợi một chút đi nói thợ chuẩn bị lại cho con.”

“Dì à, dì đừng lo cho con, hôm nay dì mới là nhân vật chính mà, con không cần quá lộng lẫy đâu, như vậy là được rồi.” An Vân Thương lắc đầu vội vàng từ chối.

“Một lúc nữa sẽ có rất nhiều cô gái trẻ đến, các cô ấy nhất định ăn mặc rất xinh đẹp, Vân Thương, nếu con không chuẩn bị tốt, các anh chàng đẹp trai trong buổi tiệc tối nay sẽ bị những cô gái khác hấp dẫn mất.” Lâm Trầm Nguyệt ra sức dụ dỗ.

“Dì à, con làm sao có thể mê hoặc những anh chàng đó được chứ?”

“Sao lại không, mỗi lần chúng ta cùng nhau đi dạo phố, con không nhìn thấy có biết bao anh chàng đẹp trai cứ ngây ngốc nhìn con không rời đó sao?”

“Dì thật là, con không ở đây nghe dì nói chuyện này nữa, con ra ngoài hít thở không khí một chút, sau đó sẽ mời dưỡng Lương đẹp trai vào cho dì mê hoặc.” An Vân Thương bị dì Trầm Nguyệt trêu đùa đến mức bối rối, vội vàng để lại một câu rồi chạy ngay ra ngoài.

Lâm Trầm Nguyệt nhìn theo bóng An Vân Thương, trên môi từ từ thu lại nụ cười. Xem ra Vân Thương đã trưởng thành rồi, bà cũng nên tìm một người thật tốt cho con bé mới được. Một người sau này có thể yêu thương chăm sóc cho Vân Thương, vì Vân Thương mà đau lòng, hơn nữa còn phải chung tình không phản bội lại tình cảm của con bé.

An Vân Thương chạy đi nên không biết được dì Lâm Trầm Nguyệt vừa âm thầm quyết định, phải tìm một người đàn ông tốt cho cô.

Sau khi chạy ra khỏi phòng dì Trầm Nguyệt, cô đứng trên lan can tầng hai và nhìn xuống dưới đại sảnh đầy người, bọn họ đi qua đi lại, cười nói vui vẻ. Bỗng cô cảm thấy thật tẻ nhạt, nhưng vì không thể quay về phòng của dì, cô đành gác hai tay lên lan can nghịch điện thoại.

Đột nhiên, một bàn tay vỗ mạnh lên vai cô.

Cô giật bắn người, suýt chút nữa làm rơi chiếc điện thoại xuống dưới.

Quay đầu lại, cô nhìn thấy thủ phạm vừa vỗ vai mình chính là Lương Mạc Sâm. Thế giới này chẳng thú vị chút nào, sao ở đâu cũng gặp hắn ta vậy? Chẳng lẽ hào quang của hắn thật sự quá lớn, lúc nào cũng có thể thu hút sự chú ý của người khác? Hay là do cô có sức hấp dẫn khiến người ta không kháng cự lại được, nên Lương Mạc Sâm bị cô quyến rũ mất rồi?

“Ăn mặc thế này cũng coi như tạm được, có điều, mặt cô sao lại nhợt nhạt thế kia? Chẳng lẽ không có tiền mua đồ trang điểm? Ba tôi yêu thương dì cô như vậy, chắc hẳn cũng cho hai người không ít tiền.”

Lương Mạc Sâm cố ý châm chọc, vì hắn luôn cho rằng An Vân Thương và Lâm Trầm Nguyệt chỉ tham tiền của ba hắn.

“Anh cũng vậy thì phải? Trang phục của anh trông rất đắt tiền, chắc là phải dùng mấy tháng lương để mua đúng không?” An Vân Thương đưa tay chọc chọc vào ngực Lương Mạc Sâm, tỏ vẻ tò mò. Lương Mạc Sâm biết An Vân Thương không hiểu kỳ như vậy, rõ ràng cô đang chế nhạo tiền lương của hắn không cao, phải để dành mấy tháng mới mua được bộ quần áo này.

“An Vân Thương, hôm nay tôi bỏ qua cho cô, cô cẩn thận đó, chúng ta hãy chờ mà xem.” Lương Mạc Sâm không muốn tiếp tục nữa, lạnh lùng xoay người rời đi.

An Vân Thương ở phía sau vẫy tay với hắn ta: “Đi thông thả.”

Lương Mạc Sâm bị chọc tức gần chết, hắn quay đầu lại trừng mắt với An Vân Thương.

An Vân Thương không thèm để ý đến Lương Mạc Sâm, đúng lúc này điện thoại của cô đổ chuông, là Tưởng Nguyệt gọi. Cô biết Tưởng Nguyệt nhất định sẽ đến, bèn vừa nghe điện thoại, vừa chạy xuống lầu: “Tưởng Nguyệt, cậu đã đến chưa?”

“Sắp đến rồi sắp đến rồi, mình đang ở bên ngoài, cậu mau ra đón bọn mình đi.” Tưởng Nguyệt đang ở trên xe, vừa trả lời An Vân Thương, vừa cười tủm tỉm liếc nhìn người đàn ông đẹp trai ngồi bên cạnh.

Người đàn ông bị cô nhìn chỉ dùng ánh mắt cảnh cáo cô không nên quá phận, nhưng anh không nói gì.

An Vân Thương ra cổng biệt thự Lương gia chờ một lúc thì từ đằng xa xuất hiện một chiếc xe màu đen đang chạy đến.

Thấy An Vân Thương đứng ở cổng, Tưởng Nguyệt bảo lái xe dừng lại, cô xuống xe, bước nhanh về phía An Vân Thương: “An Vân Thương, hôm nay cậu thật xinh đẹp, váy cũng đẹp nữa, trông cậu giống như một thiên sứ vậy.”

“Cậu cũng vậy, mình thấy cậu cũng rất xinh đẹp, nhưng vẫn không đẹp bằng mình, ha ha.” Sau khi quen biết với Tưởng Nguyệt, An Vân Thương mới cảm nhận được trên thế giới này vẫn còn có một loại người, cho dù trước đây họ chưa từng gặp mặt bạn, nhưng khi họ nói chuyện, nở nụ cười với bạn, bạn sẽ coi người đó như một người bạn tốt. Và người như thế đang đứng ngay trước mặt cô.

An Vân Thương nói không ngoa chút nào, Tưởng Nguyệt là một cô gái rất xinh đẹp. Hơn nữa vẻ đẹp của cô ấy lại dịu dàng cổ điển như một thiếu nữ trong tranh thời xưa, hoàn toàn trái ngược với tính cách mạnh mẽ như thanh niên hiện đại của cô.

Tưởng Nguyệt nói chuyện một lúc với An Vân Thương, chợt nhớ hôm nay mình còn đi chung với một người, bèn ngừng cười, cúi đầu nói nhỏ bên tai An Vân Thương: “Hôm nay mình có mang đến một anh chàng rất đẹp trai, anh ấy là anh họ của mình, nếu cậu không chê, mình sẽ mai mối cho cậu.”

An Vân Thương cười ngượng ngùng, tuy cô không nghĩ đến chuyện yêu đương nam nữ, nhưng khi nghe Tưởng Nguyệt nói vậy, cô vẫn cảm thấy xấu hổ, người tự dưng đứng thẳng lên.

Tưởng Nguyệt không suy nghĩ nhiều, cô vội lui sang một bên để An Vân Thương nhìn thấy người đang đứng sau lưng mình.

“Chúng ta lại gặp nhau.” Giọng nói của người đàn ông này trầm thấp, rất dễ nghe. Tuy gương mặt thiếu nét ôn hòa, nhưng đôi mắt của anh ta rất sáng và trong, anh ta chăm chú nhìn gương mặt An Vân Thương, hoàn toàn không bắt ngờ khi nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt cô.

“Sao lại là... anh?” An Vân Thương không nghĩ mình còn có thể gặp lại người đàn ông này, cô suy nghĩ một chút, nhớ ra tên anh ta là Chu Âm, cô đã gặp anh ta một lần ở tiệm bánh ngọt. Nhưng hôm nay, sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

13. Chương 13

Chương 13: Tôi sợ tiếp đãi anh ta không được tốt

“Hai người quen nhau sao?” Nghe An Vân Thương và Chu Âm nói chuyện, rồi nhìn nét mặt của cả hai, Tưởng Nguyệt cảm thấy giữa hai người này chắc chắn có chuyện gì đó.

“À, chúng tôi có gặp nhau một lần, chỉ một lần thôi.” An Vân Thương hồi phục tinh thần, cười với Tưởng Nguyệt, sau đó mời hai người họ vào nhà: “Đi thôi, buổi tiệc sắp bắt đầu rồi, mình dẫn hai người vào.”

Chu Âm cười nhẹ, anh không đồng tình cũng không phủ nhận trước câu giải thích của An Vân Thương, nhưng anh nhận ra có hơi khấn trương, giống như đang bị thứ áp lực nào đó. Mặc dù anh rất muốn trên chộc cô, nhưng thấy cô như vậy lại cảm thấy không nỡ.

Con người đôi khi rất kỳ lạ, đối với người mà mình quan tâm, lúc nào cũng cảm thấy thương xót không muốn người đó bị tổn thương và khó xử.

Chu Âm nghĩ, có lẽ gần đây anh đã bị An Vân Thương thu phục rồi.

Tưởng Nguyệt lặng lẽ nhìn bộ dạng thâm sâu khó lường của Chu Âm, phen này An Vân Thương của cô lành ít dữ nhiều rồi. Xem ra anh ấy thật sự có tình cảm với An Vân Thương, với tính cách của anh ấy nhất định phải đem cô ấy giữ bên mình mới cảm thấy yên lòng. Tưởng Nguyệt hiểu rõ biểu hiện này của anh mình, chỉ cần anh ấy đã vừa ý thứ gì, thì sẽ nỗ lực cười rất đẹp, rất ma giáo, ánh mắt nhìn thứ đó rất chăm chú.

Giống như lúc này, mắt anh nhìn An Vân Thương không rời, như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy. Tưởng Nguyệt giật mình, không biết An Vân Thương có nhìn thấy ánh mắt lộ liễu đó của anh ấy hay không.

Sao An Vân Thương lại không nhìn thấy, chính vì cô phát hiện từ nãy đến giờ Chu Âm cứ dùng ánh mắt mãnh liệt nhìn mình rất quái lạ nên cô mới nhanh chóng đưa họ vào bên trong, viện cớ có chuyện muốn nói với Tưởng Nguyệt, rồi cứ để mặc Chu Âm lại đó, kéo Tưởng Nguyệt chạy mất.

An Vân Thương kéo Tưởng Nguyệt chạy vào sân sau, tới đình nghỉ mát mới dừng lại, bên trong đình không một bóng người.

Trong đình có rất nhiều đồ ăn thức uống, An Vân Thương ngồi xuống, bưng ly nước trái cây uống một hơi cạn sạch, mới nhuận giọng hỏi Tưởng Nguyệt: “Anh họ cậu rất cuộc là ai vậy? Mình cảm thấy anh ta nhìn mình rất kỳ lạ, làm mình không được tự nhiên, toàn thân mình nổi đầy da gà rồi đây này.”

“Anh họ của mình rất tốt, cậu đừng hiểu lầm anh ấy.” Nếu anh mình đã có tình cảm với Vân Thương, Tưởng Nguyệt sao có thể để hình tượng của anh bị hủy, cô phải đặc biệt nói tốt cho anh mới được.

“Chắc là không có gì.” An Vân Thương nghĩ có lẽ do mình suy nghĩ quá nhiều, dù sao tối nay cô cũng sẽ không bị mất mặt như trong tiểu thuyết gốc, nhưng cô vẫn cảm thấy căng thẳng, đầu óc hơi rối loạn.

“Đúng rồi, lúc trước không phải cậu nói rất thích Lương Mạc Sâm hay sao, mấy tháng nay không gặp, hiện giờ cậu và anh ta có tiến triển gì hay không?” Tưởng Nguyệt ngồi xuống, giúp ông anh họ thăm dò tình hình.

“Không có gì, lúc trước mình chỉ thuận miệng nói đùa mà thôi, mình thật sự không thích Lương Mạc Sâm!”

“Sao lại như vậy, trước kia khi nói đến chuyện này, trông cậu rất nghiêm túc.” Tưởng Nguyệt tiếp tục kiên trì, bởi vì trước kia cô thật sự nhìn thấy An Vân Thương thích Lương Mạc Sâm đến điên cuồng, Vân Thương đem toàn bộ tiền để dành của mình đi mua quà sinh nhật cho Lương Mạc Sâm, nhưng anh ta lại ném món quà đó xuống đất, vậy mà An Vân Thương không hề nổi giận, còn nói sau này sẽ tặng cho anh ta món quà khác tốt hơn.

Vì sao bây giờ... Cô ấy lại nói khác rồi?

“Aizz, con người ai cũng có lúc trưởng thành mà, anh ta ghét mình như vậy, mình cũng không phải đứa ngốc, cuối cùng cũng đã hiểu ra, vì thế mình sẽ không thích người như anh ta nữa, anh ta không đáng.” An Vân Thương cười nói thản nhiên, thật ra cô cũng có thêm thất một chút trong đó, thật sự cô không thích Lương Mạc Sâm, lời này xem như là thay mặt An Vân Thương ngu ngốc trước kia đi.

“Cậu có thể suy nghĩ thông suốt như vậy là tốt rồi, vậy hiện tại cậu có nghĩ tới khi nào sẽ tìm bạn trai hay không? Hiện giờ cậu cũng không đi làm, chẳng lẽ cũng không muốn quen ai hay sao? Vài năm nữa tuổi cũng lớn hơn, những người đàn ông tốt có thể đã đều bị người ta giành mất rồi.”

“Không sao, hiện tại mình cảm thấy độc thân cũng rất tốt, trước mắt cứ như vậy đi.”

“Ôi, cậu đừng nói về vấn đề độc thân này nữa, để mình giới thiệu bạn trai cho cậu, cậu thấy thế nào. Người mình giới thiệu tuyệt đối một lòng một dạ, ân cần chu đáo, đẹp trai, hào hoa xuất chúng...” Tưởng Nguyệt sốt ruột, tuôn ra một tràng.

An Vân Thương cười xua xua tay: “Không cần đâu, thật sự hiện giờ mình cũng không gấp chuyện này, mình chỉ muốn chờ cho đến khi mọi chuyện của dì Trầm Nguyệt ở đây được ổn thỏa không có gì đáng lo nữa, mình sẽ rời khỏi đây, đi du lịch vòng quanh thế giới.”

“Du lịch vòng quanh thế giới? Một mình cậu? Cậu chắc chắn chứ?” Tưởng Nguyệt kinh ngạc.

“Đúng vậy, một mình mình.” An Vân Thương gật đầu, cô nói muốn đi du lịch vòng quanh thế giới cũng không phải là nói dối, bởi vì nơi này thật sự không thích hợp để cô tiếp tục ở lại.

“An Vân Thương, mình thấy cậu thay đổi rất nhiều.” Tưởng Nguyệt khó hiểu nhìn An Vân Thương, sau đó bưng ly cocktail lên uống một ngụm, “Trước đây, trong suy nghĩ của cậu chỉ có Lương Mạc Sâm, những chuyện khác đều không ảnh hưởng được cậu, hơn nữa cậu cũng không thích đi du lịch, mình nhớ lúc trước có lần lớp chúng ta tổ chức đi Vân Nam chơi, trong tất cả mọi người chỉ có một mình cậu không muốn đi, cậu nói không thích đi xa nhà, nhưng thật ra là muốn ở nhà cùng Lương Mạc Sâm. Thế mà hiện tại, cậu lại muốn một mình đi du lịch xa?”

“Con người luôn thay đổi, nhất là lòng người. Mình cũng có thể sẽ không còn thích người mà trước đây mình đặc biệt thích nữa, mình cũng cảm thấy hài lòng khi có ý định muốn rời khỏi nhà để đi du lịch, điều này không có gì là lạ.” An Vân Thương thản nhiên mỉm cười.

“Ừ, cậu nói như vậy cũng đúng...” Tưởng Nguyệt mỉm cười gật đầu đồng tình.

“An Vân Thương, hai người đang nói chuyện gì vậy? Ai thay đổi, cái gì mà du lịch thế giới?” Bất ngờ, một giọng nam mang theo tiếng cười lạnh từ ngoài đình truyền vào.

An Vân Thương quay mạnh đầu lại nhìn, vừa nhìn thấy người đang bước tới, bất an trong lòng cô vội vàng dâng lên.

Chết tiệt! Tên Lương Mạc Tư đáng ghét này vậy mà đã tìm đến đây rồi! Cô nhớ rõ trong tiểu thuyết có viết, tối nay anh ta tới mục đích chính là muốn làm cho An Vân Thương và Lâm Trầm Nguyệt bề mặt trước mặt tất cả giới thượng lưu trong buổi tiệc. Ngoài ra còn muốn chèn ép An Vân Thương, làm cho An Vân Thương bị mọi người nhạo báng, khiến cô ấy trong một tháng sau đó trở thành chuyện được bàn tán nhiều nhất.

Như trong tiểu thuyết viết, tối nay An Vân Thương sẽ bị Lương Mạc Sâm và Lương Mạc Tư chuốc rượu cho say, tiếp đó Lương Mạc Tư đem An Vân Thương ném vào một chiếc xe được anh ta chuẩn bị từ trước, trên đó đã có một người đàn ông cường tráng ngồi chờ sẵn, sau đó An Vân Thương bị cởi hết quần áo, được người đàn ông kia ôm vào trong ngực, rồi bị người ta chụp ảnh đưa lên báo và các trang mạng.

An Vân Thương nhất định phải tìm cách ngăn cản không để chuyện đó xảy ra, cô cũng không muốn mình nổi tiếng theo cách như vậy, đúng là đồ thần kinh!

Vì vậy, trong phút chốc nhìn thấy Lương Mạc Tư, cô nắm chặt di động trong tay, không để ý đến Tưởng Nguyệt, gọi ngay cho Lương Mạc Sâm.

Điện thoại reo vài tiếng đã được nhận, đầu bên kia vẫn im lặng không nói, An Vân Thương biết Lương Mạc Sâm đang đợi cô lên tiếng trước.

Cô cắn môi, lạnh lùng nói: “Anh Lương, em trai của anh bây giờ đang ở đình phía sau vườn, anh có thể đến đây dẫn anh ta đi uống chút gì hay không, tôi sợ mình sẽ tiếp đãi anh ta không được tốt.”

Sau khi nghe cô nói, Lương Mạc Sâm im lặng vài giây mới trả lời: “Chờ một chút, tôi lập tức đến đó.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

14. Chương 14

Chương 14: Rủ uống rượu là vì có ác ý muốn chinh cô!

Anh ta đã trả lời như vậy thì cô yên tâm, cuối cùng An Vân Thương cũng được thở dài nhẹ nhõm, cô vui vẻ bảo Tưởng Nguyệt chờ một chút, sau đó đứng dậy đi đến trước mặt Lương Mạc Tư.

“Lương Mạc Tư, tối nay là sinh nhật của dì tôi, tôi thay mặt dì cảm ơn anh đã đến tham dự buổi tiệc. Nhưng hiện giờ tôi đang bận tiếp một người bạn, anh có thể đi tìm anh trai anh nói chuyện được không?”

Lương Mạc Tư nhíu mày: “Ai nói tôi tới tham dự buổi tiệc này? Tìm anh trai tôi nói chuyện? Cô cũng thật ngốc, hôm nay tôi tới là để tìm cô chơi đùa một chút.”

“Tôi nghĩ chúng ta không thân nhau đến vậy, anh nên tìm bạn của anh nói chuyện có lẽ sẽ tốt hơn.” An Vân Thương thấy anh ta không muốn đến chỗ Lương Mạc Sâm, bèn gợi ý những người khác.

Nhưng tối nay Lương Mạc Tư chạy đến đây là có ác ý muốn chinh An Vân Thương để hả giận, sao anh ta có thể bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy được. Nhìn xung quanh không có ai, thấy Tưởng Nguyệt ngồi đó anh ta nghĩ cô cũng chỉ là một trong những người khách đến dự, hơn nữa cô còn là một cô gái, nên anh ta không cổ kị, đột nhiên đi tới, tóm lấy tay của An Vân Thương muốn kéo cô đi.

“Anh làm gì vậy? Tối nay là sinh nhật của dì tôi, chẳng lẽ anh còn muốn gây chuyện? Tôi nói cho anh biết, Lương Mạc Tư, nếu tối nay anh dám làm gì tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh.” Không biết vì sao lúc Lương Mạc Tư lôi kéo cô, trong đầu An Vân Thương hiện lên một số hình ảnh, tối nay An Vân Thương trong tiểu thuyết sẽ bị cởi sạch quần áo.

Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh đó làm cô sợ hãi vô cùng, cô lo lắng mình vẫn không thể thay đổi được nội dung trong tiểu thuyết, sợ mình sẽ bị chinh thành như vậy.

Hai tay An Vân Thương run rẩy, ngay cả ánh mắt và sắc mặt cũng không còn giữ bình tĩnh được nữa.

Dường như cảm nhận được sự sợ hãi của cô, Lương Mạc Tư càng thêm đắc ý: “An Vân Thương, thực ra tối nay tôi sẽ không làm gì cô, tôi cảm thấy chúng ta thường xuyên cãi nhau như vậy rất phiền phức, tối nay là sinh nhật của dì cô, tôi đến là định uống với cô vài ly rượu, hai ta cùng tâm sự.”

Quả nhiên anh ta tới tìm cô uống rượu.

Chẳng qua cô biết rõ anh ta tới không phải muốn bồi dưỡng mối quan hệ bạn bè gì với cô. Mời cô uống rượu cũng là vì có ác ý muốn chinh cô mà thôi!

Cô dùng sức giật khỏi tay Lương Mạc Tư, lùi lại vài bước: “Hôm nay tôi rất bận, muốn nói chuyện phiếm thì chúng ta hẹn hôm khác, hay là anh tìm anh trai mình trước đi.”

Nói xong, An Vân Thương đi vòng qua anh ta, định gọi Tưởng Nguyệt cùng rời khỏi chỗ này. Nhưng khi cô vừa xoay người, chưa kịp gọi thì bỗng một bàn tay từ phía sau vươn tới, ôm lấy thắt lưng của cô, kéo lại.

Lương Mạc Tư nhếch môi, cười giễu cợt: “Muốn chạy sao? Chúng ta còn chưa trò chuyện đủ, cô đừng nghĩ chạy thoát được khỏi tôi!”

Lương Mạc Tư ôm chặt thắt lưng An Vân Thương, mặc kệ cô giãy dụa, suy tính kéo cô đi ra ngoài.

Sự xuất hiện đột ngột của người đàn ông này làm Tưởng Nguyệt bất ngờ một lúc lâu, chưa kịp phản ứng. Thấy tình hình không bình thường, Tưởng Nguyệt vội vàng gọi ngay cho anh họ của mình.

“Anh ơi, em và An Vân Thương đang ngồi trong đình ở sân sau, đột nhiên xuất hiện một người đàn ông đến kéo cô ấy đi, hình như An Vân Thương không muốn đi cùng anh ta...”

Trong điện thoại Chu Âm không nói năng một câu, anh cúp điện thoại rất nhanh, và chỉ hơn mười giây sau đã xuất hiện tại nơi Lương Mạc Tư và An Vân Thương đang gây gổ.

Chu Âm vốn nghĩ chuyện Tưởng Nguyệt vừa nói rất nghiêm trọng, nên vô cùng lo lắng. Nhưng khi đến gần, nhìn thấy người đàn ông mà Tưởng Nguyệt nói chính là Lương Mạc Tư, hơn nữa, lúc này anh ta đang bị hai cô gái đè đánh trên mặt đất, Chu Âm thật muốn nội thương.

Lương Mạc Tư nghĩ mình đường đường là đàn ông, chắc chắn có thể khống chế được một cô gái nhỏ bé như An Vân Thương. Đáng tiếc, anh ta lại không biết người cả ngày chỉ biết ăn chơi trác tá như anh ta, thân xác đã sớm tàn tạ, lại còn bị hai cô gái dùng sức đè trên mặt đất đánh túi bụi, anh ta thật sự không chịu nổi được nữa.

An Vân Thương cũng không muốn đánh anh ta bị thương, dù sao hôm nay cũng là sinh nhật của dì, không thể làm lớn chuyện khiến dưỡng Lương và dì Trầm Nguyệt phải xấu hổ với mọi người.

Vì vậy, khi Tưởng Nguyệt chạy đến giúp cô, hai người chỉ đánh Lương Mạc Tư vài đấm cho có lệ, sau đó vẫn để anh ta nằm dưới đất, không để cho anh ta đứng lên.

Nhìn thấy Chu Âm đến, Tưởng Nguyệt vội vàng quay ra phía anh gọi to: “Anh, người này muốn bắt cóc Vân Thương, anh mau gọi bảo vệ đến đây đem anh ta đi đi, nếu không thì đưa anh ta đến cục cảnh sát cũng được.”

“Tưởng Nguyệt, không thể đem anh ta đến cục cảnh sát, anh ta chính là con trai thứ hai của Lương gia.” An Vân Thương nghe vậy, vội vàng lắc đầu.

“Hả?” Tưởng Nguyệt bị dọa sợ, thật ra cô chỉ biết An Vân Thương và Lương Mạc Sâm, không biết Lương gia còn có người con thứ hai. Bây giờ mới nghĩ mình và An Vân Thương vừa đem vị “nhị công tử” này đè dưới đất mà đánh, cô bỗng ngáy ngẩn cả người.

“Vậy cô định thế nào? Vẫn cứ đè anh ta như vậy à?” Chu Âm đi tới, duỗi bàn tay thon dài gọn gàng, nhanh chóng tháo caravat của Lương Mạc Tư, sau đó bẻ tay anh ta ra phía sau trói chặt lại, xong xuôi mới quay đầu nhìn An Vân Thương khẽ mỉm cười: “Hiện tại anh ta bị trói như vậy sẽ không uy hiếp đến cô được nữa, cô vẫn muốn tiếp tục đè anh ta như thế hay sao?”

Cô đang mặc lễ phục, cứ ngồi trên người một người đàn ông như vậy làm cho Chu Âm thấy nóng mắt.

Bởi vì xung quanh An Vân Thương hơi tối, cô lại đang lo lắng nên không nhìn thấy vẻ khó chịu trong mắt Chu Âm. Có điều, nhìn Lương Mạc Tư đã bị trói, cô cũng cảm thấy yên tâm hơn, cô gạt đầu, đứng lên.

Đột nhiên Lương Mạc Tư ngồi dậy rống to: “An Vân Thương, hai người này là ai? Cô gọi họ đến có đúng không? Các người định làm gì tôi?”

“Anh suy nghĩ nhiều quá rồi đó! Họ không phải là do tôi gọi đến, họ là khách mời hôm nay. Hơn nữa, chúng tôi chẳng muốn làm gì anh cả, còn anh, anh lại muốn làm gì tôi? Lương nhị công tử!” An Vân Thương chống nạnh, người hơi cúi xuống, lạnh lùng nhìn Lương Mạc Tư.

Lương Mạc Tư không ngờ chỉ một câu nói của An Vân Thương đã vạch trần âm mưu của anh ta, Lương Mạc Tư xấu hổ xoay đầu không dám nhìn thẳng vào cô, nhưng vẫn mạnh miệng rống to: “Cô mau nói tên này thả tôi ra, ông đây chẳng thèm làm gì cô nhé, cô mắc bệnh tưởng bỏ đấy à? Chẳng lẽ cô nghĩ tôi và anh trai tôi cùng thích cô? Tôi nói cho cô biết, tôi không thích cô, anh trai tôi lại càng không thích cô!”

“Anh và anh trai anh có thích tôi hay không đó là chuyện của các anh, tôi không quan tâm. Tôi nghĩ tôi phải nói rõ ràng với anh, tôi vốn không thích anh trai anh, lại càng không có ý gì với anh cả, anh bạn nhỏ à!” An Vân Thương cười khê, đứng thẳng lưng, sau đó bước đến gần Tưởng Nguyệt, bộ dạng nghiêm chỉnh không còn vẻ hoảng sợ như vừa rồi.

Những lời cô nói, trừ Tưởng Nguyệt đã biết ra, còn lại cả Lương Mạc Tư và Chu Âm đều kinh ngạc.

Lương Mạc Tư từng chứng kiến cảnh An Vân Thương điên cuồng theo đuổi Lương Mạc Sâm, do đó anh ta không tin những lời mình vừa nghe được. Cô ta bảo không thích anh trai mình, nói dối! Cô ta nghĩ anh sẽ tin chắc!

Còn Chu Âm, ngày càng cảm thấy hứng thú với cô nàng An Vân Thương kỳ lạ này.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

15. Chương 15

Chương 15: Bản thân anh rất có hứng thú với cô

Lần đầu tiên Chu Âm gặp An Vân Thương là ở buổi tiệc sinh nhật của một người bạn, khi đó An Vân Thương không được mời, người được mời là Lương Mạc Sâm. Nhưng trong buổi tiệc hôm ấy, khi Lương Mạc Sâm dẫn bạn gái của mình đến dự thì An Vân Thương đột nhiên xuất hiện.

Cô nói rất nhiều lời khó nghe làm cho bạn gái của Lương Mạc Sâm tức giận bỏ đi. Còn cô cười tủm tỉm, da mặt siêu dày đang ra sức nịnh nọt Lương Mạc Sâm dùng vì vậy mà tức giận, muốn anh ở lại cùng cô khiêu vũ tiếp tục tham gia buổi tiệc.

Đương nhiên Lương Mạc Sâm không làm như cô mong muốn, anh ta bỏ mặc cô ở đó và rời đi ngay lập tức.

An Vân Thương vội vàng đuổi theo Lương Mạc Sâm, đáng tiếc Lương Mạc Sâm không muốn bị cô bám theo bèn nhanh chóng lẩn vào trong đám đông, sau đó chạy thật nhanh ra bên ngoài. An Vân Thương cũng chen vào trong đám đông tìm anh ta. Nhưng tiếc là mới vừa rồi cô làm loạn ở trước mặt mọi người, vì vậy có rất nhiều người đặc biệt không thích hành động xấu hổ đó của cô, nên họ cố ý đụng vào cô, có người còn đưa chân ra chắn ngang khiến cô vấp ngã.

Khi đó An Vân Thương là một người ngốc ngếch, cô chỉ để ý đến Lương Mạc Sâm nên không nhận thấy thái độ giễu cợt của mọi người xung quanh dành ỉn. Lúc cô ngã xuống đất, đôi giày cao gót bị hỏng, lúc này cô mới nhận ra rằng tối nay mình không thể bám theo Lương Mạc Sâm được nữa. Nghe xung quanh có tiếng cười nhạo, nhưng cô chẳng thèm để ý tới, đang muốn đứng lên lại phát hiện chân mình nhói đau, hình như là bị tẹt chân rồi.

An Vân Thương nhú mày, ở đây cô không quen ai, cũng không có ai đến giúp cô, làm sao đứng lên được đây.

Đúng lúc này, một bàn tay thon dài đẹp đẽ đưa ra trước mặt cô, giọng đàn ông trầm thấp rất dễ nghe vang lên: “Đứng lên đi, tôi dìu cô ra ngoài.”

Đây là lần đầu tiên Chu Âm gặp An Vân Thương, ấn tượng của anh đối với cô rất xấu, nhưng đồng thời anh cũng cảm thấy cô có phần đáng thương. Anh không hiểu tại sao mình lại bị một người phụ nữ đánh đá như vậy hấp dẫn, nhưng không thể phủ nhận rằng, lúc anh giúp cô, tất cả mọi người ở đó đều kinh ngạc thiếu chút nữa đã cắn phải lưỡi của mình, ngay cả anh cũng vậy, sau khi dìu cô đứng dậy đi ra ngoài, anh cũng nhú mày suy nghĩ rất lâu.

Lần thứ hai gặp lại, hình như là hôm cô đi siêu thị mua đồ, nhưng khi cô đi ngang qua anh, anh lại phát hiện cô không nhớ anh là ai. Anh biết, người mà cô để ý chỉ có tên Lương Mạc Sâm kia, cho nên anh chỉ cảm thấy cô thật đáng thương mà thôi, sau đó cũng không để ý đến cô nữa, lạnh nhạt bỏ đi.

Mãi cho đến khi gặp lại, cô dường như thay đổi thành một người hoàn toàn khác, lúc ở cửa hàng mua quần áo với dì, gặp được em trai của Lương Mạc Sâm cũng không xu nịnh mà ngược lại còn cãi nhau với người ta. An Vân Thương thay đổi nhanh chóng khiến Chu Âm cảm thấy mình giống như đang xem một bộ phim.

An Vân Thương như biến thành một người khác, cô thích Lương Mạc Sâm nhưng lại đối xử tàn bạo với em trai của anh ta như vậy, chẳng lẽ cô không biết tình cảm giữa hai anh em họ rất tốt hay sao, nếu cô làm rách lòng Lương Mạc Tư, không phải Lương Mạc Sâm sẽ càng chán ghét cô hơn sao?

Kể từ hôm đó, Chu Âm phát hiện bản thân mình rất có hứng thú với cô, anh muốn biết, tiếp theo cô sẽ có những hành động gì.

Vì vậy hôm nay anh quyết định đến dự tiệc sinh nhật của dì cô, quả nhiên anh lại biết thêm một tin tức mới.

An Vân Thương lại ở trước mặt nhiều người như vậy chính miệng thừa nhận mình không thích Lương Mạc Sâm, trước kia cô hung hăng chạy đến tiệc sinh nhật của người khác, chanh chua đánh đá bám lấy Lương Mạc Sâm, chẳng lẽ chuyện ngày hôm đó là do Chu Âm anh nhìn lầm sao?

Anh thật sự cảm thấy rất tò mò về cô!

“Hai người sao lại nhìn tôi như vậy? Chẳng lẽ hai người vẫn chưa tin?” Nhìn thấy vẻ mặt hoàn toàn không tin tưởng của Chu Âm và Lương Mạc Tư, An Vân Thương mới giật mình hiểu ra, An Vân Thương trước

kia trong tiểu thuyết đã thích Lương Mạc Sâm đến mức thái quá, để lại cho cô một đồng nợ. Bây giờ rốt cuộc cô phải làm thế nào mới có thể lấy lại sự trong sạch ỳnh?

Đúng lúc này, nhân vật nam chính trong tiểu thuyết rất cục cựa cũng xuất hiện. Thật ra anh ta đã đến từ lâu, chỉ chậm hơn Chu Âm vài giây mà thôi. Khi nhìn thấy Chu Âm xuất hiện, anh ta nấp vào một chỗ gần đó, muốn nhìn xem bọn họ xử lý “quả bom” Lương Mạc Tư này như thế nào.

Ai ngờ, anh ta chưa kịp thấy chuyện gì xảy ra, thì đã nghe thấy An Vân Thương nói không thích anh ta ở trước mặt mọi người.

An Vân Thương không thích Lương Mạc Sâm anh sao? Đây đúng là một tin rất tốt, Lương Mạc Sâm mong đợi ngày này từ lâu lắm rồi. Nhưng không biết tại sao, khi nghe An Vân Thương nói như vậy, anh ta lại không cảm thấy cao hứng như trong tưởng tượng. Hơn nữa, nhìn biểu cảm trên gương mặt của An Vân Thương, tựa như việc cô thích anh giống như là đang thích một đồng phân vậy, ngay lập tức sắc mặt của Lương Mạc Sâm càng thêm mù mịt.

Lương Mạc Sâm từ chỗ nấp đi ra, lạnh lùng hỏi: “Các người đang làm gì vậy?”

“Anh, rốt cuộc anh cũng đến, anh nhìn xem bọn họ đang làm gì em này, anh sẽ không bỏ qua cho An Vân Thương đúng không? Những người này đều do cô ta gọi tới đó!” Thấy anh trai đến, Lương Mạc Tư bắt đầu giả vờ đủ loại đáng thương vô tội.

Thật là, một người đàn ông lớn đến thế này rồi mà còn gây chuyện, An Vân Thương nhú mày, cảm thấy anh ta thật đáng ghét.

“Anh Lương, hôm nay em trai anh tới tìm tôi nói chuyện phiếm, anh đã đến rồi, vậy chúng tôi giao anh ta lại cho anh.” An Vân Thương nhìn Lương Mạc Sâm, sau đó bước lên kéo tay Chu Âm, quay đầu nháy mắt với Tưởng Nguyệt, ý muốn rời đi.

“An Vân Thương, cô đừng nghĩ muốn chạy, các người vừa mới bắt nạt tôi, chẳng lẽ không chịu trách nhiệm?” Lương Mạc Tư bò dậy, sốt ruột la to.

An Vân Thương vốn muốn nhanh chóng đi khỏi đây, nhưng nghe anh ta nói vậy, cô dừng lại, quay đầu nhìn Lương Mạc Tư cười nhạt: “Anh Lương, chúng tôi còn có việc nên đi trước đây, chúc hai người hợp mặt vui vẻ.”

Vì Lương Mạc Sâm và An Vân Thương đã có thỏa thuận từ trước, nên Lương Mạc Sâm chỉ gật đầu, không nói gì. Ngay cả khi Lương Mạc Tư muốn xông lên cũng bị anh ta ngăn lại. Lương Mạc Tư tức giận nhìn anh trai mình: “Anh, bọn họ bắt nạt em, hơn nữa hôm nay em đến là để trả thù An Vân Thương, anh mau giúp em cởi caravat ra đi.”

“Mạc Tư, hôm nay trong nhà rất bận, anh sẽ đưa em về trước.” Lương Mạc Sâm không trả lời thẳng, nghe Lương Mạc Tư nói muốn trả thù An Vân Thương, anh liền cảm thấy không ổn, phải mau mang em trai đi khỏi đây mới được.

Không biết vì sao, vừa rồi nghe thấy An Vân Thương nói không thích anh, còn ở trước mặt anh kéo tay người đàn ông khác bỏ đi, Lương Mạc Sâm cảm thấy trong lòng không được thoải mái. Tuy anh không thích An Vân Thương, nhưng dù sao trước kia cô vẫn luôn thích anh điên cuồng, từ trước đến nay chưa từng thân mật với người đàn ông khác trước mặt anh.

Nhưng hiện tại mọi thứ đều thay đổi, anh ta nhất thời chưa kịp tiếp thu tình huống này nên càng không có tâm tình quan tâm đến cậu em trai phá phách, chỉ nghĩ mau chóng đưa Lương Mạc Tư đi, để bản thân mình được yên tĩnh lại một chút.

- An Vân Thương không chú ý tới việc mình vẫn đang kéo tay Chu Âm.

Lúc họ đi vào đại sảnh mới phát hiện buổi tiệc đã bắt đầu từ lúc nào, dì Trầm Nguyệt và dượng Lương đang trò chuyện vui vẻ cùng bạn bè.

Lâm Trầm Nguyệt nhìn thấy bóng dáng An Vân Thương, bà định gọi cô đến chỗ của mình thì chợt phát hiện ra chàng trai trẻ tuổi khôi ngô đang đứng bên cạnh cô, nhưng điều đáng kinh ngạc nhất là An Vân

Thương lại đang nắm chặt tay chàng trai kia. Đây là tình huống gì vậy? Chẳng lẽ cháu gái của bà thích người đó, anh chàng trẻ tuổi kia chính là bạn trai của con bé sao?

Nghĩ đến đây, hai mắt bà đột nhiên sáng lên, trong lòng nảy ra ý định gì đó.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

16. Chương 16

Chương 16: Có người bị bắt đi

Lâm Trầm Nguyệt nói nhỏ gì đó bên tai chồng, thấy Lương Khải đồng ý, bà liền đi về phía An Vân Thương. An Vân Thương vẫn chưa phát hiện dì Trầm Nguyệt đang đi về phía mình, hiện tại cô còn đang bị Tưởng Nguyệt trêu chọc.

“Vân Thương, sao cậu vẫn còn nắm tay anh trai mình vậy?” Tưởng Nguyệt vừa mới phát hiện ra chuyện này. Hai người bọn họ đã đi tới đại sảnh nhưng vẫn còn nắm tay chưa chịu buông, tất nhiên Tưởng Nguyệt không dễ dàng buông tha như vậy được, chẳng mấy khi có cơ hội trêu chọc An Vân Thương.

Lúc này An Vân Thương mới nhìn lại thì ra cô vẫn còn đang nắm tay Chu Ấm, nhất thời cảm thấy luống cuống, mặt cô đỏ lên, nhìn anh cười ngượng ngùng, vội vàng buông tay, “Thật ngại quá... tại vừa rồi tôi hơi lo lắng.”

“Không sao.” Chu Ấm rút tay mình về, tỏ vẻ không để tâm.

Đúng lúc này, di động của An Vân Thương đột nhiên vang lên, cô lấy điện thoại ra xem, thấy người gọi đến là Tả Lâm Lâm, thật kỳ lạ. Tả Lâm Lâm hôm nay đã xin nghỉ, không phải hiện tại cô ta đang trở về nhà của mình à? Sao tự nhiên lại gọi điện cho cô?

Nghĩ thế nhưng An Vân Thương vẫn quay sang Chu Ấm và Tưởng Nguyệt nói xin lỗi rồi cầm điện thoại đi ra ngoài đại sảnh nghe.

An Vân Thương vừa rời khỏi, Lâm Trầm Nguyệt đã đi tới. Bà vừa định gọi An Vân Thương, nhưng nhìn thấy cô đang nghe điện thoại nên cũng không muốn làm phiền. Lâm Trầm Nguyệt đứng trước mặt Chu Ấm, cẩn thận quan sát anh, trong lòng âm thầm đánh giá.

Ngoại hình chàng trai này không tệ, rất đẹp trai, rất phong độ, nhìn qua vô cùng điềm đạm quyền rũ. Nếu không phải vì vẻ mặt lạnh lùng của anh, Lâm Trầm Nguyệt thầm nghĩ bên cạnh anh đã có không ít người đẹp vây quanh rồi. Vì lúc này bên cạnh anh chỉ có một cô gái, cho nên xung quanh đã có không ít ánh mắt của những cô gái khác lạng lẹ nhìn về phía bên này.

Sự xuất hiện đột ngột của Lâm Trầm Nguyệt không làm Chu Ấm ngạc nhiên.

Anh vốn cũng định đến chào hỏi bà, dù sao đây cũng là dì của An Vân Thương. Nhưng anh phát hiện dì ấy lại đang nhìn mình chằm chằm, dường như cảm giác được chút gì đó, anh vẫn im lặng, đứng yên cho Lâm Trầm Nguyệt quan sát.

Đợi một lúc sau thấy Lâm Trầm Nguyệt gật đầu cười nhẹ nhàng, anh mới miễn cưỡng nở một nụ cười tươi, cầm món quà của mình đưa đến trước mặt Lâm Trầm Nguyệt: “Dì Lâm, đây là món quà con chuẩn bị cho dì, chúc dì sinh nhật vui vẻ.”

“Cậu chắc hẳn là bạn của Vân Thương, dì vừa nhìn thấy con bé nói chuyện với hai người. Nếu đã là bạn của Vân Thương thì không nên tặng quà này nọ làm gì, rất tốn kém, ông xã dì tổ chức buổi tiệc cũng không nghĩ đến việc nhận quà cáp. Lâm Trầm Nguyệt không ngờ anh chàng này lại hiểu chuyện như vậy, còn chuẩn bị quà sinh nhật cho bà. Bà bỗng cảm thấy hành động dò xét vừa rồi của mình hơi quá, nhưng chung quy cũng là vì lo nghĩ cho hạnh phúc của An Vân Thương sau này, nên chuyện ấy cũng không tính là gì.

“Chỉ là món quà nhỏ không đáng giá là bao, hy vọng dì Lâm sẽ thích, đây là quà của con tặng cho dì, con là Tưởng Nguyệt, là bạn học của Vân Thương, còn đây là anh họ của con, tên anh ấy là Chu Âm.” Tưởng Nguyệt biết anh họ mình không giỏi nói chuyện, lo lắng anh ấy không thể để lại ấn tượng tốt với dì của An Vân Thương, vội vàng tiến lên, mang quà mà mình đã chuẩn bị đưa đến trước mặt Lâm Trầm Nguyệt.

Lâm Trầm Nguyệt không thể từ chối, đành phải mỉm cười nhận lấy, sau đó kéo tay Tưởng Nguyệt, cười nói: “Con là bạn học của Vân Thương sao, vậy thì tốt quá, chúng ta qua bên kia ngồi, kể cho dì nghe một chút mấy chuyện thú vị của Vân Thương ở trường, con bé kia chẳng bao giờ tâm sự với dì chuyện gì, bây giờ lớn rồi, lại càng khó nói chuyện với con bé.”

“Tất nhiên được ạ, mọi chuyện của Vân Thương ở trường cháu đều biết.” Tưởng Nguyệt cũng rất vui vẻ, khoác tay Lâm Trầm Nguyệt.

Chu Âm nghĩ, nếu hai người họ đã tìm nơi trò chuyện với nhau, thì anh cũng nên đi ra ngoài hít thở không khí một chút cho thoải mái, đợi An Vân Thương nghe điện thoại xong sẽ trở lại.

Nào ngờ Lâm Trầm Nguyệt thấy Chu Âm không đi theo hai người, bèn dừng lại, mỉm cười vẫy tay với Chu Âm: “Chu Âm, mau lại đây đi, dì có vài chuyện muốn hỏi con.”

Chu Âm không có cách nào khác, đành phải cười nhẹ, khẽ gật đầu, sau đó đi theo.

Thấy Chu Âm bước tới, Lâm Trầm Nguyệt mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, kéo Tưởng Nguyệt đi tiếp.

Tưởng Nguyệt ở bên cạnh hơi tò mò: “Dì Lâm à, anh trai con và Vân Thương không quen nhau, dì muốn hỏi anh ấy chuyện gì vậy?”

“Tiểu Nguyệt, anh họ con đã có bạn gái chưa? Cậu ta bao nhiêu tuổi rồi?” Lâm Trầm Nguyệt thấp giọng hỏi, quay sang nghiêm túc nhìn Tưởng Nguyệt.

Dì của An Vân Thương hỏi một người đàn ông trẻ tuổi đã có bạn gái hay chưa, đương nhiên là vì An Vân Thương rồi!

Lúc này Tưởng Nguyệt mới hiểu được ý tứ của dì Lâm, cô lập tức phấn khích, nghĩ đến việc dì Lâm muốn ghép đôi Vân Thương với anh trai, cô cảm thấy vận may của anh ấy thật đáng ngưỡng mộ, chỉ vừa mới có chút ý tứ với Vân Thương, vậy mà đã được người nhà của Vân Thương chào đón rồi, quá tốt phước!

Tưởng Nguyệt vội lắc đầu: “Không có không có, anh họ con hiện tại vẫn chưa có bạn gái, anh ấy 25 tuổi rồi.”

Lâm Trầm Nguyệt thấy cô bé Tưởng Nguyệt này rất hợp ý mình, vừa nhìn đã thấy thân thiết. Lại nghe Tưởng Nguyệt thành thật nói rằng bà càng thích cô hơn. Lâm Trầm Nguyệt bỗng cảm thấy Vân Thương có được một người bạn như vậy, thật khiến bà yên tâm.

Lâm Trầm Nguyệt biết Chu Âm không có bạn gái, lại chỉ lớn hơn An Vân Thương ba tuổi, mới vừa rồi hai đứa còn nắm tay nhau, xem ra bà cần quan sát Chu Âm kỹ hơn, nếu cậu ta thật sự xứng đáng là một người đàn ông có thể để Vân Thương nương tựa cả đời, vậy thì bà cũng sẽ yên tâm mà giao Vân Thương cho cậu ta.

Chu Âm đi phía sau hai người, tuy biết Tưởng Nguyệt và dì Lâm đang tán gẫu, nhưng anh không nghe rõ hai người đang nói gì. Có điều, chỉ cần động não là biết nhất định hai người đó đang nói chuyện của anh và An Vân Thương.

Nghĩ lại bản thân mình vậy mà có thể dành được tình cảm của người nhà Vân Thương dễ dàng như vậy, khóe miệng Chu Âm không khỏi khẽ nhếch lên.

Ở phía bên kia, An Vân Thương đi ra ngoài nghe điện thoại.

Cô ngạc nhiên khi nghe thấy Tả lâm Lâm nói rằng cô ta đang ở bên ngoài, có việc muốn vào biệt thự Lương gia, nhưng hôm nay ở cổng có rất nhiều bảo vệ, cô ta lại không có thiệp mời nên không vào được. Tả lâm Lâm lại không muốn quấy rầy Lương Mạc Sâm, chọc hấn ta tức giận khi biết việc cô trở về, nên chỉ có thể gọi cho An Vân Thương, nhờ cô ra ngoài dẫn cô ta vào.

An Vân Thương cảm thấy chuyện này hơi kỳ quặc, nhưng nghĩ mình và Tả lâm Lâm đã có thoả thuận, với lại người phụ nữ yếu đuối như Tả lâm Lâm cũng không có gì nguy hiểm nên cô đồng ý, sau đó đi ra cổng.

Nhưng khi ra đến cổng, ngoại trừ bảo vệ đang đứng gác thì cô không nhìn thấy bóng dáng Tả lâm Lâm đâu cả. An Vân Thương đang định bấm máy gọi thì cô ta gọi lại.

“Không phải cô nói đang đứng ở cổng sao? Tôi ra rồi nhưng không thấy, cô mau đến đi.” Vân Thương nhẹ nhàng.

Giọng nói bên trong điện thoại vô cùng sốt ruột: “Tiểu thư Vân Thương... Bụng của tôi đột nhiên đau quá, vừa mới đứng ở cổng đợi nhưng không chịu nổi nữa đành phải chạy đi tìm nhà vệ sinh, bây giờ tôi đang trên đường chạy tới, cô bước ra ngoài một chút là có thể nhìn thấy tôi.”

Vân Thương không cảm thấy có điều gì khác lạ, bèn nghe lời đi thêm vài bước ra ngoài, nhưng vẫn không thấy người đâu.

“Tả Lâm Lâm, cô gạt tôi, tôi thấy cô đâu có đến, rốt cuộc cô muốn đùa kiểu gì đây?” An Vân Thương cảm thấy tối nay Tả Lâm Lâm hơi kỳ lạ, nghi ngờ quá!

Bỗng Tả Lâm Lâm đột nhiên cười khúc khích trong điện thoại: “Được rồi, tôi thấy cô rồi, cô quay đầu lại là có thể nhìn thấy tôi.”

An Vân Thương mơ hồ cảm giác được giọng nói của Tả Lâm Lâm đầy hàm ý nguy hiểm, nhưng cô vẫn theo bản năng quay đầu lại. Nào ngờ vừa quay đầu đã bị một chùm ánh sáng chiếu vào mắt, cô vội đưa tay che mắt lại, tránh sang một bên.

Bảo vệ đứng ở trước cổng nhìn thấy một chiếc xe đột nhiên chạy tới sắp đụng vào người đang đứng, có người vội vàng chạy ra, muốn cứu An Vân Thương.

Trong lúc nguy cấp, chiếc xe đó đột nhiên chạy nhanh sấp tới bên cạnh An Vân Thương, cửa xe đột ngột mở, một đôi tay từ bên trong vươn ra, kéo An Vân Thương còn đang bàng hoàng lùi lên xe, sau đó nghiêng ngang phóng mất. Khi bảo vệ chạy tới chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy An Vân Thương bị bắt đi, bọn họ phản ứng rất nhanh, chạy ngay vào bên trong buổi tiệc.

Bảo vệ hoảng loạn chạy vào đại sảnh, nhìn xung quanh mọi người đều đang vui vẻ nói chuyện, anh ta đột nhiên hét lớn: “Có người bị bắt cóc, có người bị bắt cóc...”

Vốn mọi người đang trò chuyện vui vẻ, đột nhiên bị tiếng hét của anh bảo vệ làm cho sợ tới mức lập tức im bật, kinh ngạc nhìn về phía cửa.

Chỉ có duy nhất một người không ngây ra như những người khác. Chu Âm nghe tiếng hô của người bảo vệ, trong lòng bỗng nhiên lo lắng vô cùng. Thấy An Vân Thương vẫn chưa trở lại, anh càng thêm hoài nghi.

Chu Âm bước nhanh tới trước mặt người bảo vệ, kiên nhẫn hỏi: “Anh nói rõ ra xem nào, là ai bị bắt đi? Bọn bắt cóc trông như thế nào? Có phải bọn họ chạy đi bằng xe ô tô không?”

“Phải... Là một cái cô gái xinh đẹp mặc váy dài bị bắt đi, cô ấy đứng ở cổng gọi điện thoại, đột nhiên có một chiếc xe chạy tới dừng trước mặt, rồi kéo cô ấy vào trong xe, sau đó bọn họ nhanh chóng chạy đi, chúng tôi đuổi theo nhưng không kịp...”

“Bọn họ chạy hướng nào?” Tay Chu Âm nắm chặt, sắc mặt u ám. Người mà bảo vệ nói có lẽ chính là An Vân Thương, cô ấy vừa ra ngoài nghe điện thoại, vẫn chưa trở lại. Không biết vì sao khi nghĩ đến việc cô có thể sẽ bị bọn người đó làm tổn thương, Chu Âm cảm thấy khẩn trương, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

“Bọn họ chạy về hướng bên phải, vừa mới chạy đi không lâu.” Bảo vệ bị sắc mặt của Chu Âm dọa đến hoảng sợ nên trả lời rất nhanh, một tay vung lên chỉ về hướng chiếc xe chạy mất.

Chu Âm cũng không hỏi lại, trực tiếp chạy thẳng ra ngoài.

Anh vừa mới chạy đi, thì một bóng người màu đen cũng chạy theo sau.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

17. Chương 17

Chương 17: Anh ta quá giả tạo

Nhìn thấy hai người chạy nhanh ra ngoài, mọi người mới dần bình tĩnh lại. Tưởng Nguyệt là người tỉnh táo trước tiên, cô mơ hồ đoán được người bị bắt đi là An Vân Thương, nhìn thấy Chu Âm bỏ mặc tất cả chạy ra ngoài, cô vội lớn tiếng gọi: “Anh, lúc này anh đuổi theo không kịp nữa đâu.”

Đáng tiếc, cô nói gì Chu Âm cũng không nghe thấy, vì anh đã vội chạy đi không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Vừa rồi Tưởng Nguyệt nhìn thấy rất rõ, khi anh mình chạy đi, thì người chạy theo sau anh ấy chính là Lương Mạc Sâm. Tưởng Nguyệt không biết tại sao Lương Mạc Sâm lại chạy theo, nhưng lúc này cô cũng rất lo lắng cho An Vân Thương nên không suy nghĩ nhiều nữa, vội vàng chạy theo.

Mà sắc mặt của chủ nhà Lương Khải lúc này cũng rất khó coi. Ông vội trấn an khách khứa, sau đó bảo Lâm Trầm Nguyệt yên lặng đi báo cảnh sát.

Lâm Trầm Nguyệt lo lắng cho An Vân Thương nên đi báo cảnh sát ngay, gọi điện xong, trong lòng bà vô cùng sợ hãi ôm lấy chồng khóc nức nở.

Lương Khải an ủi bà một lúc, sau đó đưa bà trở về phòng, rồi mới đi xuống lầu sắp xếp cho khách ra về trước.

Sau khi An Vân Thương bị bắt lên xe, cô muốn dùng lời lẽ thuyết phục những người này, định dụ dỗ họ, để họ thả cô ra. Vì cô chợt phát hiện việc mình bị bắt cóc lúc này giống hệt như tình tiết nhân vật nữ chính bị bắt trong tiểu thuyết, cũng xảy ra trong cùng một thời gian. Cô không muốn mình bị cưỡi hết quần áo giống như trong tiểu thuyết, thật sự không muốn!

Cô đã nghĩ rằng để Lương Mạc Sâm kiềm chế Lương Mạc Tư thì cô có thể an toàn.

Nhưng thế quái nào mà cô lại quên mất kẻ đồng lõa Tả Lâm Lâm này sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy? Tuy cô đã cùng cô ta thỏa thuận với nhau, nhưng rốt cuộc cô ta vẫn không tin cô, còn cấu kết với người khác bắt cóc cô.

An Vân Thương vừa lên xe, chưa nhìn rõ những người xung quanh, cũng chưa kịp mắng Tả Lâm Lâm tiếng nào đã bị đánh hôn mê bất tỉnh.

Cho đến khi tỉnh lại, cô chỉ cảm thấy đầu và cổ của mình rất đau, hơn nữa xung quanh còn rất tối.

Nhất thời cô không biết mình đang ở nơi nào.

“Cô tỉnh rồi à? Nếu tỉnh rồi thì chúng ta bàn bạc vào chuyện chính đi.” Đột nhiên ở bên cạnh An Vân Thương vang lên tiếng nói, cô quay đầu lại thì nhìn thấy một thân hình cường tráng của một gã đàn ông đang che mặt, hơn nữa gã này còn đang dựa sát vào cô.

“Anh là ai? Là Lương Mạc Tư bảo anh làm như vậy đúng không?” An Vân Thương nhớ rằng trong tiểu thuyết có viết, tối nay nhân vật nữ chính sẽ bị một người đàn ông khỏe mạnh do Lương Mạc Tư sai đến giữ ở trên xe, bị cởi quần áo rồi chụp ảnh lại, tuy không bị làm nhục, nhưng chuyện này cũng quá kinh khủng.

Cô bắt giác di chuyển cơ thể mình đến bên cạnh.

Gã đàn ông thấy vậy lập tức duỗi bàn tay to lớn ra bắt lấy cánh tay của cô: “Tiểu mỹ nhân, cô trốn không thoát đâu, mặc kệ là ai sai tôi đến bắt cô, hôm nay cô đều phải phục vụ ông đây, có biết không?”

Gã cười xấu xa, bắt đầu cởi quần áo trên người An Vân Thương xuống. An Vân Thương rất muốn chống cự nhưng đáng tiếc cô phát hiện tay chân mình đều đã bị trói, vô lực chống cự lại được gã đàn ông khỏe mạnh này.

Không thể chống cự lại, chẳng lẽ cô sẽ bị chụp hình giống như trong tiểu thuyết sao?

Một lúc nữa, bên ngoài xe sẽ có người chụp lại hình ảnh trần trụi của cô, cô không muốn chuyện này xảy ra.

“Cứu tôi với...” Không thể làm gì khác, cô đành phải hét lớn kêu cứu.

“Ai cho cô la lên, câm miệng!” Gã đàn ông bị tiếng kêu cứu của cô dọa sợ giật mình, vội vàng dừng lại, rồi đưa tay bịt miệng An Vân Thương.

“....” An Vân Thương nhăn nhó, không biết nên làm sao bây giờ.

Đúng lúc này, bỗng xuất hiện một luồng ánh sáng chói mắt từ một chiếc xe khác chiếu vào chỗ hai người, ánh sáng vừa vọt rọi thẳng vào mắt gã đàn ông hung hãn kia, anh ta buông An Vân Thương ra, vội vàng lấy tay che hai mắt.

Ngay trong thời khắc quan trọng, An Vân Thương nhân lúc không bị giữ tay nhanh chóng mở cửa bên cạnh, nhảy xuống đất. Gã đàn ông thấy vậy, cũng muốn xuống theo bắt An Vân Thương trở về.

Nhưng gã đã chậm một bước, sau khi An Vân Thương ngã xuống đất, một bóng đen rất nhanh xuất hiện bên cạnh cô, đỡ cô đứng dậy, sau đó ôm cô thật chặt vào trong ngực, lùi sang bên cạnh vài bước.

“Cô không sao chứ?” Chu Âm nhanh chóng cởi trói cho An Vân Thương, trầm giọng hỏi.

Khi nghe thấy giọng nói của Chu Âm, An Vân Thương mới biết người vừa cứu cô là anh, cô vội ngẩng đầu nhìn anh cười nhột nhạt: “Tôi không sao, may là anh tới vừa kịp lúc.”

“Phản ứng của cô cũng rất nhanh, tôi không nghĩ cô lại có thể kịp thời nhảy từ trên xe xuống.” Hình ảnh cô nhảy từ trên xe xuống làm anh phải bất ngờ. Sau khi cởi hết dây trói cho cô, anh kéo cô sang một bên, “Tốt rồi, cô đứng đây chờ tôi một lát, đừng tới gần bên này.”

Chu Âm bảo An Vân Thương đừng tới gần cũng là có lý do, bởi vì trong lúc họ vừa cởi trói xong, thì gã đàn ông hung hãn kia cũng đã tức giận đến mức đầu sắp bốc khói.

Gã siết chặt nắm đấm, vẻ dữ tợn, hung ác nhìn Chu Âm đang đi tới: “Mày là ai? Dám cướp người trong tay ông đây.” Dứt lời, gã hung hãn đi tới trước mặt Chu Âm, giơ nắm đấm lên chuẩn bị đánh Chu Âm.

“...” Chu Âm hơi nghiêng người, dễ dàng tránh được sự tấn công của gã.

Gã không nghĩ mình sẽ đánh hụt, nhất thời giận dữ, mắt hằn tia máu muốn liều mạng tấn công Chu Âm, nếu không đánh được anh nằm dài trên đất thì hẳn sẽ không thôi.

Đáng tiếc, người hấn gặp hôm nay không phải loại dễ chơi như vậy. Chu Âm cũng là người luyện võ, gặp phải gã hung hãn càn quấy như vậy, anh đành thở dài, xắn tay áo lên, định đánh nhau với hắn.

An Vân Thương ở bên này nhìn thấy họ muốn đánh nhau, cô rất lo lắng và sợ hãi, sợ hẳn ta sẽ đánh Chu Âm bị thương. Chu Âm đột nhiên xuất hiện, dù có ngờ đến mấy cô cũng biết anh chạy theo để cứu cô. Vì lý do đó, cô lại càng lo lắng cho anh hơn.

Nhưng, điều làm cô ngạc nhiên là, nhìn Chu Ẩm không cường tráng như người đàn ông kia, nhưng khi anh xắn tay áo lên chuẩn bị đánh nhau, dáng vẻ rất lợi hại và phong độ vô cùng. Chỉ trong chốc lát, anh đã đánh cho người đàn ông kia nằm bẹp trên mặt đất, miệng không ngừng kêu đau đớn.

Sau khi đã xử lý xong người đàn ông kia, anh phủi tay, đi về phía An Vân Thương.

“Anh không sao chứ, hẳn có làm anh bị thương không?” An Vân Thương thấy Chu Ẩm đi tới, vội vàng bước nhanh lại gần anh. Nhưng vừa bước được một bước, chân bỗng nhói đau, cô lập tức khụy chân ngồi xuống đất: “Đau quá...”

“Có phải do vừa nhảy từ trên xe xuống nên bị thương không?” Chu Ẩm chạy tới, ngồi xuống bên cạnh cô, giọng anh tỏ ra rất lo lắng làm An Vân Thương cảm thấy hơi xấu hổ.

“Chắc là vậy, vừa rồi tôi lo lắng các anh đánh nhau nên không để ý đến, hiện tại vừa đi đã đau muốn chết.”

“Đứng lên đi, tôi đưa cô trở về.” Chu Ẩm không muốn tiếp tục lãng phí thời gian, anh vươn tay ra, định bế An Vân Thương.

“Tôi vẫn có thể đi được, anh bế tôi như vậy không tiện...”

“Nơi này là bãi đỗ xe ngầm, xung quanh không có ai, cô định lết ra ngoài đến khi nào?” Chu Ẩm buồn cười nhìn cô, ra vẻ tùy ý, xem cô bây giờ phải làm như thế nào.

An Vân Thương nhìn ngó xung quanh, phát hiện nơi này thật sự không có ai, thế là không ngại nữa, nói đồng ý.

Khi Chu Ẩm bế An Vân Thương ra khỏi bãi đỗ xe, đúng lúc nhìn thấy Lương Mạc Sâm đi cùng cảnh sát và Tưởng Nguyệt đang chạy tới. Nhìn thấy An Vân Thương được Chu Ẩm bế ra, chiếc áo khoác tây đen của anh được đắp trên người cô, áo sơ mi trắng anh đang mặc lại có nhiều nếp nhăn, cảnh tượng này khiến Lương Mạc Sâm và mọi người tại đây phải nghi ngờ.

“Cô ấy bị người ta trói lại, người đó đã bị tôi khống chế, hiện giờ đang ở bên trong.” Chu Ẩm nói đơn giản tình huống với cảnh sát, giải thích sự việc rõ ràng.

Cảnh sát gật đầu, sau đó nhanh chóng tiến vào trong bãi đỗ xe.

Tưởng Nguyệt chạy đến bên cạnh An Vân Thương và Chu Ẩm, sốt ruột hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Cậu có bị thương không? Cậu biết không, di nghị là cậu sẽ chết nên ngắt xỉu rồi.”

“Mình không sao, chân chỉ bị trầy da chút thôi, bây giờ chúng ta mau trở về đi.” An Vân Thương an ủi Tưởng Nguyệt: “Cậu đừng lo lắng, may mắn là anh cậu tới kịp nên mình chưa bị sao hết, chân trầy da là do tại mình đấy.”

“Được, chúng ta trở về thôi.” Tưởng Nguyệt biết đây không phải là lúc nên nói chuyện, trước tiên phải đưa An Vân Thương về kiểm tra, thoa thuốc đã, cô không muốn tiếp tục hỏi nữa.

Tưởng Nguyệt nhanh chóng tiến lên phía trước mở cửa cho Chu Ẩm bế An Vân Thương vào xe, chuẩn bị trở về.

Lương Mạc Sâm đứng gần đó, khi Chu Ẩm bế An Vân Thương đi ngang qua bên cạnh, theo bản năng hắn liếc nhìn An Vân Thương. Thấy cô không đi được mà phải nhờ đến người khác bế, hắn đoán ra ngay nhất định cô đã bị thương.

“An Vân Thương, cô có thấy rõ người đã bắt cô là ai không?” Lương Mạc Sâm đột nhiên lên tiếng, hỏi giạt lại.

Nghe vậy, Chu Ẩm hơi dừng bước, anh đang định lờ đi, tiếp tục bế An Vân Thương lên xe thì cô đột nhiên lên tiếng: “Tôi không nhìn thấy mặt người đó, nhưng tôi nghĩ có lẽ do anh ta không thích tôi hay vì lý do nào đó mà bắt tôi đi. Anh Lương, anh hỏi chuyện này làm gì? Anh muốn giúp tôi giải quyết chuyện này sao?”

An Vân Thương biết sự việc tối nay là do Tả Lâm Lâm và Lương Mạc Tư làm, bởi vì ngoại trừ việc Tả Lâm Lâm gọi cho cô thì trước đó người tìm cô cùng uống rượu chỉ có một mình Lương Mạc Tư, những người

khác đều không có khả năng bắt cô. Lương Mạc Sâm và cô đã có thoả thuận, anh ta sẽ không nuốt lời như Tả Lâm Lâm, điều này An Vân Thương có thể khẳng định.

“Đương nhiên, dì của cô đã là người của Lương gia chúng tôi, cô là cháu gái của bà ta, cũng coi như người một nhà. Cô bị bắt ở ngay trước cửa nhà của chúng tôi, việc này tôi sẽ giúp cô điều tra rõ ràng.” Lương Mạc Sâm rất hào sảng đáp lời, người khác không biết sẽ thật sự nghĩ rằng anh ta đối xử với An Vân Thương rất tốt, nhưng thực ra, anh ta chỉ đang tùy tiện nói vậy mà thôi.

An Vân Thương cảm thấy buồn nôn, anh ta thật quá giả tạo, trước mặt người khác tỏ vẻ là người tốt, còn ở trước mặt cô thì chỉ mong sao có thể giết chết cô đi cho rồi.

Nghĩ vậy nhưng cô vẫn giả vờ nói: “Vậy cảm ơn anh Lương, chuyện tiếp theo phải làm phiền anh rồi, giờ chúng tôi trở về xử lý vết thương trước, được chứ?”

“Đương nhiên là được.” Lương Mạc Sâm vốn thấy cô nói chuyện mệt mỏi, lòng cũng mềm đi, không khắc nghiệt với cô như thường ngày, dù sao tối nay cô cũng rất đáng thương. Ai ngờ cô ở trong ngực của một người đàn ông khác lại nói chuyện với hắn ta rất lạnh lùng khiến hắn cảm thấy tức giận. Lạnh nhạt bỏ lại một câu, hắn lập tức đi vào trong bãi đỗ xe.

“Bây giờ chúng ta có thể đi rồi chứ?” Đợi Lương Mạc Sâm đi khỏi, Chu Âm mới lạnh giọng nhắc nhở An Vân Thương đang ngăn người.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

18. Chương 18

Chương 18: Lời tỏ tình này giống như một quả bom

An Vân Thương ngẩng đầu liếc nhìn Chu Âm: “Ừ, đi thôi.” Có điều, sau khi trả lời, trong lòng cô bắt đầu cảm thấy khó hiểu. Vừa rồi Lương Mạc Sâm nói chuyện lạnh nhạt với cô cũng là lẽ thường, nhưng Chu Âm lúc trước còn đối xử với cô rất tốt, tại sao đột nhiên lại tức giận như vậy?

Giọng nói ôn hoà của anh lạnh đi rất nhiều, anh ta bị làm sao vậy? Chẳng lẽ bị Lương Mạc Sâm lây bệnh sao?

Cái loại bệnh lúc nóng lúc lạnh kỳ quái này cũng có thể lây nhiễm được hả?

- -

An Vân Thương vừa được Chu Âm ôm xuống xe, Lâm Trầm Nguyệt đã nhanh chóng chạy đến. Bà nhìn thấy An Vân Thương được Chu Âm bế, lập tức nghĩ tới rất nhiều chuyện không tốt, nước mắt theo đó rơi lã chã: “Vân Thương, có phải những kẻ bắt cóc làm con bị thương rồi hay không? Con bị thương ở chỗ nào? Chúng ta đi bệnh viện kiểm tra nhé.”

“Dì à, con không sao, chân con chỉ bị trầy da hơi đau một chút thôi, chúng ta về phòng bôi thuốc sẽ không sao nữa.”

“Tốt tốt tốt, vậy chúng ta mau trở về phòng.” Lâm Trầm Nguyệt gật đầu.

Chu Âm bế An Vân Thương lên lầu, đi vào phòng cô theo sự chỉ dẫn của Lâm Trầm Nguyệt. An Vân Thương không biết sau khi vào phòng Chu Âm đã bắt đầu quan sát mọi thứ bên trong, cho đến khi anh nói nhỏ bên tai cô: “Không thể tưởng tượng được phòng của cô lại... đáng yêu như vậy!”

An Vân Thương ngẩng phắt đầu lên nhìn anh, thấy khóe môi anh hiện rõ ý cười, cô hơi xấu hổ, vội cười lấp liếm: “Ha ha, con gái chúng tôi đều thích trang trí phòng mình trở nên đáng yêu, chuyện này cũng không có gì kỳ lạ.”

“Đúng vậy, không kỳ lạ, chỉ có điều đây là lần đầu tiên tôi vào phòng của con gái nên có hơi...” Chu Âm cố ý không nói hết, chỉ nói một nửa đã bế An Vân Thương ngồi xuống sô pha, không nói tiếp nữa.

An Vân Thương đang muốn hỏi thì Lâm Trầm Nguyệt đã mang hòm thuốc đến, định bôi thuốc vào vết thương cho cô. “Dì Lâm, dì cứ để con bôi thuốc cho cô ấy.” Chu Âm nhận lấy hòm thuốc trong tay Lâm Trầm Nguyệt, bèn ngồi xổm xuống, vén chân vấy An Vân Thương lên.

Ban nãy, khi Lâm Trầm Nguyệt nhìn thấy Chu Âm bế An Vân Thương xuống xe, bà đã nhìn ra cậu trai này có ý với Tiểu Vân Thương nhà bà. Khi tất cả mọi người còn đang không biết phản ứng như thế nào thì cậu ta lại có thể bình tĩnh chạy đi tìm cách cứu An Vân Thương, hơn nữa còn đưa được An Vân Thương trở về an toàn, đương nhiên bà không thể để Vân Thương bỏ lỡ một chàng trai tốt như vậy, vì thế bà cười với Chu Âm: “Chu Âm, nếu đã có con bôi thuốc cho Vân Thương, vậy dì xuống lầu làm chút đồ cho hai con, các con cứ từ từ bôi thuốc.”

Nói xong, Lâm Trầm Nguyệt kéo Tường Nguyệt cùng chồng nhanh chóng ra khỏi phòng, còn đóng cửa lại giúp hai người.

Căn phòng rốt cuộc cũng được yên tĩnh, Chu Âm biết dì Lâm muốn tạo cơ hội cho bọn họ, khóe môi bất giác hiện nụ cười.

Anh nhẹ nhàng kéo chân vấy lên cao đến vết thương ở bắp chân, vết thương không lớn nhưng chảy khá nhiều máu, nụ cười trên môi vụt tắt, anh bắt đầu nhẹ nhàng làm sạch miệng vết thương, bôi thuốc, rồi băng lại.

Dì Trầm Nguyệt và mọi người đã ra ngoài, An Vân Thương cảm thấy trong phòng chỉ còn lại cô và Chu Âm thật áp lực. Thấy anh dịu dàng cẩn thận băng bó ỉnh, bỗng tim cô đập rất nhanh, mặt đỏ bừng, cảm giác như bị bỏng.

An Vân Thương không dám nhìn động tác dịu dàng của anh, đành xoay đầu sang chỗ khác. Khi cô bị ngã từ trên xe xuống, cô không hiểu tại sao anh lại xuất hiện nhanh như vậy, tất nhiên cô biết anh đến cứu cô, nhưng hai người bọn họ vốn không có quan hệ gì với nhau, cũng không tính là quen biết, càng không phải là bạn bè, tại sao anh lại sẵn sàng chạy đến cứu cô?

An Vân Thương nghĩ mãi vẫn không thông, chỉ có thể im lặng nhắm mắt bắt đầu suy nghĩ trong tiểu thuyết Chu Âm đã từng xuất hiện hay chưa? Và anh diễn vai gì?

An Vân Thương suy nghĩ đến xuất thần. Cho đến khi sô pha bên cạnh bị lún xuống, khuôn mặt của cô bị người ta dùng ngón tay chạm nhẹ, cô mới nhớ ra ở trong tiểu thuyết anh đã đóng vai gì. An Vân Thương đột nhiên mở mắt, kinh ngạc nhìn Chu Âm đang ngồi bên cạnh mình.

Không thể phủ nhận, Chu Âm rất đẹp trai, tuy không kiêu ngạo ngang ngược như Lương Mạc Sâm, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy các đường nét trên gương mặt anh rất rắn rỏi, đàn ông, mà cô lại thích vẻ đẹp này. Đáng tiếc, Vân Thương cũng nhớ ra, trong tiểu thuyết anh chỉ là một nhân vật phụ rất mờ nhạt.

An Vân Thương chăm chú nhìn Chu Âm, cô nhớ mình đã từng đọc qua đoạn anh gặp được An Vân Thương ngu ngốc kia ở một buổi tiệc nào đó, sau đó có chút tình cảm mập mờ không rõ ràng với nhân vật nữ chính.

Nhưng cô vẫn chưa xem hết cuốn tiểu thuyết nên chỉ biết nội dung phần đầu cuốn truyện. Nhân vật nữ chính rất ít khi xuất hiện cùng lúc với Chu Âm, vì thế tuy đã gặp anh vài lần, cô vẫn không nhớ ra.

“Sao cô lại nhìn tôi chằm chằm như vậy?” Chu Âm bị ánh mắt chăm chú của cô làm cho nhột nhạo. Anh luôn nghĩ rằng cô chỉ là một cô bé ngốc nghếch, nhưng ánh mắt cô lúc này lại ẩn chứa thứ gì đó anh không nắm bắt được.

Anh cảm thấy bản thân mình dường như không hề hiểu gì về cô.

Có lẽ, anh chưa từng thật sự tìm hiểu toàn bộ con người cô.

“Không có gì, rất cảm ơn anh hôm nay đã cứu tôi.” An Vân Thương tỉnh táo lại, cô đã biết anh chỉ là vai nam phụ, cũng không cảm thấy có gì đặc biệt. Chẳng qua anh có gương mặt và tính cách cô thích mà thôi. Tuy cô cảm thấy anh rất tốt, nhưng thế giới trong cuốn tiểu thuyết này vốn là một nơi không dành chỗ cho tình yêu, cô nghĩ chỉ cần làm cho nam chính và nữ chính đến được với nhau là cô có thể được rời khỏi đây, nên đành phải thần nhiên trước thái độ của Chu Âm.

“Ừ, vậy thì cô nên cảm tạ tôi như thế nào đây?” Chu Âm dựa người vào sô pha, cười ý vị nhìn cô.

“Hả?” Cô phải tạ ơn anh thế nào? Không phải chỉ cần nói cảm ơn là được rồi sao, bình thường mọi người đều làm như vậy mà!

“Tôi không giống những người khác, tôi cảm thấy ngoài lời cảm ơn, còn phải có thành ý chuẩn bị một món quà thật tốt nữa.” Chu Âm tiếp tục giải thích, vẻ mặt tỏ ra rất nghiêm túc, không giống như đang nói đùa.

An Vân Thương quên ngay vết thương trên chân vẫn còn đau, cô không ngờ Chu Âm sẽ nói như vậy, qua vài giây ngạc nhiên cô mới ngậy ngốc hỏi anh: “Vậy anh muốn được nhận quà gì?”

Tốt nhất là thứ cô có, nếu không cũng chẳng biết phải đi đâu tìm cho anh ta!

“Cô đang bị thương, tạm thời để lại đó, chờ khi nào cô khỏe lại tôi sẽ nói cho cô biết tôi muốn gì.” Vẻ mặt Chu Âm vẫn bình thường, nhưng lời nói của anh lại làm cho An Vân Thương có cảm giác bất an mơ hồ. Cuối cùng cô vẫn gật đầu, không dám từ chối.

“Ngoan lắm.” Chu Âm thấy cô gật đầu, tay không tự chủ được giơ lên vò nhẹ đầu cô. Kiểu tóc được chải chuốt cẩn thận của cô nhất thời rối bù như một cái tổ chim.

“Anh đừng vò tóc tôi như vậy, hư hết rồi đây này.” Động tác của anh quá mờ ám làm cô xấu hổ. Để che giấu cho sự bối rối của mình, cô đỡ lấy tay anh, rồi ôm kín đầu mình.

“Buổi tiệc cũng đã tan rồi, còn muốn giữ kiểu tóc làm gì?” Chu Âm kéo tay cô xuống, cổ tình không cho cô ôm đầu.

“Chúng ta không quen thân, sao anh lại làm như vậy?” An Vân Thương sắp đổ mồ hôi ròng ròng vì bị anh “chiếu cố” bất ngờ rồi đây, đành phải ngồi xích qua một bên, cách xa anh ra.

“An Vân Thương, anh cảm thấy anh thích em rồi, em quen với anh đi!” Chu Âm nắm chặt tay cô, thái độ nghiêm túc, giọng nói không còn cười cợt như lúc nãy nữa.

Chu Âm thật sự rất nghiêm túc, anh không chờ được, cũng không muốn phải tiếp tục thăm dò nữa, anh nhận thấy anh thật sự thích cô. Đối với anh, nếu đã cảm thấy yêu thích một ai đó, hay hứng thú với thứ gì, chưa bao giờ anh nghĩ mình sẽ âm thầm bảo vệ nó, mà phải dứt khoát giữ lấy.

An Vân Thương hoàn toàn ngây người.

Mới vừa rồi cô còn nghĩ anh chỉ là một nhân vật phụ mà thôi, có thể qua hôm nay, sau này bọn họ sẽ chẳng bao giờ có cơ hội gặp lại nữa, nào ngờ anh đột ngột tỏ tình với cô, câu nói này giống như một trái bom, rất... rất khủng bố!

-

An Vân Thương ở nhà hai ngày, trong hai ngày này, cảnh sát đã điều tra xong, buổi tối hôm đó là do Tả Lâm Lâm và Lương Mạc Tư thông đồng với nhau bắt cóc cô.

Trước việc làm sai trái của Lương Mạc Tư và Tả Lâm Lâm, Lương Khải cảm thấy rất có lỗi, ông nói rằng sẽ nghiêm khắc trừng phạt hai người này.

Vào thời điểm An Vân Thương đang ăn cơm trưa, cửa phòng cô đột nhiên vang lên tiếng gõ.

Lâm Trầm Nguyệt đang ăn cơm cùng An Vân Thương, nghe thấy tiếng gõ cửa, bà đứng lên chuẩn bị ra mở cửa, nhưng An Vân Thương vội vàng kéo bà lại: “Dì à, đừng mở vội, chờ hỏi xem là ai trước đã.”

Cô nhớ dưỡng Lương có nói hôm nay sẽ mang Lương Mạc Tư trở về, dù sao Lương Mạc Tư cũng đã làm chuyện không đúng, phải chịu bị phạt, dưỡng Lương định nói chuyện với anh ta. Theo bản năng, An Vân Thương cảm thấy người đang gõ cửa bên ngoài, nhất định là Lương Mạc Tư.

Quả nhiên cô đoán không sai, không thấy ai ra mở cửa, Lương Mạc Tư đứng bên ngoài bắt đầu nóng nảy, cao giọng mắng to: “An Vân Thương, cô mở cửa cho tôi, có nghe hay không, nếu không mở ra cẩn thận tôi chính chết cô.”

“Vân Thương, để dì gọi cho dưỡng Lương của con, bảo ông á đến đây giải quyết chuyện này.” Lâm Trầm Nguyệt lo sợ, chạy đi lấy điện thoại.

An Vân Thương gật đầu, cô cũng không muốn cãi nhau với Lương Mạc Tư, chuyện của Lương gia tốt nhất cứ để dưỡng Lương lo liệu.

Lâm Trầm Nguyệt gọi cho Lương Khải, ông lập tức có mặt mang Lương Mạc Tư đi, sau đó ông quay trở lại gọi An Vân Thương và Lâm Trầm Nguyệt xuống nhà.

Trong phòng khách Lương gia, Lương Mạc Tư đã bình tĩnh hơn, An Vân Thương, Lâm Trầm Nguyệt cùng Lương Khải ngồi một bên, một mình Lương Mạc Tư ngồi ở phía đối diện.

Sắc mặt Lương Mạc Tư rất thối, anh ta nhìn chòng chọc vào An Vân Thương như muốn ăn tươi nuốt sống cô. An Vân Thương đành phải nhìn sang chỗ khác, không muốn đấu mắt cùng anh ta.

Lương Khải trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng cũng lên tiếng: “Mạc Tư à, chuyện lần này là lỗi của con, nếu con chịu nhận lỗi với Vân Thương và cam đoan từ nay về sau không làm chuyện như vậy nữa, ba sẽ xin Vân Thương giúp con, không giao con cho sở cảnh sát.”

Lời Lương Khải vừa nói ra làm tất cả mọi người đang ngồi ở đây đều kinh ngạc nhìn về phía ông.

Lương Mạc Tư phản ứng đầu tiên. “Bảo con xin lỗi cô ta? Còn phải cam đoan? Nằm mơ đi!”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36
Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27
Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18
Chương 17 Chương 16 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08
Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

19. Chương 19

Chương 19: Là như vậy đúng không? Anh Lương!

“Mày.... đồ nghịch tử! Mày nghĩ rằng không nghe lời ba mày là vinh quang lắm sao? Ba vì muốn tốt ày, lẽ nào mày muốn đến sở cảnh sát để người khác chê cười?” Lương Khải rất tức giận trước lời nói của con trai, sắc mặt ông vô cùng khó coi, hai tay nắm chặt lại vì giận dữ.

Lương Mạc Tư thấy ông như vậy cũng nhanh chóng bộc phát cơn tức. Anh ta đứng phắt lên, đối diện với cha mình rống to: “Ông chính là một lão già mê muội, tuổi đã lớn mà còn kết hôn với một bà già, lấy một bà già thì thôi đi, đã vậy còn mang theo con chồng trước đến đây (*), hiện tại tôi xảy ra chuyện ông không bảo vệ tôi, còn muốn tôi đi xin lỗi người khác, ông vẫn còn là ba tôi sao?”

(*)Bạn Mạc Tư không tin An Vân Thương chỉ là cháu của Lâm Trầm Nguyệt nên mới nói như vậy

“Là mày có lỗi, mày bắt trói con bé, con bé cũng không làm gì sai, giờ mày chẳng những không chịu xin lỗi, không cảm thấy áy náy vì những chuyện mình đã làm mà còn muốn mắng chửi luôn cả ba mày có đúng

không?” Lương Khải giận dữ không kiềm chế được, ông bước nhanh đến trước mặt Lương Mạc Tư, nắm lấy cổ áo anh ta, muốn đánh nhưng lại không nổi.

An Vân Thương và Lâm Trầm Nguyệt đứng một bên chứng kiến tất cả, mặc dù họ rất tức giận khi bị Lương Mạc Tư nói như vậy, nhưng thấy hai cha con sắp lao vào đánh nhau lại khiến Lâm Trầm Nguyệt hơi lo lắng. Bà đứng lên muốn can hai người nhưng rồi lại không dám bước tới. Dù sao Lương Mạc Tư cũng rất ghét người mẹ kế như bà, nên bà thật sự không dám tới gần bọn họ lúc này.

An Vân Thương kéo bà đứng cạnh mình, sau đó lạnh nhạt chỉ tay về phía cầu thang, Lương Mạc Sâm đang từ trên lầu đi xuống.

An Vân Thương biết Lương Mạc Sâm tuy rằng cũng là một đứa con ngang tàng ngỗ ngược, nhưng ở trước mặt ba và em trai, anh ta vẫn rất chính chắn bình tĩnh. Lúc này người có thể khuyên can hai người bọn họ, ngoại trừ Lương Mạc Sâm ra chỉ sợ không còn ai.

Nếu anh ta đã xuống đây, vậy chuyện này nhường lại cho anh ta.

Lương Mạc Sâm đang cùng Tả Lâm Lâm thu dọn quần áo, nghe thấy dưới lầu vang lên tiếng hét nên vội vàng chạy xuống, nhìn thấy ba và em trai sắp đánh nhau, hắn cảm thấy trong lòng rất khó chịu, bèn lập tức xông lên kéo ba mình ra, sau đó đá Lương Mạc Tư một cái, lạnh lùng hét lên: “Mạc Tư, cậu khiến anh thật sự quá thất vọng, cậu làm hại người khác anh có thể bỏ qua, nhưng vừa rồi cậu đang làm cái gì vậy? Muốn đánh nhau với ba hay sao?”

Lương Mạc Tư bị anh trai la mắng, khí thế lập tức giảm xuống, anh ta cúi thấp đầu: “Em không phải cố ý, là do ba muốn em xin lỗi An Vân Thương, em bực tức nên mới như vậy.”

Sau khi nghe Lương Mạc Tư nói, Lương Mạc Sâm cũng quay sang nhìn An Vân Thương từ trên xuống dưới, ý tứ rất rõ ràng, anh ta cũng thấy khó chịu với cô!

An Vân Thương nhìn lại nhưng không nói gì, cô biết hiện tại có nói gì cũng không xong, tốt nhất nên im lặng.

“Mạc Sâm, con buông ra đi, tính tình Mạc Tư quá nóng nảy, trước kia cả ngày chỉ biết ăn chơi không làm chuyện gì cho ra hồn, giờ còn dám thông đồng với người ta học đòi bắt cóc, cái mặt già này của ba đã sớm bị nó làm ất hết thể diện rồi!” Lương Khải tức giận bỏ tay đứa con lớn ra, ngồi xuống ghế sofa.

“Ba, việc này cứ giao cho con xử lý. Sức khỏe ba không tốt, đừng nóng giận.” Lương Mạc Sâm xoa dịu ba vài câu, sau đó đột ngột xoay người, ánh mắt xoáy thẳng vào An Vân Thương, giọng nói của hắn khiến người ta lạnh sống lưng: “An Vân Thương, bình thường Mạc Tư và cô cũng không có thù oán gì, lần này là nó hơi quá đáng, nhưng nể mặt ba tôi và tôi, cô có thể không tố cáo nó mà bỏ qua chuyện này được chứ?”

“Ý của anh là muốn tôi và anh ta hòa giải, sau đó cứ để chuyện tôi bị bắt đi, suýt chút nữa đã bị người ta cởi hết quần áo coi như chưa từng xảy ra sao...” An Vân Thương cười nhẹ, “Là như vậy đúng không? Anh Lương!”

“Tôi biết cô cảm thấy rất uất ức.” Ngoài mặt Lương Mạc Sâm tỏ ra tươi cười nhưng lời nói lạnh lẽo vô cùng, “Nhưng dù sao cô cũng đâu xảy ra chuyện gì, quần áo cũng không bị cởi ra, cô đã được cứu về an toàn, không phải sao?!”

“Hay... hay lắm, anh Lương nói rất hay, nếu tôi không bị thương tổn gì thì quả thật nên hòa giải với em trai anh, nhưng người gọi điện thoại bảo tôi đi ra ngoài, hại tôi bị bắt lên xe là Tả Lâm Lâm tiểu thư, tôi nghĩ tôi hẳn là không có lý do gì để hòa giải với cô ta.” An Vân Thương dời mắt nhìn về phía Tả Lâm Lâm đang kéo hành lý đứng ở cầu thang, chuẩn bị xuống dưới. Tuy rằng An Vân Thương đang cười rất tươi, nhưng nụ cười đó lại mang theo giá buốt.

Tả Lâm Lâm bị An Vân Thương nhìn đến mức hoảng sợ, cô ta lo lắng quay sang Lương Mạc Sâm, hồng cầu cứu hắn ta.

Nào ngờ... Lương Mạc Sâm còn chưa mở miệng, Lương Khải đã tức giận trừng mắt nhìn Tả Lâm Lâm, “Cô chẳng qua cũng chỉ là một người giúp việc nhỏ bé, bình thường thấy cô dây dưa cùng con trai tôi, tôi đều mắt nhắm mắt mở cho qua, ai ngờ cô lại thâm độc như vậy, bên này vừa qua lại với Mạc Sâm, bên kia đã

chạy đến dạy cho Mạc Tư làm chuyện phạm pháp. Cô đừng mơ tưởng An Vân Thương sẽ tha thứ cho cô, cũng đừng ngu ngốc nghĩ Mạc Sâm sẽ giúp cô, tôi tuyệt đối sẽ không nhân nhượng người như cô đâu. Chờ một lát nữa tôi sẽ bảo lái xe đưa cô đến sở cảnh sát, cho cô vào tù để được giáo huấn trong đó!”

Dù sao Tả Lâm Lâm cũng là người mà Lương Mạc Sâm thích, thấy cô ta bị ba mình thóa mạ, hẳn cũng không thể nghe nổi nữa, nhưng lại không thể ngăn cản ba, chỉ đành ra hiệu bằng mắt cho Tả Lâm Lâm, rồi nói: “Em đi trước đi, anh đã sắp xếp chỗ ở cho em rồi, chuyện ở đây cứ để anh lo.”

Tả Lâm Lâm nghe xong liền vui mừng, nhưng vì Lương Khải đang tức giận nên cô ta cũng không dám cười ra tiếng, đành phải ngoan ngoãn kéo hành lý định rời đi.

Lương Mạc Tư và Lâm Trầm Nguyệt im lặng không nói gì, cũng không dám lên tiếng, còn Lương Khải thì bị hành động tự tung tự tác của đứa con trai lớn làm cho tức giận không nói nên lời. Ở đây, dường như chỉ có lời nói của Lương Mạc Sâm mới có tính quyết định, nét mặt anh ta lạnh nhạt. Lương Mạc Sâm biết trong nhà này, tuy ba là người làm chủ nhưng có rất nhiều chuyện lời nói của anh vẫn là trên hết, gần như không có ai dám lên tiếng phản đối.

Chỉ có điều, An Vân Thương không phải là người ngu ngốc như An Vân Thương trong tiểu thuyết gốc kia, sao cô có thể để những kẻ đã hại mình được bỏ qua một cách quang minh chính đại như vậy, Tả Lâm Lâm kia không hề phải chịu một chút trách nhiệm nào, chuyện đâu dễ như vậy.

Cô khế cười, lạnh lùng nhắc nhở Tả Lâm Lâm đang định rời đi: “Tả tiểu thư, không nghĩ tới việc hợp tác vui vẻ của chúng ta lại bị cô hủy đi rồi. Thế nào, có phải cô đang định dựa vào thế lực của bạn trai rồi không muốn chịu trách nhiệm về những chuyện mình đã làm sai có phải không?”

Lời nói của An Vân Thương khiến cho Tả Lâm Lâm cười vui vẻ đang định rời đi phải đứng lại.

Tả Lâm Lâm cứng người chậm rãi xoay lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào An Vân Thương: “An tiểu thư, cô nói gì vậy, tôi không hiểu, quả thật tôi có gọi điện cho cô nhờ cô ra ngoài đưa tôi vào, nhưng người bắt tôi gọi cho cô là một người đàn ông xa lạ, tôi không phải cố ý.”

Tả Lâm Lâm thừa nhận cô có gọi điện dụ An Vân Thương đi ra ngoài, nhưng mà cô cũng bị người khác lừa gạt nên mới làm như vậy.

Đáng tiếc, An Vân Thương không phải muốn nói tới chuyện này. Cô nhận thấy Tả Lâm Lâm thật sự không có may mắn hợp tác cùng cô rồi, vì thế cô không nung tay nữa. Chẳng phải Tả Lâm Lâm ý vào Lương Mạc Sâm thích cô ta cho nên mới kiêu ngạo như vậy sao!

Được thôi, vậy thì An Vân Thương cô sẽ gọt bớt thái độ kiêu ngạo chết tiệt này của cô ta!

An Vân Thương lấy di động ra, tìm lại đoạn ghi âm cô đã âm thầm lưu lại khi nói chuyện với Tả Lâm Lâm.

Những người khác ở đây đều không biết cô đang định làm gì, nhưng Tả Lâm Lâm nhìn thấy nụ cười quỷ dị của An Vân Thương thì lập tức hoảng sợ. Cô ta muốn tiến lên cướp lấy di động của An Vân Thương, nhưng sao có thể làm được chuyện đó.

Khi An Vân Thương mở đoạn ghi âm, giọng nói của Tả Lâm Lâm vừa vang lên, tất cả mọi người đều im lặng, chăm chú lắng nghe.

“Tiểu thư, cô gọi tôi có chuyện gì vậy? Tôi còn rất nhiều việc cần phải làm.”

“Đừng gấp, tôi chỉ làm phiền cô một chút thôi. Tiểu Lâm, cô đang quen với anh Lương phải không?”

“Tiểu thư, cô hiểu lầm rồi, tôi và cậu chủ tuyệt đối không có quan hệ gì đâu.”

“Cô đừng khẩn trương như vậy, tôi cũng không nói là sẽ làm khó gì cô, cô vội vã phủ nhận như vậy làm gì? Tôi đã không còn thích Lương Mạc Sâm nữa, cho nên cô có thể tha hồ mà thích anh ta.”

“Hả?”

“Hả cái gì mà hả? Tôi nói tôi không thích Lương Mạc Sâm, từ lúc anh ta đẩy tôi xuống cầu thang tôi đã nghĩ thông suốt rồi, anh ta đã không quan tâm tôi như vậy, tôi cũng không dại gì mà thích anh ta nữa. Vì

vậy, sau này cô là có thể an tâm thích anh ta. Còn nữa, tôi có chuyện muốn nhờ cô giúp, nhân tiện tôi cũng sẽ giúp lại cô, làm cho cô có nhiều cơ hội ở cùng Lương Mạc Sâm, cô có đồng ý không?”

“Cô nói thật chứ?”

“Thật, tôi không việc gì phải lừa cô cả.”

“Vậy cô muốn tôi giúp cô chuyện gì? Nếu là chuyện quá đáng thì tôi sẽ không làm đâu.”

“Sẽ không quá đáng! Chẳng qua tôi chỉ muốn nhờ cô trong những lúc tôi và Lương Mạc Sâm vướng mắc với nhau, thì cô hãy đến mang anh ta đi mà thôi, như thế đối với cô và tôi đều tốt, đâu có gì quá đáng đúng không?”

“Được, tôi đồng ý với đề nghị của tiểu thư, khi nào thiếu gia tới gây khó dễ cho cô, tôi sẽ xuất hiện đưa anh ấy đi.”

“....”

Câu nói tiếp theo của An Vân Thương đã bị ngắt do đoạn ghi âm bị tắt đi, cô biết rõ tính cách của Lương Mạc Sâm hoàn toàn quyết định phong cách làm việc của hắn ta, Lương Mạc Sâm không thích bị người khác điều khiển cuộc sống của mình, nhất là phụ nữ, và lại hắn cũng chỉ nhất thời cảm thấy hứng thú với cô gái giúp việc này mà thôi.

Lương Mạc Sâm nghe rất rõ ràng, Tả Lâm Lâm đồng ý hợp tác với An Vân Thương, rồi sau đó xem hắn như một thằng ngốc mà đùa giỡn, Lương Mạc Sâm đột nhiên nhớ tới sự việc lần trước khi hắn đập vỡ kính cửa ban công phòng An Vân Thương, Tả Lâm Lâm đã rất nhanh chóng xuất hiện ở cửa phòng, ra sức gõ cửa, cũng không nói muốn tìm An Vân Thương, lúc đó nhất định là cô ta biết hắn đang ở trong phòng An Vân Thương cho nên đến tìm mang hắn đi.

Trời ơi, loại phụ nữ này đúng là quá đáng sợ! Hắn chỉ cảm thấy hơi thích cô ta, vì vậy mới đối xử với cô ta tốt một chút, cùng chơi đùa với cô ta. Nào ngờ cô ta ở đằng sau lưng lại bắt đầu muốn thao túng hắn. Lương Mạc Sâm càng nghĩ càng giận, cả người tỏa ra khí lạnh. Hắn xoay người nhìn Tả Lâm Lâm, khoe miệng dương lên thành một nụ cười khinh miệt: “Xem ra tôi cần phải tôn trọng ý kiến của người bị hại rồi. Tả Lâm Lâm, tôi cảm thấy ba tôi nói rất đúng, quả thật nên đưa cô đến sở cảnh sát đi!”

“Phịch!” Hành lý trong tay Tả Lâm Lâm rơi mạnh xuống sàn nhà, phát ra tiếng động lớn.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

20. Chương 20

Chương 20: Hắn cảm thấy cô ta như bây giờ rất tốt

Tả Lâm Lâm nghĩ rằng cô ta sẽ thoải mái rời khỏi nơi này, Lương Mạc Sâm sẽ giúp cô ta xử lý tốt mọi chuyện, dù sao Lương Mạc Sâm cũng thích cô.

Nhưng mà... tại vì sao mọi chuyện lại thành ra như thế này?

Nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Lương Mạc Sâm, rồi nhìn đến thái độ những người khác giống như đang xem kịch vui, Tả Lâm Lâm hoảng hốt, cô đang rất sợ hãi. Thật không dễ dàng gì quen được một công tử giàu có như vậy, vốn tưởng rằng không lâu nữa sẽ có thể được làm Lương thiếu phu nhân, nhưng lúc này cô lại bị chính người đàn ông mình thích đưa vào sở cảnh sát, cô không thể chấp nhận được chuyện này.

Tả Lâm Lâm không kịp suy nghĩ gì nữa, vội chạy tới ôm lấy chân Lương Mạc Sâm, quỳ trên nền nhà khóc to: “Mạc Sâm, anh đừng đối xử với em như vậy, là do em bị lời nói của An Vân Thương dụ dỗ nên mới đồng ý, em sợ cô ấy sẽ cướp mất anh. Lúc đó em bị điên nên mới nói như vậy, em đối với anh là thật lòng, anh cũng biết mà, đừng đưa em đến sở cảnh sát được không?”

“Buông tay ra!” Lương Mạc Sâm gầm nhẹ, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Tả Lâm Lâm biết tính khí hần không tốt, thấy Lương Mạc Sâm la mình như vậy, cô ngoan ngoãn buông tay ra lùi sang một bên. Nhưng cô còn chưa được tha thứ, cô cũng không muốn bị bắt đi nên chỉ có thể tiếp tục cầu xin hần. Cô có dáng vẻ rất hiền lành lại đang tỏ ra đáng thương, nước mắt chảy dài, yếu đuối nhìn Lương Mạc Sâm.

Cô biết, Lương Mạc Sâm sẽ không chịu nổi khi nhìn thấy cô như vậy.

Quả nhiên, hần thấy cô khóc như vậy cũng trầm mặc. Tuy rằng tức giận việc Tả Lâm Lâm mộng tưởng muốn kiểm soát hần, nhưng hiện giờ hần đang thích cô, hần không muốn nhìn thấy người mình thích khóc, đây là sự thật.

Đáng tiếc, Lương Mạc Sâm vẫn chưa lên tiếng, nhưng bộ dạng khốc lóc thảm thương của Tả Lâm Lâm lại làm những người ở đây không chịu nổi nữa. Lương Khải rất chán ghét Tả Lâm Lâm, hai đứa con của ông, một đứa bị cô ta mê hoặc, một đứa bị cô ta làm liên lụy, ông thật hận chết cái nhà họ Tả này.

Lương Khải đứng lên, thông thả bước tới nắm lấy Tả Lâm Lâm đang quỳ trên sàn nhà, định lôi thẳng cô ta ra cổng.

“Mạc Sâm...” Tả Lâm Lâm bị dọa sợ chết khiếp, cô ta khóc như vậy còn chưa dụ dỗ được Lương Mạc Sâm, ông già chết tiệt này kéo cô ta làm gì. Cô ta vội hét to, sợ hãi nhìn Lương Mạc Sâm.

Chỉ tiếc rằng, thứ Lương Mạc Sâm coi trọng nhất là thể diện, hần im lặng này giờ, suy nghĩ mãi vẫn cảm thấy giữ lại Tả Lâm Lâm thật không tốt ỉn, hần nên để cô ta đi ném chút gian khổ, cho cô ghi nhớ, để lần sau cô ta không dám nghĩ đến hành động to gan như vậy nữa. Vì thế, thấy ba mình kéo Tả Lâm Lâm ra ngoài hần ta cũng không nói tiếng nào, Lương Mạc Sâm cũng giống như những người đang ở đây, hoàn toàn không có phản ứng gì, làm như không thấy Tả Lâm Lâm đang cầu cứu.

Tả Lâm Lâm rất nhanh bị kéo đến cạnh cửa, cô không muốn đi nên nắm chặt cửa, sống chết không chịu buông tay. Lương Khải hùng hùng hổ hổ gọi bảo vệ tới, thẳng thừng kéo cô ta ra ngoài, còn bảo lái xe mang cô đến sở cảnh sát, xong xuôi mọi chuyện mới xoay người trở về phòng khách.

Trong phòng khách.

Lương Mạc Tư vỗ tay, cười to: “Đúng là một vở kịch hay, lúc Tả Lâm Lâm hợp tác với tôi, chính miệng cô ta đồng ý nếu xảy ra chuyện gì sẽ tự mình chịu trách nhiệm. Vừa rồi cô ta lại còn nói dối, tôi cảm thấy đưa cô ta vào sở cảnh sát rất tốt, loại phụ nữ ham hư vinh không chịu trách nhiệm như vậy nên bị giam lại, ông đây cũng thấy chán ghét từ lâu rồi.”

Lương Mạc Sâm lạnh lùng đưa mắt liếc Lương Mạc Tư, Lương Mạc Tư đành ỉu xiu ngậm miệng lại, nhưng vẫn giữ bộ dáng bốn cột, sau đó nhếch mày cười cười nhìn An Vân Thương.

Lương Mạc Sâm thấy em trai mình yên lặng rồi mới quay sang nhìn An Vân Thương, ánh mắt hần ta lạnh lẽo đến mức có thể đông chết người: “An Vân Thương, hiện tại Tả Lâm Lâm đã bị ba tôi đưa đến sở cảnh sát, cô ta nhất định sẽ được giáo huấn trong đó một thời gian. Như vậy cô đã hả giận chưa? Chuyện em trai tôi, cô cũng nên quên đi phải không?”

An Vân Thương đã thành công xử lý xong một vai nữ phụ xấu tính, xem ra sau này mọi chuyện sẽ được suông sẻ hơn. Thực ra cô cũng không muốn bóp chết hết những vai diễn xấu trong tiểu thuyết ngay lập tức, giống như hai anh em Lương gia cận bã trước mặt đây, sau này cô còn phải ngược đãi bọn họ nữa chứ. Sau

khi đánh bại Tả Lâm Lâm, cô muốn nghỉ ngơi dưỡng sức nên không muốn tiếp tục chơi đùa với những người này.

Cô lạnh nhạt nhìn Lương Mạc Sâm, khẽ nói: “Được, tôi đồng ý hóa giải với em trai anh, cũng sẽ quên đi chuyện này.”

Nói xong cô định kéo dì Trầm Nguyệt rời đi, nhưng nhìn thấy Lương Khải đang từ cửa đi vào, cô nghĩ dì đã có dựng Lương bảo vệ, không cần mình lo lắng nữa, vì thế cô để dì đứng lại đó, còn mình đi nhanh lên lầu, trở về phòng.

Lương Khải sau khi trở lại liền mắng cho hai đứa con một trận, sau đó mới ôm Lâm Trầm Nguyệt rời đi.

Lương Mạc Tư vốn muốn nổi điên lên, định cãi lại ba mình cho ra lẽ, nhưng nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của anh trai, anh ta đành phải im miệng, không còn cách nào khác đứng yên chịu trận nghe mắng, đợi sau khi ba đi rồi, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm, uể oải ngã xuống sofa.

“Anh, anh có thấy An Vân Thương hơi quái lạ không? Thái độ của cô ta đối với em và anh hoàn toàn khác trước đây!” Lương Mạc Tư thấy xung quanh không có ai, trong phòng khách chỉ còn lại anh ta và Lương Mạc Sâm mới dám hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình.

Từ lần trước đụng phải An Vân Thương ở cửa hàng bán quần áo, Lương Mạc Tư đã sớm phát hiện ra An Vân Thương có chút kỳ lạ. Trước kia ngoài ba anh ta và Lâm Trầm Nguyệt, An Vân Thương chỉ cư xử dịu dàng với anh ta và anh trai, còn những người khác không cần quan tâm tới.

Có điều, hiện giờ cô ta đối với người khác điệu ngoa đánh đá thì cũng mặc kệ, nhưng cô ta lại tỏ ra thần nhiên, không nịnh bợ, còn cãi nhau với Lương Mạc Tư anh. Hẳn trong lòng cô ta phải hiểu rất rõ quan hệ giữa anh và anh trai rất tốt, mặc dù An Vân Thương không để ý tới Lương Mạc Tư, nhưng cũng sẽ không cãi nhau với anh. Vì thế Lương Mạc Tư thường xuyên ức hiếp An Vân Thương, cô ta cũng không nói gì.

Đột nhiên một ngày, An Vân Thương tự nhiên phản kháng lại. Hơn nữa buổi tối cách đây hai ngày An Vân Thương bị bắt đi, cô ta còn ở trước mặt mọi người nói rằng cô ta không hề thích anh Lương Mạc Sâm. Thật sự như vậy sao? Không phải cô ta lại đang bày ra âm mưu quỷ kế gì đó chứ? Trước kia cô ta theo đuổi Lương Mạc Sâm khăng bó như vậy, vì sao bây giờ lại vô duyên vô cớ từ bỏ?

“Cô ta nói không thích anh, thái độ thay đổi, em đã cảm thấy kỳ quái?” Lương Mạc Sâm nghe câu hỏi của em trai cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng rất nhanh hẳn đã phản ứng lại, thuận miệng cười nói: “Anh mong cô ta không thích anh nữa còn chẳng kịp, anh cảm thấy cô ta như bây giờ rất tốt.”

“Nhưng mà cô ta thay đổi nhanh như vậy cũng rất kỳ lạ, trong một thời gian ngắn đột nhiên trở nên như thế làm cho người ta không kịp phản ứng, với lại vì lý do gì cô ta lại thay đổi, chẳng lẽ... cô ta có mục tiêu mới ư?” Nói đến đây, Lương Mạc Tư bỗng tỏ ra hưng phấn, anh ta nhảy cẫng lên, cười ha hả: “Anh, nếu cô ta thật sự thích người khác, anh nói thử chúng ta có nên điều tra xem hiện tại người đó là ai hay không?”

“Cô ta có mục tiêu mới?” Trong đầu Lương Mạc Sâm bỗng nhớ lại buổi tối hôm đó có một người đàn ông chạy còn nhanh hơn hẳn, hình như người đàn ông đó có quen biết với An Vân Thương, hơn nữa khi đó anh ta chạy rất nhanh để đi cứu An Vân Thương. Nếu lúc đó không có anh ta, có lẽ An Vân Thương sẽ bị... cởi hết quần áo như lời cô nói.

Một cô gái như cô bị bắt đi, nếu người đàn ông kia không xuất hiện, không may cô sẽ thật sự...

Lương Mạc Sâm lắc đầu, hẳn không nên cảm thấy tội nghiệp An Vân Thương, quần áo của cô lúc đó cũng không bị cởi, hẳn không cần phải suy nghĩ đến chuyện đó nữa làm gì, càng nghĩ càng thấy Mạc Tư làm như vậy thật quá đáng, nhưng hẳn không thể để lộ tâm tư này ra cho An Vân Thương biết, nếu không cô ta lại vịn vào cớ đó tiếp tục dây dưa với hẳn.

Lương Mạc Sâm yên lặng suy nghĩ, cuối cùng hẳn cảm thấy em trai mình nói rất đúng, có lẽ An Vân Thương từ điển cuồng thích hẳn rồi đột nhiên thay đổi sinh ra thờ ơ, còn thừa nhận rằng không hề thích hẳn, thái độ cũng rất lạnh lùng. Hẳn nghĩ rằng, Cô ta nhất định đã chạy theo người đàn ông đã cứu cô ta.

Sau khi suy nghĩ như vậy, Lương Mạc Sâm càng cảm thấy ý nghĩ này vô cùng hoang tưởng, vả lại còn làm cho hẳn cảm thấy bức tức và khó chịu.

“Anh, anh suy nghĩ gì vậy?”

Lương Mạc Sâm tỉnh táo lại: “Sao vậy?”

“Anh biết người mà An Vân Thương thích là ai đúng không?”

“Không phải đã rõ như thế rồi sao, nếu em muốn biết thì tự đi mà tìm hiểu.”

Lương Mạc Tư nóng nảy, mặt mày nhăn nhó: “Anh, nhìn thái độ anh như vậy thì đúng là anh biết rồi, anh nói cho em nghe đi.”

“Anh nói cho em biết làm gì, chẳng lẽ để em lại đi gây họa lần nữa hay sao?” Lương Mạc Sâm đưa một chiếc chìa khóa cho em trai, nghiêm túc dạy dỗ: “Lần này em gây ra chuyện như vậy khiến ba rất tức giận, bên phía cảnh sát cũng chưa xử lý xong đâu, trước tiên em hãy đi tránh mặt một thời gian, anh vừa mua một căn biệt thự trên đảo, đây là chìa khóa. Chờ ọi chuyện lắng xuống, ba bớt giận rồi em hãy trở về.”

“Em không nhốt mình ở một chỗ đâu, tại sao lại muốn đuổi em đi, sau này em không đến đây nữa, tuyệt đối sẽ không làm cho ba nhìn thấy em mà tức giận!”

“Nghe lời anh, bằng không sau này em có gây ra chuyện gì, anh sẽ không can thiệp vào nữa. Chìa khóa này cho em, có nghe lời anh nói hay không thì tùy.” Lương Mạc Sâm nghĩ đến người yêu bé nhỏ của mình còn đang trong sở cảnh sát, nhất định cô đang rất sợ hãi, hẳn chưa được nhìn xem cô thế nào, nóng lòng nên hẳn chỉ dặn dò em trai một-hai câu rồi quay người rời khỏi Lương gia.

Lương Mạc Tư thấy anh trai đi rồi, nghĩ lại những lời anh vừa nói, thấy cũng rất có lý. Vả lại anh trai vừa mới mua căn biệt thự kia, nhà mới chưa có ai ở, có thể dẫn vài anh em và phụ nữ tới đó, nhất định chơi rất vui vẻ. Nghĩ như vậy, anh ta cực kỳ cao hứng cầm lấy chìa khóa cũng đi khỏi Lương gia.

-

Sau khi trở về phòng, An Vân Thương ngồi trên giường nghỉ ngơi một lát, cuối cùng cô vỗ nhẹ đầu mình, hạ quyết tâm.

Cô cảm thấy mình rất đáng trách, mấy hôm nay do quá mệt mỏi, hơn nữa lại đặc biệt cảm thấy khó chịu, lo lắng và sợ hãi.

Sau khi biết mình đã xuyên vào trong tiểu thuyết, cô vốn muốn nhốt mình không ra khỏi phòng, sau đó sẽ sống một cuộc sống thâm lặng không để ý tới những nhân vật khác trong tiểu thuyết. Nhưng nào ngờ cô vẫn bị cuốn theo diễn biến trong đó, quen biết được vài nhân vật, còn khiến bản thân mình rơi vào hoàn cảnh khó khăn, thanh danh thiếu chút nữa đã bị hủy hoại như trong tiểu thuyết.

Lần này cô rút ra kinh nghiệm xương máu, quyết định sau này không bao giờ ra khỏi nhà, cũng sẽ không đi gặp bất kỳ ai nữa.

Dù sao nam chính không thích cô, em trai anh ta cũng chán ghét cô, bọn họ chẳng ai muốn nhìn thấy cô. Nữ phụ cũng đã vào sở cảnh sát, cô không đi ra ngoài, sẽ không có ai gây sự với cô nữa.

Sau khi hạ quyết tâm, An Vân Thương ngã người xuống giường, chìm vào giấc ngủ.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

21. Chương 21

Chương 21: Muốn tôi chuẩn bị một món quà sao?

Sáng hôm sau, khi An Vân Thương mở mắt đồng hồ đã điểm 10 giờ sáng. Nhìn ánh mặt trời chói chang ngoài cửa sổ, cô miễn cưỡng lật mình bò dậy, lết vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân.

Soi thấy gương mặt và cặp mắt sưng phồng vì ngủ nhiều, da đầy bã nhờn, cô thở dài, da dẻ của mình sao lại thành thế này?

Lau qua loa gương mặt cho tỉnh ngủ, xong việc, cô gọi xuống dưới lầu dặn Tiểu Lệ mang bữa sáng lên, tiếp theo ngồi an vị trước màn hình máy vi tính, chuẩn bị lên mạng đặt một bộ sản phẩm dưỡng da.

Cô nghĩ, hiện giờ mình đã là người có tiền, không cần tự ngược đãi bản thân làm gì, da không đẹp thì nên sai mỹ phẩm dưỡng da, không cần phải tiếc tiền nữa. Tuy cô cũng không có ý định bước ra khỏi cửa phòng để cho ai ngắm, nhưng cũng không thích gương mặt mình vừa sưng vừa nhờn như thế này.

Bộ mỹ phẩm dưỡng da cô đặt phải ba ngày sau mới đến, công tác giao hàng quá chậm chạp, thôi đành tìm phim trên mạng để xem. Chỉ một lúc sau đã thấy Tiểu Lệ đưa đồ ăn lên.

An Vân Thương vừa ăn vừa xem phim, cuộc sống như thế này thật quá mỹ mãn, cô hoàn toàn hài lòng.

Trước khi bị xuyên vào cuốn tiểu thuyết này, An Vân Thương là một đứa trẻ mồ côi, sau khi đến tuổi tự lập, cô rời khỏi cô nhi viện và dốc sức làm việc ở bên ngoài, mỗi ngày đi làm đều mệt mỏi muốn chết nhưng tiền lương chẳng được mấy, điều kiện khu phòng trọ cô ở không được tốt, dù không thích nhưng vẫn phải cố gắng ở đó hai năm.

Khi đó cô đã từng nghĩ cuộc sống của mình khi nào mới khá lên đây? Đến lúc nào cô mới thôi lo lắng đến chuyện tiền nong, chuyện đang ngủ thì bị giật mình vì gián bò lên người, càng không lo đến cuối tháng lại phải đóng tiền nhà và tiền điện nước đây? Chỉ cần nhớ lại những chuyện đó thôi mà tim cô đã khó chịu như bị dao cắt vậy.

Hiện tại cuộc sống của cô rất tốt, không cần phải lo lắng bất cứ cái gì, chẳng mấy khi có được cơ hội hưởng thụ như thế này, không thể dễ lãng phí.

Chờ một thời gian nữa, khi hai đứa con trai nhà họ Lương không bắt nạt dì Trầm Nguyệt nữa, cô nhất định sẽ đi ra ngoài du lịch!

Chuyện lúc đó cô nói với Trầm Nguyệt không phải là đùa, bởi vì đi du lịch ngắm cảnh đẹp khắp nơi trên thế giới chính là mơ ước của cô.

Thế giới này đẹp đẽ như thế, cô còn trẻ, vẫn còn có cơ hội đi đây đi đó, sau này muốn đi chưa chắc đã được.

An Vân Thương ở lì trong phòng không chịu ra khỏi cửa, mấy ngày đầu không ai thấy có gì bất thường, chuyện xảy ra như vậy khiến tất cả mọi người đều không thấy thoải mái, chỉ có dì Trầm Nguyệt mỗi ngày đều đến gõ cửa phòng cô hỏi thăm, còn Lương Mạc Sâm hoàn toàn không có phản ứng gì.

Tròn ba ngày liền An Vân Thương không ra khỏi cửa, chỉ ở lì trong phòng lên mạng hoặc xem phim, dì Trầm Nguyệt đã bắt đầu cảm thấy sốt ruột.

Bà nói chuyện với dưỡng Lương Khải, cho rằng nếu An Vân Thương còn ở lì trong phòng sẽ thành thói quen rồi sinh bệnh mất, thế là định đưa cô về nhà bà ngoại ở vài ngày.

Bà nói chuyện này với Lương Khải trong bữa ăn, lúc đó Lương Mạc Sâm cũng có mặt ở đó. Nghe thấy câu chuyện của dì Trầm Nguyệt nói với ba mình, hắn ta hơi dừng đũa, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường, không nói tiếng nào, gương mặt vẫn lạnh tanh như cũ.

Nhưng sau khi ăn cơm xong, hắn lại tới gõ cửa phòng An Vân Thương.

An Vân Thương đang ăn cơm, cô không muốn xuống nhà nên gọi Tiểu Lệ mang cơm lên phòng cho cô. Vừa ăn cơm vừa xem phim hài đúng là sung sướng.

Nghe thấy tiếng đập cửa, cô buông đĩa đi tới bên cánh cửa, thuận miệng nói vọng ra: “Dì Trần Nguyệt, vừa ăn cơm xong đã tới tìm con tâm sự rồi ạ?”

Mấy ngày nay cô không xuống dưới nhà nên dì Trần Nguyệt phải lên phòng nói chuyện với cô, vì thế lần này cô cũng nghĩ rằng người ngoài cửa là dì Trần Nguyệt, không hỏi nhiều đã mở cửa ra, ai ngờ người đứng bên ngoài không phải dì Trần Nguyệt, mà là Lương Mạc Sâm!

Hắn ta cao hơn cô nhiều, cô đã quên trong tiểu thuyết tả hắn cao bao nhiêu, An Vân Thương lại vừa mới xem phim hài nên đầu óc chưa kịp suy nghĩ, vì thế điều đầu tiên cô nghĩ đến khi nhìn thấy chiếc cằm của Lương Mạc Sâm là hắn cao hơn cô rất nhiều.

Cô nhìn lên, mặt mũi hỏi hắn: “Anh tìm tôi có việc gì không?”

Ý là có chuyện gì nói mau, cô chưa ăn xong cơm, phim còn chưa xem hết kia kìa.

“Mấy ngày nay cô ở lì trong phòng là muốn trốn tôi sao?” Lương Mạc Sâm cúi xuống nhìn An Vân Thương, phát hiện cô đang mặc một bộ áo ngủ, tóc buộc tạm, gương mặt để mộc, tuyệt đối không giống phong cách trước đây của cô. Cô tự giam mình trong phòng đã rất lạ, nhưng lại còn xuất hiện lồi thối lếch thếch trước mặt hắn ta thì đúng là không thể tưởng tượng được! Tại sao cô càng ngày càng trở nên kỳ quái như vậy?

“Anh hai ơi, có phải anh mắc bệnh tự kỷ nặng phải không? Tại sao lại nghĩ tôi không ra khỏi phòng là vì muốn trốn anh?” An Vân Thương che trán, suýt nữa đã bật cười sảng sặc. Không phải cô trốn Lương Mạc Sâm, mà cô đang trốn tình tiết của cuốn tiểu thuyết này, và tất cả những diễn biến xảy ra sau đó.

Nếu chỉ cần đối phó với một mình nam chính, cô sẽ không tự giam mình ở trong phòng như thế này. Vấn đề là, người muốn hại cô... không chỉ có một mình tay nam chính.

“An Vân Thương, cô đang có âm mưu gì phải không? Tôi thấy trong khoảng thời gian này cô có những hành động rất khả nghi.” Lương Mạc Sâm bước tới gần, đưa tay nắm lấy cằm của An Vân Thương. “Sao tôi cứ có cảm giác lúc trước cô nói không thích tôi chỉ là lời nói dối. Có phải cô vẫn còn thích tôi nên đang giả chiêu trò mới để thu hút tôi phải không?”

Oan quá! An Vân Thương bái phục trình độ tự kỷ của Lương Mạc Sâm.

Cô tránh cánh tay của Lương Mạc Sâm, sau đó dùng sức dấm nhẹ vào ngực hắn ta, cười nhạt: “Anh yên tâm, tôi nói là giữ lời, đúng là lúc này tôi hoàn toàn không có hứng thú gì với anh cả!”

Có lẽ kẻ mù cô cũng không bao giờ thích một người như Lương Mạc Sâm!

Lương Mạc Sâm thuận thế bắt lấy tay cô, cười tà: “Tốt nhất cô nên nhớ kỹ lời mình đã nói, đừng để một ngày nào đó đột nhiên lại nói lúc trước là vì bất đắc dĩ, sau đó tiếp tục bám lấy tôi.”

An Vân Thương nhếch miệng, cũng không trả lời, nhưng ánh mắt vừa lạnh lùng vừa khinh thường đã tỏ rõ thái độ của cô.

Lương Mạc Sâm hơi cảm thấy xấu hổ, hắn ta buông tay An Vân Thương, hừ lạnh rồi xoay người đi về phòng của mình.

Thấy Lương Mạc Sâm đã đi khỏi, cô cũng lập tức trở về phòng, đóng cửa đánh “Sầm!” khiến Lương Mạc Sâm vừa đi được mấy bước phải dừng lại, ngạc nhiên quay đầu nhìn cánh cửa vừa đóng chặt.

An Vân Thương thực sự không thích hắn sao? Hắn còn chưa đi xa mà cô đã đóng sầm cửa lại. Nếu là trước đây cô nhất định sẽ đứng ở cửa, cười khúc khích nhìn theo bóng lưng của hắn, hiện tại... hắn cảm thấy được sự lạnh lùng của cô đối với mình.

Lương Mạc Sâm nghĩ con người cô trước và sau thật quá tương phản, làm cho hắn ta nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào.

--

Buổi tối An Vân Thương nhận được cuộc điện thoại của Tưởng Nguyệt, cô ấy hỏi thăm vài câu, lời qua lời lại cuối cùng vẫn không nhận được mà trách cô.

“Vân Thương, sao mấy ngày nay cậu không liên lạc với mình? Sau bữa tiệc hôm đó mình và cậu chưa gặp nhau thêm lần nào đó.”

Thực ra lúc màn hình điện thoại hiện lên tên của Tưởng Nguyệt, An Vân Thương đã biết chắc chắn hôm nay không thoát khỏi ma trảo của cô ấy. Cô hít sâu lấy hơi, cười híp mắt bắt đầu nói: “Mấy ngày nay mình ở nhà dưỡng thương mà, nghỉ ở nhà tiện thể xử lý một ít việc vặt nên không có thời gian gọi lại cho cậu. Có phải cậu định hù mình mất ngủ không? Nghe giọng nói của cậu ai oán quá.”

“Ách, mình lại không biết cậu bị mắc chứng mất ngủ từ bao giờ đấy...” Tưởng Nguyệt cúi đầu cười ra tiếng, cô âm thầm liếc sang một người ngồi gần đó, sau đó mới nói tiếp: “Mà có một người khác cũng đang nhớ cậu đấy.”

“Cái gì? Chỗ cậu có người nào đang nhớ mình à? Có phải chính là cậu không? Vậy ngày mai cậu sang đây chơi với mình đi.” An Vân Thương không để tâm tới câu nói đùa của Tưởng Nguyệt, cô thấy Tưởng Nguyệt là một cô gái tốt, rất đáng để kết bạn.

“Cứ quyết định như thế nhé, ngày mai mình sẽ sang nhà cậu.”

“Được, nhớ mua đồ ăn ỉnh, mấy món cay cay ấy, mình rất thích ăn cay.” Nhân cơ hội này An Vân Thương mè nheo với Tưởng Nguyệt, cứ nói đến ăn là nước miếng trong miệng lại ứa ra.

“Giờ cậu lại thích ăn vặt, mình nhớ trước kia lúc còn đi học cậu vẫn thường hay kêu ca không thích mấy món ăn vặt vì nó dễ béo mà...” Bất được một điểm nghỉ ngơi, Tưởng Nguyệt bắt đầu tra hỏi.

Quá đáng tiếc, nhưng đây là cái cô gốc An Vân Thương trước kia thôi, An Vân Thương bây giờ đã khác, cô thấy vóc người của mình hiện tại cũng không tệ, không cần phải giảm cân, cho nên muốn ăn gì thì ăn nấy thôi, có gì không tốt đâu.

“Không nên nhắc lại quá khứ nữa, hiện giờ chúng ta đã tốt nghiệp, cũng qua cái tuổi muốn giảm cân kể người kia chú ý rồi.” An Vân Thương khẽ cười.

Đầu dây bên kia, Tưởng Nguyệt thấy An Vân Thương nhắc đến người kia bèn vội vàng chuyển chủ đề: “Đúng vậy đúng vậy, đúng là lúc ấy không nên chê cậu béo, cậu bây giờ có béo cũng vẫn xinh. Cứ như vậy nhé, ngày mai mình sẽ tới tìm cậu.”

Cô thật sự không dám nhắc đến “người kia” nữa, bây giờ anh họ của cô đã quyết định theo đuổi An Vân Thương rồi, mà An Vân Thương cũng không còn thích Lương Mạc Sâm nữa, cô nên biết điều không nhắc đến anh ta để tránh việc An Vân Thương lại thích tay họ Lương kia.

“Vâng, vâng, mình làm một ít thạch mát chờ cậu tới nhé.” An Vân Thương nhớ tới công thức làm món thạch mà cô tìm được trên mạng, đột nhiên cảm thấy muốn được chia sẻ nhiều thứ với bạn bè.

“Biết rồi, chờ ngày mai mình đem đến cho cậu một món quà.”

“Món quà gì vậy? Mình rất hy vọng đó là đồ ăn vặt. Ha ha ha ha...”

“....”

Cả hai cúp máy, Tưởng Nguyệt để điện thoại xuống, chạy tới trước mặt Chu Ắm. Chu Ắm đang dạy em trai của Tưởng Nguyệt, cũng chính là em họ của Chu Ắm học bài. Đột nhiên cả hai thấy một bóng người xuất hiện trước mặt, hai anh chàng đẹp trai cùng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn cô.

Em trai của Tưởng Nguyệt không nhận được: “Chị! Em còn bài tập chưa làm xong đó, chị đừng quấy rầy bọn em.”

Tưởng Nguyệt trừng mắt liếc xéo cậu em trai Tưởng Huân của mình, không thêm để ý lời cậu bé nữa. Sau đó cô tiếp tục cười híp mắt với Chu Ắm, không vội nói ra, cô muốn ông anh họ phải tự mình hỏi cô vừa gọi điện cho ai, cả hai nói những gì...

Chu Ắm biết người Tưởng Nguyệt vừa nói chuyện trong điện thoại có lẽ là An Vân Thương, nhưng anh không biết nội dung cuộc nói chuyện của hai cô, vậy mà con bé Tưởng Nguyệt lại rất dương dương tự đắc. Nhìn vẻ mặt của Tưởng Nguyệt, anh biết con bé muốn anh mở lời hỏi trước, nhưng... như thế anh sẽ bị con bé dắt mũi mất, đừng quên anh là Chu Ắm!

Cho nên...

Anh không để ý tới Tưởng Nguyệt, đưa tay phẩy phẩy đuổi cô đi, sau đó... anh không thèm nhìn Tưởng Nguyệt nữa, cúi đầu tiếp tục sự nghiệp vĩ đại, giảng giải môn số học cho Tưởng Huân.

Tưởng Nguyệt phát hiện mình bị ngó lơ, bèn bất mãn.

Cô đột nhiên hét toáng lên: “Ngày mai em muốn đến nhà Vân Thương chơi, còn nói sẽ tặng cho cô ấy một món quà thật to!”

Cả người Chu Âm hơi khựng lại, mấy giây sau anh nghiêm túc ngẩng đầu hỏi cô: “Em định làm gì? Muốn anh đưa em đi mua quà sao?”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

22. Chương 22

Chương 22: Không ngờ cô lại trở nên nghèo túng như vậy.

Thấy ông anh họ cuối cùng cũng để ý đến lời mình nói, Tưởng Nguyệt vui vẻ hẳn, cô lắc đầu: “Không không, em không cần anh đi mua quà cùng em, chỉ cần giúp em làm vài việc là được, mấy thứ quà cáp linh tinh cứ để em tự chuẩn bị.”

“Giúp em làm vài việc? Có phải em đang muốn lôi anh vào âm mưu nào phải không?” Sắc mặt Chu Âm trầm xuống. Anh hiểu rõ tính cách của Tưởng Nguyệt, con bé này không hề dịu dàng lương thiện như vẻ bề ngoài đâu nhé.

Hứ! Bị đoán trúng rồi! Tưởng Nguyệt cười haha: “Anh nói xem?!”

Chu Âm im lặng, nhưng sắc mặt rõ ràng không được vui vẻ.

Tưởng Huân ngồi yên lặng nãy giờ đột nhiên liếc xéo chị gái, bĩu môi: “Nhìn tướng chị cũng không đến nỗi nào, nhưng cái đầu óc bé tí kia lại đang nghĩ tới âm mưu ấu trĩ nào hả? Tưởng Nguyệt, chị có thật là chị gái của em không đấy?”

“Nhóc thối kia, mi nói cái gì đó?” Tưởng Nguyệt hung hăng, trợn mắt với Tưởng Huân, tiện tay nắm lấy cái gối ném tới.

Chu Âm thấy hai chị em nhà này lại bắt đầu náo loạn bèn lắc đầu, đứng lên định đi về phòng mình.

“Anh, em còn chưa làm xong bài tập, anh không dạy em tiếp à?” Tưởng Huân thấy Chu Âm đứng lên, vội vàng đẩy chị gái sang một bên, hô to.

“Em tự mình làm nốt đi, anh có chút việc về phòng trước.” Chu Âm bỏ lại một câu rồi nhanh chân chạy khỏi hiện trường.

Nhìn bóng lưng Chu Âm khuất sau cánh cửa, Tưởng Nguyệt cười gian đứng lên, cố gọi với theo: “Anh, ngày mai dậy sớm nhé, anh còn phải đi cùng em đấy. Tuy em nói anh không cần mua quà cùng em, nhưng món quà do anh chọn chắc chắn sẽ khiến ai đó rất vui.”

Chu Âm không trả lời cô, nhưng Tưởng Nguyệt biết chắc chắn ngày mai anh họ sẽ đi cùng cô đến nhà họ Lương, haha. Cô thấy mình là bà mối cũng không tệ, khẳng định có thể giúp Vân Thương và anh họ thành đôi!

Bộ mỹ phẩm An Vân Thương đặt ở trên mạng sẽ đến vào sáng nay, sợ tên Lương Mạc Sâm nhìn thấy sẽ cướp mất nên cô không đưa cho họ địa chỉ cụ thể. Anh bạn giao hàng đã tới nơi, vì không tìm thấy địa chỉ chính xác nên anh ta phải gọi điện cho cô, An Vân Thương dặn đối phương đứng tại chỗ chờ, sau đó rón rén không để ai nhìn thấy, chạy ra khỏi cửa.

Cách biệt thự Lương gia ba trăm mét có một công viên nhỏ, cô cười tươi rói ký tên vào phiếu mua rồi ôm lấy bọc hàng, vui vẻ định về thẳng nhà, lỡ may về nhà lại đụng phải Lương Mạc Sâm thì đúng là xui xẻo. Nhưng vừa quay người lại, cô nhắc thấy ở góc công viên có một người đang bán kẹo bông.

Aaaaaa – kẹo bông là món yêu thích nhất của cô!

Lúc còn nhỏ cô vẫn thường nhìn thấy những bạn nhỏ ăn món kẹo này, nhưng cô không có tiền, lại chẳng ai mua cho cô ăn, vì vậy kẹo bông đã là một kỷ niệm tiếc nuối thời thơ ấu. Đến khi lớn đi làm có tiền, nhưng chỗ cô ở và làm không ai bán món kẹo đó nên cô cũng dần dần quên đi chuyện này.

Bây giờ nhìn thấy món kẹo bông, tất nhiên cô sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Ôm gói hàng bước tới xe kẹo bông, cô cũng tham gia vào đội ngũ xếp hàng, chờ tới lượt mình.

Mấy phút sau, cuối cùng cô đã được cầm trên tay một que kẹo bông vị ô mai to đại tướng.

“Ngon quá, ngọt đến tê người!” Tâm trạng của An Vân Thương nhờ vị ngọt của kẹo bông mà dần bình tĩnh lại, cô không muốn quay về nhà nữa nên nấn ná ở lại công viên, ngồi xuống một chiếc ghế dài, bắt đầu chiến đấu với que kẹo bông.

“Chị ơi, chị là người lớn phải không? Tại sao người lớn lại ăn kẹo bông ạ?” Bên cạnh An Vân Thương bỗng xuất hiện một bé trai đang mở to mắt nhìn cô với ánh mắt kỳ quái, trên tay nó cũng cầm một cây kẹo bông.

An Vân Thương ngừng lại, nghiêng đầu nhìn cậu bé vừa hỏi, cô nháy mắt với nó, trêu chọc: “Không phải vậy, mình cũng là trẻ con mà, chỉ cao lớn hơn các bạn khác mà thôi.”

“Chị mấy tuổi rồi ạ?” Thằng bé ngồi xuống bên cạnh An Vân Thương, tiếp tục truy hỏi.

Cậu bé này khoảng năm, sáu tuổi, gương mặt rất sáng sủa đẹp trai, ăn mặc phong cách, giọng nói ngọt như đường, rất dễ thương.

An Vân Thương bị cậu bé hấp dẫn, quên luôn những phiền muộn những ngày qua, cô vươn tay xoa đầu bé, cười rất gian: “Vậy anh bạn nhỏ mấy tuổi rồi? Anh bạn nói trước, chị sẽ nói sau.”

Anh bạn nhỏ cũng không sợ, để mặc cho cô xoa đầu mình, bé cười hì hì: “Em năm nay 5 tuổi.”

“Vậy sao, 5 tuổi, dễ thương quá, em cũng thích ăn kẹo bông à?” An Vân Thương vui vẻ gật đầu.

“Chị gái này, chị còn chưa cho em biết chị bao nhiêu tuổi?” Anh bạn nhỏ thấy An Vân Thương không trả lời câu hỏi bèn chớp đôi mắt ngây thơ nhắc nhở cô.

An Vân Thương phát hiện đứa bé này không đơn giản chút nào, nó có trí nhớ rất tốt đấy, cô vốn định dùng chuyện kẹo bông để làm sao lãng sự chú ý của nó, nhưng cậu bé vẫn nhớ kỹ câu hỏi của mình.

“Chị đây đã...” Cô cười ngượng, đang định nói cho cậu bé biết tuổi thật của mình thì bị kẻ khác chen vào.

“Chị gái này đã 23 tuổi, đối với em thì hơi già rồi, anh bạn nhỏ dễ thương, em đừng để chị ấy lừa!” An Vân Thương còn chưa kịp nói thì một giọng nữ châm chọc đã vang lên.

Cậu bé khó hiểu quay đầu lại nhìn người vừa lên tiếng.

Còn An Vân Thương thì vô cùng ngạc nhiên, cô quay đầu nhìn người kia, nhưng khi thấy rõ người đó, cô lại phát hiện hình như mình không quen người này.

Suy nghĩ kỹ, có khả năng người này là người quen cũ của An Vân Thương, nhưng có vẻ quan hệ giữa họ cũng không được vui vẻ, vì những câu nói của cô gái này như đang muốn châm chọc cô.

“An Vân Thương, mới mấy tháng không gặp cô đã thay đổi rất nhiều nha, lại còn thích mua đồ trên mạng sao? Tôi nhớ trước kia cô rất thích vào cửa hàng đồ hiệu mua hàng hiếm số lượng có hạn cơ mà.” – Cô gái vừa xuất hiện đi tới trước mặt An Vân Thương, thấy gói hàng cô để trên ghế, lại nhìn cậu bé trai đang đứng cạnh cô, cô ta bắt đầu lên tiếng chế nhạo.

“Cô là...?” An Vân Thương đứng lên, nét mặt đành lại không còn nụ cười, cổ bắt mình phải bình tĩnh.

“Cô hỏi thế là có ý gì? Giả vờ không biết tôi sao? An Vân Thương, cô cũng thích học người khác chơi trò này à?” Cô gái tỏ ra kinh ngạc nhìn An Vân Thương.

Thấy vẻ mặt vừa kỳ quái vừa kinh khủng của cô gái này, anh bạn nhỏ đẹp trai lập tức nhảy xuống khỏi chiếc ghế, sau đó kéo kéo một góc áo của An Vân Thương. “Chị ơi, các chị thông thả nói chuyện nhé, em đi đây.”

“Được được, anh bạn đẹp trai đi về nha.” An Vân Thương mỉm cười, nhẹ nắm lấy bàn tay nhỏ mập mập của cậu bé, cười híp cả mắt.

Cậu bạn nhỏ không nói thêm nữa, cầm cây kẹo bông bỏ đi.

“An Vân Thương, cô còn chưa nói rõ ràng đó, cô thật sự không biết tôi sao? Tôi không tin đâu, lúc còn học trong trường chúng ta vì Mạc Sâm mà cãi nhau bao nhiêu lần, sao cô có thể quên tôi được!” Cô gái thấy An Vân Thương không nhớ ra mình bèn sầm mặt không vui.

Lúc này An Vân Thương mới quay ra nhìn cô ta chăm chú, không mảy may không nháy, nói: “Tôi không cố ý đâu, chẳng qua cách đây không lâu tôi bị ngã cầu thang nên có nhiều chuyện không nhớ hết được, bao gồm cả cô. Tôi thật sự không nhớ ra cô, lẽ nào, cô là bạn học cũ của tôi sao?”

“Cô bị ngã cầu thang? Vì sao? Trượt chân à?” Nghe thấy tin tức này, cô gái tỏ ra khiếp sợ.

“Không phải, là do cái tên Lương Mạc Sâm kia đẩy tôi xuống.” Khi nói câu này, giọng của An Vân Thương rất nhẹ, biểu cảm trên gương mặt cũng không thể hiện nhiều, ra vẻ mình không hề oán hận gì cả.

Biểu hiện này của cô khiến cô gái cảm thấy khó tin. “Sao có thể như thế, anh ấy đẩy cô xuống cầu thang ư? Thế sao cô vẫn bình thản nói cho tôi nghe như vậy. Có phải cô nhân cơ hội này bắt anh ấy chịu trách nhiệm cho nên mới nói những lời bình tĩnh như thế phải không?”

“Sai hết. Sự thực hoàn toàn khác, tôi bị anh ta đẩy xuống nên đã quên mất chuyện từng thích anh ta rồi. Bây giờ tôi không thích anh ta nữa, nên có thái độ này cũng là bình thường.”

“Tôi không tin! Chuyện cô nói như trong tiểu thuyết ấy.” Cô gái lắc đầu, không tin tưởng.

Đối phương không tin, An Vân Thương cũng không có biện pháp, dù sao cô cũng là người trong cuộc nên thấy chuyện này hết sức bình thường, nếu để cô đứng ở vị trí của cô gái này, có lẽ cô cũng không tin bạn học của mình bỗng dưng bị mất trí nhớ, còn quên mất người mình từng thích là ai.

Tuy rằng chuyện mất ký ức này là do cô nghĩ ra, nhưng cô biết đây là lời nói dối tốt nhất trong thời điểm này, cũng là lý do duy nhất cô có thể sử dụng được.

Nhưng nghĩ thì nghĩ như vậy, ngoài mặt An Vân Thương vẫn thờ dài một tiếng, an ủi đối phương: “Tùy cô thôi, nhưng sự thực là như vậy. Được rồi, dù sao tôi cũng quên mất cô là ai rồi, cô nói chúng ta từng là đối thủ khi còn học trong trường, vậy chúng ta cứ thế cô đi đường cô, tôi đi đường tôi, cô cũng không cần giới thiệu mình cho tôi biết đâu.” An Vân Thương tươi cười nói những lời này, sau đó cầm lấy bọc hàng của mình, chuẩn bị về nhà.

“Không được, tôi không tin những lời cô vừa nói, tôi muốn đi theo cô về nhà họ Lương, tận mắt nhìn thấy cô nói không thích Lương Mạc Sâm trước mặt anh ấy.” Cô gái kia thô bạo kéo mạnh tay của An Vân Thương, định giữ cô lại.

“Không thích, tôi cần gì phải làm chuyện này trước mặt cô. Mời cô bỏ tay ra!” An Vân Thương nhìn thẳng vào mặt của đối phương, ánh mắt kiên quyết, giọng nói lạnh xuống vài độ.

“Em yêu, sao em lại chạy đến đây.” Đột nhiên một giọng nam lo lắng truyền đến tai hai người, ngay sau đó, một người đàn ông mập mập chạy đến.

Người đàn ông thấy bạn gái của mình đang cầm tay một cô gái xa lạ, bèn nóng nảy bắt lấy tay cô ta, hỏi lại: “Bé cưng Diễm Diễm, em chạy ra đây làm gì vậy? Ai đây? Bạn của em à?”

Tần Diễm Diễm không ngờ bạn trai của mình lại đột nhiên chạy tới đây, nhưng rất nhanh cô ta đã bình tĩnh lại, khôi phục vẻ mặt tươi cười ngọt ngào, nói với người đàn ông vừa xuất hiện: “Em vừa đi dạo qua bên này thì nhìn thấy một người bạn học cũ nên mới hàn huyên vài câu, hỏi thăm sức khỏe của cô ấy thôi...”

“Vậy cô ấy nói sao?” Người đàn ông to béo mỉm cười nhìn bạn gái mình, anh ta cũng hỏi lại.

Tần Diễm Diễm cau mày liếc sang An Vân Thương, tỏ vẻ khinh thường, cười nói: “Chắc cô ấy không được tốt lắm, bị người đàn ông cô ấy thích đẩy xuống cầu thang, đầu bị thương. Giờ lại còn không có khả năng vào cửa hàng mua đồ hiệu, chỉ có thể lên mạng mua mấy thứ đồ rẻ tiền không tên tuổi. Em cũng không ngờ cô ấy lại trở nên nghèo túng như vậy. Haizz! Ai bảo cô ấy thích sai người làm chi...”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

23. Chương 23

Chương 23: Em đoán xem!

Tần Diễm Diễm có bạn trai đứng bên cạnh, lại nghĩ hôm nay mình gặp An Vân Thương thật hay, cô ta cười rất đắc ý, mỗi lời nói ra đều không nể mặt chút nào. Cô muốn nhìn rõ An Vân Thương hiện tại, không có bạn trai, còn bị người đàn ông mình yêu nhất đẩy xuống cầu thang, đáng vẻ cũng không còn là tiểu thư có tiền như trước kia, cô gái trước mắt này làm sao có cửa đầu lại cô nữa đây!

Đáng tiếc cô lại không được nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng thất thố của An Vân Thương.

An Vân Thương nghe thấy những lời này cũng không tức giận, trông vẻ hoàn toàn bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên nhìn lướt qua người đàn ông mập mạp đứng cạnh Diễm Diễm, cô cười khê: “Diễm Diễm, bạn trai của bạn rất đẹp trai, xem ra còn đẹp hơn cái gã tôi thích trước kia. Bạn cũng có mắt nhìn người đấy, có thể tìm được một người đàn ông tốt như vậy, nói thật tôi mong rằng hai bạn có thể ở bên nhau mãi mãi, vĩnh viễn không rời xa nhau.”

An Vân Thương cười hí mắt, có vẻ rất chân thành chúc phúc cho người bạn học cũ.

Chỉ có điều, Tần Diễm Diễm đâu thích người đàn ông mập này, cô chỉ thích tiền của anh ta thôi. Thấy An Vân Thương nói bọn họ rất xứng đôi, còn chúc phúc cho họ vĩnh viễn ở bên nhau, Tần Diễm Diễm cảm thấy khó chịu, cô ta biết An Vân Thương đang châm chọc cô ta.

Cô ta không cho rằng An Vân Thương có lòng tốt đến vậy, An Vân Thương đang chế nhạo cô không theo đuổi được Lương Mạc Sâm nên phải bám theo một tên mập.

Tần Diễm Diễm mím môi, nhẹ đẩy anh ta ra, bước tới dán sát vào An Vân Thương, cười giả dối: “An Vân Thương, bạn đi bộ ra đây phải không? Giờ bạn về bằng cách nào? Có muốn mình đưa bạn về nhà không? Mình bảo bạn trai đánh xe qua đây.”

Tần Diễm Diễm nhìn trang phục của An Vân Thương từ đầu đến chân, thấy cô mặc một bộ váy trắng đơn giản, cô ta khẳng định An Vân Thương bây giờ chắc chắn không dư dả, không theo đuổi được Lương Mạc

Sâm lại còn bị đuổi ra khỏi nhà họ Lương, Tần Diễm Diễm thực sự muốn đến Lương gia ngay bây giờ để chứng thực điều này.

“Không cần phiền hai bạn đưa mình về đâu, mình thích đi tản bộ về nhà.” An Vân Thương mau chóng từ chối, sau đó không để ý đến Tần Diễm Diễm nữa, xoay người định đi khỏi công viên.

Cô ở đây cũng lâu rồi, còn gặp phải một người bạn học cũ vừa kỳ cục vừa đáng ghét, tốt nhất là nên rời khỏi chỗ này thôi.

Tần Diễm Diễm đâu dễ dàng buông tha cho An Vân Thương như vậy. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô ta không tìm được việc làm nên bắt đầu phải theo tên mập này. Cô ta không có bạn, trong trường lại ghét nhất An Vân Thương. Tần Diễm Diễm nghĩ rằng nếu mình đi cùng An Vân Thương về cửa nhà họ Lương, không biết chừng lại tình cờ gặp được Lương Mạc Sâm thì sao.

Tuy rằng lúc này cô đã có bạn trai, nhưng nếu Lương Mạc Sâm để ý đến cô thì cô sẵn sàng bỏ rơi cái tên mập này ngay.

Cho nên, khi nghĩ đến việc có thể nhờ An Vân Thương mà gặp được Lương Mạc Sâm, cô ta vừa hận lại vừa muốn nịnh nọt An Vân Thương.

“Vân Thương, bạn dừng ngay, từ chỗ này về nhà của bạn rất xa, mình nhờ bạn trai của mình đưa bạn về.”

“Không cần phiền đến hai bạn đâu, mình thật sự có thể tự đi bộ về được.” Đến lúc này An Vân Thương đã hoàn toàn hiểu rõ vì sao cô gái này tự đứng lại ngọt ngào muốn đưa cô về nhà như vậy.

An Vân Thương suy nghĩ kỹ và nhận thấy, cái cô Tần Diễm Diễm này hôm nay vừa điên điên gây sự với cô, lại vừa châm chọc vừa nịnh bợ cô, chắc chắn mục đích của cô ta chính là tay Lương Mạc Sâm kia.

Haizzzz, An Vân Thương nén tiếng thở dài, tên nam chính Lương Mạc Sâm kia rõ ràng chỉ là đồ bỏ đi, tại sao lại có nhiều nữ phụ thích bám lấy anh ta vậy nhỉ?

“Vân Thương, sao em lại ở đây?” Giữa lúc bầu không khí đang dần trở nên xấu hổ, bỗng một giọng nam quen thuộc vang lên.

An Vân Thương và Tần Diễm Diễm đều quay đầu lại nhìn về phía tiếng nói phát ra.

Khi thấy Chu Âm bước nhanh về phía mình, An Vân Thương không tự chủ giật nảy mình, lúng túng mỉm cười với anh: “Em đi mua kẹo bông, sao anh lại ở chỗ này?”

“Em quên rồi à? Hôm nay em có hẹn với Tiểu Nguyệt, em ấy kéo anh theo cùng. Vừa rồi ở ngoài cổng anh nhìn thấy một người giống em nên định đến xem, không ngờ lại là em thật.” Chu Âm giải thích, anh cũng không chờ An Vân Thương nói thêm câu nào, tự mình nói tiếp: “Em đứng đây làm gì vậy, đi thôi, đưa đồ anh cầm cho.” Chu Âm lấy gói đồ từ trong tay An Vân Thương, đồng thời tự nhiên gỡ tay cô ra khỏi tay Tần Diễm Diễm, nắm chặt trong tay mình như thể đó là chuyện rất hiển nhiên.

An Vân Thương còn chưa hiểu vì sao Chu Âm đột nhiên xuất hiện ở đây, lại còn bất ngờ có những hành động khiến cô bối rối, nhưng cô cũng không nói gì, ngoan ngoãn đưa gói đồ cho anh.

“Vân Thương, anh ta là ai vậy? Bạn trai của bạn à?” Tần Diễm Diễm thấy An Vân Thương đỏ mặt xấu hổ, lại thấy người đàn ông vừa tới rất đẹp trai, trên người mặc toàn hàng hiệu, nhất thời kinh ngạc đến đờ người, lo lắng hỏi.

Không phải An Vân Thương câu được anh chàng này đó chứ? Cô ta xấu tính như vậy mà cũng may mắn đến thế ư?

“Sao vậy, hai người quen nhau sao?” Mới ban đầu Chu Âm tỏ vẻ như không phát hiện Tần Diễm Diễm đang đứng đấy, giờ thấy cô ta chất vấn An Vân Thương, anh dừng lại liếc mắt sang An Vân Thương dò hỏi.

“Cô ấy là bạn học cũ của em, nhưng... em không nhớ ra cô ấy.” An Vân Thương thành thật nói với Chu Âm. Không hiểu tại sao cô đột nhiên phát hiện rằng mình khá ngại ngùng khi đứng trước mặt chàng trai này. Anh ta hỏi cái gì là cô chỉ có thể ngoan ngoãn trả lời cái đó.

“Xin chào, tôi là...” Chu Âm thấy vẻ khinh khỉnh kên kiệu trong mắt Tần Diễm Diễm bèn khẽ cau mày, nói: “Bạn trai của An Vân Thương!”

“Cái gì?” Tần Diễm Diễm bị tin tức làm cho sốc nặng, cô không ngờ anh chàng đẹp trai này lại là.... bạn trai của An Vân Thương. Cô vốn cho rằng một An Vân Thương bị Lương Mạc Sâm ghét bỏ thì cũng chẳng có ai thích cô ấy cả.

Cho nên, mặc dù Tần Diễm Diễm cô có một người bạn trai to béo nhiều tiền, nhưng cô vẫn có cảm giác mình cao quý hơn An Vân Thương rất nhiều.

Bây giờ thì khác, chỉ cần nhìn anh chàng đẹp trai này cô đã có thể thấy rõ An Vân Thương quả thực rất may mắn và hạnh phúc hơn cô nhiều. Hơn nữa, người đàn ông này còn chính miệng thừa nhận mình là bạn trai của An Vân Thương, không giống gã bạn trai béo của cô, mặc dù đối xử với cô cũng không tệ, nhưng anh ta chưa bao giờ thừa nhận mối quan hệ của hai người trước mặt người khác. Nghĩ đến đây, trong ngực Tần Diễm Diễm dâng lên một nỗi chua xót, giờ cô ta lại càng cảm thấy An Vân Thương đặc biệt đáng ghét.

Từ lúc còn học ở trường, tuy An Vân Thương không thể khiến Lương Mạc Sâm thích cô ta, nhưng tốt xấu gì cô ta cũng được ở chung một nhà với Lương Mạc Sâm, điều này khiến đám nữ sinh hâm mộ muốn chết, trong đó đương nhiên bao gồm cả Tần Diễm Diễm. Khi đó Tần Diễm Diễm đã cảm thấy An Vân Thương quá may mắn.

Không ngờ bây giờ cô ta còn may mắn hơn, vừa bị Lương Mạc Sâm đá, ngay lập tức đã có bạn trai mới đi theo.

Tần Diễm Diễm trầm mặt, nhìn An Vân Thương không rời mắt, sau đó đem sự chú ý chuyển sang Chu Âm: “Anh là bạn trai của An Vân Thương? Sao em chưa từng nghe thấy bạn ấy kể về anh?”

Nghe vậy An Vân Thương cũng sực tỉnh. Đúng thế, cô chưa từng đồng ý hẹn hò cùng Chu Âm, sao anh ta lại nói mình là bạn trai của cô?

Cô trợn tròn mắt nhìn Chu Âm, môi hơi mím lại, lo lắng. Thấy cô có vẻ không chịu nổi nữa rồi, Chu Âm vội vàng kéo cô vào trong lòng, để mặt cô áp vào ngực anh, một màn này làm tất cả các nhân vật phải ngây người. Chu Âm còn dịu dàng cúi đầu, thủ thủ bên tai An Vân Thương: “Vân Thương, em đi ra ngoài lâu rồi, chúng ta về nhà đi, để hôm khác lại cùng bạn bè nói chuyện sau, được không?”

“Sao... A... Vâng, hôm nào gặp lại nói chuyện sau nhé, Diễm Diễm.” An Vân Thương không tự nhiên liếc sang Diễm Diễm, thuận miệng đáp lời. Cô bị Chu Âm ôm bất ngờ chưa kịp chuẩn bị tâm lý nên cả người run bần bật, nắm tay siết chặt lại, cô có cảm giác mặt mình nóng ran, trong lòng luống cuống, hốt hoảng, cự ly của bọn họ hiện tại quá gần nhau, ngưỡng quá đi mất! Trả lời Tần Diễm Diễm xong, cô còn chưa kịp phản ứng, Chu Âm đã lập tức gật đầu với hai người bọn họ, rồi nhanh chóng xoay người đưa An Vân Thương rời khỏi đó.

Vừa xoay người, nụ cười nhạt trên môi Chu Âm đã hoàn toàn biến mất.

Vì còn bận bối rối trước hành động mờ ám của Chu Âm nên An Vân Thương không nhận thấy nét mặt anh đã thay đổi.

Tần Diễm Diễm đứng đằng sau nhìn theo bóng dáng An Vân Thương bị người đàn ông tuấn tú kia kéo đi, hơn nữa tay đó trông có vẻ rất giàu sang, nhìn màn này làm Tần Diễm Diễm chỉ muốn chửi đổng.

Ngay lúc cô ta đang muốn tức giận đến nghiêng răng kèn kẹt thì gã bạn trai to béo đứng bên cạnh lại đưa tay sang kéo cánh tay trắng nõn ngọc ngà của cô ta, nài nỉ: “Bé cưng Diễm Diễm, chúng ta về đi.”

Tần Diễm Diễm lạnh lùng nhếch khóe môi cười nhạt, trong mắt hoàn toàn biểu lộ sự chán ghét, nhưng chỉ vài giây sau đó cô đã thay thế sự khó chịu bằng một nụ cười thần nhiên, quay đầu lại cười với tên mập: “Vâng được rồi, chúng ta đi thôi...”

-

Chu Âm kéo An Vân Thương ra khỏi công viên bằng một lối nhỏ, anh đang đỗ xe ở nơi này.

Bước chân anh nhanh hơn, đến bên cạnh xe, động tác dứt khoát nhanh chóng mở cửa, nhưng lại dịu dàng đỡ Vân Thương lên xe.

“Không phải anh nói Tưởng Nguyệt cũng tới đây sao? Cô ấy đâu rồi?” Lên xe không thấy bóng dáng của Tưởng Nguyệt, An Vân Thương lập tức hỏi anh.

Chu Âm lên xe, khởi động máy, vừa lái xe vừa trả lời: “Em ấy đang chờ ở Lương Gia, Tưởng Nguyệt có mang quà cho em đấy, mấy món đồ ăn...”

“Thật không? Tưởng Nguyệt thật tốt!” An Vân Thương nhảy bèn nhận ra trong giọng nói dịu dàng của Chu Âm hơi có chút khó chịu, dường như anh đang tức giận, cô đã nói điều gì làm anh tức giận ư?

Nói xong, cô nhìn xuống.

“Lần trước anh không được nghe câu trả lời, hôm nay anh tới là vì muốn nghe câu trả lời từ em, nhân thể mang cho em một món quà...” Giọng nói của Chu Âm ngày càng trở nên lạnh, lúc nói câu này anh cố tình liếc nhìn cô một cái, thấy cô chú ý vào việc khác, anh bèn quay lại, mặt không đổi sắc.

Cho nên anh muốn nói rằng mình cũng có mang quà đến cho cô, nhưng cô chưa đợi anh nói xong, vừa nghe thấy Tưởng Nguyệt mang quà tới ình đã khen ngay Tưởng Nguyệt rồi, điều này làm anh thấy không thoải mái.

Đúng vậy, lần trước anh thổ lộ với cô, cô chưa kịp từ chối đã bị anh ngăn lại rồi bỏ đi luôn. Không ngờ hôm nay anh lại nói muốn nghe câu trả lời từ cô, An Vân Thương toát mồ hôi lạnh. Để tránh né cái đề tài này, cô vội vàng mỉm cười lãng sang chuyện khác. “Anh cũng mua quà cho em ă? Tại sao vậy? Anh... mua quà gì?”

“Em sẽ nhanh chóng được thấy nó thôi.” Chu Âm bỗng bật cười, giọng nói dễ chịu hơn nhiều.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

24. Chương 24

Chương 24: Anh ta chỉ là một nhân vật phụ nhỏ

“Anh có thể cho em một vài gợi ý, nếu chỉ đoán không sao em đoán được. Dù sao chúng ta biết nhau chưa bao lâu, em không thể đoán được anh định tặng em món quà gì.” An Vân Thương không được tự nhiên liếc nhìn Chu Âm, tỏ vẻ khó xử.

“Vậy cho em một gợi ý, món quà đó dùng ở trên giường.” Nếu cô đã bắt anh phải gợi ý, vậy thì anh sẽ cho cô một gợi ý chuẩn xác nhất.

Cái gì? Dùng được ở trên giường?

An Vân Thương kinh hãi đến đơ rồi, cô trợn trừng nhìn Chu Âm quên cả chớp mắt, lòng thầm suy đoán. Ý tứ của Chu Âm là gì đây, tặng cô một món đồ dùng được ở trên giường ư, đó là cái gì? Sao anh không tặng em thứ khác dễ đoán hơn? Đồ dùng được ở trên giường, vừa nghe sẽ khiến người ta hiểu sang hướng khác đấy anh ă.

Mà chính cô cũng đang bắt đầu hiểu sang nghĩa khác rồi. Còn nói là gợi ý, chỉ càng khiến đầu cô loạn hơn thôi, khuôn mặt bắt đầu nóng lên, cả người lúng túng không được tự nhiên.

Chờ lâu vẫn không thấy An Vân Thương nói gì, Chu Âm nghiêng đầu liếc sang bên cạnh nhìn cô, đương lúc anh định hỏi cô đã đoán ra chưa lại thấy mặt cô đỏ rực đang nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng biết đang suy nghĩ điều gì, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh lắm.

Có điều, mặc dù cố tỏ ra bình tĩnh nhưng hai má hồng rực kia lại bán đứng cô mất rồi. Chu Âm nhìn ra cô đang xấu hổ, suy nghĩ cẩn thận lại lời mình vừa nói, anh đã đoán ra nguyên nhân vì sao cô lại xấu hổ đỏ mặt.

Thực chất Chu Âm chỉ dựa theo thực tế để gợi ý về món quà đó mà thôi, ai ngờ cô lại hiểu sai đến tám ngàn dặm, anh cảm thấy phục sát đất trí tưởng tượng phong phú của cô.

“Em đoán ra được chưa?” Anh quay đầu lại, giả vờ tiếp tục lái xe.

“Dạ... còn chưa.”

“Chúng ta mau quay trở về Lương gia, nếu em đã không nghĩ ra thì chỉ cần thấy trực tiếp là biết rồi.”

“Anh... Anh đã mang quà đến Lương gia rồi sao? Có để dì Trầm Nguyệt nhìn thấy không ạ?” An Vân Thương nhất thời nóng nảy, âm lượng đề cao lên rất nhiều.

“Hình như là chưa, nhưng có khả năng món quà đó đã được đưa vào phòng em rồi.” Chu Âm khẽ cười, nói.

Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng, êm tai, tuy rằng cô chỉ nhìn thấy một bên sườn mặt của anh nhưng khi anh cười lên như thế này trông thực sự rất đẹp. Chỉ có điều, hiện tại An Vân Thương không có tâm tình nào để thưởng thức dáng vẻ dịu dàng tươi cười của anh.

Cô cắn môi, cuối cùng vẫn phải hỏi ra miệng: “Rốt cuộc anh tặng quà gì cho em vậy?”

“Không phải anh đã cho em gợi ý rồi sao? Em không đoán ra được?” Chu Âm tiếp tục chơi trò mèo vờn chuột.

“Không đoán ra được đâu phải lỗi tại em.”

“Đừng nóng giận, một lát nữa trở về phòng không phải em sẽ biết sao.” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tức giận, anh vươn một bàn tay sang vỗ an ủi bả vai của cô.

“Em... Phòng của em? Anh nói là món quà đó đã được đưa lên phòng của em rồi?”

Lúc An Vân Thương trở lại biệt thự Lương Gia, sắc mặt cô cực kỳ khó coi. Trầm Nguyệt vừa lên tiếng chào hỏi đã bị cô kéo ngay lên lầu trước tròng cười khúc khích của dì Trầm Nguyệt.

Cô muốn hỏi con bé chết tiệt kia tại sao lại bảo Chu Âm mang quà tới. Chu Âm không quen thân với cô nhưng lần đầu tiên tặng quà lại tặng cho cô một món đồ dùng... trên giường. Tuy cô chưa biết nó là cái gì nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy chuyện này không bình thường, cô thực sự muốn làm cho ra nhẽ.

Chu Âm đi đỗ xe nên vào chậm hơn, khi anh vào nhà thì An Vân Thương đã đi lên phòng.

Lâm Trầm Nguyệt vừa nhìn thấy Chu Âm liền nghĩ đến kế hoạch của mình, vội vàng cười tươi rói bước tới đón anh. “Chu Âm, cô vừa nghe Tiểu Nguyệt nói con đi đón Vân Thương, con tìm thấy nó ở đâu vậy?”

Gương mặt Chu Âm giãn ra thành một nụ cười, anh đáp lại dì Trầm Nguyệt: “Con tìm thấy cô ấy ở trong công viên nhỏ gần đây, lúc đó cô ấy đang mua kẹo bông, thật trẻ con.”

“Đúng vậy, Vân Thương của cô vẫn ngây thơ như một đứa trẻ vậy, làm cô lúc nào cũng nghĩ nó chưa trưởng thành. Ai, cô thật lo lắng cho nó, cô đâu thể chăm sóc cho nó cả đời được.”

“Vân Thương gọi cô là dì phải không, con cũng gọi cô là dì nhé. Đây là món quà nhỏ con tặng cho dì, mong rằng dì sẽ thích.” Nghe Lâm Trầm Nguyệt nói thế, Chu Âm hiểu ngay, anh vội vàng lấy món quà đã chuẩn bị từ trước ra tặng. Anh không ngờ dì của Vân Thương đã bắt đầu lo lắng tới việc chung thân đại sự của cô ấy, xem ra anh cần phải cố gắng hơn nữa mới được.

Trên phòng An Vân Thương.

Tưởng Nguyệt vừa bước vào cửa đã bị An Vân Thương dùng hai tay nhéo má, cô tức giận nghiêng rằng: “Tưởng Tiểu Nguyệt. Cậu nói đi, cậu đến tìm mình sao phải mang theo cả anh trai đi nữa, lại còn để anh ta mua quà ỉnh, anh ta nói tặng ỉnh một món đồ dùng được trên... giường, anh ta là... biến thái hả?”

Tưởng Nguyệt biết lý do tại sao vừa vào phòng cô đã bị An Vân Thương nhéo má xét hỏi, nhưng tại sao Vân Thương lại tức giận thì cô không hiểu.

Nhưng vừa nghe lời Vân Thương nói, cô lập tức hiểu ra ngay. Cô kéo tay An Vân Thương xuống, lắc đầu cười to: “Cậu đừng suy nghĩ bậy bạ, anh ấy không tặng cho cậu vật gì kì quái đâu, mình vừa cầm món quà đó lên phòng cho cậu, đâu có thấy chỗ nào kỳ lạ. Hơn nữa anh ấy không phải là biến thái, anh ấy vô cùng quân tử nhé, cậu có thể hoàn toàn yên tâm, dù cậu có trêu chọc anh ấy cũng không để ý đâu.”

“Món quà đó đang ở đâu, mình muốn xem.” Biết đó không phải là một món quà kỳ quặc, An Vân Thương mới thở phào.

“Khoan đã, quà của anh ấy thì để đến tối cậu từ từ xem cũng được, giờ phải chén sạch sẽ đám đồ ăn vặt mình mang tới cho cậu trước đã.” Tưởng Nguyệt cười hì hì đem quà và đồ ăn vặt của mình đang để ở góc tường ra đưa cho Vân Thương.

“Oa, Tiểu Nguyệt, cậu là tốt nhất, mang ỉnh quá nhiều đồ ăn vặt. Máy ngày tới mình không cần lo lắng việc phải ra ngoài mua đồ ăn vặt rồi.” An Vân Thương vừa nhìn thấy một bọc đồ ăn vặt lớn bèn đem tức giận vừa bọc phát quăng ngay ra sau đầu.

Năm phút sau, cả hai ngồi trên sàn nhà ăn khoai tây chiên, vừa xem album nhạc Hàn mới nhất. An Vân Thương liếc sang Tưởng Nguyệt “Album này chính là quà tặng của cậu?”

“Đúng thế, còn nữa, chậu xương rồng nhỏ ở trên bàn máy vi tính của cậu cũng là do mình mang tới.” Tưởng Nguyệt gật đầu.

“Nhưng đây đâu phải là nhóm thần tượng mà mình thích, mình thích nhóm khác cơ mà.” An Vân Thương nhìn mấy anh chàng đẹp trai ở bìa album, cô không thích nhóm thần tượng này, cũng không có hứng thú xem phim ca nhạc của họ.

“Mình biết, đây là thần tượng mà mình thích, mình chỉ muốn đồng hóa cậu, để cậu cũng thích bọn họ như mình thôi mà.” Tưởng Nguyệt giải thích.

“Nhưng đây là quà tặng ỉnh, chẳng phải nên mua theo sở thích của mình sao?”

“Ô, là ai nói phải như vậy nhỉ?” Tưởng Nguyệt làm vẻ mặt vô (số) tội.

“Thôi quên đi, không thể cãi lại cậu được.” An Vân Thương khoát tay, đứng lên, dùng khăn giấy lau sạch tay rồi chuẩn bị xuống nhà kiểm chút đồ uống. “Mình xuống nhà đi lấy cái gì uống, cậu muốn uống gì?”

Tưởng Nguyệt vẫn dán mắt vào nhóm nhạc thần tượng trên tivi, nói. “Cái gì cũng được. À, anh họ của mình chắc đang ở dưới lầu đấy, cậu gọi anh ấy lên đây luôn nhé.”

“Ừ nhỉ, thiếu chút nữa đã quên bég mất anh ấy.” An Vân Thương đau đầu day trán. Cô nhón chân đi đến sau lưng Tưởng Nguyệt, đưa ngón tay ra chọc lưng cô bạn: “Hay là cậu xuống dưới lấy đồ uống đi, nhưng lúc quay lên đừng gọi anh họ của cậu nhé, đây là phòng của con gái, không nên cho con trai vào thì hơn.”

“Mình đã bảo là biểu hiện của cậu rất kỳ quái mà.” Tưởng Nguyệt quay người lại, ngẩng đầu nhìn An Vân Thương rồi cười phá lên: “Vân Thương, cậu không bình thường nhé. Nói mau, có phải cậu sợ nhìn thấy anh họ của mình phải không hả?”

Chẳng lẽ biểu hiện của cô rõ lắm hay sao? An Vân Thương nhanh chóng lấy tay che mặt, phủ nhận: “Không phải, cậu đừng nói linh tinh, cẩn thận mình đánh cậu bây giờ.”

“Ai nha, mình không phải là đứa trẻ con đâu nhá, còn sợ bị cậu đánh chắc, nếu nói về khoản đánh đấm, cậu vốn không phải là đối thủ của mình!” Tưởng Nguyệt đứng lên, phui tay qua loa rồi nắm lấy vai của An Vân Thương, bắt đầu lắc cô: “Nhất định là cậu có vấn đề với anh trai mình, nếu không cậu sẽ không bảo mình xuống nhà lấy đồ uống, còn dặn không được gọi anh ấy lên đây.”

“Mình không có, nếu cậu không tin, ngay bây giờ mình sẽ xuống nhà gọi anh ấy lên đây.” An Vân Thương bị Tưởng Nguyệt dồn ép đến choáng váng, thuận miệng hô lên.

“Là cậu nói đó nha, được rồi, mình ở trên này chờ, cậu xuống nhà gọi anh ấy lên đây đi.” Tưởng Nguyệt thả An Vân Thương ra, mỉm cười phẩy tay, ra lệnh xong lại ngồi xuống sàn nhà, tiếp tục công cuộc ngắm trai đẹp vĩ đại.

Lúc này An Vân Thương mới nhận ra mình vừa tự nói sẽ xuống nhà gọi Chu Âm lên phòng, cô bắt đầu tưởng tượng ra tình cảnh nếu cô thực sự kêu anh ta lên thì tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?

An Vân Thương vừa xuống lầu đã nghe được giọng cười tràn ngập vui vẻ của dì Trần Nguyệt, có vẻ dì và Chu Âm trò chuyện rất hợp ý.

Cô nhớ lại nội dung trong tiểu thuyết gốc, hình như Chu Âm không dính dáng đến An Vân Thương nhanh như vậy. Trong tiểu thuyết gốc, thời điểm này An Vân Thương và Lâm Trần Nguyệt không hề biết Chu Âm là ai, đừng nói gì đến chuyện quý mến anh ta.

Nhưng hiện tại tất cả đều đã thay đổi.

Chu Âm xuất hiện quá sớm, lại còn tới gần nữ chính như vậy...

Lúc này An Vân Thương không hề biết rằng, chính vì cô chủ động liên lạc sau đó nhờ Tưởng Nguyệt giúp mình mà nội dung tiểu thuyết đã bị thay đổi. Dù sao Chu Âm cũng là người nhà của Tưởng Nguyệt, anh ta chỉ là một nhân vật phụ nhỏ trong truyện, Tưởng Nguyệt lại là bạn thân cùng trường của An Vân Thương, tuyến nhân vật này một khi đã bị thay đổi thì tình huống gì cũng có thể phát sinh.

An Vân Thương trầm tư, quên mất mình đang đi trên cầu thang, cô bước hụt một bậc và chới với muốn ngã xuống, cô hét lên một tiếng thất thanh, chuẩn bị tinh thần mặt hôn đất thì một bóng màu đen nhanh chóng chạy về phía cô, trước khi cô tiếp đất đã đỡ được, vội kéo cô vào trong ngực anh ta.

“Em đang suy nghĩ gì vậy, nhập thần đến mức không nhìn rõ đường dưới chân.”

Giọng đàn ông trầm thấp êm tai, mang theo chút khiển trách vang lên, dường như anh đang giận cô không để ý đến bản thân mình.

Mắc mớ gì tới anh chứ, anh chẳng qua chỉ là một nhân vật phụ nhỏ thôi mà, dựa vào cái gì mà lại dùng giọng nam chính nói chuyện với cô như vậy! Không muốn để anh đắc ý khi thấy vẻ sợ hãi trên gương mặt cô, An Vân Thương lập tức đẩy Chu Âm ra, lạnh lùng nói tiếng: “Cảm ơn.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

25. Chương 25

Chương 25: Vân Thương, em quá ngây thơ rồi.

“Không cần cảm ơn, anh chỉ không muốn nhìn thấy em bị ngã.” Giọng nói của Chu Âm rất nhẹ, dường như không để ý đến thái độ lạnh lùng của cô dành ỉnh.

Nhưng An Vân Thương lại bị đôi mắt dịu dàng của anh làm cho bối rối, cô mất tự nhiên xoay người chạy biến vào trong nhà bếp.

Lâm Trầm Nguyệt chứng kiến toàn bộ sự việc bèn bước tới chặn An Vân Thương lại, lo lắng nắm tay cô hỏi han: “Con có bị thương ở đâu không? Dì vừa thấy con suýt ngã ở chỗ cầu thang, may mà cậu Chu Âm đây nhanh tay nhanh mắt, bằng không con đã bị thương như lần trước rồi.”

“Con không sao, anh ấy vừa vặn đỡ được nên con không bị ngã.” An Vân Thương kéo bàn tay của Trầm Nguyệt xuống, không dám nhìn dì nữa. “Con đi lấy nước uống, dì hỏi hộ con anh ấy muốn uống gì nhé.”

Lâm Trầm Nguyệt không suy nghĩ, kinh ngạc hỏi lại. “Chẳng phải thằng bé đang đứng ngay đây sao, tại sao con không tự mình đi hỏi nó?”

“Ai nha, thôi con vào bếp đây, dì cứ giúp con hỏi anh ấy đi ạ.” Cô thực sự không còn dũng khí nhìn mặt Chu Âm, nói xong bèn chạy tuốt vào trong bếp.

Cô nhanh chóng đi tới bên tủ lạnh, đặt một tay lên cánh cửa nhưng không mở ra ngay mà đứng thở hổn hển, chờ người nhìn cánh cửa tủ, dường như đang suy nghĩ về điều gì đó rất lung.

Xong rồi, cô đã xong thật rồi, cô có cảm giác mình sợ phải nhìn thấy Chu Âm, khi nhìn thấy anh, cô bắt đầu có những biểu hiện kỳ quái như tim đập rất nhanh và mặt nóng bừng. Hơn thế nữa, những hiện tượng này ngày càng có chiều hướng tăng mạnh khiến cô không còn dũng khí nói chuyện bình thường với anh nữa.

Đây là chuyện gì vậy? Anh chỉ là một nhân vật phụ nhỏ thôi mà, tại sao cô lại có cảm giác đáng sợ này với anh?

“Em đang suy nghĩ gì vậy, không lấy nước uống sao? Em đi lấy nước mà không hỏi anh uống gì thì làm sao lấy được?” Sau lưng đột nhiên vang lên giọng đàn ông mạnh mẽ, đánh thức An Vân Thương.

Cô quay phắt đầu lại, quả nhiên nhìn thấy gương mặt Chu Âm, anh đã tới sau lưng cô từ lúc nào, còn dựa vào rất gần.

Cô chớp mi, trong đôi mắt thoáng hiện nét hoảng loạn.

“Anh vào đây làm gì?” An Vân Thương cố tỏ ra bình thường, hỏi anh, sau đó tiếp tục quay lại định mở tủ lạnh, lấy đồ uống.

Tay Chu Âm nhanh chóng đưa qua giúp cô mở cánh cửa tủ lạnh. “Để anh giúp em, em chọn đồ uống đi.”

“À... vâng.” An Vân Thương bước sang một bên, đọc cho anh tên của một số loại đồ uống, Chu Âm lưu loát lấy từ trong tủ lạnh ra đúng những loại cô chọn, sau đó đóng cửa tủ.

“Anh không uống gì sao?” – Thấy anh không lấy gì ình mà chỉ chọn những loại đồ uống cô đã gọi bèn sốt ruột hỏi lại.

“Ừ, anh không thích uống mấy loại này, anh hơi kén chọn đồ uống, bình thường chỉ uống một loại duy nhất.” Chu Âm giải thích, sau đó ôm lấy toàn bộ đồ uống, còn đưa tay ra bẹo má An Vân Thương một cái rồi mới nói: “Đi thôi, lên phòng của em.”

Bị anh bẹo má khiến cô càng thêm hoảng, nhưng cô chưa kịp nói thêm thì anh đã xoay người đi ra ngoài. An Vân Thương thở dài, không trốn thoát được chuyện này rồi, cô cũng không muốn từ chối vì vậy đành phải ôm một bụng đầy khó chịu đi theo anh ra khỏi nhà bếp.

Không thấy bóng dáng dì Trầm Nguyệt ở phòng khách, cô đoán dì đã về phòng nghỉ ngơi hoặc đi ra ngoài. Dì cũng thật là, chẳng lẽ dì không cảm thấy lo lắng chút nào khi để cô ở lại một mình với Chu Âm sao.

Càng nghĩ cô càng cảm thấy mình đang ở trong tình cảnh nguy hiểm, “À... cái kia, vừa rồi anh với dì Trầm Nguyệt nói chuyện gì vậy? Em thấy dì rất vui.”

“Em muốn nghe lời nói thật hay nói dối?” Anh đi ở phía trước, giọng nói pha trộn một chút vui đùa, vô cùng mê người.

Hiển nhiên lúc này An Vân Thương không còn tâm trí đâu cảm thụ sự mê người của ai đó, mặt cô nhăn tít lại: “Đương nhiên là lời nói thật rồi.”

“Anh và dì chỉ đang tâm sự về việc chung thân đại sự của em thôi.”

“Cái gì? Anh và dì Trầm Nguyệt nói về chuyện đại sự cả đời của em hả?” An Vân Thương giật thót, vội vã chạy đến bên cạnh nắm lấy vạt áo của anh, khẩn trương hỏi dồn: “Vậy cả hai nói chuyện thế nào, dì ấy có nói em không muốn quen bạn trai, không muốn kết hôn không?”

“Em nhất định phải đứng ở đây thảo luận về đề tài này sao?” Chu Âm liếc nhanh sang xung quanh, ánh mắt đầy thâm ý nhìn cô gái nhỏ bé đứng trước mặt mình.

An Vân Thương nghe anh nói thế cũng đảo mắt một vòng, nơi đây hay có người qua lại, cũng gần cầu thang, đúng là không phải chỗ tốt để đứng nói chuyện.

Suy nghĩ nhanh vẫn nên đi chỗ khác thì hơn, nghĩ vậy cô lập tức buông tay áo anh ra, sau đó đi lên lầu. “Vậy lên phòng em rồi nói.”

Giọng nói của cô mang theo chút ý tứ làm Chu Âm khẽ thở dài, tỏ ra bất đắc dĩ đi theo, nhưng đáy mắt lại ánh lên ý cười.

“Ba ——”

An Vân Thương mạnh tay mở cửa làm vang lên tiếng động lớn, khiến Tưởng Nguyệt đang nhỏ nước miếng ngắm trai đẹp ở trong phòng cũng phải giật mình, cô nhú mày: “Cậu uống nhầm thuốc hả? Làm mình sợ muốn vọt tim ra rồi, bỗng dưng đi đập cửa lớn vậy?”

“Mình trượt tay đấy, không cẩn thận bị đập cửa.” Bị Tưởng Nguyệt nói như vậy, An Vân Thương tiêu ngay cơn tức, phải tìm cớ lấp liếm.

“Đồ uống đâu? Chẳng phải cậu xuống nhà lấy đồ uống sao?” Tưởng Nguyệt đứng lên tra hỏi.

An Vân Thương không trả lời ngay mà đi tới chiếc ghế để cạnh ban công, ngồi xuống, thuận tiện ngoắc ngón tay ra phía cửa: “Anh họ của cậu đang mang lên.”

“Chà, quả nhiên là cậu điều khiển được anh ấy nha.” Tưởng Nguyệt cười to, chạy đến trước mặt An Vân Thương, nhìn cô đầy hứng thú: “Mình biết rồi nhé, chắc chắn là cậu cũng có tình cảm với anh họ của mình...”

“Cậu đừng nói bậy.” Cô biết thừa con bé Tưởng Nguyệt này đang giúp Chu Âm, sợ những lời Tưởng Nguyệt nói sẽ bị Chu Âm nghe thấy, cô vội vàng đưa tay bịt miệng Tưởng Nguyệt.

Tưởng Nguyệt giãy dụa, cả hai cùng lăn ra sàn nhà, quăn quít lấy nhau.

Đúng lúc Chu Âm bước vào phòng nhìn thấy cảnh này. Anh hơi nhú mày, háng giọng: “E hèm... Hai người đang làm gì thế?”

“A, anh họ, anh lên rồi đấy à?” Nghe thấy giọng nói của Chu Âm, Tưởng Nguyệt vội vàng buông An Vân Thương ra, lập tức đứng lên.

An Vân Thương cũng nhanh chóng bò dậy, âm thầm đi tới đĩa đồ ăn vặt, sau đó chuyển sang chương trình phim mình thích.

Chờ cô chuẩn bị xong, quay lại định gọi Tưởng Nguyệt và Chu Âm ngồi xuống sàn xem phim thì phát hiện Chu Âm đang đứng ngay sau cô, ánh mắt anh nhìn cô chăm chú, còn Tưởng Nguyệt đã mất tích từ khi nào.

“Tiểu Nguyệt đâu rồi ạ?” An Vân Thương cảm thấy không được tự nhiên, cố tình hỏi tới chiếc phao cứu sinh của mình, sao đột nhiên lại không thấy người? Tưởng Nguyệt đi đâu vậy?

“Em ấy nói ở đây chán quá nên xuống lầu tìm dì Trầm Nguyệt nói chuyện rồi.” Chu Âm giải thích.

Câu giải thích này quá khả nghi. An Vân Thương hơi bối rối kéo làn váy, cô không nhìn anh nữa mà chuyển tầm mắt sang bộ phim đang chiếu trên TV. Cô dám khẳng định Tưởng Nguyệt cố tình tạo cơ hội cho cô và Chu Âm được ở riêng.

Cô vốn không muốn làm tổn hại tình bạn giữa mình và Tưởng Nguyệt, giờ có hối hận cũng không kịp nữa rồi. Giờ cô và Chu Âm ở chung một phòng phải nói chuyện gì đây? Chẳng lẽ bảo anh đi ra ngoài đi à?

Đợi một chút... hình như lúc này cô còn chưa hỏi được anh đã nói chuyện gì với dì Trâm Nguyệt. Nghĩ vậy, An Vân Thương kéo khoe miệng lên thành một nụ cười, chuẩn bị quay đầu lại tiếp tục hỏi Chu Ân.

Nhưng vừa quay đầu lại cô đã thấy Chu Ân đến bên cạnh mình từ lúc nào, đang ở ngay sát cô.

Cô há miệng, kinh ngạc đến á khẩu, tốc độ của anh quá nhanh, bước đi hoàn toàn không có tiếng động, quá dữ rồi!

“Em thích xem phim hả?” Chu Ân hỏi cô, tùy tiện ngồi xuống bên cạnh An Vân Thương, liếc mắt về phía màn hình TV đang bắt đầu chiếu bộ phim.

“Vâng, đúng vậy.” Cô cảm giác được anh đang nhìn mình, còn nghiêm túc như đang xem phim chiếu trong rạp. Cô không thể dời mắt nhìn anh, bởi vì ánh mắt của anh quá mãnh liệt khiến cô không chịu nổi.

“Món quà anh tặng, em đã xem chưa?” Chu Ân tiếp tục hỏi, ánh mắt chưa bao giờ rời khỏi khuôn mặt của An Vân Thương.

“Vẫn chưa, Tiểu Nguyệt nói để đến tối hãy xem.”

“Không sao, giờ xem cũng được, để anh tìm xem con bé để ở đâu.” Chu Ân đứng lên, ý đồ đi tìm món quà.

“Thôi được rồi, để tối em tự xem cũng được mà.” An Vân Thương không biết mình nên dùng thái độ gì để nhận món quà của anh, cho nên phải vội vàng kéo tay anh lại, không để anh đi tìm món quà ấy nữa.

Nhưng khi cô giữ tay anh, cả hai đụng chạm vào nhau, đôi tay hơi lạnh hơi ấm của cô tiếp xúc với cánh tay mát lạnh của anh, cô cảm giác như có một luồng điện nhỏ chạy qua người mình.

An Vân Thương lập tức rút tay về. “Em muốn nói là, bây giờ chúng ta xem phim trước đã, mấy món quà ấy cứ để tối xem cũng được.”

“Để anh đi tìm, em cứ xem phim đi.” Chu Ân không từ bỏ, trước vẻ mặt khiếp sợ của cô, anh xoay người đi tìm ở góc phòng và lôi ra được một túi quà to.

Thấy anh cầm một túi to đi tới, cô bắt đầu đoán già đoán non xem món quà bên trong là vật gì?

Chu Ân đi tới và ngồi xuống bên cạnh An Vân Thương, anh nhét vào tay cô gói quà, sau đó nghiêng người sang bên, nhẹ nói: “Em bóc đi, đây là quà anh tặng cho em.”

“Vâng.” Cô đáp lời, bắt đầu bóc gói quà.

Túi bọc ngoài nhanh chóng bị cô bóc ra, khi thấy món quà bên trong là một... chiếc gối ôm màu hồng nhạt rất dễ thương, cô ngây ngốc.

Đây hoàn toàn là một món quà ngọt ngào đáng yêu, không hề dính dáng chút nào tới thứ tà ác cô đã nghĩ trong đầu. Xem ra, kẻ có đầu óc xấu xa không phải là Chu Ân mà là... chính cô.

An Vân Thương không nhận ra, trong lúc cô đang thầm khinh bỉ chính mình, thì mắt nhìn của cô về Chu Ân đã thay đổi, cô nghĩ một người đàn ông như Chu Ân lại biết tặng những món quà dễ thương như vậy, đúng là người tinh tế dịu dàng.

“Đáng yêu quá, cảm ơn anh.” Sau khi tự khiển trách chán chê, cô bắt đầu chân thành cảm ơn Chu Ân.

“Em thích là tốt rồi.” Thực ra hôm trước anh còn đang rối trí không biết phải tặng quà gì cho cô, hiện giờ thấy cô có vẻ không ghét cái gối này, anh cũng yên tâm hơn.

“Vâng, em thích lắm, em sẽ ôm nó thường xuyên.”

Chu Ân không nói gì, nhưng nghe cô nói sẽ thường xuyên ôm chiếc gối anh tặng, trên mặt anh hiện rõ nụ cười đầy thâm ý.

An Vân Thương ôm chiếc gối ngồi xem phim, hai người bọn họ im lặng hơn nửa thời gian, cuối cùng An Vân Thương không chịu nổi, vẫn phải lên tiếng: “Vừa rồi... anh đã nói chuyện gì với dì Trâm Nguyệt vậy? Dì ấy đã nói gì? Có phải dì ấy đã hỏi anh điều gì, hoặc nhờ anh làm cái gì không?”

Cô nhớ hôm sinh nhật của dì, dì có nói rằng muốn cô trang điểm, ăn mặc đẹp để thu hút ánh nhìn của các chàng trai, dì Trầm Nguyệt có ý nghĩ như vậy hẳn là muốn tìm bạn trai cho cô.

Nhưng cô không muốn có bạn trai, chí ít là hiện tại không muốn có, cô rất lo dì Trầm Nguyệt sẽ giới thiệu cô với Chu Âm. Vừa rồi hai người họ nói chuyện vui vẻ như vậy, Chu Âm còn nói bọn họ đang nói về việc chung thân đại sự của cô, mà Chu Âm lại là một chàng trai tốt, tướng mạo, phong thái khá ổn, đối đáp với người lớn cũng rất lễ phép, tuy chưa biết rõ về gia đình anh, nhưng nhìn cách cư xử và thái độ của anh đã cảm thấy gia đình anh chắc chắn không tồi.

Nghĩ như vậy nên An Vân Thương càng cảm thấy mình nên tránh xa Chu Âm, càng nghĩ càng lo lắng, cô không muốn phát sinh tình cảm yêu đương trong cuốn tiểu thuyết này, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy sợ rồi, không hề có một chút cảm giác an toàn nào cả. Nếu cô thực sự thích một người nào đó lại đột nhiên bị đưa trở về thế giới cô đang sống thì phải làm sao bây giờ?

Chu Âm im lặng một lúc lâu mới khẽ cười: “Vây em nghĩ dì đã nói gì?”

“Em không biết, anh nói thẳng luôn đi, em không muốn đoán già đoán non.” Cô nôn nóng, không tự chủ hơi kéo tay áo của anh.

Động tác của cô quá mờ ám khiến ngực anh dâng lên cảm giác nhộn nhạo khó tả, nhưng anh không làm gì hết, chỉ giả vờ không quan tâm, nhàn nhạt trả lời: “Dì nói em giống như một đứa trẻ, rất lo lắng cho em, muốn tìm một người có thể để em tựa vào.”

An Vân Thương không ngắt lời anh mà im lặng tiếp tục lắng nghe.

Chu Âm thấy cô không nói gì bèn tiếp tục: “Cho nên dì để mắt đến anh, muốn vun vén cho hai chúng ta.” Đương nhiên dì Trầm Nguyệt không trực tiếp nói ra những lời như vậy, dì chỉ nói Chu Âm là người tốt, có thể làm đối tượng xem mắt của An Vân Thương, ý của dì là ngoài anh ra vẫn còn có những ứng cử viên khác nữa, anh chỉ là một trong số những người nằm trong danh sách mà thôi. Tất nhiên làm sao Chu Âm có thể nói cho An Vân Thương biết điều này, cho nên anh nói chỉ có mình anh là đối tượng của cô thôi.

“Vây anh đồng ý với dì rồi sao?” An Vân Thương không nhịn được hỏi lại.

“Anh cũng đã tỏ tình với em rồi, sao có thể không đồng ý được. Vân Thương, em quá ngây thơ rồi.”

“Lúc này em thực sự không muốn nói đến chuyện yêu đương đâu, anh... đừng quan tâm tới em nữa.” An Vân Thương đành trực tiếp từ chối Chu Âm. Mấy ngày qua cô đã suy nghĩ rất nhiều, tìm vô vàn lý do để từ chối anh, nhưng khi ngồi đối diện như thế này lại không tìm ra bất cứ lý do nào trong đầu. Cô nói nhanh rồi vội vã đứng lên muốn đi ra ngoài.

“Vân Thương, đợi đã, anh còn lời chưa nói hết.” Chu Âm nhanh chóng bắt lấy tay cô, thuận thế kéo cô vào trong ngực, cả hai ngã ra sàn nhà, cả cơ thể cô đè lên anh, hai người cứ thế tiếp xúc thân mật khiến cô xấu hổ không chịu nổi.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

26. Chương 27

Chương 27: Không đi làm? Ai nuôi em?

“Em cũng chưa biết, chờ em đi xem thử đã.” An Vân Thương thuận miệng trả lời rồi nhanh chóng lướt qua anh, bắt đầu đi tìm phòng.

Cô mở cửa căn phòng bên cạnh phòng của Tưởng Nguyệt, nhìn thấy màu sắc bên trong được trang trí vô cùng ấm áp, cô lập tức thích ngay căn phòng này.

An Vân Thương đi vào xem xét kỹ lưỡng, càng ngắm càng thấy thích cách bài trí trong phòng. Cô quay lại nói với Chu Âm vẫn đi theo mình nãy giờ: “Em chọn phòng này, anh cứ đưa hành lý cho em, em sẽ tự sắp xếp, hôm nay rất cảm ơn anh.”

“...” Thấy cô đã chọn được căn phòng ưng ý, Chu Âm không đưa hành lý cho cô mà chủ động đem hành lý để xuống bên cạnh tủ quần áo trong phòng.

“Vậy hôm nay cứ thế này đi, giờ anh phải về rồi, đây là danh thiếp của nhà hàng gần đây, nếu hai em không muốn ra ngoài thì có thể gọi họ đưa đồ ăn đến, ngày mai anh sẽ quay lại thăm hai người.” Chu Âm quay người lại, rút một cái card từ trong ví tiền ra, đưa cho An Vân Thương.

Hôm nay An Vân Thương đã bị những hành động quan tâm của Chu Âm làm cho cảm động, cô đưa tay nhận lấy tấm card, cuối cùng nở nụ cười với anh: “Cám ơn.”

“Nghỉ ngơi cho tốt, cố gắng khiến cho tâm tình của mình thật thoải mái, đừng để mọi người lo lắng.” Chu Âm cũng nở nụ cười, sau đó quay người ra cửa. An Vân Thương thấy anh đi qua phòng của Tưởng Nguyệt, chắc hẳn có chuyện cần nói với cô ấy.

An Vân Thương mở tất cả cửa sổ trong phòng ra cho không khí tràn vào, và bắt đầu sắp xếp lại quần áo.

Buổi tối, có người mang một vali hành lý của Tưởng Nguyệt đến trước cửa, cô biết là do anh họ bảo người ta mang đến, sợ An Vân Thương phát hiện, cô nói An Vân Thương ra ban công gọi điện đặt cơm, rồi lặng lẽ đi ra cửa lấy vali.

Tưởng Nguyệt thu xếp quần áo trong vali, cô cẩn thận treo hết quần áo lên khiến không ai có thể nhận ra dấu vết rồi mới rời phòng, đi vào phòng ăn nhỏ bên cạnh khu bếp.

An Vân Thương đang dọn bữa tối vừa được đưa tới, thấy Tưởng Nguyệt, cô vội gọi: “Cậu mau ngồi vào bàn đi, mình sắp đói chết rồi đây này.”

“Ừ, mình vừa đói vừa mệt, cũng sắp chết luôn rồi.” Vừa sắp xếp cả tủ quần áo, Tưởng Nguyệt mệt mỏi cả người đổ đầy mồ hôi, cô bước nhanh tới, ngồi xuống bưng chén lên liên tục lùa cơm vào miệng.

“Cậu vừa trở về phòng làm gì vậy? Sao lại mệt mỏi thế?” An Vân Thương ngồi xuống, kinh ngạc hỏi.

Cô không biết hôm nay Tưởng Nguyệt mới chuyển hành lý tới đây, lại dùng thời gian ngắn nhất thu dọn xong tất cả quần áo, làm nhanh quá rất mất sức nên cảm thấy mệt mỏi.

Suýt chút nữa Tưởng Nguyệt đã lỡ lời nói ra điều này bèn vội vàng lấy cớ: “Cái đó... mình ở trong phòng tập thể dục đứng lên ngồi xuống nên hơi mệt, cậu đừng để ý chuyện nhỏ nhặt này làm gì, mau ăn cơm đi.”

An Vân Thương cũng rất đói bụng nên không nghĩ nhiều, cô yên lặng ăn cơm.

Ăn xong, hai người thu dọn chén đĩa và đồ thừa, tán gẫu vài câu đã cảm thấy mệt mỏi rồi bèn trở về phòng tắm rửa rồi nghỉ ngơi.

An Vân Thương thoải mái nằm trong bồn tắm lớn đầy bọt xà phòng, bắt đầu từ từ suy nghĩ những chuyện đã phát sinh ngày hôm nay.

Bỗng nhiên cô cảm thấy lo lắng, không biết việc liệu lĩnh chuyển ra ngoài ở chung với Tưởng Nguyệt sẽ phát sinh chuyện gì khác thường hay không. Theo đúng như nội dung trong tiểu thuyết thì hiện thời bởi vì An Vân Thương biết Lương Mạc Sâm thích loại con gái dịu dàng, nên bắt đầu thay đổi tính tình nóng nảy của mình, thành một ô gái dịu dàng thùy mị, để Lương Mạc Sâm thích mình.

Tức là theo như bản gốc, An Vân Thương phải đang nỗ lực để bản thân trở thành một đóa Bạch Liên, làm cho nam chính Lương Mạc Sâm chú ý đến cô, rồi làm cho hắn ta thích cô, và tới thời điểm này An Vân Thương bản gốc kia phải làm được tới đó rồi.

An Vân Thương lo lắng tiếp theo mình nên làm thế nào, nhưng cô không hối hận khi chuyển ra ngoài. Khi ở Lương gia, cô có cảm giác giống như đang bị giam trong tù vậy, rất mệt mỏi và sợ hãi, cô thật sự không thích cảm giác đó.

Sáng hôm sau, An Vân Thương thức dậy rất sớm, có thể do không quen giường lạ nên cả đêm cô bị mất ngủ, đến ba bốn giờ sáng mới chợp mắt được một chút, trời vừa hừng sáng đã tỉnh lại, rốt cuộc vẫn không ngủ được.

Không còn cách nào khác, cô thức dậy rửa mặt sạch sẽ, sau đó sang phòng bên cạnh tìm Tưởng Nguyệt. Thấy cô ấy đang ngủ rất say, cô không nỡ đánh thức Tưởng Nguyệt dậy, đành qua phòng bếp bắt đầu làm bữa sáng.

Tủ lạnh trong phòng bếp có đầy đủ tất cả các loại nguyên liệu nấu ăn còn rất tươi ngon. Hôm qua cô mới phát hiện ra, nhưng vì tối qua hơi mệt nên mới gọi cơm bên ngoài, giờ tinh thần rất tốt, cô muốn tự mình nấu ăn.

Cô nấu một nồi cháo nhỏ, chiên hai quả trứng, và làm thêm đĩa thịt xào cay. Đương lúc Vân Thương vừa bày những món ăn ra bàn, định đi gọi Tưởng Nguyệt dậy ăn sáng thì cửa chính vang lên âm thanh chìa khóa tra vào cửa.

Nghe thấy âm thanh mở khóa, An Vân Thương sửng sốt. Hôm qua ngoài Chu Âm đưa bọn họ đến thì không còn ai biết họ tới đây nữa.

Quả nhiên cô đoán không sai, chỉ vài giây sau cửa được mở ra, bóng dáng Chu Âm xuất hiện ở cửa. Trong tay anh xách mấy túi nhựa, hình như bên trong chứa rất nhiều thứ.

An Vân Thương vội chạy đến nhận lấy mấy túi nhựa trong tay anh, để anh thay giày, cô hỏi: “Sao anh đến sớm vậy?” Thực ra, cô muốn nói là, mới sáng sớm anh không ở nhà mình ngủ, chạy đến chỗ hai cô gái nhỏ này làm gì?

Chu Âm thay giày xong lại nhận lấy mấy túi nhựa từ tay cô, sau đó đi vào phòng bếp, anh không trả lời câu hỏi của cô mà dùng giọng điệu đầy kinh ngạc xen lẫn vui mừng hỏi lại: “Em làm bữa sáng sao? Mùi vị rất thơm.”

An Vân Thương chuyển sự chú ý sang câu nói của anh. Cô không thích được người khác khen ngợi, cô luôn cảm thấy ngại, đặc biệt là với những lời khen tương tự như thế này.

“Em chỉ nấu lung tung thôi ạ. nếu anh chưa ăn thì cùng ăn luôn.”

“Được, anh đi rửa tay xong sẽ ăn.” Chu Âm đã cất gọn gàng những thứ anh mang đến vào trong bếp, bắt đầu đi rửa tay.

An Vân Thương nói: “Vậy anh lấy thêm một bộ chén đĩa nữa đi, em đi gọi Tưởng Nguyệt, cậu ấy vẫn chưa dậy.”

Chu Âm từ phòng bếp đi ra, dùng giọng nói đầy ý tứ nhắc nhở cô: “Tiểu Nguyệt lúc mới thức dậy rất hay nóng nảy, anh khuyên em đừng gọi nó dậy lúc này, nếu đói bụng thì nó sẽ tự động tỉnh dậy thôi.”

“Lúc thức dậy hay nóng nảy? Nghiêm trọng như vậy sao?” Có rất nhiều người lúc mới tỉnh dậy rất hay bực bội nên An Vân Thương cũng không lạ gì, chẳng qua, nếu tình trạng nghiêm trọng thì thôi, còn nếu không nghiêm trọng thì vẫn có thể đi gọi cô ấy được. Dù sao giờ cô cũng không muốn ngồi ăn sáng chỉ có hai người với Chu Âm, tốt nhất vẫn nên gọi Tiểu Nguyệt dậy.

“Vô cùng nghiêm trọng!” Chu Âm nhấn mạnh bốn chữ, vẻ mặt rất nghiêm túc. Nói xong anh đi lấy chén đĩa ình.

An Vân Thương đứng ngây tại chỗ, suy nghĩ hay là cứ mặc kệ vậy, chẳng phải chỉ ăn sáng cùng anh thôi hay sao, chẳng chết người được, sợ gì chứ, không lẽ anh ăn thịt được cô hay sao!

Vậy thì...

Cuối cùng cả hai cùng ngồi ăn sáng với nhau, trên bàn cơm, hai người đều yên lặng ăn mà không nói lời nào. An Vân Thương ăn rất nhanh, cô ăn một chén cháo và một ít trứng chiên, mất chừng hơn năm phút là xong bữa.

Sau khi dùng tốc độ ánh sáng giải quyết xong bữa ăn, cô lấy giấy lau miệng, định đứng dậy nói với Chu Âm cứ từ từ ăn, cô về phòng trước.

Đáng tiếc, miệng còn chưa lau xong, người cũng chưa đứng lên, Chu Âm đột nhiên hỏi cô: “Vân Thương, em vẫn chưa đi làm phải không?”

“Hả... À... Đúng ạ.” An Vân Thương đành phải ngồi tại ghế, nói chuyện với anh.

“Em không muốn tìm công việc gì sao?” Chu Âm vừa từ tốn ăn một thìa cháo, vừa nâng mắt nhìn cô.

“Không muốn... Em cảm thấy đi làm rất mệt mỏi.” Thực ra, cô luôn cảm thấy đây chỉ là thế giới trong tiểu thuyết mà thôi, mọi thứ đều không thực, nếu dì Trầm Nguyệt đã chu cấp cho cô thì sao cô còn phải đi làm để gây khổ ỉn. Haiz, xin thứ lỗi cho cô đây là bởi vì trước kia cô phải liên tục đi làm cho nên đã sớm chán ghét những nơi làm việc rồi, vậy thì làm một người phụ nữ lười biếng vẫn hơn.

“Không đi làm? Ai nuôi em?” Giọng nói của anh dần trở nên nghiêm túc.

“Thứ lỗi, hiện tại em không muốn bàn luận về vấn đề này, để sau hãy nói đi.” An Vân Thương đứng lên, muốn rời đi mà không trả lời câu hỏi của anh.

“Em có điểm khó nói về vấn đề này sao? Vậy em có nghĩ tới việc sẽ tìm một người đàn ông đáng tin cậy để dựa vào, sau này không cần đi làm không?” Giọng điệu và lời nói của anh rõ ràng mang ý chỉ dẫn.

An Vân Thương không hiểu được dụng ý của anh, nhưng cô đã sớm tẩy não mình rồi, cô không muốn nghĩ đến chuyện yêu đương, vì vậy, cô lắc đầu: “Không muốn, em không nghĩ sẽ tìm đàn ông gì đó, em cảm thấy hiện tại rất tốt rồi, cảm ơn anh Chu đã khuyên dạy, em về phòng đây.”

“Không lẽ em thích phụ nữ sao?” Cô vẫn luôn từ chối khiến anh phải hi ngờ.

Nhưng lời anh vừa nói đã chọc An Vân Thương cười thành tiếng: “Không có, em không phải người đồng tính, em thích nam giới, chỉ có điều hiện tại em không muốn nghĩ đến chuyện tình cảm mà thôi, anh Chu, anh suy nghĩ nhiều quá rồi.”

“Không phải đồng tính thì tốt, em cứ gọi anh là Chu Âm đi, anh Chu thấy khó nghe quá.” Anh không muốn mình bị gọi là anh Chu, nhưng khi biết cô vẫn thích đàn ông khiến anh nhẹ nhõm hẳn.

“Được rồi, Chu Âm, anh cứ từ từ ăn đi nhé, em về phòng trước.”

“Em đi đi.” Anh không tiếp tục cản trở nữa, để cô đi.

Trở về phòng, An Vân Thương ngồi xuống giường được mấy phút thì dì Trầm Nguyệt gọi tới.

Cô vui vẻ bắt máy, nhưng chưa kịp nói gì, ở đầu bên kia Lâm Trầm Nguyệt đã lo lắng hỏi: “Vân Thương, con ở đó có an toàn hay không?”

“Dì à, có chuyện gì sao? Sao giọng dì lại có vẻ lo lắng như vậy?”

“Không có gì, chỉ là Mạc Tư dẫn theo mấy người bạn đến bãi biển chơi, hình như có người rơi xuống biển, hiện giờ người ta tìm đến cửa làm âm ỉ. Sáng hôm nay trước cổng có rất nhiều người, cảnh sát cũng đã đến, dì chỉ lo lắng con ở chỗ đó không an toàn, nếu an toàn thì con hãy ở đó đi, nhớ kỹ lúc này tạm thời đừng trở về Lương gia.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương

Xem Chương Mới Hơn »

27. Chương 28

Chương 28: Là tai nạn chết người

“Vậy còn dì thì sao, dì vẫn ở đó sẽ không có việc gì chứ?” An Vân Thương không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, cô nghe dì Trầm Nguyệt nói lại bắt đầu lo lắng cho sự an toàn của dì. Về phần Lương Mạc Tư, cô không có một chút thương cảm nào cho anh ta. Lỗi là do anh ta tự mình dẫn bạn bè ra biển chơi mới xảy ra chuyện, anh ta tự gieo gió gặt bão, không cần phải lo lắng cho anh ta làm gì!

“Dì không sao, người bọn họ muốn tìm là Mạc Tư, nhưng Mạc Tư lại không về nhà nên họ cũng không làm khó chúng ta. Con không cần lo lắng cho dì, trong khoảng thời gian này tốt nhất con nên ở bên ngoài, đừng trở về có biết không. Dì sợ những người làm âm ỉ ngoài kia thấy con vào Lương gia sẽ gây bất lợi cho con.” Lâm Trầm Nguyệt dặn dò vài câu rồi vội vàng cúp máy. An Vân Thương nghe rất rõ, ở đầu bên kia hình như đang tranh cãi rất ồn ào, xem ra hiện giờ Lương gia đang rất rối loạn.

Ngẫm lại cô vừa mới chuyển đi, Lương gia liền xảy ra chuyện lớn, An Vân Thương vừa cảm thấy lo lắng cho dì, vừa nghĩ Lương Mạc Tư đúng là tự làm tự chịu. Cô thấy dì Trầm Nguyệt nói rất đúng, bây giờ cô không nên trở về, chẳng những không chiếm được tình cảm của hai anh em Lương gia, mà có khi còn bị nghĩ xấu cho rằng cô trở về là để chê cười bọn họ.

Nghĩ vậy nên cô quyết định tiếp tục ở lại chỗ này, không quay về, cô tin rằng chuyện này không liên quan gì đến dì, chắc chắn dì sẽ không gặp nguy hiểm.

“Vân Thương.” Đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa và giọng nói của Chu Âm. An Vân Thương vội chạy đến mở cửa, ngẩng đầu nhìn anh: “Có chuyện gì vậy ạ?”

“Hôm nay anh định đưa em và Tiểu Nguyệt đến công viên giải trí chơi, em chuẩn bị đi, anh sẽ gọi Tiểu Nguyệt dậy.” Nói xong Chu Âm quay người đi sang phòng Tưởng Nguyệt, An Vân Thương vẫn đang ngạc nhiên trước lời đề nghị của anh.

Tuổi cô không còn nhỏ nữa, ba người lớn to đùng cùng đến công viên giải trí chơi trò chơi không phải rất kỳ quái hay sao?

Nhưng cô còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng thì Chu Âm đã mở cửa đi vào phòng Tưởng Nguyệt.

Cô đi theo Chu Âm, muốn nhìn xem anh sẽ gọi Tưởng Nguyệt dậy như thế nào. Thế nhưng, Chu Âm đi vào chỉ gọi Tưởng Nguyệt một tiếng rồi đến ngồi xuống sofa trong phòng, còn Tưởng Nguyệt mơ màng ngồi dậy, ngáp một cái, lạng lẹ xuống giường.

An Vân Thương tròn mắt, không thể tin những gì mình đang nhìn thấy.

Rõ ràng Tưởng Nguyệt không hề nóng nảy khi ngủ dậy, vừa rồi... Chu Âm nói chuyện với cô bằng thái độ nghiêm túc như vậy, rõ ràng là đã lừa cô.

Cô đưa tay mở rộng cửa, cắn răng trừng mắt nhìn Chu Âm: “Chu Âm, lúc này anh nói với em thế nào?”

Nghe tiếng mở cửa, Chu Âm mới phát hiện có người đi theo, anh quay đầu lại đối mặt với gương mặt hình sự của An Vân Thương, xem ra tránh không khỏi nạn này rồi.

Khi này quả thật anh đã lừa cô, sự thực thì Tiểu Nguyệt không hề nổi giận khi thức dậy.

Có điều... Khóe môi anh nhếch lên, ý cười lan tràn trên gương mặt: “Khi thức dậy Tiểu Nguyệt chỉ nổi giận với người lạ, anh là anh của con bé, Tiểu Nguyệt rất quen thuộc với anh nên dĩ nhiên là không tức giận rồi.”

Tướng Nguyệt ngồi trên giường nghe hai người nói chuyện, đại khái cũng hiểu được một chút, cô vội vàng nói đỡ cho anh họ mình: “Đúng vậy, đúng vậy, Vân Thương, tính tình anh ấy so với mình còn tệ hơn nên mình không dám chọc vào anh ấy. Thực ra, mình thật sự rất dễ nóng nảy lúc thức dậy.”

“Thật sao?” An Vân Thương chăm chú nhìn Tướng Nguyệt, cô vẫn còn nghi ngờ Chu Âm đã lừa cô.

“Đương nhiên là thật, cậu đừng suy nghĩ lung tung nữa, mình phải thay đồ, hai người ra ngoài hết đi.” Thấy An Vân Thương tiếp tục tra hỏi, Tướng Nguyệt bắt đầu đuổi người.

“Anh ấy ra ngoài được rồi, mình cũng là con gái, cậu sợ gì chứ.” An Vân Thương không muốn đi, cô thản nhiên liếc nhìn Chu Âm đang ngồi phía bên kia.

Chu Âm đứng dậy, đi ra cửa, khi đến chỗ cô anh dừng lại: “Em cũng đi thay quần áo đi, đừng mặc váy đi chơi.”

“Vì sao?”

“Có vài trò chơi mặc váy không tiện.”

“Thực ra em không muốn đi, anh nhìn xem, chúng ta cũng không còn nhỏ nữa, đi vào trong đó chơi trò chơi không phải rất kỳ quái hay sao?”

“Đi thay đồ đi, anh thấy em nên ra ngoài chơi để thả lỏng một chút, đừng giữ những chuyện buồn trong lòng một mình, hiểu không.” Chu Âm vỗ vai An Vân Thương, không để cô có cơ hội giải thích, nói xong liền bước đi.

An Vân Thương há hốc miệng, không biết phải nói gì cho phải. Cuối cùng cô vẫn phải thỏa hiệp quay trở về phòng thay quần áo.

Bầu không khí trong Lương gia rất u ám.

Lương Khải im lặng không lên tiếng, ánh mắt mờ mịt nhìn trân trân hai đứa con ngồi đối diện. Sáng nay Lâm Trầm Nguyệt nói với An Vân Thương là Lương Mạc Tư không về nhà, vì sợ cô lo lắng tình hình trong nhà bà vừa kể. Thực ra nửa đêm hôm qua Lương Mạc Tư đột nhiên trở về tìm Lương Mạc Sâm, nói tất cả mọi chuyện với anh trai.

Đến sáng nay Lương Khải và Lâm Trầm Nguyệt mới biết được chuyện bạn của Lương Mạc Tư đã chết ở trên đảo. Lúc biết được chuyện này, Lương Mạc Tư đã bị Lương Khải dốc sức đánh ột trận.

Lúc này, người đứng đầu trong gia đình không nói lời nào, Lương Mạc Sâm cũng im lặng, nhưng Lương Mạc Tư ngồi bên cạnh Mạc Sâm thì lại có tật giật mình, vẫn đang không ngừng run rẩy, Lâm Trầm Nguyệt ngồi bên cạnh Lương Khải nhìn mà đau lòng.

Lâm Trầm Nguyệt nhẹ nhàng kéo cánh tay của chồng, nói nhỏ: “Anh Khải, anh đừng tức giận nữa, anh nhìn xem đã dọa Mạc Tư sợ đến như vậy rồi. Trước hết chúng ta nên hỏi rõ ràng, người kia mặc dù do Mạc Tư dẫn ra đảo, nhưng cũng không phải là do nó đẩy cô ấy ngã xuống biển đúng không?”

“Ai nhờ bà nói giúp cho tôi, bà nghĩ bà là ai hả?” Nghe giọng nói nhẹ nhàng của Lâm Trầm Nguyệt, Lương Mạc Tư khó chịu rống to.

Chính anh ta dẫn mọi người ra đảo chơi, mà đó lại là những tiểu thư công tử con nhà giàu, vì vậy có người rơi xuống biển chết, tất nhiên sự việc sẽ bị làm âm ỉ to chuyện. Nhưng dù gì Lương gia của anh ta ở nơi này vẫn có chút địa vị, chỉ là một người chết thôi mà, chỉ cần ba anh ta chịu giúp thì ai dám bắt giam anh ta chứ?

Chẳng hạn như hiện tại, có anh trai giúp đỡ, trước mắt anh ta sẽ không bị cảnh sát mang đi, còn có thời gian ở trong nhà cầu xin ba ra mặt giải quyết chuyện này cho anh ta.

Nhưng tất cả chuyện này đều không liên quan gì đến Lâm Trầm Nguyệt, nghe thấy người mẹ kể mà anh ta ghét cay ghét đắng nói đỡ ỉn, Lương Mạc Tư cảm giác như mình đang ăn phải ruồi bọ, quá ghê tởm.

“Mày còn có bản lĩnh mà rống lên ở trong nhà này nữa phải không? Mày nói xem mấy năm nay mày đã phạm bao nhiêu sai lầm rồi? Chỉ lo ăn chơi không muốn đi làm, tiêu tiền phung phí chỉ là chuyện nhỏ, mày

còn thường xuyên ra vào những nơi thấp kém, ba cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, coi như là ba nợ mày, cũng không xen vào, thế nhưng giờ mày lại đùa đến mạng người. Lần này người là do mày dẫn đi, bạn mày còn nói cô gái chết đuối kia trước đó thổ lộ với mày nhưng bị mày từ chối, rất nhiều chứng cứ có thể chứng minh mày bị tình nghi. Ba thật sự sắp bị mày chọc cho tức chết rồi, nếu mày còn làm loạn nữa thì mau rút ra khỏi Lương gia cho ba, Lương Khải đây cũng không nhận đứa con như mày!” Lương Khải đứng lên, giơ tay tát mạnh vào mặt Lương Mạc Tư, phần nộ không thôi.

“Được, cho dù ông có mặc kệ thì ông đây cũng không sợ chết, tôi không giết con tiện nhân kia, chẳng lẽ tôi còn sợ cảnh sát không phân biệt được đúng sai mà bắt tôi sao? Ông không nhìn tôi là con thì tôi cũng không cần, tôi đã hiểu rõ người ba như ông rồi, từ lâu tôi cũng đã không muốn nhận một người ba như ông. Hôm nay nói ra cũng tốt, sau này chúng ta sẽ không có bất cứ quan hệ gì, tôi cũng không hiềm lạ gì tiền của ông, sau này ông không cần quan tâm cũng đừng đi tìm tôi.” Lương Mạc Tư giận dữ hét lên, định xoay người rời đi. Anh ta từ nhỏ đã kiêu căng ngạo mạn, nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ bị ba mình đánh mắng như vậy, nhất thời quá tức giận nên quên luôn cả chuyện phải lấy lòng ba, xin ông giúp đỡ.

Lương Mạc Sâm im lặng nãy giờ cuối cùng cũng có phản ứng, anh nắm lấy tay Lương Mạc Tư đang nóng nảy, lạnh lùng cảnh cáo: “Ngồi xuống, ngoan ngoãn nói chuyện cùng ba, em cho rằng mình vẫn còn nhỏ lắm sao?”

“Anh, ba vốn không muốn giúp em, anh buông em ra đi, em không thể ở lại đây được nữa.” Lương Mạc Tư vẫn rất nghe lời anh trai của mình, so với người ba như Lương Khải thì anh thân thiết với anh trai nhiều hơn.

“Ngồi xuống, xin lỗi ba đi, chúng ta cùng nhau nói chuyện.” Lương Mạc Sâm tỏ thái độ kiên trì, tay dùng sức đè em trai ngồi xuống sofa.

“Mạc Sâm, con không cần quan tâm tới cái thằng bất hiếu này, cứ để nó đi đi.” Lương Khải bị Lương Mạc Tư làm cho tức giận đến choáng váng, ông không muốn nhìn thấy đứa con này nữa, thấy Lương Mạc Sâm ngăn lại, ông lạnh giọng nói.

Lương Mạc Sâm bỗng nhiên đi tới trước mặt Lương Khải, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, anh ta đột ngột quỳ mạnh xuống sàn, do dùng sức rất lớn nên đầu gối anh ta đã bị thương.

Hành động của Lương Mạc Sâm làm Lương Mạc Tư sợ đến ngây người trên sofa. Cả Lương Khải và Lâm Trầm Nguyệt cũng kinh ngạc đến hóa đá.

Sau vài giây, mọi người vẫn chưa kịp phản ứng, Lương Mạc Sâm nói: “Ba, con biết chuyện lần này là do Mạc Tư làm sai, thực sự nó không nên dẫn những người đó ra đảo. Nhưng mà, lần này là do con bảo nó đi, nếu muốn nói sai thì đều là do con sai. Ba, nếu ba đuổi Mạc Tư đi mặc kệ nó sống chết ra sao, vậy ba cứ trừng phạt con trước đi, chuyện này cũng có sai lầm của con, con bằng lòng gánh chịu trách nhiệm.”

“Sao có thể như vậy? Con biết suy nghĩ hơn nhiều so với nó, con sẽ không làm ra chuyện như vậy.” Lương Khải không thể tin đứa con lớn của mình sẽ nói những lời như thế. Ông bàng hoàng, ngã ngồi xuống sofa, khuôn mặt trắng bệch.

“Anh, chuyện này không liên quan đến anh, anh chỉ đưa cho em chìa khóa, người là do em tự dẫn đi, em mới là người phải chịu trách nhiệm.” Lương Mạc Tư cuối cùng cũng tỉnh táo lại, vội vàng chạy đến kéo tay Lương Mạc Sâm đang nhận tội thay mình: “Anh đứng lên đi, ba sẽ không giúp em đâu, em đi là được, cùng lắm thì ngồi tù thôi mà, có gì phải sợ chứ.”

“Ngồi tù. Em nghĩ rằng ngồi tù vinh quang lắm sao, thoải mái lắm hả?” Lương Mạc Sâm hung hăng đẩy em trai ra. Anh ta thật không hiểu, mặc dù đứa em trai này của anh ta không ngu ngốc, nhưng tại sao lại luôn làm ra những chuyện ngu dốt như vậy. Giống như lần này, đã xảy ra tai nạn chết người rồi đó, vậy mà nó còn ngu ngốc đến mức không chịu cầu xin ba, chọc cho ba tức giận. Nếu ba không ra mặt, nó có thể thật sự sẽ phải ngồi tù.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương

34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

28. Chương 29

Chương 29: Lần này cô rất nghiêm túc

Nơi mà cô gái kia chết không có camera quay lại, cũng không ai biết rõ cái chết của cô gái kia là do bị giết, hay do không cẩn thận rơi xuống biển, hoặc là tự sát.

Nhưng hiện tại, người nhà của cô gái kia nhất quyết cho rằng Mạc Tư là kẻ giết người, những người được Mạc Tư dẫn đi cùng hôm đó, giống như đã bị người nhà của nạn nhân mua chuộc, tất cả đều một mực chắc chắn Mạc Tư là nghi phạm lớn nhất.

Ngoại trừ việc nhờ ba dùng địa vị giúp em trai tại ngoại, bây giờ Lương Mạc Sâm không thể tìm được giải pháp nào khác.

Lương Mạc Tư bị anh trai mắng, nhất thời không nói được gì.

Lâm Trầm Nguyệt thấy bầu không khí nghiêm trọng, cũng không dám tùy tiện mở miệng.

Nghe thấy lời nói chuyện của hai con trai, Lương Khải dụ đi rất nhiều. Nói thế nào con cũng là do ông sinh ra, sao có thể bỏ mặc để nó phải ngồi tù. Chẳng qua vì thái độ vừa rồi của Mạc Tư làm ông rất tức giận nên mới nói như vậy, giờ thấy Mạc Sâm quỳ xuống cầu xin cho Mạc Tư, ông đành phát tay, nói: “Thôi con đứng lên đi, chúng ta bàn bạc kỹ xem phải giúp Mạc Tư như thế nào.”

“Ba, con đã thu xếp mọi chuyện rồi, chỉ cần chiều nay ba đến nhà thị trưởng một chuyến để giải thích rõ chuyện này, con nghĩ, chắc sẽ được thôi. Dù sao ba và thị trưởng cũng là bạn học đại học của nhau, quan hệ rất tốt. Hơn nữa Mạc Tư của chúng ta thật sự không giết người, nó bị người ta vu oan, nếu thị trưởng cho người đi điều tra, Mạc Tư sẽ được an toàn.” Lương Mạc Sâm đứng lên, nói ra phương án hắn đã chuẩn bị từ trước.

“Mạc Sâm, con thật sự đã trưởng thành, Mạc Tư vừa xảy ra chuyện, con đã lập tức nghĩ cách giải quyết, sau này ba không thể xem con như là một đứa nhỏ được nữa rồi.” Lương Khải ngạc nhiên trước sự thông minh khôn khéo của con trai lớn, sau khi hết ngỡ ngàng, ông hài lòng thả lỏng tâm tình nở nụ cười, vỗ nhẹ vai con trai, nói: “Mạc Tư có được người anh như con giúp là may mắn của nó. Chiều nay ba sẽ đến nhà thị trưởng, tuy con đã sắp xếp giúp ba, nhưng vẫn nên chuẩn bị vài chai rượu, lão bạn học này của ba thích nhất uống rượu, ba phải cùng ông ấy uống vài ly mới được.”

“Vâng, ba cứ yên tâm, con lập tức đi chuẩn bị ngay.”

“Trầm Nguyệt, em cũng lên lầu thay quần áo đi, hôm nay em sẽ cùng đi với anh, lần trước thị trưởng phu nhân có nói với anh là muốn trò chuyện tâm sự với em đấy.” Cuối cùng Lương Khải cũng nguôi giận, kéo tay Lâm Trầm Nguyệt đi lên lầu.

Lương Mạc Tư khinh thường nhìn thái độ của ba mình đối xử với mẹ kế.

Lương Mạc Sâm cố tình đẩy tay anh ta, nhỏ giọng nhắc nhở: “Còn không mau cảm ơn ba?”

“Ba, cảm ơn ba.” Rơi vào đường cùng, Lương Mạc Tư đành không cam lòng nói câu cảm ơn. Tuy rằng anh ta rất không thích ba mình như bây giờ, nhưng dù sao anh trai cũng vừa quỳ xuống giúp anh ta cầu xin ba, anh ta không thể phụ ý tốt của anh trai.

Chờ sau khi Lương Khải lên lầu, Lương Mạc Tư mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức ngã ngồi trên sàn nhà.

“Anh, không được để An Vân Thương biết chuyện này, nếu cô ta biết được, nhất định sẽ cười nhạo em à xem.” Nhớ tới đứa con gái đáng ghét kia, Lương Mạc Tư cảm thấy sau lưng chảy đầy mồ hôi lạnh.

“Yên tâm đi, tối hôm qua cô ta đã chuyển ra ngoài ở rồi, sẽ không biết em đã trở về và chuyện vừa xảy ra đâu.”

“Chuyển ra ngoài?” Tin tức này làm người ta không thể tin được, Lương Mạc Tư từ dưới sàn nhà đứng phắt dậy, chụp lấy cánh tay anh trai: “Anh không gạt em chứ? Chẳng phải cô ta vẫn bám theo anh, còn cho rằng việc sống chung dưới một mái nhà với anh là rất vinh dự và hạnh phúc đấy sao? Làm thế nào cô ta lại bằng lòng chuyển ra ngoài ở chứ?”

Sắc mặt Lương Mạc Sâm lập tức sầm xuống, hắn kéo tay em trai ra, cười lạnh. “Cô ta muốn chuyển ra ngoài thì chuyển, liên quan gì đến anh, chẳng phải cô ta đã nói là không thích anh hay sao?”

“Em không tin chuyện cô ta nói không thích anh là thật đâu.”

“Em trai tốt của anh, anh biết từ trước đến nay em đều không tin tưởng cô ta. Nhưng anh biết, lần này cô ta nói thật.” Lương Mạc Sâm vỗ vai em trai, thở dài rồi xoay người lên lầu.

Lương Mạc Tư đứng ngây ngốc tại chỗ, anh ta vẫn không thể tin chuyện An Vân Thương không thích anh trai mình nữa. Vì vậy mới nói, anh ta cảm thấy An Vân Thương chuyển ra ngoài lần này, chắc chắn là có âm mưu, anh ta nhất định phải điều tra rõ chuyện này.

Thành phố về đêm mờ ảo, lấp lánh ánh đèn sáng rực.

Vui chơi ở công viên cả ngày, An Vân Thương mệt lử, đến bữa tối, cô bị Tưởng Nguyệt và Chu Âm kéo vào một gian phòng trong một quán ăn, chuẩn bị ăn cơm.

An Vân Thương ngồi dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, mặc cho hai anh em nhà kia gọi món. Hai người thấy An Vân Thương quá mệt mỏi, nên không tiếp tục trêu đùa nữa, để cho cô nghỉ ngơi, sau khi đồ ăn được đưa lên, họ mới đánh thức cô dậy.

Ba người yên lặng ăn cơm, kết thúc Chu Âm lái xe đưa hai cô quay về nghỉ ngơi.

An Vân Thương và Tưởng Nguyệt đứng trước cửa quán chờ Chu Âm đi lấy xe.

Tuy trước đó An Vân Thương có vẻ hơi mệt mỏi, nhưng sau khi ăn tối xong cô đã hồi phục sức, cũng bớt mệt đi nhiều. Cô cười nói cùng Tưởng Nguyệt, cả hai bàn về những trò chơi cảm giác mạnh hôm nay đã tham gia ở công viên giải trí, tiếng cười của hai cô gái vang lên lanh lảnh.

“An Vân Thương, là cô sao?” Một giọng nữ ngạc nhiên vang lên phía sau.

An Vân Thương và Tưởng Nguyệt quay đầu lại, phát hiện người vừa nói chính là Tần Diễm Diễm, vừa khéo cả ba người đều biết nhau. Nhưng Tưởng Nguyệt không thích Tần Diễm Diễm, nhìn thấy cô ta, sắc mặt cô lập tức trầm xuống, không có ý định chào hỏi cô ta.

An Vân Thương không thể làm lơ Tần Diễm Diễm, dù sao cô ta cũng vừa kêu tên cô. Cô đành cười nói: “Là cô à, cô cũng đến đây ăn cơm sao?”

“Đúng vậy, bạn trai đưa tôi đến đây, hai người đang định về sao? Nơi này rất khó bắt xe đấy, không thì để tôi nói bạn trai đưa hai người về cùng nhé?” Tần Diễm Diễm mỉm cười thông thả đi tới, nắm lấy tay An Vân Thương, giống như hai người là chị em tốt của nhau vậy.

An Vân Thương cười khó xử, rút tay mình ra: “Không cần phiền đến bạn trai cô đâu, anh họ của Tiểu Nguyệt sẽ đưa chúng tôi về, anh ấy đang đi lấy xe.”

“À, vậy sao.” Lúc này Tần Diễm Diễm mới đưa mắt nhìn đến Tưởng Nguyệt đang đứng bên cạnh. Vừa rồi cô ta đã nhìn thấy Tưởng Nguyệt, nhưng nghe nói miệng lưỡi của Tưởng Nguyệt này rất cay độc, cô nàng ấy cũng chẳng giúp đỡ được gì cho cô ta nên không cần để ý đến.

Giờ nghe An Vân Thương nói anh họ của Tưởng Nguyệt sẽ đón họ, Tần Diễm Diễm kinh ngạc, Tưởng Nguyệt có anh họ sao? Không biết anh ta trông như thế nào?

Thắc mắc của Tần Diễm Diễm rất nhanh đã được giải đáp, vừa đúng lúc Chu Âm đánh xe đến dừng ở trước mặt An Vân Thương và Tưởng Nguyệt.

Anh kéo kính xe xuống, mỉm cười nhìn hai người: “Lên xe đi, anh không xuống mở cửa cho hai đứa đâu.”

An Vân Thương chào Tần Diễm Diễm, rồi kéo Tưởng Nguyệt đang khó chịu lên xe.

Hồn phách Tần Diễm Diễm đã sớm bay đi nơi nào, cô ta không nghe thấy An Vân Thương nói gì, chỉ biết không ngờ An Vân Thương lại thật sự quen được một anh chàng đẹp trai giàu có, hơn nữa người này còn là anh họ của Tưởng Nguyệt, thật quá sốc! Người như An Vân Thương mà lại tốt số hơn cô ta à, trong lòng cô ta không chịu nổi sắp chảy máu đến nơi rồi. Lúc trước nghe anh nói mình là bạn trai của An Vân Thương, sau khi về nhà suy nghĩ lại, cô ta nghĩ chắc anh chỉ nói đùa thôi, nhưng xem ra bọn họ thật sự đang quen nhau.

Tần Diễm Diễm nhìn chăm chú người tự xưng là bạn trai An Vân Thương, anh lái chiếc Bentley, so ra còn đắt tiền hơn chiếc Audi của bạn trai cô ta, hơn nữa, anh còn rất đẹp trai, khi cười lên rất giống mẫu người đàn ông cô ta thích thời còn đi học.

Tần Diễm Diễm nhất thời không chịu đựng được, ma xui quỷ khiến thế nào mà vội vàng lấy di động ra chụp lại người đàn ông đẹp trai ngồi trong xe. Đợi sau khi cô ta chụp xong, thì chiếc xe đã chạy đi mất.

Tần Diễm Diễm xoay người đi vào trong quán, vừa đi vừa gửi bức ảnh mới chụp được cho bạn bè. Đồng thời còn viết thêm một câu: An Vân Thương vứt bỏ Lương Mạc Sâm lại lần nữa vương vào người đẹp trai giàu có, cuộc sống cá nhân của cô gái mười tám tuổi thật phong phú đa dạng.

Cô ta dám chắc rằng, sau khi cô ta phát tán tin tức này ra ngoài, những người trong lớp trước kia có quen biết An Vân Thương sẽ ngay lập tức mắng chửi An Vân Thương thành một người phụ nữ dâm tiện dơ bẩn!

Trước kia, ở trước mặt mọi người trong lớp học, An Vân Thương đã thề rằng cả đời này chỉ yêu Lương Mạc Sâm, nhưng giờ An Vân Thương đột nhiên đổi ý, nhanh chóng quyến rũ một thiếu gia giàu có khác, chắc chắn có rất nhiều cô nàng từ lâu đã cảm thấy khó chịu với An Vân Thương sẽ nhân cơ hội này mắng chửi cho thỏa nỗi hận của họ.

Nghĩ như vậy, gương mặt Tần Diễm Diễm từ từ giãn ra, cười tươi rói, một lúc sau, người bạn trai mập mạp của cô ta từ trong quán đi ra, cô ta vội vàng vui vẻ chạy lại gần, ôm lấy thắt lưng đầy mỡ của anh ta, mềm mại nói: “Chồng à, chúng ta về đi.”

“Xuyt, nói nhỏ thôi, không phải anh đã nói ở bên ngoài không được gọi anh là chồng sao.” Người đàn ông mập mạp nhanh chóng lấy tay che miệng Tần Diễm Diễm lại, lạnh giọng cảnh cáo cô.

“Được rồi, được rồi, sau này em sẽ không gọi vậy nữa.” Tần Diễm Diễm cười e thẹn đáp ứng, nhưng trong lòng cô ta đầy lạnh lẽo. Người đàn ông này vốn không xem cô ta là bạn gái chân chính của mình, cô ta đã âm thầm quan sát và biết được, người bạn trai béo mập này của cô ta thực ra đã kết hôn, nhưng Tần Diễm Diễm cũng không quan tâm nhiều như vậy, cô ta chỉ cần tiền, quan tâm những chuyện khác làm gì!

Cùng lúc đó, trong một gian phòng của một hộp đêm, Lương Mạc Tư cùng mấy anh em tốt của mình ngồi uống rượu vui chơi, mỗi người ôm một cô gái.

Buổi chiều hôm nay ba anh ta đến nhà thị trưởng bàn bạc về chuyện của anh ta, ông nói khả năng anh ta bị bắt không cao, nên lúc này Lương Mạc Tư mới yên tâm ra ngoài chơi. Nhưng anh ta không dám nói cho anh trai biết chuyện này, Lương Mạc Tư rất sợ anh trai la mình không được việc gì, chỉ biết ăn chơi.

Lương Mạc Tư ôm một cô gái đẹp mắt to ăn mặc hở hang, trong lúc đang say sưa đùa giỡn, anh ta định cởi phăng áo của người đẹp thì phát hiện cô ta đang cầm di động đọc tin nhắn bạn gửi đến.

Đọc tin nhắn cũng không có gì kỳ lạ, mà kỳ lạ là ở chỗ Lương Mạc Tư liếc qua di động của cô gái này lại phát hiện được ảnh chụp có vẻ như của An Vân Thương.

Lương Mạc Tư hiên ngang đoạt lấy di động của người đẹp, phóng to bức ảnh ra, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng An Vân Thương đang cúi lưng ngồi vào xe. Hơn nữa, trên xe, còn có một người đàn ông đẹp trai xa lạ.

An Vân Thương chuyển ra ngoài, chẳng lẽ là vì có quan hệ cùng người đàn ông này?

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

29. Chương 30

Chương 30: Bao nhiêu tiền tôi cũng đồng ý

An Vân Thương lên xe một người đàn ông lạ, chẳng lẽ cô ta đã yêu người này rồi? Cô ta thật sự không yêu anh trai mình nữa ư? Trong đầu Lương Mạc Tư thoáng hiện lên vài câu hỏi.

“Wow, Lương thiếu, anh thích điện thoại của em sao? Vậy Quai Quai tặng cho anh đó, anh cũng mua một cái mới tặng lại cho Quai Quai đi.” Người đẹp bị đoạt mất di động dựa sát cơ thể đầy đặn của mình vào người Lương Mạc Tư, mỉm cười dịu dàng lên tiếng.

Lương Mạc Tư nhú mày hỏi: “Bức ảnh này là ai gửi đến?”

“Hả? Là một người bạn của em, Lương thiếu, bức ảnh này có vấn đề gì sao?” Người đẹp tên Quai Quai khó hiểu trả lời Lương Mạc Tư, lúc này cô mới nhớ ra đây là một người chị em cô quen được ở quán rượu.

Lương Mạc Tư nhìn thời gian bức ảnh được gửi đến vào nửa tiếng trước, anh ta nghĩ, chỉ cần tìm được người gửi bức ảnh này là có thể tìm được An Vân Thương. Anh ta muốn tìm ra An Vân Thương để xem rốt cuộc cô đang âm mưu làm cái gì, anh ta nhất định không tin chuyện cô không còn thích anh trai mình nữa. Lương Mạc Tư nghĩ ngờ An Vân Thương đang làm chuyện mờ ám gì đó, cô bất ngờ chuyển ra ngoài chắc chắn là có vấn đề.

“Cô biết người phát tán bức ảnh này là ai đúng không, cho tôi cách liên lạc đi.”

“Ah, Lương thiếu, anh không thích Quai Quai nữa sao, sao lại muốn tìm cách liên hệ với bạn em? Cô ta đã có người làm chỗ dựa vững chắc rồi, từ lâu không còn đến nơi hỗn loạn này nữa.” Lúc đầu sắc mặt Quai Quai nhăn lại, sau đó nhớ tới Tần Diễm Diễm đã được người ta bao dưỡng, cô ta càng cười tươi hơn: “Diễm Diễm của tụi em đã có kim chủ rồi, cô ta sẽ không quen người khác nữa đâu.”

“Cô không nói đúng không? Tôi không tin ở đây nhiều người như vậy chỉ có mình cô biết được cách liên hệ.” Thấy người phụ nữ này thật không biết phân biệt, Lương Mạc Tư đẩy cô ta ra, định đi hỏi cô gái bên cạnh.

“Lương thiếu, anh đừng đi mà, em nói là được chứ gì.” Quai Quai vội vàng kéo tay Lương Mạc Tư lại: “Em không chỉ cho anh cách liên lạc, mà còn có thể giúp anh hẹn cô ta ra ngoài.”

“Muốn bao nhiêu?” Lương Mạc Tư dừng bước, quay trở lại ngồi xuống. Anh ta biết loại phụ nữ ở những nơi thế này có một điểm chung, đơn giản đều là vì tiền.

“Hai vạn.” Quai Quai cũng không đòi co nữa, gơ hai ngón tay.

“Lát nữa tôi sẽ cho người chuyển vào thẻco, mau nói đi, bạn của cô liên hệ thế nào.” Hai vạn đối với Lương Mạc Tư mà nói, chỉ giống như tiền tiêu vặt muốn sai lúc nào cũng được, nếu anh ta đã không để tâm thì sao có thể keo kiệt việc dùng tiền mua được tin tức chứ.

Quai Quai nhanh chóng nói cho Lương Mạc Tư biết cách liên lạc với Tần Diễm Diễm. Sau khi lấy được tin tức, anh ta không còn lòng dạ nào tiếp tục chơi nữa, vội vàng tạm biệt mấy anh em, thanh toán toàn bộ rồi mới rời khỏi hộp đêm, ra xe, bắt đầu gọi điện cho Tần Diễm Diễm.

Tần Diễm Diễm không thể dẫn kim chủ của mình về nhà, bởi vì hôm nay là sinh nhật của vợ anh ta. Thế càng tốt, cô ta cũng không muốn mỗi ngày đều phải ở cùng tên mập béo kia.

Tần Diễm Diễm đang hưởng thụ cuộc sống xa hoa nằm trong bồn tắm rải đầy cánh hoa hồng và uống rượu vang đỏ, thì điện thoại đặt ở bên cạnh đổ chuông.

Cô ta đặt ly rượu xuống, cầm điện thoại lên nhìn phát hiện có số lạ gọi tới. Trước kia cô ta không thích nghe số lạ, có điều, hôm nay tâm trạng không được tốt, cô ta lại muốn tán dóc với người lạ.

“Alô.”

Lương Mạc Tư nghe có người bắt máy, lập tức hỏi: “Tôi muốn mua tin tức từ cô, cô muốn bao nhiêu?”

“Gì vậy? Anh bị bệnh thần kinh à? Mua tin tức gì ở đây?” Bỗng dưng trong điện thoại vang lên câu hỏi như vậy khiến Tần Diễm Diễm hoảng sợ, cô ta nghĩ không phải là vợ của bạn trai kim chủ phát hiện ra chuyện của bọn họ, rồi phái người theo dõi cô ta đấy chứ.

“Cô dám mắng ai bệnh thần kinh, ông đây gọi tôi là muốn cho cô tiền, ông muốn biết, cô gái trong bức ảnh mà cô gửi đi nửa tiếng trước ở đâu, cô có biết không? Nếu nói chính xác, ông đây sẽ cho cô tiền, muốn bao nhiêu cứ nói.” Lương Mạc Tư bị mắng, giọng nói lập tức đề cao lên.

“Anh là ai, tại sao lại muốn biết cô gái kia ở đâu?” Không ngờ người đàn ông xa lạ này gọi điện cho cô ta là vì muốn biết nơi ở của An Vân Thương, anh ta còn nói sẽ cho cô ta tiền, Tần Diễm Diễm nghiêm túc suy nghĩ, liệu chuyện này có phải là thật hay không, nếu đúng như vậy thì cô ta vừa kiếm được tiền, vừa có thể chơi khăm An Vân Thương rồi.

“Tôi là ai không quan trọng, cô chỉ cần nói cho tôi biết thông tin này, muốn bao nhiêu cũng được.”

“Vậy thì tốt, anh chuyển tiền cho tôi trước, tôi sẽ nói ngay cho anh biết cô ta đang ở cùng với ai.” Tần Diễm Diễm không biết An Vân Thương hiện giờ sống ở đâu, nhưng cô ta biết An Vân Thương đang ở cùng ai, nếu cho người khác biết tin tức này có thể kiếm được tiền, sao cô ta lại bỏ lỡ chứ.

“Số tài khoản.” Lương Mạc Tư cười lạnh, bọn người này thật rẻ mạt, vì tiền chuyện gì cũng có thể làm, tối nay chỉ cần anh sẵn sàng bỏ tiền ra, cả cái cô Quai Quai kia và người phụ nữ này đều vui lòng nói ra manh mối cho anh biết. Đúng là có tiền thì chuyện gì cũng có thể giải quyết. Đôi khi, anh cảm thấy làm con của một người giàu có thật may mắn, làm chuyện gì cũng thuận lợi.

Tần Diễm Diễm nhanh chóng nhấn lại số tài khoản, đồng thời còn yêu cầu đối phương chuyển ỉnh ba vạn. Nhưng cô ta cũng hơi lo sợ đối phương khi nhìn thấy số tiền sẽ không đồng ý.

Nào ngờ, ngay sau đó cô ta nhận được tin nhắn từ ngân hàng gửi tới, báo có người chuyển ba vạn vào tài khoản của cô ta.

Tần Diễm Diễm không còn tâm trí tiếp tục ngâm mình nữa, vội vàng rời khỏi bồn tắm, lấy một cái khăn quấn quanh người, ngồi xuống ghế rồi gọi lại cho người đàn ông xa lạ lúc này.

Bên kia bắt máy rất nhanh, giọng đàn ông trong điện thoại hỏi thúc: “Tiền đã chuyển cho cô rồi, thông tin!”

Tần Diễm Diễm điều chỉnh hô hấp, cố gắng làm ỉnh thật bình tĩnh. Cô ta cảm thấy kỳ lạ khi người đàn ông này đột nhiên biết cô, vừa rồi cô không chú ý đến, nhưng giờ phải suy nghĩ thật cẩn thận mới được.

Khi này, cô ta nghe người này nói thấy được bức ảnh cô ta gửi đi nửa tiếng trước, nhưng hình như anh ta không biết cô, vậy anh ta nhìn thấy bức ảnh cô ta gửi từ đâu?

Hơn nữa, anh chàng này cũng rất hào phóng, nói gì là đồng ý ngay, cô ta vừa mở miệng, anh ta đã lập tức chuyển cho cô ta ba vạn, nói thật, khi nhìn thấy số tiền trong tin nhắn, cô ta cũng sợ hết hồn.

“Rốt cuộc anh là ai? Anh nhìn thấy ảnh tôi gửi đi từ đâu? Hơn nữa, vì sao anh lại đồng ý cho tôi nhiều tiền như vậy chỉ để biết nơi ở của An Vân Thương?”

“Tiền cô cũng nhận rồi, hỏi nhiều như vậy làm gì? Nói cho ông nghe nhanh lên, cô gái kia hiện giờ ở đâu.”

Tần Diễm Diễm cẩn thận suy nghĩ, dù sao cô ta cũng rất ghét An Vân Thương, hơn nữa trước đây khi An Vân Thương còn chưa từ bỏ Lương Mạc Sâm đã từng khiến cho rất nhiều người oán hận. Nếu đã có người cho cô tiền, lại còn muốn tìm An Vân Thương để gây phiền phức, vậy thì cứ để anh ta đi tìm An Vân Thương gây chuyện đi.

Môi Tần Diễm Diễm nở nụ cười: “Thực ra tôi cũng không biết hiện nay cô ta đang ở đâu, nhưng tôi biết cô ta ở cùng với ai, cô ta đang ở chung với cô bạn học Tưởng Nguyệt, còn có anh họ của Tưởng Nguyệt nữa.” Tần Diễm Diễm nói tất cả những gì mình biết.

“Anh họ của Tưởng Nguyệt, chính là người đàn ông lái xe trong bức ảnh sao?” Lương Mạc Tư hỏi.

“Đúng vậy, chính là anh ta, hình như anh ta là bạn trai của An Vân Thương.”

“Ha ha, bạn trai? Loại người như An Vân Thương mà cũng có đàn ông thích cô ta sao.” Lương Mạc Tư cười khẩy, anh không tin An Vân Thương có thể quen được bạn trai giàu có đẹp trai như vậy. Cười mỉa mai một lúc, anh ta mới tiếp tục hỏi: “Vậy nhà của Tưởng Nguyệt ở đâu?”

“Tôi thật sự không biết nhà Tưởng Nguyệt, nhưng mà, khi nãy tôi nhìn thấy bọn họ ở một quán ăn, anh có thể đến quán ăn đó chờ thử xem.” Tần Diễm Diễm gợi ý.

Nghe thấy chính mình còn phải đi đến đó ôm cây đợi thỏ, Lương Mạc Tư lập tức không vui: “Ông đây cho cô ba vạn chỉ để nghe mấy cái thông tin tạp nham này? Bảo tôi đến đó đợi? Tôi thấy người phải đến đó đợi chính là cô, nhìn thấy cô ta thì lập tức theo dõi, rồi gọi điện báo lại cho tôi, tôi sẽ đưa thêm tiền cho cô.”

“Tại sao tôi phải giúp anh làm nhiều chuyện như vậy? Tôi là bạn học của cô ta, nếu như chuyện này lộ ra, mặt mũi tôi biết để ở đâu.” Tần Diễm Diễm không muốn giúp người đàn ông xa lạ này làm nhiều chuyện như vậy.

“Tôi nghe em gái của cô nói hiện tại cô đang được một ông chủ giàu có bao nuôi, tôi nghĩ kim chủ của cô cũng không hẳn là một món hàng tốt. Thế này đi, nếu cô giúp tôi làm tốt chuyện này, tôi sẽ giới thiệu cho cô một kim chủ vừa trẻ tuổi vừa đẹp trai, cô thấy thế nào?” Thấy người phụ nữ này dám không chịu giúp mình, Lương Mạc Tư nhớ tới lời nói của Quai Quai, lập tức đưa mỗi ra như.

Tần Diễm Diễm biết người đàn ông này đã nhìn thấy bức ảnh ở chỗ nào rồi, thì ra là ở hộp đêm. Cô ta làm gì có em gái nào biết cô ta đang được bao nuôi chứ, chỉ có mấy chị em quen biết sơ xài ở đó mới biết chuyện này. Nhưng cô ta cũng không có lý do gì tin tưởng lời nói sẽ tìm được một kim chủ vừa trẻ đẹp vừa giàu có của người đàn ông này.

Tần Diễm Diễm cười nhạt: “Tôi không tin, anh không nói anh là ai, sao tôi có thể tin tưởng anh sẽ giúp tôi?”

“Lương gia, rõ rồi chứ! Chính là Lương Mạc Sâm tổng giám đốc tập đoàn Lương thị, mà tập đoàn kia tôi cũng có phần, muốn giới thiệu một kim chủ cho cô có gì khó khăn chứ.” Đến lúc này, Lương Mạc Tư cũng không muốn dài dòng nữa, trực tiếp nói thẳng: “Tôi chính là con trai thứ hai của tập đoàn Lương thị, em trai của tổng giám đốc Lương Mạc Sâm, nếu cô không tin tôi, vậy ra ngoài gặp mặt đi, chúng ta cùng nhau bàn bạc kế hoạch cho tốt, địa điểm là ở quán ăn cô nói, cô gửi địa chỉ qua cho tôi.”

Nói xong, Lương Mạc Tư cúp máy.

Anh ta có linh cảm rằng, người phụ nữ vừa liên hệ này mặc dù không tin anh ta, nhưng hình như cũng không thích An Vân Thương. Có lẽ, bọn họ có thể trở thành đồng minh, cùng nhau tìm ra âm mưu mờ ám của An Vân Thương, rồi sau đó làm cho cô ta phải cuốn xéo đi.

Khi Tần Diễm Diễm nghe người trong điện thoại nói anh ta là em trai của Lương Mạc Sâm, trong lòng cô ta lập tức sôi trào. Trước kia cô ta nghĩ rằng An Vân Thương sẽ tranh thủ cơ hội được ở gần mà thuận lợi tiếp cận Lương Mạc Sâm, nhưng sự thực chứng minh, An Vân Thương vẫn không thành công.

Hiện tại, chỗ dựa khó nhờ này của An Vân Thương lại xuất hiện trước mặt cô ta, còn chủ động tìm cô ta trợ giúp, nếu cô ta không nắm chặt cơ hội lần này thì đúng là quá ngốc rồi.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

30. Chương 31

Chương 31: Là của anh, không lừa em đâu!

Tần Diễm Diễm nhanh chóng gửi địa chỉ cho em trai của Lương Mạc Sâm, rồi vội vàng ra khỏi phòng tắm, bắt đầu trang điểm cẩn thận. Cô muốn mình phải ăn mặc thật đẹp khi đi gặp em trai của Lương Mạc Sâm, biết đâu cô sẽ chiếm được tình yêu của anh ta, khiến anh ta say đắm mình thì sao, đến lúc đó không vót được Lương Mạc Sâm thì gả cho em trai anh ta cũng tốt.

Đã lâu rồi An Vân Thương không đi ra ngoài, nên sau khi đi chơi cả ngày ở công viên trò chơi, cô có cảm giác cánh tay, bắp đùi và toàn bộ cơ thể mình đều đau nhức mỗi nhừ. Cơ thể Tưởng Nguyệt được rèn luyện nhiều nên rất khỏe mạnh, thấy An Vân Thương nằm bẹp trên giường kêu đau âm ỉ, cô bèn chạy đi mua thuốc cho bạn.

Sau khi ra khỏi cửa, Tưởng Nguyệt vừa đi tới tiệm thuốc vừa gọi điện thoại cho Chu Âm.

“Anh họ, Vân Thương mệt nhừ rồi, toàn thân cô ấy đều đau nhức, em đang đi mua thuốc cho cô ấy đây.”

“Có nghiêm trọng không?”

“Chắc là không, có điều anh phải nhanh lên dọn qua đây ở đi, em không thể nói dối với mẹ là sang ở nhà bạn được nữa rồi, em muốn về nhà. Nhưng, anh qua đây không được bắt nạt Vân Thương đâu đấy.”

“Nhanh đi mua thuốc đi, việc này để mai hẵng nói.”

“Được rồi.”

Cúp điện thoại, Tưởng Nguyệt bước nhanh hơn. Thấy Vân Thương nằm rên hừ hừ trên giường, cô cũng biết hôm nay mình đưa cô ấy ra ngoài chơi hơi quá đà. Cả ngày hôm nay cô đã lôi kéo Vân Thương chơi rất nhiều trò chơi, rõ ràng cô cũng có một phần trách nhiệm trong chuyện khiến cơ thể An Vân Thương mỗi nhừ như bây giờ.

Buổi tối, khu nhà khá yên tĩnh.

Tưởng Nguyệt đã mua thuốc trở về, lúc cô đi vào nhà đã thấy An Vân Thương đang ngồi ở trên ghế sa lon xoa bóp bắp chân.

“Thoa thuốc này vào đi, bác sĩ nói thuốc này dùng rất tốt đó.” Tưởng Nguyệt đưa một tuýp thuốc cho An Vân Thương rồi muốn đi ngay. Nói thật, việc cô giúp anh họ đưa An Vân Thương qua đây ở và sau đó chuồn về nhà mình, khiến cô có cảm giác rất có lỗi với An Vân Thương, dù sao thì cô cũng đã lừa dối cô ấy.

Nhưng anh họ của cô thích Vân Thương, anh ấy lại là một người tốt nên cô cũng muốn giúp anh ấy. Hơn nữa bây giờ Vân Thương không còn thích Lương Mạc Sâm nữa, trước khi đi cô cũng được dì Trầm Nguyệt ủy thác phải chiều cổ cho Vân Thương, là một người bạn, cô thấy mình cũng cần phải có trách nhiệm với hạnh phúc của Vân Thương.

“Tiểu Nguyệt, mình thấy các món ăn ở tiệm tối nay rất ngon, hôm nào chúng ta đi ăn một bữa nữa nhé.” Vân Thương nhận tuýp thuốc, cô vừa cúi đầu thoa thuốc vừa hỏi Tưởng Nguyệt, vẫn chưa phát hiện ra thái độ bất thường của cô bạn.

“Được, ngày mai cũng được luôn.” Tưởng Nguyệt hơi dừng bước chân, mỉm cười.

“Ngày mai không được, để ngày mốt đi, chắc mai chân mình không đứng dậy nổi đâu.” An Vân Thương ngẩng đầu mỉm cười với Tưởng Nguyệt, vừa nãy cô mới thử đứng lên đi ra ghế ngồi mà đã cảm thấy đau không chịu nổi. Giờ cô mới hối hận vì bình thường không vận động nhiều, nếu không cơ thể đã không đau nhức đến thế này.

“Đương nhiên là ok, vậy cậu tự bôi thuốc nhé, mình về phòng trước đây, cậu cũng nên đi nghỉ sớm đi.” Nụ cười trên môi Tưởng Nguyệt hơi kéo xuống, cô lập tức đi về phòng mình.

An Vân Thương tiếp tục bôi thuốc, cô rất hứng thú với quán ăn mới phát hiện được, mặc dù hiện tại chân rất đau nhưng cũng không làm giảm bớt hứng thú của cô với đồ ăn ngon.

An Vân Thương đang thoa thuốc thì di động reo vang, lau tay rồi với lấy chiếc điện thoại, cô thấy tên Chu Âm hiện lên màn hình, đã trễ thế này không biết anh gọi cho cô có việc gì. Cô bấm nút nghe nhưng không nói gì, chờ đầu bên kia lên tiếng trước.

“Anh nghe Tiểu Nguyệt nói cả người em đang đau nhức hả? Em đã thoa thuốc chưa? Có nghiêm trọng lắm không?” Giọng nói nam tính vang lên tràn đầy quan tâm.

An Vân Thương cảm thấy mặt mình bắt đầu nóng bừng: “Em không sao, cũng đang thoa thuốc rồi, hẳn là ngày mai sẽ khỏe thôi.” Tiểu Nguyệt lại dám nói chuyện cô bị đau người cho Chu Âm biết, cô có cảm giác như mình vừa bị bán đi ấy.

“Ngày mai anh tới thăm em, nếu vẫn chưa đỡ anh sẽ đưa em tới bệnh viện kiểm tra.”

“Chút chuyện nhỏ này cần gì đi bệnh viện chứ, không cần phiền phức như vậy đâu ạ.”

“Có phải từ trước đến nay khi bị thương em đều không đi bệnh viện nên mới hình thành ý nghĩ chủ quan này phải không? Có đôi khi chỉ cần một vết thương nhỏ cũng có thể đem tới những hậu quả rất kinh khủng.” Anh kiên trì nói, và bắt đầu hoài nghi có phải từ trước tới nay cô đều không quan tâm đến mình hay không.

Chu Âm nghĩ như vậy không sai, An Vân Thương không thể ngay lập tức trả lời anh, cô đột nhiên nhớ đến cuộc sống của mình ở trong thế giới thực. Vì là cô nhi nên từ nhỏ cô đã không nhận được nhiều sự quan tâm, lúc đổ bệnh cũng chẳng ai biết. Rất nhiều lần cô bị ngã xây xước hết cả người, còn phát sốt nhưng không có ai biết, cũng chưa từng đi bệnh viện bao giờ, tất cả là nhờ sự gắng gượng mà cô sống được đến ngày hôm nay.

Nhưng lúc này đây, khi nghe thấy những lời quan tâm của anh, không hiểu tại sao hốc mắt cô lại cảm thấy ề ề, rất muốn khóc.

“Muộn rồi, anh đi nghỉ ngơi đi, em thực sự không sao đâu.” An Vân Thương muốn cúp điện thoại, sau đó khóc một trận cho đã, nhưng sự chua xót cứ dâng trào lên khiến nước mắt của cô không tự chủ tuôn rơi ồ ạt.

Cô yêu cuộc sống của mình trước kia, vì sự quan tâm của anh mà cô nhất thời cảm thấy xúc động nhớ lại những kỉ ức trước đây, cô thật sự muốn ở lại thế giới này, cô đã từng nghĩ nếu mình không thể quay về thế giới cũ thì sẽ cô đơn một mình ở nơi đây, dù có bị bệnh cũng không ai phát hiện ra. Tuy dì Trầm Nguyệt và Tưởng Nguyệt rất tốt với cô nhưng bọn họ cũng không thể ở bên cô cả đời được.

“Có phải em đang khóc không?” Chu Âm nghe thấy tiếng khóc ề ề của cô, trái tim bỗng nóng lên.

“Không ạ, anh mau đi nghỉ ngơi đi, em cúp máy đây.” An Vân Thương nói nhanh rồi lập tức cúp máy.

Vừa tắt cuộc gọi, nước mắt không cầm được tuôn rơi như mưa. Từ nhỏ đến bây giờ, cô chỉ có một nguyện vọng đơn giản là có một căn phòng nhỏ của chính mình, kiếm thật nhiều tiền để cuộc sống bớt vất vả, chỉ như vậy thôi.

Cô không hy vọng xa vời rằng sẽ có ai đó yêu mình, cũng không muốn yêu ai. Một người khi bị cô đơn quá lâu sẽ trở thành thói quen, không muốn tiếp nhận người nào khác vào cuộc sống của họ. Nhưng khi tới đây, cô đột ngột có được tình yêu thương của dì Trầm Nguyệt, còn có một người bạn thân, lại được anh họ của

bạn thân thích cô, ngoại trừ cô bạn thân và dì Trầm Nguyệt, những người khác đối xử với cô cũng rất tốt khiến cô thật khó tiếp nhận, ví dụ như Chu Âm.

Cô vẫn còn rất muốn quay về thế giới cũ, sống một mình, không có quan hệ với bất cứ ai, chí ít sẽ không phải lo lắng tới việc mất đi hay bị vứt bỏ.

An Vân Thương khóc rất lâu, lâu đến mức hai mắt sưng phồng. Đây là lần đầu tiên kể từ khi tiến vào cuốn tiểu thuyết này, cô cảm thấy mình yếu đuối và khóc lâu như thế này.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, cô mơ màng đứng lên lau nước mắt trên mặt, tập tễnh đi tới mở cửa.

Cửa vừa mở, gần như lập tức cô bị một bàn tay mạnh mẽ ôm lấy. An Vân Thương phản ứng không kịp, giọng nói quen thuộc của Chu Âm vang lên trên đỉnh đầu của cô: “Anh nghe Tiểu Nguyệt nói em bị đau chân, gọi điện thoại lại nghe thấy em khóc, không phải là em cố ý muốn anh sốt ruột đấy chứ.”

“Anh... đừng ôm em.” Gương mặt của An Vân Thương bị chôn trong ngực của Chu Âm, cô bắt đầu giãy dụa. Cô không hiểu, vì sao anh lại đột ngột xuất hiện ở đây, chẳng phải bọn họ đã chia tay từ sớm để về nhà rồi sao? Nếu chỉ vì chân cô bị đau mà anh quay trở lại thì anh đã quá để ý tới cô rồi. An Vân Thương cảm thấy hơi mất tự nhiên, cô không xứng đáng được anh đối xử tốt như thế.

“Vân Thương, em hãy nói cho anh biết, vì sao em lại không chấp nhận anh?” Chu Âm nổi giận đẩy cô ra, hai tay đè chặt bả vai của cô, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào An Vân Thương.

“Em không muốn yêu, không phải là vì anh, em không muốn yêu ai cả. Anh có hiểu không, em là loại người không thích nói đến chuyện yêu đương, em chỉ thích ở một mình thôi.” Cô không thể trốn tránh ánh mắt của anh, đành phải nói ra những suy nghĩ của mình.

Nếu Chu Âm xuất hiện ở trước mặt cô ở thế giới kia, và anh cũng đối xử tốt với cô như bây giờ thì có lẽ cô đã thực sự bị rung động. Đáng tiếc, đây chỉ là trong tiểu thuyết, cô luôn tự nhắc mình đây chỉ là thế giới ảo, cô không dám đón nhận bất cứ thứ gì ở nơi này, vì cô biết rằng một ngày nào đó mình sẽ quay trở lại thế giới thực.

“Tại sao em lại nghĩ như vậy? Đời người ngắn ngủi lắm chỉ có vài chục năm thôi, nếu em sống một mình không có ai ở bên, bị người khác bắt nạt thì làm sao bây giờ?” Anh càng nói càng kích động.

“Anh không hiểu đâu... em... em cũng không hiểu tại sao phải như vậy nữa...” Những lời nói của anh làm cô đau quá.

“Được, chúng ta không nói đến chuyện này nữa, không phải chân em bị đau sao, để anh kiểm tra.” Thấy ánh mắt đỏ hồng ướt nước của cô, cơn giận dữ trong lòng Chu Âm lập tức xẹp xuống, anh không thể làm gì hơn là ngồi xuống, bắt đầu kiểm tra chân của cô.

“Em đã bôi thuốc rồi, chắc ngày mai sẽ hết đau thôi.” Bị anh nhìn chằm chằm vào chân, cô có cảm giác chân mình cứng lại.

“Hôm nay anh không về nữa, ở lại đây canh chừng em, nếu như em còn khóc, anh sẽ...” Chu Âm ngẩng đầu nhìn An Vân Thương, khe khẽ cảnh cáo.

“Anh sẽ thế nào?” Cô ngạc nhiên nhìn anh, anh ấy không đi về mà ở đây canh chừng cô ư? Thế nếu cô còn muốn khóc thì anh sẽ làm thế nào?

“Đến lúc đó em sẽ biết. Giờ không khóc nữa, đi nghỉ ngơi đi, đợi khi nào em ngủ anh sẽ sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi.” Chu Âm dịu dàng đưa tay lau đi vệt nước mắt trên mặt cô, ánh mắt tràn đầy yêu thương.

“Không phải em nói là không muốn yêu đương gì hết hay sao, anh còn muốn ở lại phòng em chờ em ngủ à. Em không đồng ý đâu, ngay bây giờ anh đi ra ngoài đi.” An Vân Thương đẩy tay anh ra, giọng không vui.

“À, anh quên nói, phòng này là phòng của anh đó, em vừa nói đây là phòng của em à?” Chu Âm cười nhẹ, biểu cảm hoàn toàn bình tĩnh.

“Cái gì? Đây là phòng của anh? Nhưng không phải Tiểu Nguyệt nói là...” An Vân Thương bị sét đánh rồi, cô muốn nói phòng này cô đã chọn, nhưng Tiểu Nguyệt cũng không nói đây là phòng dành cho cô, đồng

thời cô cũng nhớ hôm bọn họ tới đây, Tiểu Nguyệt đã nói nơi đây thật xinh đẹp, màu sắc rất hợp ý với cô ấy, lúc đó cô nghĩ Tiểu Nguyệt thật kỳ quái. Bây giờ nghe Chu Âm nói, cô đã hiểu ra phần nào.

“Đây thật sự là phòng của anh?” Cô nghiêm túc hỏi Chu Âm.

“Là của anh, không lừa em đâu.” Anh cũng rất nghiêm túc.

“Vậy em sẽ dọn ra ngoài.” Cô đứng phắt dậy, không để ý cái chân đau nhức, lập tức đi chuẩn bị hành lý.

Chu Âm nhanh tay đẩy cô ngã xuống giường: “Anh không cho phép em đi, bắt đầu từ ngày mai, em phải ở chỗ này vĩnh viễn.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

31. Chương 32

Chương 32: Anh thực sự muốn nhốt cô lại ư?

“Anh muốn đem em nhốt ở đây ư? Chu Âm, em không ngờ anh lại là một người như vậy.” An Vân Thương muốn đẩy anh ra nhưng phát hiện mình đã bị anh đè chặt cứng, không thể động dậy được.

“Cho nên anh mới nói em có muốn hối hận cũng không kịp nữa rồi. Đến bây giờ em mới biết anh là một người như thế nào ư, thật ra em hơi ngốc đấy.” Cô càng giãy dụa, anh càng đè chặt. Chu Âm khẽ cười, trong mắt ánh lên tia gian trá, hoàn toàn không giống một Chu Âm lúc dịu dàng, khi mạnh mẽ trước đó. Anh dường như biến thành một người khác, cả người tản ra khí thể yêu mị khiến người khác phải sợ hãi.

“Buông ra, cho dù thế nào tôi cũng phải rời khỏi đây, anh mau buông.” An Vân Thương nghiêng đầu qua chỗ khác, không thèm nhìn mặt anh.

“Em ngốc thật đấy, vất vả lắm mới lừa được em đi vào phòng của anh, làm sao anh để em có cơ hội chạy khỏi đây được?” Anh xoay người, ôm chặt cô vào trong ngực, lấy chân kẹp chặt đôi chân đang đá lung tung của cô, lúc này mới nói tiếp: “Hơn nữa, em bảo anh buông em ra, em nghĩ có thể sao? Anh đau khổ theo đuổi em nhiều ngày như vậy, thực sự chịu nhịn quá nhiều rồi.”

“Sao...?” Cô bị lời nói này làm kinh hãi đến mức suýt sặc nước miếng của chính mình.

“Anh nhìn lâu quá rồi, em cho anh cắn một cái đi, đưa cổ em ra đây nào.” Anh nói tiếp, sau đó há miệng ra, chuẩn bị cắn vào chiếc cổ trắng nõn của An Vân Thương.

“Đừng...” Trái tim cô sắp bắn ra ngoài rồi, cô hét lên một tiếng thất thanh.

Anh không phải quỷ hút máu đâu, chỉ cắn em một chút thôi, em sợ hãi thế làm gì?” Thấy sắc mặt cô tái nhợt, anh cảm thấy hơi xót.

“Em đồng ý hôm nay không đi nữa, anh thả em ra được rồi.” Không phải cô lo lắng chuyện anh sẽ hút máu cô, anh cũng đâu phải ma cà rồng, nhưng cô còn chưa có nụ hôn đầu mà đã bị một người đàn ông không phải bạn trai cưỡng hôn... vào cổ, nghe thật kỳ quái.

“Dù sao em cũng không thể ra khỏi đây, tại sao anh lại phải đồng ý đề nghị này của em?” Chu Âm không đồng ý, ngược lại còn nhanh chóng cúi xuống cắn nhẹ vào chiếc cổ trắng nõn của An Vân Thương, nhân lúc

cô còn đang chờ người vì kinh ngạc, anh nói tiếp: “Vì sao khi em ở trước mặt anh luôn có vẻ ngây ngô rất đáng yêu như vậy, ngay cả từ chối anh cũng không dứt khoát được.”

“Em...” Cô như thế bao giờ? An Vân Thương chờ đợi suy nghĩ mấy giây mới phục hồi lại được, chiếc cổ của cô vẫn bị anh tấn công liên tục, trước hết chưa nói đến chuyện có đau hay không, điều cô chú ý hiện nay là anh bảo cô vừa ngổ vừa ngốc khiến cô nổi giận muốn đánh anh mấy cái cho hả. “Anh... anh có bệnh hả, em đã nói không thích anh mà, ép buộc một cô gái thì không phải là quân tử.”

“Chỉ là đùa một chút thôi, sao anh có thể ép buộc em được. Nếu nói là ép buộc, có phải em muốn nói anh cần phải làm tới nữa hay không...” Quả nhiên, anh đã lộ rõ bản chất rồi đấy. Chu Âm mỉm cười nhìn cô nhưng không đứng dậy.

“Anh... dễ tính, vô sỉ!” Cô không làm gì được, chỉ có thể tức giận mắng.

“Anh nói thật, ngày mai Tiểu Nguyệt dọn ra ngoài, sau đó anh sẽ tới đây sống cùng em. Hiện giờ em cũng không có nơi để quay về, anh lại không thu tiền thuê nhà của em, còn làm cơm cho em ăn, anh tốt với em như vậy mà em toàn cự tuyệt anh, em làm anh buồn đấy nhé.” Chu Âm không thêm để ý lời mắng của An Vân Thương, anh đưa tay nhéo nhẹ cái má phúng phính của cô, trên môi lúc nào cũng ẩn hiện một nụ cười nhẹ.

Cuối cùng cũng thành công ôm được người đẹp vào trong lòng, cảm giác này tốt đến mức anh không biết phải diễn tả nó như thế nào.

An Vân Thương biết dù mình có nói thế nào cũng không đả động được anh, chắc chắn anh sẽ không thả cô đi đâu, vậy cô đành phải phối hợp với anh vậy.

“Có phải anh muốn em làm bạn gái của anh? Nếu muốn em đồng ý, vậy anh phải đồng ý tôn trọng em.” Trước tiên phải đồng ý làm bạn gái của anh ta, sau đó nghĩ biện pháp ra ngoài.

“Làm bạn gái anh thì em vẫn có thể rời khỏi chỗ này, trừ phi...” Anh cười狡 hoạt, “Trừ phi em đồng ý với anh rằng sẽ ở lại đây, thỉnh thoảng anh sẽ để em ra ngoài chơi một lúc.”

“Anh là biến thái à? Anh đang bắt cóc em đấy, đây là việc phạm pháp, em sẽ kiện anh.” An Vân Thương nổi giận, sao cô lại gặp phải một tên biến thái như vậy? Đúng là trước đây mắt cô mù rồi, Chu Âm đúng là một tên biến thái!

Cô tưởng anh sẽ tin lời cô nói, sau đó mắc bẫy và cô sẽ tìm cách thoát ra ngoài. Nhưng không ngờ anh lại thông minh như vậy, biết rõ tích cách của cô, lại còn dùng điều kiện đó để cô không thể nổi giận với anh.

“Em cũng biết rằng mình đã bị anh bắt cóc, vậy em phải ngoan ngoãn, nếu làm anh tức giận, anh sẽ trừng phạt lên cơ thể em.” Bị cô gọi là biến thái, nụ cười trên mặt anh càng đậm, giọng nói cũng tỉnh quái hơn nhiều.

Trừng phạt lên cơ thể ư?

An Vân Thương vừa nghe thấy lời này, trí tưởng tượng phong phú đã bắt đầu hoạt động, trong đầu cô hiện ra đủ loại suy nghĩ không tốt khiến cô sợ run cả người, cô thở dài, đành phải thỏa hiệp: “Được rồi, em đồng ý với anh sẽ ở lại đây, không dọn đi nữa. Nhưng anh đừng động chạm nhiều như vậy, em không quen, cảm giác rất khó chịu.”

“Nếu em đã đồng ý làm bạn gái của anh, chẳng phải sau này chúng ta sẽ rất ngọt ngào sao, cho nên ngay từ bây giờ chúng ta nên luyện tập nhiều hơn, tránh việc sau này không quen, không hòa hợp được với nhau, em thấy sao?” Anh vẫn cố gắng lái theo ý có lợi inh, nhưng cô đã đồng ý không rời khỏi đây, còn chịu làm bạn gái của anh, điều này làm Chu Âm cảm thấy rất hưng phấn.

“Chu Âm! Em thực sự không chịu nổi mà.” An Vân Thương thẳng thắn quay đầu trừng mắt nhìn anh, sắc mặt nghiêm lại.

Không ngờ, cô vừa quay đầu mở miệng mắng, hàm răng đã đụng trúng cằm của anh.

Cú va chạm không mạnh lắm, nhưng lại dọa cô sợ đến ngây người.

Chu Âm cũng không ngờ sẽ xảy ra tình huống này, anh cũng im lặng vài giây, nhưng nhanh chóng bắt được nhịp, thừa dịp cô chưa kịp phản ứng, anh nắm nhẹ chiếc cằm của cô, dịu dàng hôn lên đôi môi ngọt ngào.

-

Cả đêm hôm đó An Vân Thương bị mất ngủ, cô không thể ngủ được một chút nào.

Tên xấu xa Chu Âm dám hôn cô, hơn nữa cô lại không thể phản kháng, sức lực của anh quá lớn, cô không giãy ra được.

Nhưng khi anh hôn cô đến không biết trời đất là gì nữa thì lại vội vã đẩy cô ra, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài đóng cửa lại. Lúc đó An Vân Thương còn đang nằm thõ ở trên giường, mãi mới điều hòa được nhịp tim và hơi thở, vội vàng rời khỏi giường tới mở cửa, cô phát hiện cửa không mở được. Thì ra Chu Âm đã khóa cửa lại, cô còn tưởng tượng bên ngoài anh đang dùng cả bàn ghế chặn lại cửa phòng của cô ấy chứ.

Anh... thực sự nhốt cô ở trong phòng!

An Vân Thương đau đầu ngồi bệt xuống sàn nhà, cố gắng nhớ lại tại sao mình lại để anh dễ mất tới. Đáng tiếc, dù nghĩ thế nào cũng không ra, tại sao Chu Âm lại có ý muốn chiếm hữu cô mãnh liệt như vậy? Còn lừa gạt đưa cô đến đây?

Nói đến chuyện này, cô lại nhớ tới người bạn tốt Tưởng Nguyệt của mình. A aaaa – chẳng lẽ cô ấy cũng biết việc này, còn cố ý giúp Chu Âm?

An Vân Thương muốn đi tìm Tưởng Nguyệt để hỏi cho rõ ràng, nhưng bây giờ cô không ra ngoài được, gọi điện thoại cũng khó khăn, giờ này đã khuya, ai cũng đi ngủ và tắt máy hết rồi.

An Vân Thương đành đi vào phòng tắm đánh răng một lúc, sau đó định lên giường đi ngủ. Suy nghĩ tích cực thì cũng thấy rằng nụ hôn hôm nay có cảm giác không tệ.

Có điều, dù nằm trên giường tự thôi miên chính mình, nhưng đến khi mặt trời mọc cô vẫn chưa ngủ được. Mỗi khi nhắm mắt lại, ánh mắt cười tà cùng cảm giác đôi môi của Chu Âm lại xuất hiện trước mắt cô, khiến cô tức điên muốn xông ra ngoài đánh cho anh một trận.

Cứ như vậy lẩn lộn một đêm, sáng sớm hôm sau cô uể oải lê thân xuống giường, bắt đầu thu dọn quần áo của mình.

Đúng lúc đó cửa phòng bật mở, Tưởng Nguyệt bừng đồ ăn sáng đi vào.

“Vân Thương, cậu dậy rồi à? Lại đây ăn sáng đi.” Tưởng Nguyệt cười tí mắt, trông rất giống một chú cừu non vô hại.

An Vân Thương vừa nghe thấy giọng nói của Tưởng Nguyệt, lập tức nhảy ra từ sau cánh cửa tủ quần áo, nắm lấy tay Tưởng Nguyệt và vật cô xuống sàn, trong mắt bốc lên lửa giận: “Tưởng Tiểu Nguyệt, cậu dám giúp anh họ cậu lừa mình, cậu có biết là anh ấy đã nhốt mình ở trong phòng không, anh ấy bị bệnh thần kinh hả? Tại sao cậu lại muốn hại mình, mình cần chết cậu.”

“Aaaa, cổ cậu bị con gì cắn vậy?” Tưởng Nguyệt đẩy An Vân Thương đang nổi trận lôi đình ra, mặt cô đỏ hồng chỉ vào dấu vết mờ mờ trên cổ của An Vân Thương.

“Còn có thể là ai, đương nhiên là do tên anh họ biến thái của cậu làm đấy. Mình mặc kệ, mình muốn rời khỏi đây, cậu đã hứa với dì Trầm Nguyệt sẽ chăm sóc ỳnh thật tốt, giờ cậu phải đưa mình ra ngoài.” An Vân Thương lắc Tưởng Nguyệt. “Cậu phải đưa mình ra ngoài ngay lập tức, mình sẽ không tính toán chuyện cậu bắt tay với anh họ lừa gạt mình.”

Tưởng Nguyệt cảm thấy có lỗi khi đã lừa An Vân Thương, nhưng ngẫm lại cô thấy ông anh họ đẹp trai của mình cũng rất xứng với cô bạn thân này, nếu không tác thành được cho họ thì quá lãng phí, cô đành chu mỏ, tiếp tục cầu xin tha thứ: “Xin lỗi Vân Thương, mình không phải cố ý muốn gạt cậu đâu, nhưng hiện giờ mình thật sự không thể đưa cậu ra ngoài. Cậu nghĩ mà xem, giờ cậu quay về Lương gia cũng không tiện, mà ở đây bên cạnh anh họ mình cũng rất tốt, tại sao cậu lại không muốn tiếp nhận anh ấy? Anh họ mình không phải là người xấu, tính cách chỉ hơi mãnh liệt quá thôi, chẳng phải phụ nữ vẫn thường thích đàn ông

độc tài đó sao, giống như trước kia cậu từng thích Lương Mạc Sâm vậy, chẳng phải hẳn ta cũng là một tên độc tài ngang ngược đó sao?”

“Được rồi, được rồi, miễn bàn tới tên Lương Mạc Sâm, nếu cậu không thể giúp mình vậy mình đành phải tự nghĩ ra biện pháp vậy. Chu Âm cũng không phải là mafia, anh ấy không có khả năng để mắt tới mình cả đời.” Cui như An Vân Thương đã biết lòng của cô bạn thân này rồi, nhưng cô cũng không oán trách Tưởng Nguyệt, cô ấy cũng không làm điều gì quá đáng tổn thương đến cô. Việc cô rơi vào tay Chu Âm cũng là do cô ngốc thôi, như Chu Âm nói vậy, chính vì cô quá ngốc nên mới không biết đây là thiên la địa võng do anh ta giăng ra.

Tưởng Nguyệt nghe An Vân Thương nói vậy, hơi nóng nảy cau mày: “Vân Thương, mình cũng là vì muốn tốt cho cậu thôi, điều mà phụ nữ chúng ta luôn tìm kiếm chẳng phải là một người đàn ông tốt ỉnh sao. Mình đảm bảo với cậu, anh họ của mình tuyệt đối chung thủy, cậu đồng ý với anh ấy đi, dù sao hiện giờ cậu cũng chưa có bạn trai, tuổi cũng không còn nhỏ nữa mà.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

32. Chương 33

Chương 33: Cô gái ăn vụng

“Anh ta bảo cậu tới làm thuyết khách?” An Vân Thương nhíu mày.

“Không phải, anh ấy muốn đuổi mình đi, trước khi đi mình muốn khuyên cậu thôi.”

“Đi đi, cậu không giúp được gì hết, để mình tự nghĩ cách vậy. Được rồi, anh ta đang ở đâu?” An Vân Thương đứng lên, phất tay định đem đồng hành lý xử lý gọn gàng.

“Anh ấy đang ở trong bếp.” Tưởng Nguyệt cũng đứng lên, cẩn thận trả lời.

“Cậu đi đi, mình sẽ tìm anh ta nói chuyện.” An Vân Thương vẫn còn mặc áo ngủ, cô không đi rửa mặt mà lôi kéo Tưởng Nguyệt ra ngoài. Chắc chắn cửa chính đang mở, cô phải thừa cơ hội này để thoát khỏi đây, nếu chờ Tưởng Nguyệt đi rồi, cô sẽ không còn cơ hội nữa.

Nhưng mới đi được vài bước, Chu Âm đã xuất hiện ở cửa phòng bếp, tay anh cầm một con dao đang ngó sang phía các cô: “Anh vừa nghe thấy tiếng vỡ của bát đĩa, bữa sáng bị rơi rồi sao?”

“A.... là do em không cẩn thận làm rơi đĩa đồ ăn.” Tưởng Nguyệt vội vàng tìm cớ, cười híp mắt trả lời Chu Âm.

Chu Âm không nói gì nữa, ánh mắt anh vẫn dán chặt lên An Vân Thương, thấy cô né anh nhìn về nơi khác, anh đoán được ngay bữa sáng hôm nay là do ai đập, nhưng nhìn từ xa vẫn thấy những dấu hồng lấp ló trên cổ An Vân Thương, bỗng chốc tâm trạng anh khá lên nhiều.

Chu Âm khoát tay: “Không sao, lát nữa anh sẽ dọn. Tiểu Nguyệt, em còn phải về nhà phải không, anh chỉ làm một phần bữa sáng cho An Vân Thương thôi đấy.”

“A, vâng, em đi ngay đây, lập tức đi ngay.” Tưởng Nguyệt vội vàng gật đầu, sau đó cầm lấy hành lý của mình, nhanh chóng chạy ra cửa.

An Vân Thương theo sát Tưởng Nguyệt, cô không nói lời nào cũng vội đi ra cửa.

Tưởng Nguyệt sợ sệt, nhỏ giọng cầu xin cô: “Anh họ mình không ăn thịt cậu đâu mà lo, cậu đừng đi theo mình nữa, nếu không anh ấy sẽ trút giận thay lên người mình đấy.”

“...” An Vân Thương không thèm để ý đến Tưởng Nguyệt, cô bấu nhẹ vào tay Tưởng Nguyệt khiến cô bạn phải trợn trừng mắt, nhưng vẫn không dám lên tiếng kêu đau, bước chân của cả hai không hề giảm tốc độ.

Cuối cùng đã tới cửa, trái tim An Vân Thương đập khấn trương hơn, nếu cô cứ thế đi cùng Tưởng Nguyệt ra ngoài, cho dù không thể quay trở về Lương gia thì có phải ở ngoài đường phố vẫn tốt hơn bị Chu Âm nhốt lại như bây giờ.

Nhưng, Chu Âm đã nhìn thấy cô cùng Tưởng Nguyệt ra tới cửa, anh buông con dao trong tay xuống, đi ra khỏi nhà bếp, nhàn nhạt nói với cô: “Em đi tiễn Tiểu Nguyệt hả, bữa sáng đã làm xong rồi, nhanh quay trở lại ăn bữa sáng nhé.”

“Anh ấy gọi cậu đấy.”

Tưởng Nguyệt nháy mắt với An Vân Thương, sau đó cô vội vàng đi giày, mở cửa, bỏ chạy nhanh như chớp giật.

An Vân Thương cũng bắt lấy cơ hội chạy ra ngoài. Tưởng Nguyệt bị cô đụng ngã lăn ra đất, ú ớ không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Chu Âm không ngờ An Vân Thương sẽ hành động như vậy, anh nhanh chóng chạy theo ra ngoài, một lúc sau, Tưởng Nguyệt nghe thấy ngoài hành lang vang lên tiếng kêu tức giận của An Vân Thương.

“Chu Âm, anh buông ra, tôi muốn đi tố cáo anh là đồ biến thái thích bắt cóc con gái nhà lành! Tôi không động chạm gì đến anh, cũng không phải dạng đẹp như hoa hậu, tại sao anh lại si mê tôi? ... Buông, anh muốn bóp nát tay tôi hả?”

Tưởng Nguyệt nghe thấy giọng nói tức giận của An Vân Thương, cô âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán, sau đó vội vã đứng lên đi ra ngoài cửa. Cô thấy Chu Âm ra sức kéo An Vân Thương đang hét to trở về.

“Ha, anh họ, Vân Thương, haha...” Tưởng Nguyệt chẳng biết phải làm thế nào, đành cười ngớ ngẩn.

An Vân Thương còn mãi lo vật lộn với Chu Âm nên không thèm để ý tới Tưởng Nguyệt, rồi có ngày cô sẽ cho con bé Tưởng Nguyệt chết tiệt kia một trận. Nhưng Chu Âm lại nháy mắt với Tưởng Nguyệt, ý bảo cô ấy nhanh chóng đi đi.

Tưởng Nguyệt chu mỏ bất mãn, khoát tay biểu ý không thèm để ý đến hai người nữa rồi kéo hành lý của mình đi.

Chu Âm ôm An Vân Thương vào nhà, sau đó nhanh chóng đóng cửa. Sắc mặt anh đen lại, giọng nói lạnh băng: “Anh không phải kẻ biến thái, anh nhất định phải nói rõ với em, anh nhốt em ở chỗ này là vì bây giờ em không thể đi đâu được, nhưng em lại không muốn ở cùng một chỗ với anh nên anh mới phải dùng cách này, anh sợ em sau khi rời khỏi đây sẽ không bao giờ trở lại nữa. Vừa rồi ở bên ngoài em mắng anh to như vậy, anh nghĩ em nên chịu trách nhiệm về việc này, từ trước đến nay chưa có ai từng mắng anh như vậy đâu nhé.”

“Anh là đồ tồi, còn nói thích tôi, đây là thích của anh đấy hả, thích một người là đem người đó nhốt lại ư?” Cô càng gào lên to hơn, bộ dạng trông vô cùng chật vật, thê thảm.

Chu Âm vốn muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng xem tình huống trước mắt thì không được rồi. Anh bước lên phía trước kéo cô vào trong lòng mình, anh không muốn nhìn thấy cô tức giận như vậy.

“Anh biết việc anh làm rất điên cuồng, nhưng anh thực sự không chịu nổi việc không được nhìn thấy em, phải nhớ em mỗi ngày.” Chu Âm ôm chặt người con gái anh yêu, nghiêm túc nói: “Anh không phải là kẻ biến thái, anh chỉ lo lắng em sẽ chạy khỏi anh thôi. Nếu không phải em muốn trốn anh, thì sao anh lại nhốt em chứ.”

“Tôi cũng nói rất nghiêm túc, tôi không muốn nói đến chuyện yêu đương, tại sao anh lại cố chấp với tôi như vậy?”

Chu Âm vô cùng ngạc nhiên, vì sao cô luôn nói như vậy? Anh nhú mày: “Vì sao? Vì sao em lại bài xích tình yêu như vậy?”

“Đây là việc của tôi, tôi nghĩ không cần thiết phải nói cho anh.” Cô lắc đầu, từ chối trả lời.

“Chẳng lẽ... cơ thể em có bệnh không tiện nói ra?” Chu Âm suy nghĩ một hồi, sau đó bắt đầu muốn cởi áo cô ra để kiểm tra.

“Anh mới có bệnh ấy, tôi không bị bệnh, là anh bị bệnh thì có.” An Vân Thương sắp bị Chu Âm làm tức chết rồi, cô nhắc chân hung hăng đạp anh. “Không cho phép anh xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

“Không có khả năng!” Anh nhấn mạnh bốn chữ, cũng không để ý cái chân đau bị cô giẫm lên, anh nhẹ nhàng đẩy cô đến ghế sofa. “Nào, em ngồi xuống đây đã, chờ anh làm bữa sáng cho em nhé.”

“Chu Âm, anh không thể giam tôi mãi, chắc chắn sẽ có lúc tôi chạy thoát khỏi đây.” An Vân Thương siết chặt nắm tay. Bây giờ cô chưa thể trốn thoát được, cô cần có thời gian để chuẩn bị.

Chu Âm không thể ở nhà cả ngày được, anh ta còn phải đi làm, chỉ cần anh ta vừa bước ra khỏi cửa, cô sẽ tìm cách trốn ngay.

“Nếu em đã muốn trốn đi như vậy, anh cũng đành phải cho em cơ hội thôi, không em lại nghĩ anh là người tàn nhẫn. Ngày mai, nếu em có thể trốn thoát thành công, anh sẽ để cho em đi, thế nào?” Chu Âm đang bước vào phòng bếp, nghe thấy câu nói của cô, anh lại dừng chân, xoa người mỉm cười nhìn cô.

“Anh nói thật?” Cô hơi vui mừng, mở to mắt nhìn anh.

“Đương nhiên, nhưng anh chỉ cho em một lần cơ hội, nếu không thể thành công, sau này hãy ngoan ngoãn ở chỗ này cho đến khi em thích anh mới thôi.” Chu Âm cười gian, sau đó xoa người tiếp tục đi vào phòng bếp.

An Vân Thương hít một hơi thật sâu. May mắn anh ta cho cô một cơ hội, cô không thể bỏ lỡ nó, nếu không thành công cô chỉ còn cách thích anh ta mới có thể tự do hoạt động, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy thật kinh khủng, làm sao cô có thể thích anh ta ngay được.

An Vân Thương ngồi im suy nghĩ, tâm trạng dần bình tĩnh trở lại, bây giờ cô không thể để mình mất bình tĩnh được, trước hết phải chuẩn bị thật kỹ càng, chờ anh ta ra khỏi nhà đi làm, cô sẽ bắt đầu tìm cách trốn khỏi đây.

Cả ngày hôm sau Chu Âm không đi ra khỏi cửa, An Vân Thương cũng không thể trốn thoát được.

Vì thế cho nên...

An Vân Thương ở trong phòng một ngày một đêm, không bước ra khỏi cửa phòng, cũng không ăn bất cứ thứ gì, bởi vì cô sợ nếu đồng ý ăn sẽ phải để Chu Âm bước vào trong phòng của mình, cô sợ. Dù anh có đứng bên ngoài gọi cô đến như thế nào, cô cũng không trả lời. Có lẽ anh đã mệt, hoặc biết rằng cô chắc chắn sẽ không mở cửa cho anh, nên sau khi gọi mấy lần không thấy anh gọi lại nữa. Rốt cuộc An Vân Thương đã được thở phào nhẹ nhõm, nhưng đến tối cô bắt đầu cảm thấy rất đói.

Đến nửa đêm, cô không thể chịu nổi được nữa đành bò dậy mò mẫm trong bóng tối, lặng lẽ đến bên mở cửa ra, bên ngoài tối om, có vẻ Chu Âm đã đi ngủ rồi.

Cô đẩy cửa, rón rén bước ra ngoài, thẳng hướng đến phòng bếp.

Trong bếp, cô tìm thấy cơm nguội và đồ ăn trong tủ lạnh, mọi thứ không còn nhiều. An Vân Thương lấy một chiếc bát to, múc nửa lưng cơm, lại gấp thêm mấy miếng thịt vào bát, cầm đũa và một chai nước khoáng rồi rón rén trở về phòng.

Đây là lần đầu tiên cô lén xuống bếp ăn vụng, cảm giác vừa sợ vừa kích thích. Cô nhanh chóng quay trở về phòng, đóng cửa lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cho đến khi tiếng cánh đóng cửa khê vang lên, người đàn ông đang đứng sau cánh cửa ở phòng bên cạnh mới khê kéo khóa miệng, bước quay trở về giường của mình, anh nằm xuống giường, nhắm mắt nhưng miệng lại nở nụ cười. Đúng như anh dự đoán, cô bé con này đói bụng rồi nhất định đến đêm sẽ mò xuống ăn vụng.

Vì biết thế nên lúc tối dọn dẹp anh không đổ cơm và thức ăn thừa đi mà để vào trong tủ lạnh. Thấy cô lén lút nhìn ngang ngó dọc như vậy, anh cũng không bước ra ngoài tránh dọa cô sợ, thực ra cô đói bụng, anh cũng cảm thấy không nỡ.

Mà ở phòng bên cạnh, sau khi ăn xong bát cơm, An Vân Thương lại rón rén ra khỏi phòng, rửa sạch bát, cất đi rồi mới quay trở về phòng mình. Nhưng khi vừa quay lại phòng, cô lập tức chuẩn bị hành lý.

Nếu vừa rồi cô lén vào phòng bếp lấy đồ ăn mà anh ta cũng không phát hiện ra, vậy thì cô cũng có thể thừa dịp anh ta đang ngủ say mà đi ra ngoài.

An Vân Thương nhanh chóng thay một bộ quần áo gọn gàng dễ hoạt động, sau đó xách hàng lý, cẩn thận bước ra khỏi phòng rón rén đi ra cửa chính.

Cô nghĩ lần này mình thoát rồi, mà cô vừa ăn no xong, có đủ sức lực để chạy trốn.

Đi giầy vào chân, cô nhẹ nhàng đưa tay muốn mở cửa, nhưng tay vừa chạm vào nắm đấm cửa thì đèn phòng khách đột nhiên sáng trưng, một giọng nam trầm lạnh vang lên sau lưng cô: “Khuya khoắt rồi em còn muốn đi đâu? Giờ này ở ngoài đường có rất nhiều lưu manh đó.”

Chu Âm vừa nói, vừa nhanh chân bước tới chỗ cô.

An Vân Thương ngơ ngác nhìn Chu Âm, cô nghĩ rằng anh ta đang ngủ, không ngờ anh ta vẫn còn thức, tinh thần lại còn tỉnh táo như vậy, đừng nói là anh ta vẫn chưa ngủ từ lúc này tới giờ nhé? Vậy... khi này cô lén vào bếp ăn vụng, không biết anh ta có biết không?

Sắc mặt cô đỏ bừng, lòng thầm mắng Chu Âm không biết bao nhiêu lần, thấy anh tới gần mình, cô càng nói to hơn: “Tôi phải rời khỏi nơi này, anh nói ngoài kia nhiều lưu manh, vậy anh không phải là lưu manh sao?”

Bỏ lại một câu tức tối, cô lập tức xoay nắm đấm cửa, chuẩn bị kéo hành lý đi ra ngoài.

Chu Âm nhanh chóng bước tới, bắt lấy tay cô, anh kéo cô quay trở lại, tiện chân đá cửa khiến nó đóng sầm, sau đó xoay người đẩy cô dựa sát vào tường, cơ thể anh áp sát tới, ép chặt lấy cô.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

33. Chương 34

Chương 34: Anh không ra khỏi nhà, tôi trốn đi thế nào?

“Vân Thương, anh đồng ý để em ngày mai thử trốn ra ngoài một lần, nếu thành công anh sẽ tha cho em, nhưng không ngờ em lại phạm quy, đêm nay đã muốn bỏ chạy rồi.” Sắc mặt anh rất lạnh, giọng điệu cũng không tốt. “Vì em đã phạm quy nên vụ đánh cuộc bị hủy bỏ, việc này là do em làm, đừng trách anh vô tình.”

“Tôi... tôi quay về đi ngủ, coi như anh không nhìn thấy tôi vừa làm chuyện gì nhé?” Cô biết dù mình có khóc lóc anh ta cũng tuyệt đối không cho cô thoát khỏi đây, cô đành phải dùng chiêu mềm mỏng để lấy lòng anh ta vậy.

“Em không khóc nháo nữa? Có phải em vừa ăn cái gì phải không?” Chu Âm cười tà nhìn vào đôi môi của An Vân Thương. “Anh thoáng thấy có hương vị thức ăn thoang thoang đâu đây thì phải?”

“Rõ ràng là anh nhìn thấy tôi lén ăn vụng rồi phải không?” Cô thực , lén ăn vụng lại bị anh ta nhìn thấy, mắt mặt quá đi.

“Ừ, nhìn rất rõ, thế nào, mùi vị không tệ chứ hả?” Thấy mặt cô bắt đầu đỏ bừng, tâm tình của Chu Âm cũng dần khá hơn.

“Mùi vị rất khó ăn, tôi sắp nôn ra hết rồi.” Cô giả vờ quay sang bên cạnh nôn mửa. Thực ra anh ta nấu ăn rất tốt, cô lại đang đói nên ăn cảm thấy rất ngon, nhưng cô không thể cho anh ta biết điều này.

“Cô bé này, em thật không thành thật chút nào, đã vậy anh sẽ nhốt em lại thêm mấy ngày, ngày nào cũng nấu cho em ăn, để xem em còn nói anh nấu khó ăn nữa hay không.” Chu Âm cười khở, cô luôn chống đối anh như vậy, đến khi nào cô mới chịu theo anh đây?

“Được rồi, tôi sẽ quay về phòng mình ngay, chuyện tối nay coi như không tính. Ngày mai... anh lại cho tôi một cơ hội nữa đi, được không?” An Vân Thương đưa tay đẩy ngực anh ra, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện đầy vẻ chờ mong.

“Đi ngủ đi, việc này ngày mai nói tiếp. Có điều, anh sợ em lại trốn đi nữa nên đêm nay chúng ta ở chung một phòng tốt hơn.” Chu Âm hơi cúi người áp sát vào An Vân Thương, rồi anh nhanh chóng ôm lấy cô đi về phía phòng ngủ.

“Buông tôi ra, tôi không muốn ở chung một phòng với anh.”

“Im lặng, còn kêu nữa anh sẽ làm việc kia...”

“Việc gì?”

“Haha... Em nói xem?” Anh cười mờ ám.

An Vân Thương rụt người lại, nhắm mắt mím môi, coi như không nghe, không thấy.

Cô bị anh dùng sức ném lên giường, vốn tưởng rằng Chu Âm sẽ như lang sói vồ lấy cô, nhưng cảnh trong tưởng tượng này lại không xảy ra. Chu Âm ném cô lên giường xong bèn nằm xuống bên cạnh, không tiếp tục ôm ấp cô nữa mà nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Anh ta cứ thế đi ngủ sao?

An Vân Thương vẫn theo dõi nét mặt của Chu Âm, căng thẳng phòng ngự vì hai người đang ngủ chung trên một chiếc giường.

“Tắt đèn đi, em cứ nhìn chăm chăm vào mặt anh thế kia, anh thật sự sẽ làm việc đó đấy nhé!” Anh bỗng mở mắt, trợn trừng đe dọa người nào đó đang nhìn chăm chăm vào mặt mình.

An Vân Thương biết mình đâu không lại Chu Âm nên ngoan ngoãn quay sang tắt đèn, sau đó cố gắng xích người qua mép giường, cố gắng không tiếp xúc với Chu Âm.

Nhưng có lẽ cô thực sự mệt mỏi, hoặc đêm đã quá khuya, nên chỉ một lúc sau đã ngủ thật say.

Chu Âm tưởng ngủ từ lâu, lúc này lại mở mắt từ từ tiến lại gần An Vân Thương, thấy cô sắp lún xuống giường, anh nhanh nhẹn kéo cô vào lòng mình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Khi An Vân Thương tỉnh lại phát hiện mình đang nằm ngang chiếm hết cả diện tích giường, ngoài cửa sổ chan hòa ánh nắng, trong phòng chỉ có một mình cô, không thấy bóng dáng của Chu Âm.

Nếu không phải không có cảm giác đói bụng thì có lẽ cô đã nghi ngờ sự việc tối qua lén ra ngoài ăn vụng rồi định chuồn êm, nhưng lại bị Chu Âm bắt trở lại chỉ là một giấc mơ. Cảm giác của cái dạ dày là chân thật nhất, vì tối qua đã được ăn no nên giờ không cảm thấy đói nữa, vì thế cho nên tất cả mọi việc xảy ra tối hôm qua đều là thật.

Ai! Nhớ ra hình như Chu Âm còn chưa đồng ý hôm nay sẽ cho cô thêm một cơ hội rời khỏi đây, An Vân Thương không còn lòng dạ nào để tiếp tục ngủ nướng nữa, đành dậy.

Khi cô bước ra ngoài, đã thấy Chu Âm đang đeo tạp dề bước ra từ phòng bếp, anh ta nhìn thấy cô bèn nở nụ cười, dịu dàng hỏi: “Em dậy rồi hả? Mau đi tắm rửa rồi ra ăn sáng, để cho em ăn xem các món anh nấu có ngon hay không.”

Nghe lời nói của Chu Âm, cô có cảm giác bất lực: “Hôm nay anh không đi làm à? Sao giờ còn chưa đi? Anh không ra khỏi nhà, tôi trốn đi thế nào?”

“Vì muốn ngăn cản em trốn mất, cho nên hôm nay anh không đi làm, xin nghỉ phép rồi.” Chu Âm cười tà, anh nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên hỏi An Vân Thương: “Lúc em thu xếp hành lý sang đây, có mang theo chiếc gối ôm anh tặng em không?”

“Ách...” Anh ta chuyển đề tài quá nhanh khiến cô chưa kịp bắt nhịp, suy nghĩ lại thấy mình hình như đã để chiếc gối ôm anh ta tặng ở Lương gia rồi, cô đành lắc đầu. “Tôi không mang nó đi, anh hỏi chuyện này để làm gì? Anh đừng hòng nói sang chuyện khác, tôi muốn hỏi anh vì sao lại ở nhà, tôi làm sao trốn đi được đây? Chẳng lẽ muốn tôi giết anh rồi chạy trốn? Tôi còn chưa muốn ngồi tù đâu.”

“Anh không hiểu vì sao em lại bài xích anh như vậy, anh cũng đâu phải là loài lang sói gì, có đúng là em không còn thích tay Lương Mạc Sâm kia nữa hay không?” Nghĩ đến Lương Mạc Sâm đã từng làm cho An Vân Thương yêu thích đến điên cuồng, nụ cười trên môi Chu Âm chợt tắt ngấm.

“Làm sao có thể, thích anh ta còn không bằng...” Nói đến đây, cô vội vàng che miệng mình lại. Ghét quá! Suýt chút nữa cô đã buột miệng nói ra không bằng thích Chu Âm anh. Thận trọng ngẩng đầu thấy anh ta vẫn đang nhìn mình chăm chú, cô vội vàng nói sang chuyện khác: “Tôi và Tiểu Nguyệt có hẹn với nhau hôm nay sẽ đến nhà hàng hôm trước ăn cơm, nếu anh không muốn tôi đi ra ngoài, vậy anh đi với bọn tôi là được chứ gì?”

“Dù sao anh cũng rất rỗi rãi, nếu em muốn ăn, anh sẽ nấu cho em ăn, cần gì phải đi ngoài phiền phức như vậy.” Anh lập tức cự tuyệt.

“Uy, anh biết nấu ăn thì tất nhiên cho rằng món mình nấu ngon hơn ngoài hàng, nhưng mỗi người làm có một hương vị khác nhau mà. Sao anh lại keo kiệt như vậy, tôi muốn ra ngoài ăn một bữa cơm cũng không được.” Anh không cho cô đi khiến cô tức giận.

“Thôi được rồi, đi ra ngoài một chút cũng được, em về phòng thay quần áo đi, anh sẽ gọi điện cho Tiểu Nguyệt, thuận tiện đưa em đi mua đồ luôn nhé.” Chu Âm bất đắc dĩ đành phải đồng ý.

--

Đi ra ngoài.

Tiểu Nguyệt đang chờ hai người ở quán cafe. Thấy cả hai cùng tới, vẻ mặt của anh họ rất tốt nhưng vẻ mặt An Vân Thương lại thối vô cùng, làm Tiểu Nguyệt cảm thấy hơi hối hận và tự trách mình.

Cô nhanh chóng đứng lên, bước tới nắm chặt lấy tay của An Vân Thương, nhỏ giọng nói: “Vân Thương, có phải anh họ bắt nạt cậu không? Xin lỗi nhé, mình không nên thông đồng với anh ấy lừa gạt cậu.”

“Thôi, vì câu xin lỗi này của cậu, mình bỏ qua, dù sao anh họ của cậu có vẻ như cũng không muốn làm điều gì quá đáng với mình. Yên tâm đi, mình không sao.” An Vân Thương kéo Tiểu Nguyệt lại gần, nói nhỏ bên tai cô nàng, đồng thời cảnh cáo: “Mình đã tha thứ cho cậu lần này, tuyệt đối không cho phép có lần sau nữa, cũng không được nói cho anh ta biết những điều mình nói với cậu, hiểu không?”

Tiểu Nguyệt gật đầu: “Đương nhiên mình không nói cho anh ấy biết đâu. Cậu biết không, hai ngày nay mình vô cùng lo lắng cho cậu, sợ cậu bị anh ấy bắt nạt lại nghĩ quẩn trong lòng, đi tự sát thì sao. Mình càng nghĩ càng hối hận và sợ hãi. Vốn mình cũng định hôm nay đến tìm cậu, giờ thấy cậu vẫn tốt, mình yên tâm hơn nhiều.”

“Được, chúng ta đi dạo phố mua đồ đi, hôm nay anh trai cậu sẽ làm phụ khuôn vác cho chúng ta.” An Vân Thương thấy Chu Âm đang đi tới bèn ngậm miệng, quay đầu nói với anh: “Bọn tôi muốn đi mua sắm, anh có muốn đi theo hai cô gái xinh đẹp nghiên mua sắm này không?”

“Được, hai em tự do mua sắm, anh phụ trách quét tước.” Chu Âm mỉm cười đồng ý, không thể nhìn ra vẻ khó chịu nào trên khuôn mặt của anh ta.

Tưởng Nguyệt không dám lên tiếng, ngoan ngoãn đi theo An Vân Thương, xem ra anh họ nhà cô hôm nay chắc chắn sẽ bị Vân Thương làm thịt rồi, có điều mặc kệ anh ấy. Cô đã xin lỗi An Vân Thương và được cô ấy khoan hồng độ lượng tha thứ, giờ cô và cô ấy đang đứng trên cùng một chiến tuyến, mục đích của ngày hôm nay là hành hạ anh họ cho bõ ghét, mấy cái thứ tình thân với người nhà, thôi thì... tạm vứt qua sau đầu đi.

Toàn bộ buổi sáng, An Vân Thương và Tưởng Nguyệt càn quét qua mấy con phố mua sắm, mua không biết cơ man nào là quần áo, tài khoản của Chu Âm nhanh chóng bị khấu trừ đến trên trăm vạn. Mỗi khi cà thẻ, nhân viên ở từng cửa hàng lại cười híp mắt khen bạn trai của An Vân Thương thật đẹp trai, tốt bụng, lại rất thương cô, thế là cô lại bảo các cô ấy chọn thêm ỉnh bộ quần áo thời thượng nữa, một lần nữa chém chiếc thẻ của Chu Âm.

Nhưng cho dù bọn họ tiêu sài đến mức nào, Chu Âm cũng không nhăn mặt lấy một lần, hơn nữa dẫn anh đi mua quần áo cùng các cô, anh chẳng phải cảm bất cứ thứ gì, anh chỉ đơn giản để lại địa chỉ bảo nhân viên cửa hàng mang đến tận nhà, thế là xong. Anh không hề bị các cô hành hạ bắt bẻ vác túi lớn túi nhỏ, ngược lại còn thoải mái bình phẩm trang phục mỗi khi An Vân Thương thử lên người, nhận xét đến mức An Vân Thương cảm thấy mình sắp hồng mắt rồi.

Tỷ như: “Em mặc cái quần này rất đẹp, vừa với người, trông rất dễ thương, có thể làm nổi bật khí chất tươi mát ngọt ngào của em, anh rất thích chiếc này, mua!”

Vấn đề là, cô lại nghĩ rằng trên chiếc quần có một lỗ thủng trông rất kì lạ, cô không thích.

Hay là anh ta còn nói: “Em mặc bộ này quá lộ liễu, đi thay, không nên mặc bộ này, chẳng lẽ muốn mặc thế này để cho người đàn ông khác thấy ư?”

“Không được không được, quá quyến rũ, bộ khác!”

“Tiểu Nguyệt, em giúp Vân Thương chọn đồ đi, chọn bộ nào kín đáo một chút, tuyệt đối cấm trang phục khôu gợi.” Chu Âm không muốn Vân Thương mặc đồ gợi cảm, anh lớn tiếng nhắc nhở Tưởng Nguyệt.

Tưởng Nguyệt nhe răng trợn mắt với anh: “Bộ đó do Vân Thương tự chọn mà.”

Chu Âm trừng mắt với Tưởng Nguyệt khiến cô vội vàng đi lấy một bộ quần áo kín đáo khác tới thay thế.

An Vân Thương có cảm giác như mình đang bị Chu Âm kìm kẹp, còn phải mặc những bộ quần áo do anh ta quy định, cô cảm thấy hơi khó chịu.

Cuối cùng không chịu nổi hét lên một tiếng, “Anh không thấy phiền hả? Tôi có hỏi ý kiến của anh đâu.” Cuối cùng nổi giận ùng ùng đi vào phòng thử quần áo.

Vốn lúc đi ra khỏi nhà cô đã khó chịu với anh, giờ sau khi đi mua sắm xong lại càng khó chịu hơn.

Đến bữa trưa, tất cả đều thật sự rất đói nên cùng thẳng tiến đến nhà hàng đã đặt bàn từ trước.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

34. Chương 35

Chương 35: Còn chưa cút ra ngoài!

Sau đêm Tần Diễm Diễm đi gặp Lương Mạc Tư về, cô có cái nhìn khác hẳn về người em trai này. Theo cô, hai anh em nhà họ Lương đều là những chàng trai tuấn tú vượt trội, anh trai tính cách lạnh lùng, em trai lại nóng nảy sôi nổi, vì là anh em nên hai người đó mang đến cảm giác rất giống nhau, và quan trọng nhất họ là con nhà giàu có, dù cô câu được người nào thì đều tốt cả. Cho nên, đêm hôm đó cô và Lương Mạc Tư đã thảo luận rất nhiều cách giày vò An Vân Thương.

Lương Mạc Tư là một tay mê gái, gặp phải một Tần Diễm Diễm xinh đẹp, am hiểu tình trường chắc chắn không thể chịu nổi, nhanh chóng bị cô nàng mê hoặc, mới gặp nhau lần đầu tiên, giữa họ đã nảy sinh quan hệ.

Lúc này Tần Diễm Diễm đang ngồi ăn ở nhà hàng nơi lần trước cô gặp được An Vân Thương, dự định ôm cây đợi thỏ, chờ An Vân Thương xuất hiện. Lương Mạc Tư nói An Vân Thương đã rời khỏi Lương gia, anh ta nghi ngờ An Vân Thương có mục đích nào đó không đơn giản, nên muốn tìm cô ấy để tra rõ ràng. Tần Diễm Diễm nhớ lại những lời nói của Lương Mạc Tư, lòng thầm hưng phấn, cô nàng trẻ tuổi duy nhất ở Lương gia đã rời đi, có thể người tiếp theo được đặt chân vào đó... chính là cô thì sao.

Cô tính toán cẩn thận, đợi ở nhà hàng này đã được hai ngày, rốt cục đến trưa hôm nay cũng thấy An Vân Thương, Tưởng Nguyệt và bạn trai của Vân Thương cùng đi vào nhà hàng.

Tần Diễm Diễm nhanh chóng gửi tin nhắn báo cáo cho Lương Mạc Tư, gọi anh ta mau đến đây. Bản thân cô nàng cũng vội vàng đi đến trước mặt ba người bọn họ, giả vờ kinh ngạc: “Ôi, Vân Thương, thật trùng hợp đó nha, chúng ta lại gặp mặt rồi, xem ra các bạn rất thích đồ ăn nơi này, đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy cô ở đây đây.”

“Tần Diễm Diễm, là cô à.” An Vân Thương đáp qua loa, cũng không có ý định tiếp tục nói chuyện với cô gái này.

“Vân Thương, đi thôi, chúng ta đi vào nhận bàn, không phải cậu nói đói bụng rồi sao.” Tưởng Nguyệt không thích Tần Diễm Diễm nên kéo tay An Vân Thương đi vào trong.

An Vân Thương cũng không ngăn lại, thuận theo Tưởng Nguyệt.

Tần Diễm Diễm không cản họ mà bước tránh qua một bên nhường đường, cô nàng mỉm cười với An Vân Thương. “Vân Thương, chúc mọi người ăn ngon miệng, tôi đi trước.”

“Được, chào nhé.” An Vân Thương gật đầu với Tần Diễm Diễm, từ đầu đến cuối chỉ có cô để ý tới cô ta, còn Tưởng Nguyệt và Chu Âm hoàn toàn coi cô nàng như không khí.

Tần Diễm Diễm không đi khỏi đó, cô nàng chỉ giả bộ bước ra cửa mấy bước liền trốn ngay sau một góc khuất, lặng lẽ quan sát nhóm người An Vân Thương đi vào phòng nào.

Thấy rõ căn phòng An Vân Thương bước vào, Tần Diễm Diễm mới ngồi xuống ghế trống gần đó, chờ đợi Lương Mạc Tư.

Nhóm An Vân Thương vào phòng không bao lâu, đồ ăn được mang đến.

Nhưng chưa ai kịp động đũa thì cửa phòng bỗng nhiên bật mở, Lương Mạc Tư không biết từ đâu chạy vào trong phòng,

Nhìn thấy An Vân Thương, anh ta lập tức nổi giận dửng dưng đi tới bắt lấy tay cô, lạnh lùng hỏi: “An Vân Thương, mấy ngày rồi không gặp, cô trốn sang nơi nào ở rồi?”

“Lương Mạc Tư, tại sao anh lại ở chỗ này? Mau buông tôi ra.” An Vân Thương hoảng sợ giằng khỏi tay của Lương Mạc Tư, nhưng cái tên đáng chết này lại nắm tay cô quá chặt khiến cô không sao thoát ra được.

Chu Âm đứng phắt dậy, nhanh chóng nhảy tới tóm lấy tay của Lương Mạc Tư, đẩy anh ta xa khỏi An Vân Thương, sau đó ôm cô vào trong ngực, đau lòng hỏi: “Hắn có làm em đau không?”

“Không có, em không sao.” Vân Thương lắc đầu, cô chỉ nhất thời hoảng sợ vì sự xuất hiện đột ngột của Lương Mạc Tư thôi.

“Tiểu Nguyệt, để ý cô ấy.” Chu Âm kéo An Vân Thương núp sau lưng anh, nói một tiếng với Tưởng Nguyệt.

Tưởng Nguyệt vội vàng gật đầu: “Anh yên tâm, em sẽ lo cho cô ấy. Tên này dám đến đây bắt nạt Vân Thương, anh mau cho hắn một trận.”

“An Vân Thương, tên này là bạn trai của cô?” Đột nhiên bị đẩy ra bắt ngờ, Lương Mạc Tư lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống sàn. Định thần lại mới thấy tay thanh niên đi cùng An Vân Thương đang lạnh lùng nhìn mình, bộ dạng sẵn sàng xông vào bất cứ lúc nào. Thấy cảnh này, Lương Mạc Tư bèn quay ra châm chọc An Vân Thương: “Đừng nói tên này là vệ sĩ cô mới dùng tiền thuê được đấy nhé, tôi không tin người như cô mà cũng tìm được bạn trai đâu. Anh trai tôi đã không chịu nổi cô thì người khác cũng chẳng ai chịu nổi cô đâu.”

“Lương Mạc Tư, anh nói chuyện nên tôn trọng người khác một chút, tôi đã nói rõ ràng không thích anh trai anh, còn rời khỏi Lương gia rồi, bây giờ anh chạy tới đây dây dưa với tôi là muốn cái gì hả?” An Vân Thương không muốn trốn sau lưng Chu Âm và Tưởng Nguyệt, cô bước lên đứng ở bên phải Chu Âm, lạnh lùng nhìn Lương Mạc Tư.

“Cô tưởng cô nói muốn dọn ra ngoài là tôi sẽ tin sao, nhất định cô đang có âm mưu quỷ kế gì đó. Trước đây dù tôi và anh trai có nói thế nào cô cũng không đi, giờ chúng tôi không thêm để ý đến cô nữa thì cô lại lặng lẽ dọn ra ngoài, tôi dám khẳng định cô có âm mưu. Nói mau, có phải cô trộm đồ vật gì ở Lương gia rồi hay không? Giờ dọn ra ngoài thực chất là để trốn đi thôi.” Lương Mạc Tư dùng ánh mắt như đang nhìn kẻ trộm, khinh thường liếc An Vân Thương.

“Anh có bị bệnh không đấy, làm thế nào lại nghĩ tôi trộm đồ gì của nhà anh?” Ý tưởng tức cười như vậy chỉ có Lương Mạc Tư mới có thể nghĩ ra. An Vân Thương sắp bị tên này hại não đến nơi rồi.

“Lương Mạc Tư, bạn gái tôi đã nói không lấy đồ gì của nhà cậu, bây giờ cậu mau xin lỗi cô ấy rồi biến ngay khỏi đây.” Giọng nói của Chu Âm không thể hiện cảm xúc gì. “Chúng tôi đã bao trọn gói căn phòng này, nếu cậu không đi, tôi có thể hiểu là cậu vì đói ăn nên mới muốn đến đây tìm miếng cơm phải không? Hay để chúng tôi mời cậu một bữa vậy?”

“Mày nói gì? Sao dám nói tao như vậy hả? Mày có biết tao là ai không?” Tên bạn trai này của An Vân Thương lại dám nói anh ta là đồ ăn mày, Lương Mạc Tư càng ngấm càng thấy tức. Anh ta siết nắm đấm, vọt tới.

Chu Âm lập tức đẩy An Vân Thương ra xa, sau đó nhấc chân đá mạnh vào Lương Mạc Tư đang lao tới.

Tưởng Nguyệt và An Vân Thương sợ ngây người khi thấy hai người họ đánh nhau.

Lương Mạc Tư không ngờ tên bạn trai này của An Vân Thương lại biết võ, đến lúc anh ta phát hiện ra thì đã bị Chu Âm đá một cước văng ra đập vào cửa phòng và ngã xuống đất.

“Aaa—— đau chết mất! Rốt cuộc mày là ai hả? Dám đá tao, tao nhất định sẽ tìm ra lai lịch của mày.” Lương Mạc Tư ôm tay và móng rên hừ hừ, không thể đứng dậy nổi.

Chu Âm không thêm để ý đến Lương Mạc Tư, gương mặt và ánh mắt của anh càng thêm lạnh: “Còn chưa rút ra ngoài!”

An Vân Thương đột nhiên nhớ tới một việc, cô đi tới trước mặt Lương Mạc Tư, kinh ngạc hỏi: “Không phải anh đang bị tình nghi giết người à? Sao giờ còn chạy khắp nơi? Chẳng lẽ cảnh sát điều tra được không phải do anh làm nên thả ra?”

“Sao cô lại biết chuyện này? Nhất định là mẹ dì kia của cô đã nói cho cô biết, mẹ già đáng ghét, cả ngày chỉ biết đi nói lung tung, sớm muộn gì mẹ ta cũng đem toàn bộ chuyện của Lương gia ra nói hết với bên ngoài.” Lời nói của An Vân Thương khiến Lương Mạc Tư tức giận với dì Trâm Nguyệt, anh ta mắng to.

An Vân Thương cảm thấy chối tai bèn đẩy mạnh anh ta một cái: “Còn mắng nữa cẩn thận tôi bẻ ngón tay của anh, giờ anh không đứng lên được, có tin tôi đập hỏng cái dạ dày của anh không?”

Cô ghét nhất tên Lương Mạc Tư này, dám nhục mạ dì Trầm Nguyệt ngay trước mặt cô, anh ta muốn chết phải không.

“Có bản lĩnh thì làm đi, tưởng tôi sợ cô chắc?” Lương Mạc Tư không tin An Vân Thương, anh ta kinh thường khiêu khích lại.

“Được, là anh nói đấy nhé.” An Vân Thương cũng không nhiều lời, lập tức nhấc chân định đá một cước vào bụng Lương Mạc Tư, đáng tiếc khi thấy tư thế của cô như thật sự muốn đá vào mình, Lương Mạc Tư vội vàng hô dừng: “Được rồi, được rồi, tôi tin rồi, không mắng nữa là được chứ gì, nếu cô dám đá vào bụng tôi, cẩn thận sau này tôi chỉnh chết cô.”

“Ồ hô, vẫn còn mạnh miệng gớm nhỉ, anh không thấy tình hình hiện tại của mình khó mà toàn thây à, lại còn muốn sau này chỉnh chết tôi. Thôi mau nói cho tôi biết, cảnh sát bắt anh như thế nào đi.” An Vân Thương ngồi xổm xuống, chuẩn bị nghe Lương Mạc Tư giải thích. Cô cảm thấy rất lạ, đêm hôm đó dì Trầm Nguyệt gọi điện cho cô, giọng nói của dì rõ ràng rất nghiêm trọng, còn căn dặn cô không được quay trở lại biệt thự. Nhưng làm thế nào mà mới mấy ngày, nghi phạm của một vụ án giết người lại xuất hiện ở ngoài đường, mà trông anh ta có vẻ sống rất tốt, tự do tự tại.

“Đồ ngốc, thế lực của ba tôi lớn như vậy, tôi cũng không phải là hung thủ giết người thì tất nhiên sẽ được tha.” Lương Mạc Tư liếc xéo An Vân Thương, thấy vẻ ngốc nghếch của cô là anh ta đã thấy phiền.

“Nhưng...” An Vân Thương vẫn cảm thấy rất kỳ quái, nhưng cô chưa kịp nói dứt lời thì có một cánh tay ở đằng sau vỗ lên bả vai của cô.

Cô quay đầu lại nhìn thấy Chu Âm, anh đưa tay kéo cô lên, sau đó từ trên cao nhìn xuống Lương Mạc Tư vẫn chưa tự đứng lên nổi, anh trầm giọng hỏi: “Mày vừa nói mày không phải là hung thủ giết người, vậy hung thủ là người nào?”

“Hả!? Đương nhiên... đương nhiên là không có ai, con bé kia tự sát, không liên can gì đến bọn tao hết, vừa rồi tao không cẩn thận nói sai thôi.” Lương Mạc Tư bỗng nóng nảy, không còn đáng vẻ kiêu ngạo như lúc trước, trên mặt anh ta bây giờ chỉ còn vẻ thất kinh hồn vía.

“Nhìn mày khẩn trương như vậy, tao đoán sự việc không đơn giản chỉ là tự sát đúng không?” Chu Âm hỏi lại.

An Vân Thương nghe được cuộc đối thoại giữa hai người, cô kinh ngạc nhìn Chu Âm, “Anh đang nghi ngờ anh ta giúp người khác giấu tội?”

“Chính hắn vừa nói lộ ra, chẳng lẽ em không nghe được? Hắn nói, hung thủ giết người thực sự không phải là hắn.” Chu Âm trầm giọng giải thích.

Nếu nói hung thủ giết người thực sự không phải là hắn thì nhất định là người khác. Nếu đã có hung thủ thực sự thì đây không phải là một vụ án tự sát nữa.

“Mày nói vậy, vừa rồi tao không có nói như vậy, tao chẳng nói gì hết, đều do mày bịa ra.” Lương Mạc Tư chậm rãi bám vào cửa đứng lên, đầu vẫn lắc quảy quảy phủ nhận. Anh ta giống như một con kiến bò loạn chảo nóng, vẻ mặt nhăn nhó thống khổ chẳng biết nên làm thế nào mới phải. Lúc này đây, anh ta còn đang cảm thấy hối hận vì ngày hôm nay đã chạy đến đây chính An Vân Thương, giờ chính cô ta không được còn bị chỉnh lại.

“Thật thế à? Tốt lắm, Tiểu Nguyệt, đem video em vừa quay xong đưa cho ông Lương đây xem một chút, xem hắn có phải vừa nói câu kia hay không.” Chu Âm đột nhiên quay đầu lại, mỉm cười với Tưởng Nguyệt.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

35. Chương 36

Chương 36: Vậy em hãy yêu anh đi!

Câu nói này của Chu Âm khiến Lương Mạc Tư nhất thời choáng váng, còn An Vân Thương thì nhìn Chu Âm và Tưởng Nguyệt đầy bội phục, cảm thấy hai người này thật lợi hại. Cô chỉ vừa mới làm âm ỉ một chút, chưa kịp làm gì thì hai người họ đã ghi hình lại. Chu Âm cũng thật lợi hại, quả thực vừa rồi cô nghe Lương Mạc Tư nói rất rõ, giờ có video này không sợ sẽ không chống chế được anh ta.

Thực sự mà nói, Lương Mạc Tư hay ức hiếp cô, cũng thường xuyên bắt nạt An Vân Thương trước đây, thái độ của anh ta với dì Trâm Nguyệt cũng không tốt, từ lâu cô đã muốn đánh cho cái tên Lương Mạc Tư kiêu căng này một trận rồi, nếu lần này có thể sử dụng video vừa quay được để bắt anh ta vào tù, cô thấy cũng rất tốt, tên Lương Mạc Tư này cả ngày ở bên ngoài toàn làm chuyện xấu, nên sớm đưa vào đó cải tạo sửa đổi.

Nhìn thấy ánh mắt An Vân Thương hiện rõ vẻ khâm phục, Chu Âm cảm thấy tâm trạng mình rất tốt.

Tưởng Nguyệt mỉm cười thong thả bước tới, mở video cô vừa quay lại, rồi nói với Lương Mạc Tư: “Người đàn ông như anh thật đáng khinh, anh nói anh không thốt ra câu đó đúng không, vậy anh nhìn thử xem rốt cuộc có phải do anh nói hay không.”

Trong video quay rất rõ gương mặt của Lương Mạc Tư, hơn nữa chỉ quay một mình anh ta, anh ta đang muốn đánh người, liên tục mắng chửi, nói hung thủ là người khác, sau đó còn ngồi trên sàn nhà nói ba mình có thể lực rất lớn, tất cả đều bị ghi hình lại.

Sau khi xem xong, Lương Mạc Tư hoàn toàn sụp đổ như người sắp chết.

“Mau mau xóa đi, các người muốn tiền chứ gì, tôi có thể đưa tiền cho các người, mau xóa nó đi.” Lương Mạc Tư không còn cách nào khác, cầu xin Chu Âm.

“Thật ngại, con người tôi rất thích để bụng, vừa rồi anh mắng chửi bạn gái tôi, còn mắng luôn cả dì của cô ấy nữa, chỉ sợ video này không thể xóa được.” Chu Âm cười lạnh, không để ý đến vẻ mặt khốn khổ của Lương Mạc Tư và ánh mắt kinh ngạc của An Vân Thương, anh nắm lấy tay cô rồi bỏ lại cho Tưởng Nguyệt một câu: “Gói tất cả đồ ăn lại, bọn anh chờ em ngoài xe.”

Nói xong anh kéo An Vân Thương đi ra ngoài.

Tưởng Nguyệt vội vàng gọi phục vụ gói lại, nhưng người phục vụ sợ ngấy người khi nhìn thấy Lương Mạc Tư khổ sở ngồi dưới đất tự lẩm bẩm một mình.

Tưởng Nguyệt nhanh chóng giải thích: “Vị tiên sinh này không biết bị làm sao nữa, lúc chúng tôi đang chuẩn bị ăn thì anh ta đột nhiên chạy vào rồi đau khổ ngồi dưới đất như vậy, anh trai và chị dâu tôi hoảng quá nên bảo tôi gói thức ăn lại mang về.”

Người phục vụ lấy lại tinh thần, nhanh chóng gói thức ăn lại cho Tưởng Nguyệt, rồi đi tìm quản lý đến xem người khách đang ngồi dưới đất.

“Là do người đàn ông vừa rồi đánh tôi, các người mau giúp tôi bắt anh ta lại, mau lên.” Sau khi vừa tỉnh trí lại, Lương Mạc Tư vội vàng gào to, nói với phục vụ và quản lý đang không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nhưng cuối cùng anh ta vẫn phải nhờ người đỡ dậy, Tàn Diễm Diễm đứng chờ ở bên ngoài, thấy mấy người An Vân Thương đi được một lúc rồi mà vẫn chưa thấy Lương Mạc Tư ra, cô ta vội vàng chạy vào tìm. Vừa thấy Lương Mạc Tư khổ sở được người ta đỡ lên, cô ta lập tức giả vờ tỏ vẻ lo lắng hỏi: “Mạc Tư, anh bị sao vậy?”

“Còn làm sao nữa, bạn trai An Vân Thương đá tôi.” Lương Mạc Tư thở hổn hển, chửi ầm lên. Phục vụ và quản lý thầm nghĩ mau chóng tống anh ta đi, thấy người khách nữ này biết anh ta, bọn họ liền giao Lương Mạc Tư cho Tần Điềm Điềm, không muốn xen vào chuyện của họ nữa.

Ra khỏi quán ăn, Tần Điềm Điềm quan tâm hỏi: “Mạc Tư, anh đang bị thương, đến chỗ tôi đi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho anh được không?”

“Đi thôi, nhanh lên, mong tôi đau muốn chết rồi, quay về cô nhìn giúp tôi một chút, tôi không muốn đến bệnh viện.”

“Được.” Thành công lừa được Lương Mạc Tư đến nơi ở của mình, Tần Điềm Điềm hết sức vui vẻ, làm sao còn lo lắng phải nhìn đến cái móng ghê tởm của anh ta chứ.

An Vân Thương bị Chu Âm dẫn ra khỏi quán ăn, sau khi ngồi vào xe, cô mới tỉnh táo lại hỏi anh: “Anh quay video lại để làm gì vậy?”

“Không phải anh ta hay gây sự với em sao, có video này rồi, anh ta sẽ không thể tùy tiện bắt nạt em nữa. Anh không định làm gì cả, chỉ muốn những lúc anh không ở bên cạnh em vẫn có thể làm cho em được an toàn.” Vừa rồi khi nhìn thấy Lương Mạc Tư đột nhiên xuất hiện nắm chặt tay An Vân Thương, lửa giận trong lòng Chu Âm muốn bùng phát. Anh rất sợ, sợ khi anh không bên cạnh cô, cô sẽ bị thương.

Nhược điểm của Lương Mạc Tư, có lẽ chính là video này.

“Chu Âm, bỗng nhiên em cảm thấy anh rất tốt.” An Vân Thương nhìn Chu Âm, mỉm cười: “Em rất ghét Lương Mạc Sâm và Lương Mạc Tư, bọn họ thực sự rất quá đáng, còn nói những lời rất khó nghe. Em sống trong nhà bọn họ chưa đến một năm đã bị họ chơi xấu không biết bao nhiêu lần, nghiêm trọng nhất là lần đó, Lương Mạc Sâm đẩy em từ cầu thang té xuống, lúc tỉnh lại em quên rất nhiều chuyện, kể cả chuyện em từng thích anh ta. Em nghĩ, có lẽ đây cũng là một may mắn, ông trời đã khiến em không cần phải yêu loại người hèn hạ như anh ta nữa.”

Chu Âm không nghĩ cô sẽ nói những chuyện này với anh, nhưng anh vẫn im lặng chờ cô nói tiếp.

An Vân Thương ngừng lại, thấy anh rất chăm chú lắng nghe, cô không kìm được, tiếp tục nói: “Anh không giống họ, không làm em bị tổn thương, hơn nữa còn đối xử với em rất tốt, vì vậy cho dù anh đã từng đùa giỡn với em rất lưu manh, em cũng không ghét anh giống như họ.”

“Vậy em hãy yêu anh đi!” Chu Âm đột nhiên lên tiếng, vẻ mặt rất nghiêm túc, ánh mắt sâu thẳm.

“Em muốn suy nghĩ thêm.” Trước đây bất kể cô có nói thế nào, làm bất cứ chuyện gì cũng đều khiến cho anh em Lương gia vô cùng chán ghét, thậm chí còn muốn chinh chết cô. Nhưng chàng trai Chu Âm bên cạnh này lại muốn giúp đỡ, bảo vệ cô bất cứ lúc nào. Bỗng nhiên cô thấy rất mệt mỏi, Chu Âm là một chàng trai tốt, đối xử với cô cũng rất nhiệt tình. Nếu có thể, cô cũng muốn được dựa vào anh ấy, tiếp tục sống trong thế giới này.

Nhưng chuyện này không thể quyết định trong chốc lát.

“Được rồi, vậy em nghĩ xem muốn trừng phạt Lương Mạc Tư thế nào?” Chu Âm nói sang chuyện khác, nếu anh chưa thể có được người đẹp, vậy thì người đàn ông khác cũng đừng mong nghĩ tới cuộc sống yên ổn.

“Anh muốn dùng video này trừng phạt anh ta?” An Vân Thương kinh ngạc, chẳng lẽ anh muốn đưa Lương Mạc Tư vào tù?

“Phải, em nói không sai, đúng là anh muốn cho anh ta vào tù.” Anh biết cô đã hiểu, bèn trực tiếp nói ra sự thật tàn nhẫn này.

“Vậy chuyện này sẽ không ảnh hưởng tới Lương gia chứ, dù sao dì của em cũng đã gả cho dưỡng Lương.” An Vân Thương rất lo lắng cho dì Trầm Nguyệt. Còn về phần tên Lương Mạc Tư kia, bắt giam anh ta ngược lại còn là giúp anh ta, tất nhiên cô không phản đối.

Chu Âm nhíu mày: “Anh vẫn cảm thấy hơi tò mò, tại sao em không gọi dưỡng Lương là ba?”

Nói đến chuyện này, An Vân Thương khẽ cười: “Anh em Lương Mạc Sâm không cho phép em gọi như vậy, họ không muốn để người ngoài gọi ba mình là ba, họ nói từ ba này chỉ có họ mới được gọi. Cho nên em phải gọi là dưỡng, nhưng mà dưỡng Lương đối xử với em và dì thật sự rất tốt.”

“Em yên tâm đi, anh sẽ xử lý lại video này rồi mới đưa ra bên ngoài, đến lúc đó cũng không xâm phạm đến người khác, chỉ có Lương Mạc Tư phải chịu báo ứng thôi.”

“Khoan đã, anh chờ một chút, để em suy nghĩ.” Đột nhiên An Vân Thương nắm lấy cánh tay Chu Âm, trong đầu cô hình như vừa mới cảm nhận được một hình ảnh gì đó chợt lóe lên, nhưng cô không rõ đó là gì. Có điều, cô có cảm giác quái lạ, đó là hình ảnh sau khi Lương Mạc Tư bị bắt giam, có một bóng đen cao lớn đứng ngoài cửa nhà giam cười rất lạnh lùng, An Vân Thương không nhìn rõ người đó là ai, nhưng cô biết, cái bóng đen đó tuyệt đối là một người đàn ông.

Tại sao cô lại nhìn thấy hình ảnh này? Chẳng lẽ là do cô đã xuyên qua, cho nên mới có thể biết được? Rốt cuộc là ai lại hy vọng chứng kiến Lương Mạc Tư bị bắt?

Nhắc đến vấn đề này, cô cũng phải giải thích một chút. Lúc trước khi cô đọc tiểu thuyết, vào thời điểm này, nữ chính còn đang không biết xấu hổ tiếp tục lấy lòng Lương Mạc Sâm, biến bản thân mình giống như một bông hoa nhỏ trắng trong thuần khiết. Nhưng Lương Mạc Sâm không thích cô, người anh thích là Tả Lâm Lâm. Anh ta và Tả Lâm Lâm vẫn đang yên nhau thắm thiết, hoàn toàn không quan tâm đến An Vân Thương.

Điều quan trọng là, Chu Âm vốn không xuất hiện.

Nhưng, hiện giờ, Tả Lâm Lâm đã bị bắt, nội dung câu chuyện đã cải biến, Lương Mạc Tư không hiểu sao lại bắt ngờ liên quan đến một vụ án giết người, ngay cả Chu Âm cũng xuất hiện.

Toàn bộ nội dung của tiểu thuyết, An Vân Thương vẫn chưa đọc hết, trang cuối cùng mà cô xem, chính là đoạn đêm diễn ra sinh nhật của dì Trầm Nguyệt, An Vân Thương trở nên nổi tiếng với sự kiện xấu hổ đó, sau đó cô buồn bã tự nhốt mình trong nhà, dần dần thay đổi, muốn làm cho Lương Mạc Tư có cảm tình với cô. Đọc đến khúc đó, An Vân Thương thật sự không chịu nổi nữ chính trong tiểu thuyết nữa, bực mình mắng một câu, rồi ném sách đi.

Vì vậy diễn biến tiếp theo thế nào, cô không biết. Chỉ biết nữ chính cuối cùng thành một đôi với Lương Mạc Sâm.

Đoạn kết của truyện này thực sự rất kinh khủng, An Vân Thương không khỏi rùng mình. Bỗng nhiên cô cẩn thận suy nghĩ một chuyện. Nếu kết cục cuối cùng là phải thành đôi với Lương Mạc Sâm, thì cô thà lựa chọn đến với Chu Âm còn hơn.

Ít ra anh còn nói thích cô, đã từng cứu và bảo vệ cô, dù bị từ chối nhưng anh vẫn không từ bỏ tiếp tục theo đuổi, khi hai người cùng nằm chung một giường, anh cũng không ra tay với cô.

Tóm lại, so với nam chính Lương Mạc Sâm, anh tốt hơn rất nhiều.

Đến lúc này cô cũng không biết nội dung tiểu thuyết sẽ phát triển như thế nào, chỉ biết cô không muốn mình sẽ có kết cục như vậy. Đã thế, cô phải sớm ngăn cản kết quả này xảy ra. Muốn làm được như vậy, nhất định cô phải có bạn trai, sau đó nhanh chóng kết hôn, tránh để một ngày đẹp trời nào đó Lương Mạc Sâm bỗng nhiên nghĩ thông suốt, tới cướp người.

Nghĩ thế, An Vân Thương quay sang nghiêm túc đánh giá Chu Âm, muốn thử quen anh một lần xem sao.

Trong tiểu thuyết, nhân vật Chu Âm gần như không hề tồn tại. Trong mấy vạn chữ cô đã đọc, chỉ có hơn mười chữ được dùng để nói về anh, đơn giản là tại một buổi tiệc anh đã có cảm tình với nữ chính.

Còn sau đó, An Vân Thương hoàn toàn không biết, cô không biết cuối cùng anh có kết cục như thế nào. Có lẽ tác giả không viết về anh nữa, anh cứ như vậy yên lặng sống hạnh phúc, nếu bây giờ cô chọn anh, sau này cũng sẽ cùng anh sống một cuộc sống yên bình như vậy phải không?

Tâm trạng của An Vân Thương tốt hơn rất nhiều, cô cười vui vẻ, cao hứng tay vỗ nhẹ ngực anh: “Chu Âm, em nghĩ kỹ rồi, anh thích trừng phạt Lương Mạc Tư thế nào thì cứ trừng phạt. Còn nữa, em nghĩ chúng ta có thể quen nhau thử xem.”

“Đây là phần thưởng?” Nghe lời cô nói anh hơi kinh ngạc, lập tức nhú mày mỉm cười.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

36. Chương 37

Chương 37: Tự tay anh may

“Nếu anh nghĩ vậy thì cứ cho là vậy đi.” An Vân Thương xấu hổ vì đã nói ra suy nghĩ của cô về anh, nếu có thể xem đó như phần thưởng thì cứ xem như vậy đi.

Chu Ẩm nắm chặt tay cô, rất nghiêm túc: “Em không phải chỉ nói chơi thôi đấy chứ, anh không cho phép em đổi ý đâu đấy.”

“Tất nhiên không đổi ý, trừ khi anh tổn thương em.” Cô cũng rất nghiêm túc quay sang nhìn anh, giọng điệu kiên định anh chưa từng nghe thấy. Có lẽ anh còn chưa tin được nên vẫn cứ nắm chặt tay cô, ánh mắt hai người chăm chú nhìn nhau, xung quanh dường như tĩnh lặng.

Qua một lúc lâu, tiếng gõ kính xe vang lên, lúc này hai người mới dần định thần lại, An Vân Thương quay đầu nhìn ra bên ngoài, thấy Tưởng Nguyệt đã trở ra. Cô buông tay Chu Ẩm, định mở cửa xe kể với Tưởng Nguyệt chuyện cô đã đồng ý quen với anh. Nhưng Chu Ẩm lại nắm chặt tay cô, mở kính xe, nói với Tưởng Nguyệt đang đứng bên ngoài: “Em ngồi phía sau đi.”

Tưởng Nguyệt vẫn chưa phát hiện chuyện gì khác thường, vui vẻ ngồi vào xe.

Nhưng khi vừa lên xe, cô phải trợn mắt há miệng.

“Hai người nắm tay nhau?” Nhìn hai bàn tay nắm chặt kia làm cô kinh hãi đến đơ người. Tưởng Nguyệt vẫn nghĩ rằng An Vân Thương đang rất ghét ông anh mình, không ngờ nhanh như vậy cô ấy đã nhận lời rồi.

“Mình đồng ý quen thử với anh ấy, không phải ban đầu cậu cũng muốn vậy sao, trước đây còn giúp anh ấy gạt mình đến nhà ở, bây giờ lại tỏ vẻ ngạc nhiên như vậy làm gì, rất đáng đánh đòn.” An Vân Thương cười tủm tỉm nhìn Tưởng Nguyệt, chính cô cũng không nhận thấy mặc dù mình đang oán trách, nhưng trên mặt vẫn mang theo ý cười.

Có vẻ chuyện cô chấp nhận Chu Ẩm cũng không mấy khó chịu, trước kia cô luôn trốn tránh anh, thật sự rất phiền toái, giờ thoải mái đồng ý rồi trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

“Chà, không ngờ hai người quen nhau nhanh như vậy, thật quá tốt, mình là bà mai nha, hai người nhất định phải đãi mình một bữa thật thịnh soạn đó.” Tưởng Nguyệt hưng phấn kêu to.

An Vân Thương bình tĩnh chỉ tay vào cái túi to Tưởng Nguyệt đang cầm, “Muốn ăn một bữa thịnh soạn? Không phải cậu vừa gói tất cả lại đó sao, đi thôi, chúng ta trở về cùng nhau ăn thôi.”

“Đây mà là bữa ăn thịnh soạn? Mình không cần, mình phải ăn một bữa khác lớn hơn cơ.” Tưởng Nguyệt bất mãn, cô muốn ăn món khác được không, gói lại mang về mà gọi là bữa thịnh soạn sao?

“Vậy cậu hỏi anh ấy đi, dù sao hiện tại mình không đi làm nên không có tiền đâu.” Có bạn trai rồi, ta giao hết lại cho bạn trai thôi.

“Anh à, đãi tiệc đi đãi tiệc đi.” Tưởng Nguyệt thấy An Vân Thương đồng ý, vội đưa mắt tha thiết mong chờ nhìn Chu Âm.

Chu Âm cười rất tươi, vui vẻ trả lời: “Được, hôm khác đưa em đi ăn một bữa thật to, cho em ăn thỏa thích.”

“Vân Thương, rất cảm ơn cậu, anh họ mình chưa bao giờ dẫn mình đi ăn đại tiệc lần nào cả, hơn nữa còn ỉnh ăn tùy thích, lần này được hưởng lộc từ cậu rồi.” Tưởng Nguyệt nịnh hót muốn ôm An Vân Thương một cái.

Chu Âm trừng mắt liếc cô: “Muốn ăn ngon thì không được động tay động chân với An Vân Thương.”

Tưởng Nguyệt bắt đắc dĩ khép miệng lại, An Vân Thương bị Tưởng Nguyệt chọc cười tâm tình rất tốt, lặng lẽ quay sang một bên cười. Thấy cô vui vẻ, Chu Âm nghiêng đầu hỏi cô: “Tâm trạng em rất tốt sao?”

“Vâng.” Cô cười trả lời anh.

“Vậy sau khi ăn xong, em ngủ một chút đi rồi cùng Tiểu Nguyệt về Lương gia lấy cái gối ôm mà anh đã tặng em mang về đây nhé?” Quà anh tặng lại bị cô để lại Lương gia, nghĩ đến là thấy không thoải mái.

“Anh không sợ em trở về đó sẽ không quay lại nữa sao?” Nụ cười nơi khóe môi cứng lại, An Vân Thương ngạc nhiên về ý định của anh. Lúc trước còn muốn giam cô, giờ lại để cô trở về, Chu Âm đang suy nghĩ gì vậy?

“Không có gì, em đã đồng ý quen với anh thì anh còn sợ gì chứ. Vả lại, anh không nghĩ em sẽ thích ở lại Lương gia.” Anh tin tưởng cô sẽ quay về nên trên gương mặt hoàn toàn không có vẻ lo lắng.

An Vân Thương tỏ ra nguy hiểm, cười nói: “Sao anh biết em không thích ở đó. Hình như bây giờ em cũng không muốn ở chỗ của anh. Dù sao Lương gia còn có dì Trầm Nguyệt, còn ở nhà anh chỉ có một người đàn ông là anh.”

“Vậy em muốn sống với dì cả đời, hay là sống cùng anh cả đời?” Anh nghiêm mặt, ánh mắt đen láy sâu thăm chăm chú nhìn cô.

“...” Câu hỏi này ngay lập tức làm cô ngẩn người, cô không nghĩ anh sẽ đột nhiên hỏi như vậy, dĩ nhiên là cô không thể theo dõi cả đời, đối mặt với ánh mắt mạnh mẽ của anh, nhất thời cô không trả lời được.

Tưởng Nguyệt thấy không khí hơi căng thẳng, vội xen vào: “Đúng vậy, Vân Thương, cậu đâu thể sống với dì cả đời được. Anh mình yên tâm để cậu trở lại đó chứng tỏ cậu đã được tự do, anh ấy cũng không nói sẽ nhốt cậu lại nữa.”

“Cẩn thận lái xe! Anh quay đầu lại đi.” An Vân Thương sắp bị hai người họ ép đến mức sắp gật đầu đồng ý ở cùng Chu Âm cả đời rồi, trong tình cảnh nguy cấp, cô đành phải đẩy mặt Chu Âm ra xa, để anh chuyển tâm lái xe.

Chu Âm không tiếp tục đùa cô nữa, Tưởng Nguyệt thấy anh mình ngoan ngoãn nghe lời tập trung lái xe cũng không dám nói nữa, bắt chước ngồi ngoan im lặng.

Chỉ có An Vân Thương mặc dù không nói gì, nhưng trong lòng cô vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Làm thế nào bây giờ? Chẳng lẽ nếu không thể quay về cuộc sống trước đây thì sau này cô thật sự phải sống cùng Chu Âm cả đời sao? Nghĩ đến khả năng này sẽ xảy ra, cô thật cẩn thận liếc nhìn Chu Âm.

Thực ra anh rất tốt, như trước đây cô đã từng suy nghĩ, anh tốt hơn so với Lương Mạc Sâm rất nhiều lần, đối xử với cô cũng không tệ, nếu kết hôn với anh, chắc sẽ rất hạnh phúc.

Sau khi ăn trưa, Chu Âm rời khỏi nhà. Hôm nay anh nói sẽ không đi theo canh chừng An Vân Thương, nếu cô đã bằng lòng sống cùng anh, thì anh cũng sẽ không nhốt cô lại nữa.

Anh đi rồi, An Vân Thương và Tưởng Nguyệt ở trong phòng nói chuyện phiếm, Tưởng Nguyệt kể cho cô nghe tất cả những chuyện trước đây của Chu Âm, hai người trò chuyện rất lâu mới nhớ đến lời dặn của Chu Âm, muốn hai người về Lương gia lấy chiếc gối ôm.

Lúc ra khỏi cửa An Vân Thương tò mò hỏi Tưởng Nguyệt: “Cái gối kia có gì đặc biệt hả? Sao anh ấy cứ nhất quyết bắt chúng ta về lấy nó?” Bầu không khí trong Lương gia lúc này không tốt lắm, dì Trầm Nguyệt cần dặn cô khoảng thời gian này không nên trở về.

“Chuyện này... cái gối đó là do anh ấy tự tay làm, cậu không phát hiện ra sao? Nó không hề có nhãn hiệu gì hết, với lại đường may cũng không đẹp lắm.” Tưởng Nguyệt cười to, ngạc nhiên nhìn An Vân Thương: “Đừng nói là chuyện này cậu cũng không phát hiện ra nha?”

“Ừ... Mình không biết.” An Vân Thương hơi sững sốt, cô không nghĩ rằng Chu Âm lại tự tay may gối ôm, mà còn là màu hồng nhạt, cảm giác kỳ lạ này rất khó tả, nó nhẹ nhàng đi vào tim cô. An Vân Thương híp mắt, bắt đầu tưởng tượng hình ảnh anh cười dịu dàng, tay khâu từng mũi từng mũi lên chiếc gối, quả thực rất quyến rũ. Cô nhớ trước đây Chu Âm đã từng nói đến cái gối ôm này, hôm nay còn muốn cô quay về lấy, thì ra là do chính tay anh làm.

Nhưng khi về tới Lương gia, cô không thể cười nổi.

Rõ ràng đang là ban ngày nhưng Lương Mạc Sâm không đi làm mà ngồi trên sofa trong phòng khách. Nhìn thấy An Vân Thương xuất hiện, hần cười lạnh quan sát cô đang đi tới: “Không phải cô đã chuyển ra ngoài ở? Sao còn quay trở về?”

“Yên tâm đi, tôi chỉ về lấy chút đồ của mình, sẽ không quấy rầy đến các anh.” An Vân Thương cũng không nhìn Lương Mạc Sâm, lạnh lùng để lại một câu rồi kéo tay Tưởng Nguyệt định lên lầu.

Lương Mạc Sâm nhanh chóng bắt lấy tay cô, kéo trở lại, hần thoáng nhìn qua vẻ kinh ngạc trên gương mặt cô, nhếch mép cười mỉa mai: “Cô về lấy chút đồ? Lương gia có đồ gì để cô lấy? Phải nhớ kỹ, cô họ An, không phải họ Lương, còn không biết xấu hổ mà trở về lấy đồ này nọ, cô được tôi cho phép chưa?”

“Mời anh buông tay ra, Lương tiên sinh, tôi nghĩ không cần thiết phải nói với anh, tôi thật sự về lấy đồ của mình, nó tuyệt đối không phải đồ của Lương gia các anh, nếu anh cứ kiêu căng nghĩ rằng mọi thứ là của anh như vậy, thì tôi chỉ có thể nói là anh có bệnh hoang tưởng rồi.” An Vân Thương đấu tranh, giọng nói lạnh lẽo.

Tưởng Nguyệt cũng đến giúp, nhìn Lương Mạc Sâm cười châm chọc: “Lương Mạc Sâm, anh nghĩ đến bây giờ Vân Thương vẫn còn thích anh sao? Bây giờ cậu ấy không thích anh nữa, anh rõ ràng một chút đi, đừng tiếp tục dùng bộ dạng ngạo mạn đó xúc phạm Vân Thương. Còn nữa, tôi giúp Vân Thương nói rõ một việc, hôm nay cậu ấy đến đây không phải muốn tham lam đồ gì của Lương gia nhà anh, nếu không tin anh có thể đi theo chúng tôi lên lầu, nhìn xem Vân Thương lấy đồ gì trong nhà anh tới lúc đó anh tức giận cũng không muộn.”

“Cô là Tưởng Nguyệt? Sao cô lại đi cùng An Vân Thương?” Lương Mạc Sâm lúc này mới cẩn thận xem xét cô gái đi cùng An Vân Thương, vừa liếc qua cô, hần hơi sững sốt. Tưởng Nguyệt cũng học chung với hần, hơn nữa còn được xem là một người làm mưa làm gió trong trường. Chỉ có điều, hần nhớ Tưởng Nguyệt và An Vân Thương quan hệ không tốt lắm, sao bây giờ hai cô lại ở cùng nhau? Tưởng Nguyệt còn nói giúp cho An Vân Thương?

Chẳng lẽ là do gần đây hần quá bận, vì vậy mới không chú ý đến những chuyện xảy ra xung quanh?

Lương Mạc Sâm càng nghĩ càng cảm thấy An Vân Thương rất kỳ lạ, cô bỗng nhiên không thích hần, sau đó chuyển ra ngoài, hiện tại còn cùng bạn học trước đây chơi rất thân, rốt cuộc tại sao cô lại thay đổi như vậy? Và vì sao hần cứ cảm thấy An Vân Thương hiện tại dường như không giống An Vân Thương trước đây?

“Anh suy nghĩ xong chưa? Nghĩ xong rồi thì buông tay ra, tôi rất vội, lấy đồ xong sẽ đi ngay, tuyệt đối không làm phiền đến anh.” An Vân Thương thật sự không thể chịu được Lương Mạc Sâm cứ nắm chặt tay mình không buông, cô lên tiếng nhắc nhở.

Lương Mạc Sâm bị cô gọi mới hồi hồn lại, vội vàng buông tay cô ra, hừ lạnh: “Tôi đi theo các cô, nhìn xem thứ cô muốn lấy là gì.”

“Tùy anh.” An Vân Thương cũng cười lạnh, sau đó kéo tay Tưởng Nguyệt đi lên lầu.

Lương Mạc Sâm đuổi kịp theo sau hai người, vẻ mặt mờ mịt.

An Vân Thương đi tới phòng mình, mở cửa bước vào, nhìn thấy mọi thứ bên trong vẫn giống như trước đây, không bị ai di, làm cô thấy yên lòng. Cô đến trước tủ quần áo tìm gối ôm, Tủng Nguyệt cũng đi vào theo cô. Lương Mạc Sâm không đi theo, chỉ đứng tại chỗ khoanh hai tay trước ngực.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

37. Chương 38

Chương 38: Cô ta là chị dâu của cô?

Đây là lần thứ hai hấn vào phòng An Vân Thương, đứng yên lặng nhìn xung quanh. Trước đây, hấn chỉ đứng ở trước cửa phòng cãi nhau cùng cô, chẳng thèm liếc nhìn một cái, lần trước xông vào phòng cô cũng không kịp để ý xung quanh nên không biết phòng cô có kiểu dáng thế nào.

Hiện tại, nhìn thấy trong phòng toàn màu phấn hồng, rất đáng yêu, Lương Mạc Sâm không khỏi cảm thấy buồn nôn. Hấn ghét nhất là màu sắc này, thậm chí sau khi cô đi rồi, phải tìm người đến sơn trắng lại toàn bộ căn phòng, những thứ linh tinh đều vứt đi hết.

Lúc hấn đang nghĩ như vậy, An Vân Thương đã tìm được gối ôm của Chu Âm tặng cô.

Nhân tiện cô thu dọn quần áo của mình, sắp xếp tất cả vào vali, muốn mang đi hết. Cô không muốn quay về tiếp tục nhìn bộ mặt như muốn giết người của Lương Mạc Sâm, vì thế cô quyết định mang toàn bộ đồ đạc của mình đi, không muốn để lại đây bất cứ thứ gì.

Hai người xếp hết quần áo lại, Tủng Nguyệt kéo một vali đi trước, An Vân Thương một tay kéo hành lý, một tay ôm cái gối đi theo sau.

Lương Mạc Sâm đứng cạnh cửa nhìn hai người, đợi Tủng Nguyệt bước ra, An Vân Thương bước theo đi ngang qua hấn ta, đột nhiên hấn đưa tay chặn cô lại: “Tôi phải kiểm tra vali của cô.”

An Vân Thương ngược nhìn Lương Mạc Sâm, cười nhạt: “Trong đó đều là quần áo của tôi, anh muốn kiểm tra? Lương Mạc Sâm, anh thật không biết xấu hổ.”

Nghe thấy tiếng nói phía sau, Tủng Nguyệt để vali xuống, quay trở lại che An Vân Thương ở sau lưng mình, hét lên với Lương Mạc Sâm: “Họ Lương kia, chúng tôi không hề lấy bất cứ thứ gì của anh, vừa rồi anh không nhìn chúng tôi thu dọn hành lý sao, bây giờ lại muốn mở vali ra kiểm tra là có ý gì?”

“Ý của hai người là không thể kiểm tra vali này?” Lương Mạc Sâm dè lại chiếc vali An Vân Thương đang cầm, không có ý buông tay.

“Đương nhiên, vì sao phải cho anh kiểm tra? Chẳng phải đã nói trong đó không có đồ gì của nhà anh hay sao?” Tủng Nguyệt bắt mắt la to.

An Vân Thương cũng gạt đầu: “Phải, không cho anh kiểm tra, trong này đều là quần áo của tôi, không có thứ gì là của Lương gia nhà anh.”

“Các cô càng như vậy, tôi càng muốn kiểm tra.” Sắc mặt Lương Mạc Sâm u ám, đoạt lấy vali trong tay An Vân Thương, mở mạnh ra, toàn bộ quần áo trong đó đều bị hấn ta đổ ra hết, rơi đầy dưới sàn nhà.

Lương Mạc Sâm nhíu chặt mày, quả thật không tìm thấy đồ gì trong nhà chỉ toàn là quần áo của cô, lúc này hấn mới đứng dậy, thản nhiên nói: “Được rồi, đã kiểm tra xong, các cô có thể đi.”

“Bốp!” An Vân Thương giơ tay tát Lương Mạc Sâm một bạt tai: “Lương Mạc Sâm, anh khinh người quá đáng, tôi đã nói là không lấy đồ gì của anh vậy mà anh còn đem quần áo của tôi trút đầy dưới đất, bây giờ không tìm được gì, chẳng lẽ anh không định giải thích gì sao?”

Lương Mạc Sâm bắt lấy tay cô: “Cô đánh tôi?” Ánh mắt trầm xuống, sắc mặt cũng đen lại: “Cô đánh tôi, còn muốn tôi giải thích với cô?”

“Buông Vân Thương ra, anh có phải là đàn ông không? Dem quần áo con gái người ta ném xuống đất, đánh anh một cái thì đã sao?” Tưởng Nguyệt giơ chân lên đá Lương Mạc Sâm.

Lương Mạc Sâm bị Tưởng Nguyệt tay đập chân đá không hề hấn gì, hấn quay lại, neho mắt nhìn Tưởng Nguyệt: “Việc này không liên quan đến cô, mời cô tránh sang một bên.”

“Tiểu Nguyệt, cậu đừng để ý đến anh ta, mình không sao.” An Vân Thương sợ Lương Mạc Sâm ức hiếp Tưởng Nguyệt, vội khuyên can.

“Vân Thương, cậu đừng sợ, mình sẽ bảo vệ cậu.” Tưởng Nguyệt không quan tâm lời can ngăn của An Vân Thương, nhìn Lương Mạc Sâm khiêu khích: “Sao lại không liên quan? Hiện tại Vân Thương chính là chị dâu của tôi, tôi đã đồng ý với anh mình phải bảo vệ cậu ấy.”

“Cô... Chị dâu? Cô ta là chị dâu của cô? Tưởng Nguyệt, cô nói gì vậy?” Lương Mạc Sâm không tin, tin tức này thật sự đến quá bất ngờ, sao hấn ta có thể tin đột nhiên An Vân Thương lại trở thành chị dâu của người ta. Điều đó chứng tỏ, cô đã là người phụ nữ của người khác.

Cô mới chuyển ra ngoài không bao lâu, làm thế nào đã có đàn ông khác.

Thấy anh ta không tin, Tưởng Nguyệt nhất thời nóng nảy: “Đúng, cậu ấy là chị dâu tôi, tại anh chưa biết thôi, nhưng giờ biết cũng không muộn. Vì vậy từ giờ trở đi, anh nên biết rằng chị dâu tôi sẽ không có bất kỳ ý gì với anh, anh vui lòng đừng ở trước mặt chị dâu tôi làm loạn hồng tìm kiếm chút tình cảm nào, hiểu không?”

“Người đó là ai? Anh trai Tưởng Nguyệt? Anh trai cô là ai? Sao tôi chưa từng nghe cô nói đến?” Anh trai Tưởng Nguyệt là ai, Lương Mạc Sâm thật sự không biết, hấn cũng không rõ Tưởng Nguyệt có anh trai hay không.

An Vân Thương miễn cưỡng liếc hấn: “Không liên quan đến anh.” Nói xong, cô ngồi xuống nhặt lại quần áo của mình. Tuy cô rất muốn bảo Lương Mạc Sâm nhặt chúng, nhưng cô biết hấn tuyệt đối sẽ không làm việc này, vì muốn nhanh rời khỏi đây, cô đành phải tự làm.

“Trả lời cho tôi, anh cô ta là ai? Sao lại quen anh ta? Có phải lần này chuyển ra ngoài là sống cùng với người đàn ông đó hay không?” Lương Mạc Sâm cũng ngồi xổm xuống, đồng thời nắm lấy vai cô lắc mạnh.

Không hiểu tại sao khi biết cô quen người đàn ông khác, bỗng nhiên hấn cảm thấy hơi khó chịu.

“Không phải chuyện của anh, anh hỏi nhiều vậy làm gì?” An Vân Thương lạnh lùng nhìn Lương Mạc Sâm: “Trong vali của tôi không có đồ của nhà anh, anh cũng đã kiểm tra rồi, thu dọn xong tôi có thể đi được rồi chứ?”

“Được, cô đi nhanh đi, không bao giờ được phép trở về đây nữa.” Ánh mắt của cô khiến trong lòng Lương Mạc Sâm hoảng hốt, hấn tức giận hét lớn, sau đó ra khỏi phòng của cô, đi xuống lầu.

An Vân Thương cũng không nhìn đến hấn ta, lẳng lặng nhặt quần áo.

Tưởng Nguyệt ngồi xuống giúp cô. Hai người yên lặng thu dọn rồi ra khỏi Lương gia, lên xe rời đi.

Nhưng hai người không ngờ đến, sau khi xe các cô vừa rời khỏi thì một chiếc màu đen khác cũng nhanh chóng đuổi theo phía sau. Trên xe là Lương Mạc Sâm với gương mặt lạnh lẽo, đáng sợ.

Sau khi An Vân Thương chuyển hết đồ đạc vào trong phòng, Tưởng Nguyệt và cô ngồi người một lúc, Tưởng Nguyệt nói có chuyện phải đi.

Nghĩ đến sau khi Tưởng Nguyệt đi rồi, khi Chu Âm trở về chỉ có cô và anh, trái tim nhỏ bé của An Vân Thương bắt đầu không nghe lời đập loạn, cô cảm thấy trong lòng hoang mang hoảng hốt, cùng sợ hãi. An Vân Thương ôm chặt cổ Tưởng Nguyệt, bất luận thế nào cũng không cho cô đi.

“Thôi mà, cậu yên tâm đi, nếu cậu không cho phép anh ấy sẽ không làm gì quá đáng với cậu đâu, ngày mai mình còn đến nữa mà, cậu đừng sợ.” Tưởng Nguyệt an ủi cô, hiển nhiên sự an ủi này không có tác dụng, An Vân Thương vẫn gắt gao ôm chặt lấy cô, không buông tay, cũng không nói gì.

Tưởng Nguyệt nhất thời sốt ruột, cô cũng muốn ở lại, nhưng không biết ông anh họ có chịu hay không.

Suy nghĩ một chút, cô nói: “Cậu đã đồng ý sống cùng anh mình rồi, chẳng lẽ bây giờ còn sợ anh ấy sao?”

“Haiz, thôi quên đi, cậu về đi, nhớ đến mình đã thấy xấu hổ rồi.” An Vân Thương bị câu nói cuối cùng này của Tưởng Nguyệt làm ặt đở bùng. Đúng vậy, chính cô đã đồng ý ở cùng với Chu Âm rồi, bây giờ còn thẹn thùng gì nữa. Dù gì Chu Âm sẽ không cư xử tùy tiện với cô như Tưởng Nguyệt đã nói, điều này cô biết rõ.

Tưởng Nguyệt đi rồi, An Vân Thương trốn luôn ở trong phòng, nằm trên giường gọi điện cho dì.

Mấy ngày nay vì chuyện của Lương Mạc Tư khiến cho không khí ở Lương gia vô cùng ngột ngạt. Lương Khải vì lo nghĩ cho vợ, sau khi xử lý tốt chuyện của Lương Mạc Tư, ông để con trai chuyển về nhà ở vài ngày, sau đó dẫn vợ đi du lịch.

Sau khi gọi cho dì, An Vân Thương mới biết chuyện bà đã đi du lịch. Trước đó cô còn cảm thấy kì lạ tại sao đến Lương gia lại không thấy dì ở nhà, thì ra hai người đã rời khỏi nhà.

Hỏi thăm vài câu, biết được hiện giờ dì rất tốt, cô cũng yên tâm cúp máy.

Sau khi gác máy, cô không có chuyện gì để làm, đang suy nghĩ xem có nên làm bữa tối hay không thì di động chợt vang lên, là Chu Âm gọi. Cô háng giọng rồi mới nghe máy: “Alo, sao vậy ạ?”

“Đói chưa? Anh vừa tan làm, trở về đưa em đi ăn tối nhé.”

“Hả?” Lúc này An Vân Thương mới quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hoá ra trời cũng sắp tối rồi, anh ấy cũng đã tan làm, còn muốn ăn tối cùng cô.

Cô không trả lời, Chu Âm lại nói tiếp: “Không phải em sợ đi ăn cùng anh chứ?”

“Ha ha, sao lại có chuyện đó, em đi thay quần áo ngay đây.” An Vân Thương suy nghĩ một chút vẫn không nên từ chối, dù gì cũng đã đồng ý quen với anh, lại sống cùng một nhà, đi ăn một bữa cơm hay đại loại như vậy cùng là bình thường thôi, cô cứ ngần ngại, xem ra có vẻ giống đang làm màu.

Nơi Chu Âm chọn dùng cơm là một nhà hàng cao cấp nhưng bởi vì không có tiền nên cả đời An Vân Thương cũng chưa bao giờ được vào những nơi như vậy. Sau khi xuyên vào trong tiểu thuyết, vì An Vân Thương luôn muốn né tránh tên nam chính đáng ghét kia nên cũng không thường xuyên đi ra ngoài, vì vậy cô chưa bao giờ đến những nhà hàng cao cấp thế này.

Vì lẽ đó lúc cô đi theo Chu Âm bước vào nhà hàng, liền cảm thấy tay chân có chút rùng rợn không thoải mái, bước đi cứng nhắc, cô không quen với không khí trong này.

Chu Âm nhanh chóng phát hiện ra sự khác thường của An Vân Thương, nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, khẽ sát tai dịu dàng hỏi: “Có phải khó chịu ở đâu hay không?” Anh tưởng là thân thể cô không thoải mái, dù sao trước giờ An Vân Thương sống trong gia đình giàu có, anh không nghĩ rằng cô chưa từng tới những nơi này.

An Vân Thương được anh ôm cũng không còn sợ sệt khó chịu như vừa rồi. Nhưng cô vẫn nói anh biết: “Thực ra, em chưa từng tới những nơi như thế này, cảm thấy có chút không quen.”

“...” Nghe cô trả lời, Chu Âm hơi sững sốt nhưng cũng chỉ là thoáng qua, anh không hỏi nữa, cầm lấy tay cô nắm thật chặt, dẫn cô ngồi vào một chỗ hơi khuất.

Xung quanh chỗ này được một chậu cây xanh lớn che khuất, hai người ngồi bên trong, không dễ bị người ta nhìn thấy.

Ngồi vào chỗ, An Vân Thương thấy cô và anh không bị nhiều người nhìn đến, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

38. Chương 39

Chương 39: Nói bậy một câu cũng không được

Phục vụ nhanh chóng mang menu đến, Chu Ẩm cẩn thận hỏi cô thích ăn gì, thậm chí cô gọi món nào, anh cũng gọi một phần giống như vậy.

An Vân Thương không thích nơi này. Cô hơi nhúu mày, nhắc nhở anh: “Lần sau đừng đến những nơi như thể này nữa, em không thích mùi vị ở đây, môi trường cũng không thích.”

“Được, lần này là do anh sơ suất, anh ghi nhớ lời của bạn gái, lần sau tuyệt đối sẽ không vậy nữa.” Chu Ẩm gật đầu sau đó đề nghị: “Nếu không bây giờ chúng ta rời khỏi đây, anh đưa em đến nơi em thích ăn.”

“Không được, nếu đã vào rồi thì phải ăn chút gì đó chứ, không ăn mà bỏ đi rất kỳ cục.” An Vân Thương không bằng lòng, chớp mắt nhìn Chu Ẩm: “Anh sẽ không thích em thể này chứ? Sở thích của em và anh không giống nhau.”

“Điều này rất bình thường, anh không có lý do gì phải ghét cả, anh thích em còn hơn thể nữa mà.” Anh cầm tay cô, vẻ mặt hạnh phúc.

An Vân Thương xấu hổ rút tay lại, mày rũ xuống, khẽ cười.

Đúng lúc này, một giọng nam lạnh đột ngột vang lên: “Ồ, đây là bạn trai của cô sao? An Vân Thương, từ khi nào cô biết gần gũi với đàn ông như vậy rồi?”

Giọng nói này nghe rất quen và rất đáng ghét. An Vân Thương quay phắt đầu lại, quả nhiên trông thấy cái tên Lương Mạc Sâm kia.

Anh ta không thấy phiền sao, nghĩ mình là nam chính thì muốn xuất hiện lúc nào cũng được à? Không dễ dàng gì cô mới đi ăn cùng nam phụ được một bữa cơm, anh ta lại xuất hiện ở đây làm gì? An Vân Thương thầm mắng trong lòng, ngoài mặt vẫn làm như không có chuyện gì, cô không muốn để ý tới anh ta.

Chu Ẩm đứng lên, bắn ánh nhìn lạnh lẽo về phía Lương Mạc Sâm: “Đúng vậy, tôi là bạn trai của Vân Thương, anh là ai? Anh đến làm phiền chúng tôi dùng cơm thể này, hình như rất không lịch sự.”

Hiển nhiên anh không biết Lương Mạc Sâm, mà cũng chẳng vì có gì anh phải biết hắn ta cả, loại người vô sỉ thể này vốn không cần biết tới.

Bấy giờ Lương Mạc Sâm mới nhìn đến người bạn trai này của An Vân Thương, không ngờ anh ta lại cao hơn hắn một chút, khí thế cũng tuyệt đối không thua gì mình. Hắn lùi về phía sau vài bước, môi bỗng nở nụ cười, giọng điệu cực kỳ đáng ghét: “Thể nào? Anh xem trọng người phụ nữ hư hỏng này? Trước kia An Vân Thương không biết xấu hổ mặt dày theo đuổi tôi, đã làm không biết bao nhiêu chuyện kinh tởm, người phụ nữ thấp hèn như vậy, anh vẫn coi trọng được?”

Hắn nhất định không để An Vân Thương được sống yên ổn. Cô người yêu bé nhỏ của hắn đang ngồi tù, hiện tại không có phụ nữ bên cạnh, An Vân Thương vẫn luôn bị hắn vút bỏ lại có thể quen với một người

đàn ông ưu tú như thế khiến hắn càng không thích. Nói những lời này sẽ giúp Lương Mạc Sâm bớt khó chịu về chuyện An Vân Thương có bạn trai.

Thế nhưng, hắn không ngờ rằng, lúc vừa nói xong những lời này, bạn trai An Vân Thương đang đứng trước mặt đột nhiên như một con mãnh thú nổi điên, tay cuộn lại thành nắm đấm sức đánh vào người hắn.

Lương Mạc Sâm không kịp đề phòng đã bị Chu Âm đánh ột đấm té lặn xuống đất.

Chu Âm vẫn tiếp tục không buông, anh đè Lương Mạc Sâm dưới nền nhà, hung hăng đấm một đấm lại một đấm đánh xuống. Chu Âm không nói một lời, sắc mặt tối sầm, xem ra không đánh chết Lương Mạc Sâm sẽ không bỏ qua.

Thấy hai người họ đánh nhau, ban đầu An Vân Thương sợ ngây người, nhưng khi nhìn thấy Chu Âm đánh Lương Mạc Sâm rất kịch liệt, cô cũng dần dần bình tĩnh lại. Có người ra mặt vì mình thật tốt, sau khi trở về cô phải thưởng cho anh thật xứng đáng mới được, có bạn trai như anh thật tuyệt. Vừa rồi nghe Lương Mạc Sâm nói những lời đó, cô cũng rất muốn xông lên đánh hắn ta một trận, giờ đã có Chu Âm ra tay giúp, cô cảm thấy rất thoải mái.

Chu Âm đè Lương Mạc Sâm nằm dưới sàn nhà, không ngừng đánh hắn ta, lúc đầu Lương Mạc Sâm còn lớn tiếng mắng chửi, sau đó chỉ rên khê. An Vân Thương liếc mắt phát hiện mặt Lương Mạc Sâm sưng lên, khóe miệng chảy đầy máu, da mặt cũng bị rách, cô bỗng hoảng hốt vội kéo Chu Âm ra, lo lắng kêu lớn: “Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, như vậy được rồi, anh đánh nữa anh ta mà chết sẽ phải ngồi tù đó.”

Chu Âm được cô kéo ra, nắm tay anh toàn là máu, khuôn mặt đầy mồ hôi. Vẻ mặt anh vẫn còn mù mịt, ánh mắt tối đen u ám mà trước giờ An Vân Thương chưa từng nhìn thấy. Anh hé môi, lạnh giọng hỏi cô: “Anh đánh hắn, em đau lòng à?”

“Không, không phải thế, em sợ anh đánh chết anh ta, anh phải vào tù thì sẽ không còn ai ra mặt vì em nữa.” An Vân Thương lấy khăn giấy lau tay và mồ hôi cho anh, nói nhỏ nhẹ.

Chu Âm vốn nghĩ rằng cô vẫn còn yêu Lương Mạc Sâm nên sẽ đau lòng vì hắn, không ngờ cô lại đau lòng vì anh. Vẻ mặt anh từ từ trầm tĩnh lại, đột nhiên đưa tay ôm thật chặt cô vào trong ngực, cam kết bên tai cô: “Sau này chỉ cần có anh ở đây, ai cũng đừng hòng nghĩ đến việc ức hiếp em, nói bậy một câu cũng không được.”

“Cho nên, em đồng ý quen với anh, thật tốt.” Giọng nói buồn bã của cô từ trong ngực anh vang lên.

Gương mặt đang căng thẳng của Chu Âm lập tức nở nụ cười: “Em biết là tốt rồi.”

Lương Mạc Sâm đau đớn nằm dưới sàn nhà, nghe hai người nói chuyện ngọt ngào, hắn ta càng khó chịu hơn. Hắn hét lên: “Giỏi lắm, cái tên chết tiệt mày hôm nay dám đánh tao, tao nhất định phải ày vào tù.”

Chu Âm và An Vân Thương nghe thấy tiếng hắn nói mới nhớ ra bên cạnh họ còn có tên hèn hạ này.

Chu Âm buông An Vân Thương ra, ôm lấy thắt lưng cô, lạnh lẽo chống lại ánh mắt đầy thù hận của Lương Mạc Sâm, cười nhạt: “Muốn bắt giam tôi? Tôi thấy, anh vẫn nên nghĩ xem phải giúp em trai anh thế nào trước đi. Cậu ta dính vào vụ án giết người còn chưa xong, lại bao che cho hung thủ thật sự, đây cũng là có tội.”

“Ồ, sao tao lại phải quản chuyện của nó? Nó tự làm thì tự chịu hậu quả, tao không có lý gì phải giúp nó cả, nó bị dính vào vụ án giết người, là tại nó ngu ngốc. Còn giờ, dù có làm thế nào tao cũng phải ày vào tù, những người khác, tao không quan tâm.” Không ngờ trước kia Lương Mạc Sâm vẫn luôn đặc biệt quan tâm tới em trai, giờ phút này lại nói ra những lời tuyệt tình như thế. Nếu lúc này Lương Mạc Tư có mặt ở đây, nhất định anh ta sẽ rất sốc, vì sao anh trai lại đột nhiên không muốn can thiệp vào chuyện của anh ta nữa, lại còn nói những lời tuyệt tình đến như vậy.

Mà vừa khéo, vì Lương Mạc Tư bị mấy người An Vân Thương quay video nên hai ngày nay anh ta vẫn luôn theo dõi họ, muốn đoạt lại đoạn video đó nhưng vẫn chưa có cơ hội. Đến tận buổi tối ngày hôm nay, anh ta âm thầm theo tới nhà hàng cao cấp này, rồi trong quá trình theo dõi lại phát hiện anh trai mình cũng đang theo dõi họ. Anh ta cảm thấy hành động của anh trai rất kỳ lạ, nhưng anh ta không dám làm phiền đến Lương Mạc Sâm, sợ làm xáo trộn kế hoạch nào đó của anh trai, vì anh ta rất kính trọng anh mình.

Nhưng không ngờ, sau khi anh trai bị đánh lại nói với họ những lời như vậy. Anh trai thậm chí còn không muốn quan tâm đến sự sống chết của anh ta sao? Nghĩ tới lần đi ra đảo đó cũng là do anh trai bảo anh ta đi, không chỉ có việc cô gái kia bỗng nhiên nói thích anh, mà còn yêu đến hết thuốc chữa nói rằng nếu anh không chấp nhận thì cô ta sẽ tự tử, điều này có cái gì đó hơi khác thường, Lương Mạc Tư không thể không bắt đầu nghi ngờ anh trai mình, chẳng lẽ những chuyện này là do anh ấy làm?

Lương Mạc Tư từ bàn bên cạnh bước qua, kinh ngạc nhìn người anh trai ruột thịt đang nằm dưới sàn nhà, đau đớn hỏi: “Anh, những gì anh vừa nói là thật sao?”

“Mạc Tư, sao em lại ở đây? Mau đỡ anh lên đưa anh đến bệnh viện, cái tên chết tiệt kia đánh anh muốn gãy xương rồi.” Nhìn thấy em trai xuất hiện, Lương Mạc Sâm rất vui mừng. Hắn tự động xem nhẹ câu hỏi của Lương Mạc Tư, chỉ lạnh lùng ra lệnh.

“Anh, cô gái kia thổ lộ với em nhưng không thành công, lại lập tức đi tự tử, là do anh sắp đặt sao?” Lương Mạc Tư đứng bất động, tiếp tục hỏi.

“Mạc Tư, em hẳn phải biết anh sẽ không làm như vậy.” Lương Mạc Sâm lạnh lùng nhìn Lương Mạc Tư, giọng nói không cho phép em trai được nghi ngờ mình.

“Nhưng chuyện này xảy ra rất quái lạ, anh để cho em đi chơi, chưa được mấy ngày đã xảy ra án mạng.” Lương Mạc Tư vẫn không tin.

“Em biết rất rõ ai mới là kẻ giết người, nếu do anh sắp đặt muốn hại em thì đã trực tiếp giết em rồi.” Thấy Lương Mạc Tư cứ nhất quyết không tin nhìn mình, Lương Mạc Sâm lập tức nổi giận, tự mình chống người đứng lên, lạnh lùng nhìn em trai, “Em nhớ cho kỹ, hôm nay là em không giúp anh, sau này đừng hy vọng anh sẽ giúp em.” Nói xong, hắn ta liếc nhìn An Vân Thương và Chu Âm cười mỉa mai: “Hai người cũng vậy, nhớ cho rõ hôm nay đã làm gì tôi, tôi sẽ trả lại thật xứng đáng.”

Sau khi nói xong, hắn ta đi chậm từng bước ra ngoài, vừa đi vừa lấy tay lau máu trên mặt.

Lương Mạc Tư nhìn thấy vậy mới nhớ ra, vội chạy đuổi theo muốn dìu anh trai.

Đáng tiếc, Lương Mạc Sâm không còn muốn quan tâm đến Lương Mạc Tư nữa, hắn hung hăng đẩy Lương Mạc Tư ra, lạnh giọng cảnh cáo: “Cút!”

Sau đó, hắn bước đi trước, còn Lương Mạc Tư thì đã suy nghĩ thông suốt trở lại nên cũng lặng lẽ đi theo sau hắn ta, hai người họ dần dần ra khỏi nhà hàng.

Chu Âm và An Vân Thương đứng yên tại chỗ, cô hơi thất thần, còn Chu Âm thì đang quan sát nét mặt của cô, muốn nhìn xem có phải cô đang lo lắng cho Lương Mạc Sâm hay không.

Nhưng vừa khiến anh thất vọng vừa vui mừng là cô không hề lo lắng cho Lương Mạc Sâm. An Vân Thương chợt bừng tỉnh, lập tức không yên tâm hỏi anh: “Vừa rồi Lương Mạc Sâm nói muốn bắt anh vào tù, làm sao bây giờ? Trong nhà anh có ai có quan hệ với người phía trên không, ở Lương gia thì có đó, nếu làm không tốt anh ta thật sự có thể khiến anh phải ngồi tù.”

“Em đang lo lắng cho anh sao?” Anh khẽ nở nụ cười, nắm tay cô, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

“Tất nhiên rồi, anh bị bắt vào tù, em cũng không biết phải làm thế nào giúp anh ra được.” Cô nhún mày, rất buồn bực. Bởi vì Lương Mạc Sâm bị đánh rất thảm, nên anh ta nhất định sẽ kiếm chuyện với Chu Âm, vậy thì xong rồi.

Chu Âm nhẹ nhàng nắm lấy chiếc cằm xinh đẹp của cô, khiến cô phải ngẩng mặt lên nhìn anh. Anh nghiêm túc nhìn vào mắt cô, bình tĩnh nói: “Yên tâm, anh ta sẽ không động đến anh được đâu. Muốn động được vào anh, cũng chỉ có em thôi.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương

Xem Chương Mới Hơn »

39. Chương 40

Chương 40: Lương Mạc Sâm

Lương Mạc Tư bị cảnh sát bắt, khi nghe Chu Âm kể lại, An Vân Thương không hề ngạc nhiên cũng không thấy tội nghiệp anh ta, đây đều là lỗi của Lương Mạc Tư, Chu Âm chỉ giao đoạn video đó cho cảnh sát thôi. Hơn nữa cho dù Chu Âm không giao video cho cảnh sát, nếu không dựa vào quan hệ của gia đình, Lương Mạc Tư cũng sẽ bị bắt.

Dì Trầm Nguyệt gọi điện tới nói rằng bà và dưỡng Lương không tiếp tục đi du lịch nữa, ông phải quay về cứu đứa con thứ hai của mình.

Nhưng cho dù Lương Khải chạy tới chạy lui, gặp rất nhiều bạn bè cũ vẫn không có kết quả, họ chỉ nói ông đợi phán xét cuối cùng của bên cảnh sát, hiện tại vụ án còn đang trong quá trình xem xét.

Lương Khải biết xảy ra chuyện như vậy sẽ không còn ai có thể giúp ông. Ông đã gửi rất nhiều quà tặng mới nghe ngóng được chuyện có người đã cung cấp video làm bằng chứng cho thấy Lương Mạc Tư bao che hung thủ. Nhưng khi cảnh sát tra hỏi, Lương Mạc Tư sống chết cũng không nói ra hung thủ thật sự là ai.

Lương Mạc Tư tuyệt đối không thể được thả ra vào lúc này. Người nhà nạn nhân vốn đã làm ầm ĩ yêu cầu phải tìm ra hung thủ, nhưng đến giờ vẫn chưa có manh mối, nếu đã phát hiện ra manh mối tất nhiên phải truy hỏi đến cùng. Lương Khải bất đắc dĩ đành phải đáp ứng, tiếp tục im lặng chờ đợi.

Lâm Trầm Nguyệt ở nhà với Lương Khải, nhưng trong lòng bà cảm thấy quá bức bối nên gọi điện nói chuyện với An Vân Thương.

An Vân Thương muốn an ủi dì của mình, khổ nỗi lại không biết nói thế nào. Tình cảnh của Lương Mạc Tư bây giờ khó mà cứu được, thế cho nên cô đành an ủi dì vài câu rồi cúp máy.

Cô nằm trên giường, nhắm mắt lại, đầu óc vô cùng hỗn loạn, cô thực sự cần im lặng một lát.

Sau khi cúp máy, Lâm Trầm Nguyệt đi xuống lầu nấu cơm, hai ngày nay Lương Khải chưa được ăn gì tử tế, bà rất lo lắng nên muốn tự tay làm đồ ăn cho ông.

Khi đến góc cầu thang, bà chợt nghe thấy tiếng tranh cãi ồn ào của Lương Khải và Lương Mạc Sâm.

Giọng nói của Lương Khải nghe rất phẫn nộ: “Con nói cái gì? Nó chính là em trai con, sao con có thể bỏ mặc sống chết của nó?”

Giọng của Lương Mạc Sâm vang lên đầy lạnh lẽo: “Lúc con bị thương nó cũng không quan tâm đến con, hiện giờ nó không bị thương gì cả mà chỉ bị bắt đi thôi, chỉ cần nó nói ra ai là hung thủ thì ba có thể cứu nó ra rồi, vì sao còn muốn con giúp nó?”

“Không phải là nó vẫn không chịu nói ra hay sao, vì vậy ba mới bảo con đi khuyên nó, quan hệ của hai đứa rất tốt, con nói thì nó sẽ nghe, rồi sau đó ba sẽ cứu nó ra.” Lương Khải thở gấp.

“Ba, ba nói thật buồn cười, không lẽ ba vẫn cho rằng quan hệ giữa con và Mạc Tư thật sự rất tốt? Chẳng lẽ ba đã quên rồi sao? Nó không phải là em của con, con cũng không phải là anh của nó, con chỉ là một đứa trẻ được ba và người vợ trước nhận nuôi. Ba cho rằng người mà trước đây vẫn luôn bị ba và dì mắng chửi, khinh rẻ sẽ đi giúp cứu đứa con ruột của ba ra sao? Ha, không phải là ba trở thành ông già hồ đồ rồi đó chứ?” Giọng điệu Lương Mạc Sâm càng lúc càng quỷ dị, nhất là khi hắn ta nói xong những lời này, bầu không khí trong phòng khách lập tức đông lại.

Giọng Lương Khải hơi run rẩy: “Mạc Sâm, những chuyện đó đều đã qua rồi, dĩ con cũng đã mất, Mạc Tư còn nhỏ, nó cũng không hiểu chuyện trong công ty, ba sẽ giao phần lớn cổ phần công ty cho con, tài sản trong nhà cũng sẽ chia cho con một phần giống như vậy, con hãy quên những chuyện trước kia mà đi cứu Mạc Tư ra đi.”

Trước kia bởi vì Lương Khải và người vợ đã qua đời kết hôn được ba năm nhưng vẫn không có con, nên đã nhận nuôi một đứa trẻ, đứa trẻ đó chính là Lương Mạc Sâm, lúc ấy cậu ta chỉ mới hơn một tuổi, là cô nhi đáng thương bị ba mẹ bỏ rơi. Lương Khải cùng vợ muốn nuôi đứa trẻ này khôn lớn nên đã mang cậu bé hơn một tuổi đó về nhà và đặt tên là Lương Mạc Sâm, đối xử với cậu ta cũng rất tốt.

Nhưng không ngờ rằng, lúc Lương Mạc Sâm hai tuổi, vợ Lương Khải đột nhiên mang thai. Vợ có thai, lại là đứa con của ông nên Lương Khải và vợ dần dần chỉ đặt sự chú ý quan tâm vào con của họ. Sau khi sinh Lương Mạc Tư, họ lại càng yêu thương đứa con ruột của mình, nhất là vợ của Lương Khải, bà yêu con trai mình hơn, cảm thấy không vừa lòng đối với đứa trẻ Lương Mạc Sâm được nhận nuôi nên thường xuyên mắng chửi, đánh đập cậu ta.

Ban đầu Lương Khải cũng có khuyên ngăn, nhưng sau đó vì công việc quá bận rộn, ông cũng không còn thời gian quan tâm tới những chuyện vặt vãnh này nữa. Mãi cho đến khi hai đứa con trai lớn lên, Lương Mạc Sâm ngày càng lặng lẽ, còn Lương Mạc Tư thì hoạt bát nghịch ngợm, Lương Khải vẫn chưa phát hiện ra vợ trước của ông vẫn hay hành hạ Lương Mạc Sâm.

Sau này, khi vợ trước đã mất, có mấy lần Lương Mạc Sâm cãi nhau với ông đã nói ra sự thật đó, Lương Khải lại hỏi Lương Mạc Tư mới biết trước đây đứa con nuôi này vẫn luôn bị vợ trước đánh đập.

Vì muốn bù đắp cho Lương Mạc Sâm nên vài năm gần đây Lương Khải xem Lương Mạc Sâm như con ruột của ông, để hấn ta đến quản lý công ty, hấn yêu cầu việc gì ông cũng sẽ phân phó cho người đi làm, đi mua, ông sẵn sàng thực hiện trách nhiệm của một người ba.

Nhưng thật không ngờ hôm nay Lương Mạc Sâm lại nói ra những lời này, dường như hấn vẫn không quên được chuyện trước kia.

“Ba, đã quá muộn rồi, giờ mới nói chuyện này chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Khi con còn học tiểu học, bà ấy cho Mạc Tư tiền tiêu vặt để nó mua đồ ăn đến trường, con cũng không mong đợi quá nhiều dĩ sẽ cho con tiền, thế nhưng dĩ vừa mới cười nói vui vẻ với Mạc Tư xong, lại quay sang lạnh lùng đánh con một bạt tai, nói rằng không cho phép con tiêu sài một đồng nào của nhà này, còn bắt con phải làm bảo vệ cho Mạc Tư, không để ai trong trường bắt nạt nó, nếu làm không tốt, buổi tối về nhà sẽ không cho ăn cơm, cũng không cho ngủ ở Lương gia. Những chuyện này, khi đó ba không có ở nhà, không thể trách ba, nhưng Mạc Tư thì đứng ở bên cạnh, nó biết con bị dĩ hành hạ nhưng không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng nhìn. Sau đó khi đến trường, nó còn nói với mọi người con là người bảo vệ của nó. Ha, thật sự buồn cười, từ nhỏ tính nó đã giống hệt mẹ nó, ngoài mặt thì giả vờ là người tốt, tâm địa bên trong thì xấu xa. Trước kia nó không giúp con, còn cùng mẹ nó làm nhiều chuyện với con đến nỗi viết mấy cuốn sách cũng không hết, bây giờ, ba nghĩ con sẽ cứu nó sao?” Lương Mạc Sâm lạnh lẽo nhìn người cha đã nuôi dưỡng hấn hơn 20 năm qua, thực ra ông đối xử với hấn rất tốt, nhưng cũng nhờ hấn có bản lĩnh mới sống được đến ngày hôm nay, mãi sau này ông mới đối tốt với hấn, còn thời điểm khi hấn còn nhỏ, chưa có năng lực tự bảo vệ bản thân, người cha nuôi này vẫn chưa một lần xuất hiện giúp hấn.

Lương Mạc Sâm bước tới, đứng trước mặt Lương Khải. Bây giờ hấn đã sớm cao hơn ông.

Nhìn người cha nuôi bị hấn nói đến á khẩu, Lương Mạc Sâm nhìn xuống ông cười lạnh: “Cô gái kia là do con khiến cô ta phải tự sát, cô ta vốn không có ý định tự sát, mà Lương Mạc Tư của ba, bởi vì hút quá nhiều thuốc phiện nên đầu óc sinh ra ảo giác, do đó mới tưởng là có một hung thủ giết người thật sự.”

Lương Khải không thể tin sự thật lại như vậy, ông không ngờ đứa con cả của ông lại tìm mọi cách để trả thù con trai ruột của mình.

Ông há miệng thở dốc, trong mắt hiện lên vẻ xin lỗi và hối hận: “Mạc Sâm, đều là lỗi của ba, nếu trước kia ba biết được dĩ hành hạ con như vậy, ba tuyệt đối sẽ không để bà ấy tùy ý làm hại con, con hãy nghĩ tình ba đã nuôi nấng con khôn lớn mà cứu Mạc Tư ra đi. Con hãy bảo nó nói rằng cô gái kia tự sát, không liên quan đến nó, chuyện con trả thù lần này ba cũng sẽ không nhắc đến nữa.”

“Thật ngại quá, dù ba có bỏ qua nhưng con lại muốn tiếp tục. Ba có muốn biết người mà con trai ba luôn bảo vệ, người mà nó vẫn hoang tưởng là hung thủ thật sự là ai không?” Lương Mạc Sâm cười mỉa mai, gương mặt nhuộm đầy vẻ châm chọc và khinh thường: “Đó là một người đàn ông, là bạn đại học của Lương Mạc Tư và là bạn trai của nó hai năm rồi. Ba, con trai của ba, đứa con mà ba và dì vẫn luôn nâng niu trên tay là một người lương tính, ha, nam nữ nó đều không bỏ qua, các người còn không biết sao.”

Lương Mạc Sâm không kỳ thị người lương tính, nhưng hẳn biết Lương Khải chắc chắn sẽ không chịu nổi khi biết chuyện này.

Quả nhiên, Lương Khải vừa nghe xong đột nhiên trợn mắt, giơ tay chỉ vào Lương Mạc Sâm, miệng nói được một chữ: “Mày...” chữ tiếp theo còn chưa kịp nói ra, ông đã hôn mê bất tỉnh.

Lương Mạc Sâm cười nhạt, hẳn ta vốn chẳng thêm quan tâm đến người cha nuôi này.

Lâm Trầm Nguyệt đứng ở cầu thang nghe được quá nhiều bí mật, khi nhìn thấy chồng mình bất tỉnh, bà vội vàng chạy xuống.

Nghe tiếng bước chân, Lương Mạc Sâm quay đầu lại nhìn thấy Lâm Trầm Nguyệt, nụ cười mỉa trên môi càng rộng hơn: “Lâm phu nhân, này giờ bà đã nghe hết những lời tôi nói rồi? Có phải thấy rất thú vị không? Chắc hẳn bà sẽ không ngờ rằng Lương gia còn có những chuyện bẩn thỉu như vậy!”

“Cậu có nóng giận đến thế nào cũng không cần phải khiến ba cậu tức giận đến mức ngắt xỉu, dù sao ông ấy đối với cậu cũng rất tốt, hơn nữa còn nói sau này sẽ chia cho cậu rất nhiều tài sản.” Lâm Trầm Nguyệt nhìn Lương Mạc Sâm, đột nhiên bà không biết phải nói chuyện với anh thế nào. Trước đây bà cảm thấy đứa con cả của Lương gia lạnh lùng ngang ngược không hiểu chuyện. Nhưng khi nghe được câu chuyện vừa này, bà lại cảm thấy hẳn vừa đáng thương vừa đáng giận.

“Buồn cười, tôi còn cần gì tiền của ông ấy sao? Tôi chỉ khó chịu vì sao bọn họ nhận nuôi tôi nhưng lại đối xử không tốt với tôi, hành hạ đánh đập tôi. Nếu thật sự không thích tôi thì họ có thể đưa tôi trở về cô nhi viện kia mà.” Lương Mạc Sâm bị lời nói của Lâm Trầm Nguyệt chọc giận, anh ta hét lên, tới gần Lâm Trầm Nguyệt, lạnh giọng cảnh cáo bà: “Chuyện bà nghe thấy hôm nay không được phép truyền ra ngoài, bà cũng không được phép rời khỏi đây, từ nay về sau bà và cha nuôi của tôi, Lương Khải tiên sinh tốt nhất cứ nên ở trong cái nhà này, chờ tôi giải quyết xong Lương Mạc Tư sẽ trở lại tính sổ với các người.”

“Lương Mạc Sâm, cậu còn muốn tính sổ với hai trưởng bối chúng tôi sao? Cậu cũng đã đọc sách nhiều năm lại chỉ học được ở vợ trước của Lương Khải cách hành hạ ác nghiệt với người ta hay sao? Cậu thử nghĩ lại xem ba cậu đối xử với cậu như thế nào, đừng nên nhốt mình trong thế giới của sự thù hận nữa, nếu không đến cuối cùng cậu cũng chỉ giống như dì cậu bị người ta ghét bỏ.” Lâm Trầm Nguyệt nhắc nhở anh ta.

Lương Mạc Sâm yên lặng suy nghĩ một lúc, vẫn nhìn bà cười nhạt: “Thực sự tôi nên cảm ơn bà vì đã hiểu được dì tôi độc ác tàn nhẫn thế nào, nhưng thù này tôi không thể không trả. Vốn bởi vì bạn trai của An Vân Thương âm mưu đối nghịch với tôi nên tôi nghĩ hành hạ ba tôi cũng là hành hạ bà, hiện giờ, thấy bà cũng hiểu chuyện không thích dì tôi, tôi sẽ không làm gì bà nữa.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

40. Chương 41

Chương 41: Lương Mạc Tư

Lương Mạc Sâm không đợi Lâm Trầm Nguyệt nói thêm đã xoay người đi ra ngoài. Hắn nói vài câu với đám người ở bên ngoài, lập tức có vài người mặc đồ vệ sĩ màu đen tiến vào bên trong.

Lương Mạc Sâm đứng ở chính giữa, đưa lưng về phía phòng khách, lạnh lùng nói: “Để ý kỹ hai người này, không được để họ ra khỏi cửa, điện thoại, máy tính tịch thu toàn bộ.”

Hắn nói xong liền đi ra ngoài, đóng cửa.

Lời muốn hỏi cứ lơ lửng ở cổ họng Lâm Trầm Nguyệt, hình như bà vừa nghe thấy Mạc Sâm nói về bạn trai của An Vân Thương, tại sao bà lại không biết con bé đã có bạn trai? Và tại sao cuộc sống hiện tại của bà lại trở nên loạn cào cào như vậy?

Chuyện của Mạc Tư, chuyện của Mạc Sâm, giờ đến chuyện của An Vân Thương đều khiến bà không biết phải làm thế nào. Lâm Trầm Nguyệt thở dài, bà xoay người nói với mấy tay vệ sĩ đứng trước cửa: “Chồng tôi bị ngất rồi, các anh có thể giúp tôi đưa ông ấy lên tầng, sau đó tìm giúp một bác sĩ không?”

Lâm Trầm Nguyệt không thể quản những chuyện khác được nữa, bây giờ bà chỉ có thể chuyên tâm vào việc chăm sóc Lương Khải.

Ra khỏi cửa Lương gia, trong lòng Lương Mạc Sâm cảm thấy rất sáng khoái.

Nhiều năm nay hắn vẫn luôn tưởng tượng ra ngày này.

Mẹ nuôi qua đời, Lương Mạc Tư bị bắt, cha nuôi biết chuyện công tâm mà nằm liệt giường, đây chính là cách trả thù sung sướng nhất. Lương Mạc Sâm ra khỏi nhà leo lên xe oto, bảo tài xế đi ra ngoài, một mình hắn lái xe đến một bãi biển không người.

Xuống xe, nhìn thấy biển rộng bao la trước mặt, không hiểu sao hắn lại chảy nước mắt, nhưng Lương Mạc Sâm không hề cảm thấy khó chịu, hắn hiện đang rất hài lòng, rất vui vẻ. Cuối cùng hắn đã trả được mối thù đó, toàn bộ nhà họ Lương đã là của hắn, không còn ai có thể hành hạ hắn được nữa, hắn sẽ không bao giờ còn phải nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của đứa em trai chưa từng cứu hắn. Hắn phải để cho Lương Mạc Tư ở trong tù cả đời, haha, chỉ nghĩ thôi đã thấy hưng phấn.

Nhưng cuối cùng vẫn cười không nổi, nước mắt trực trào ra, ngực hắn vẫn còn nổi đau âm ỉ.

Loại đau đớn này bắt đầu từ khi hắn hiểu chuyện, kéo dài vài chục năm cho tới hôm nay cuối cùng cũng kết thúc được rồi.

Hắn lấy ra một điều thuốc, châm lửa, nhẹ nhàng hít một hơi và nhắm mắt lại.

Đúng lúc này, sau lưng bỗng vang lên một giọng nam trầm thấp rất dễ nghe: “Lương tổng, anh thật có khí phách nha, tôi chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào có dáng hút thuốc đẹp bằng anh.”

Lương Mạc Sâm quay đầu lại, nét mặt lập tức thay đổi, hắn nhả thêm một luồng khói rồi lạnh lùng hỏi: “Thứ tôi cần mang đến chưa?”

“Đương nhiên, đã là việc Tổng giám đốc nhờ vả, sao tôi có thể hẹc hời được, đây là thứ anh muốn.” Người đàn ông cười híp mắt lấy từ trong áo ra một phong bì và đưa cho Lương Mạc Sâm.

Lương Mạc Sâm tiếp lấy chiếc phong bì, sau đó xoay người mở cửa xe, lấy ra một bọc đồ và ném cho người đàn ông kia: “Toàn bộ là tiền mặt đó, tốt nhất sau này anh đừng xuất hiện trước mặt người nhà lương Gia nữa.”

“Được được, tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt các người.” Người đàn ông giơ cao túi tiền mặt lên, hắn cười đến mắt cũng híp lại.

Lương Mạc Sâm khinh thường hừ nhẹ, lập tức lên xe phóng đi.

Một giờ sau.

Ngồi trước ánh mắt mong chờ của Lương Mạc Tư, Lương Mạc Sâm lạnh lùng hỏi anh ta: “Ba và cảnh sát đều muốn anh đến hỏi em, ai là hung thủ? Em nói ra đi, nói ra rồi anh với ba mới có thể cứu em ra ngoài được.”

Lương Mạc Tư đau khổ ôm lấy đầu. “Anh, thật sự không có hung thủ giết người, con bé kia tự sát mà, đoạn video đó là do em nói lung tung thôi.”

“Đến giờ em vẫn còn muốn gạt anh sao?” Lương Mạc Sâm trừng mắt với Lương Mạc Tư. “Em đừng quên anh ghét nhất bị người khác lừa dối. Thương anh, Mạc Tư, em mau nói ra đi.”

“Anh, em không lừa anh thật mà.” Lương Mạc Tư cúi đầu, anh ta nhất định phải bảo vệ người đó, vì cúi đầu nên anh ta không phát hiện ánh mắt của Lương Mạc Sâm đã thay đổi.

“Được, em nói không có thì là không có, anh tin tưởng em. Nhưng chuyện bây giờ không còn đơn giản chỉ là cô gái kia tự sát nữa rồi, cảnh sát cũng đã bắt đầu tra ra manh mối, em thực sự nghĩ hung thủ giết người kia sẽ trốn thoát được sao?”

“Anh trai, ý của anh là gì?” Những lời nói của Lương Mạc Sâm làm Mạc Tư sợ hãi ngẩng đầu lên.

“Không có gì, anh chỉ thay em đi gặp người em đang bảo vệ và được cậu ta gửi ột đoạn video, em xem đi.” Lương Mạc Sâm mở điện thoại đưa cho em trai. Trên màn hình phát ra một đoạn video ghi lại hình ảnh của người đàn ông vừa nhận tiền của Lương Mạc Sâm.

Người trong video lúc này đang nhìn thẳng vào màn hình, ánh mắt ngập tràn đau khổ, anh ta nói: “Mạc Tư, cậu sẽ vì tôi mà làm bất cứ chuyện gì phải không? Hãy thừa nhận cậu chính là hung thủ, tôi sẽ chờ cậu, hoàn cảnh của nhà tôi không được tốt, bọn họ không thể sống thiếu tôi được. Tôi không phải kẻ có tiền giống cậu, nếu xảy ra chuyện gì gia đình tôi biết phải làm sao đây. Mạc Tư, nếu cậu thực sự yêu tôi, cậu có thể nhận tội thay tôi được không?”

Kể này diễn quá đạt, nếu không phải đã từng nhìn thấy gương mặt hần vừa cầm tiền vừa cười híp mắt thô bỉ thì có lẽ Lương Mạc Sâm đã tin rằng cả hai thật lòng yêu nhau.

Nhưng Lương Mạc Tư khi xem xong đoạn video này bỗng thờ người.

Một lúc lâu sau, đoạn video đã phát xong, Lương Mạc Sâm lấy lại chiếc điện thoại cất vào túi.

“Thế nào? Bây giờ hung thủ là ai?”

Lương Mạc Tư giật mình ngẩng đầu nhìn anh trai, anh ta không kích động như vừa rồi mà rất bình tĩnh mở miệng nói: “Anh, hung thủ là em, vẫn luôn là em, trước kia em sợ phải ngồi tù nên mới nói lung tung, hung thủ chính là em không phải ai khác. Anh mau kêu cảnh sát tới đây, nói em là hung thủ.”

“Mạc Tư, nếu em đã nói như vậy, anh trai cũng không giúp được em nữa.” Cuối cùng cũng nghe được lời cần nghe, Lương Mạc Sâm đứng lên muốn đi.

Hần xoay người ra khỏi cửa, đầu không ngoảnh lại một lần. Còn Lương Mạc Tư ở bên trong cũng ngơ ngác cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Vài ngày sau, trên các trang báo đưa thông tin thiếu gia thứ hai của tập đoàn Lương thị cố ý giết người, bị xử ở tù chung thân.

Lương Mạc Sâm cười to khi nhìn thấy tin tức đó, giờ đây toàn bộ tập đoàn Lương Thị đã hoàn toàn nằm trong tay hắn.

Sau khi biết tin tức, bệnh tình của Lương Khải trở nên trầm trọng hơn, không thể rời giường, ông được Lâm Trầm Nguyệt và bác sĩ riêng do Lương Mạc Sâm mời tới chăm sóc. Lâm Trầm Nguyệt biết Lương Mạc Sâm là kẻ không thể dây vào nên không dám làm loạn, chỉ yên lặng chăm sóc cho chồng.

An Vân Thương không ra khỏi cửa, toàn bộ tin tức cô đều xem trên mạng.

Biết tin Lương Mạc Tư tự mình thừa nhận là hung thủ giết người, còn bị kết án tù chung thân, cô cảm thấy không biết nói gì hơn. Rõ ràng khi gặp Lương Mạc Tư, anh ta vẫn luôn miệng nói rằng hung thủ là người khác, tại sao bây giờ anh ta lại tự nhận tội về mình.

Chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, cô đã nhận được điện thoại của Lương Mạc Sâm.

“Có thời gian không, ra ngoài gặp mặt, tôi có việc muốn nói với cô.” Hấn muốn ắp cô ở bên ngoài.

Tất nhiên An Vân Thương không muốn đi, cô từ chối ngay lập tức: “Xin lỗi, tôi rất bận, không có thời gian.”

“Cô cũng biết nhà tôi hiện giờ rất loạn, nếu cô không muốn ra ngoài nói chuyện, vậy tôi cũng không đảm bảo chăm sóc dì của cô được chu đáo.” Hấn uy hiếp.

“Gặp ở đâu?”

“Tiệm cafe trước đây cô từng hẹn tôi.” Nói xong hấn cúp máy ngay.

Nhưng An Vân Thương bây giờ làm sao biết cái quán cafe mà An Vân Thương trước kia hẹn hấn ở đâu, đành phải gọi lại: “Tôi quên mất nó ở đâu rồi, anh cho tôi địa chỉ đi.”

“Cô thực sự đã quên mất? Không phải là cố ý đấy chứ?” Giọng điệu châm biếm, rõ ràng hấn không hề tin cô.

Cô cũng khinh thường: “Được rồi, nếu anh không muốn gặp thì tôi qua Lương gia gặp dì Trầm Nguyệt, không cần làm phiền anh phải đi ra ngoài gặp tôi.”

Lương Mạc Sâm không nói gì thêm, vội nói địa chỉ rồi cúp máy.

An Vân Thương tắt cuộc gọi, quần áo cũng không thay mà chạy ngay đến tiệm cafe. Khi cô đến đó, Lương Mạc Sâm còn chưa tới, cô chọn một bàn rồi ngồi xuống chờ hấn.

Bất ngờ thay Lương Mạc Sâm không đi một mình, hấn tới cùng Tả Lâm Lâm. Tả Lâm Lâm mới bị cảnh sát bắt giam, sao đã được ra ngoài nhanh như vậy? Cô không biết chi tiết, nhưng cũng không khó để đoán, chắc chắn Lương Mạc Sâm đã cứu cô ta ra.

Hai người bọn họ hạnh phúc ngọt ngào đi vào trong tiệm cafe, một nhân viên phục vụ thấy khách có tiền đến bèn cười híp mắt ra tiếp đón, nhưng Lương Mạc Sâm không quan tâm đến anh ta, hỏi ngay vị trí của An Vân Thương.

Trong quán cafe lúc này có rất nhiều người nhìn thấy một đôi tình nhân quần quýt chỉ vào bàn của một cô gái ngồi một mình, đều cảm thấy kỳ quái, cùng quay ra quan sát bọn họ.

Lương Mạc Sâm không để ý đến ánh mắt của người khác, hấn nắm lấy chiếc eo nhỏ của Tả Lâm Lâm, bước về phía An Vân Thương.

“Cô chờ lâu rồi?” Hấn kéo ghế ngồi xuống, Tả Lâm Lâm khéo léo dựa sát vào người hấn.

Đây không phải câu hỏi. Cô liếc nhìn hấn, gương mặt không thể hiện cảm xúc: “Có gì thì nói thẳng đi.”

“Mạc Tư vào tù lần này, e rằng cả đời cũng không ra ngoài được.” Ánh mắt hấn chăm chú dán chặt vào người cô.

“Tôi biết, tin tức đã lên báo.” An Vân Thương nhú mày nhìn hấn. “Chẳng lẽ anh hẹn tôi ra đây chỉ để nói điều này? Nếu như vậy thì xin lỗi nhé, tôi không có hứng thú, xin phép đi trước.”

“Cô gấp làm gì? Có phải thấy tôi cùng cô gái khác ở bên nhau, trong lòng cô cảm thấy khó chịu không?” Hấn bắt lấy tay cô nín lại.

“Nực cười, tôi vì sao phải khó chịu. Rốt cuộc anh còn muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa mới tin tôi không hề thích anh?” Cô cười to, hất tay hấn ra nhanh nhẹn lùi lại một bước, vẻ mặt mỉa mai.

“Tôi không phải muốn nói về Lương Mạc Tư, là về dì Trầm Nguyệt của cô.” Thấy cô không hề ghen tức khi thấy Tả Lâm Lâm ở bên cạnh hấn, Lương Mạc Sâm hơi có cảm giác khó chịu, nhưng chỉ thoáng qua rất nhanh hấn đã quay lại với mục đích cuộc hẹn ngày hôm nay.

Nếu nói về chuyện của dì Trầm Nguyệt, An Vân Thương cũng không lộn xộn nữa. Cô quay trở về chỗ ngồi của mình, nhưng vừa đặt mông xuống cô đã quét mắt sang Tả Lâm Lâm: “Nếu là chuyện của dì Trầm Nguyệt, mời những người không liên quan rời khỏi đây, được chứ?”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

41. Chương 42

Chương 42: Tôi không cần tiền thưởng của anh.

“Này, tôi còn chưa nói gì đâu, cô là cái thá gì mà bắt tôi phải đi ra ngoài?” Tả Lâm Lâm bắt mắt rống lên.

Lương Mạc Sâm nhú mày, trừng mắt với Tả Lâm Lâm: “Đứng lên, sang bàn khác ngồi uống cafe đi.”

“Mạc Sâm, chẳng phải cô ta nói không thích anh sao, cần gì phải để ý xem em ngồi ở đâu chứ?” Tả Lâm Lâm không nghe theo. Cô ta biết Lương Mạc Sâm rất thích mình, nếu không hẳn đã chẳng đưa cô ta ra khỏi tù, còn bắt cô ta nghỉ việc, hiện tại cô ta chính là bạn gái của Lương Mạc Sâm.

Cô ta tin chắc rằng chỉ cần mình làm nũng một chút là Lương Mạc Sâm sẽ nghe theo.

“Đúng là tôi không thích anh ta, nhưng tôi cũng không thích cô. Giờ chúng tôi phải nói chuyện về dì Trầm Nguyệt, chẳng liên quan gì đến cô cả, tôi cảm thấy không thoải mái khi có cô ở đây nghe chuyện. Cô đi ra chỗ khác đi.” An Vân Thương không hét lên như Tả Lâm Lâm, cô chỉ nhếch miệng cười, biểu cảm nhàn nhạt.

“Cô...”

“Tả Lâm Lâm, đứng dậy.” Giọng nói của Lương Mạc Sâm đã bắt đầu lạnh xuống.

Tả Lâm Lâm cắn môi, bắt mắt trừng mắt với An Vân Thương nhưng vẫn nghe lời đi sang bàn khác ngồi.

Thấy cô ta rời khỏi đó, An Vân Thương mới hỏi: “Anh muốn nói gì về chuyện của dì tôi thì nói nhanh lên.”

“Tôi muốn cô đi khuyên dì của cô ly hôn với ba tôi.” Lương Mạc Sâm cũng không vòng vo mà đi thẳng vào trọng điểm.

“A, thật buồn cười. Hai người họ kết hôn chưa được bao lâu, cả hai đều hạnh phúc vì sao lại muốn tôi nói những lời này với dì Trầm Nguyệt. Lương Mạc Sâm, rốt cuộc anh muốn làm gì?” An Vân Thương cảm thấy hẳn ta rất kỳ quái.

Lương Mạc Sâm nói: “Ba tôi bị bệnh không đứng lên được, cả ngày chỉ nằm ở trên giường. Mạc Tư vào tù cả đời, tình huống Lương gia lúc này rất không tốt, nếu dì của cô có thể rời khỏi cũng không phải là chuyện xấu.”

“Bọn họ là vợ chồng, vả lại ba của anh đang bị bệnh, dì của tôi sẽ chăm sóc cho ba anh. Anh cũng biết tình hình nhà mình không được tốt mà còn nói những lời này, anh bị hỏng não rồi à, bảo dì tôi ly hôn với ba anh chẳng phải muốn ông ấy bệnh nặng thêm sao?” An Vân Thương nghĩ tay Lương Mạc Sâm này thật kỳ quái, nhất định là có bệnh.

“Lời này của cô là đồng ý hay không?” Hôm nay Lương Mạc Sâm nói chuyện với cô rất bình tĩnh, không nóng nảy như trước kia. Hắn nghe lời nói của cô xong lại bật cười. “VẬY sau này có xảy ra chuyện gì, cô đừng có đem dì cô chạy tới cửa công ty tôi khóc nháo.”

“Anh muốn làm gì?” Câu nói này của Lương Mạc Sâm làm nụ cười trên môi An Vân Thương biến mất ngay lập tức, cô cảnh giác nhìn hắn ta. Nếu hắn đã gọi cô ra đây để nói những lời này thì chứng tỏ sắp có chuyện xảy ra.

Ánh mắt Lương Mạc Sâm nhìn cô đầy thâm ý, cả nụ cười cũng mang theo cảm giác kỳ quái: “Không có gì, chuyện của Lương gia nhà chúng tôi cô không cần biết, chỉ cần cô đồng ý đem đi của cô ra khỏi nhà tôi là được.”

“Tôi phải xem tình huống trước mắt đã.” An Vân Thương biết Lương Mạc Sâm cũng không rảnh đi lừa gạt cô, bèn muốn đến xem trực tiếp.

“Được, giờ đi ngay cũng được.” Hắn vui vẻ đồng ý.

Một giờ sau ở Lương gia.

Bên ngoài Lương gia vẫn giống như lúc cô rời đi, nhưng sau khi vào nhà cô mới phát hiện bầu không khí nơi đây đã thay đổi. Đám người hầu thấy Lương Mạc Sâm và cô đều cúi đầu chào, sau đó yên lặng đi ra ngoài, trên gương mặt họ không thể hiện chút cảm xúc nào, cũng không dám liếc mắt nhìn xung quanh.

Điều này khiến không khí trong căn nhà yên lặng khác thường, không người nào dám phát ra tiếng động lớn.

Ngoài âm thanh nũng nịu của Tả Lâm Lâm đang dán chặt vào Lương Mạc Sâm, An Vân Thương không hề nghe thấy âm thanh gì khác ở trong căn nhà này.

Không biết vì sao cô lại cảm thấy sợ hãi, hình như có thứ gì đã đã thay đổi. Trong đầu cô đột nhiên hiện ra hình ảnh Lương Mạc Tư ngồi trong tù, bên ngoài có một bóng người mờ nhạt đang nhếch miệng cười.

Cô vịn người vào tay cầm cầu thang và nhắm mắt lại, cái bóng màu đen kia ngày càng rõ ràng, dần dần, bóng đen đó bị gương mặt cười lạnh lẽo của Lương Mạc Sâm thay thế.

Thì ra là hắn?

Chính hắn đã đưa anh em của mình vào trong ngục giam?

An Vân Thương mở mắt, cô thấy Lương Mạc Sâm đã ở rất gần, trên môi hắn còn treo nụ cười nửa miệng: “Cô thấy đau đầu?”

“Không, tôi đột nhiên nhớ ra một việc thôi. À mà, việc em trai anh vào tù anh thấy thế nào? Anh ta phải ở trong đó cả đời, nhưng xem ra anh cũng không đau khổ lắm thì phải.”

“Cô nói thế là có ý gì? Nó vào tù tất nhiên tôi rất đau lòng, nhưng dù sao tôi cũng là đàn ông, lại còn là người thừa kế duy nhất của Lương gia, chẳng lẽ muốn tôi ngày ngày kêu đau gọi khổ sao?” Hắn cười khê, ánh mắt nhìn cô sắc lẹm. “Con người khi đã làm sai thì nên chịu tội, trong thời gian nó chịu tội chúng ta nên im lặng thì hơn. An Vân Thương, đây không phải là chuyện cô nên lo, cô đi lên lầu khuyên đi của cô đi, xong việc tôi sẽ cho cô một khoản hậu hĩnh.”

“Tôi không cần tiền thưởng của anh.” An Vân Thương lạnh giọng cự tuyệt, lách mình đi lên lầu.

“Mạc Sâm, cô ta không muốn thì cho em đi.” Tả Lâm Lâm cười híp mắt nũng nịu dựa vào lòng Lương Mạc Sâm.

Lương Mạc Sâm dịu dàng vuốt mái tóc của cô ta, giọng nói bật ra lại vô cùng lạnh lùng: “Cô muốn? Tả Lâm Lâm, cô còn chưa có tư cách đó.”

Tả Lâm Lâm sưng người, toàn thân như bị dội một thùng nước đá, cô ta biết mình vừa không cẩn thận chọc giận hắn. Tả Lâm Lâm vội vàng rụt người, ra vẻ đáng thương: “Mạc Sâm, vừa rồi em chỉ nói đùa thôi, anh đừng tức giận, sau này em tuyệt đối sẽ không như vậy nữa.”

“Ngoan, hôm nay anh mệt rồi, em về nghỉ ngơi trước đi.” Lương Mạc Sâm đẩy Tả Lâm Lâm ra rồi lên cầu thang, đi theo An Vân Thương.

Tả Lâm Lâm muốn đi theo nhưng cô ta biết tính tình của Lương Mạc Sâm rất đáng sợ nên đành yên lặng oán trách An Vân Thương, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn rời đi.

Trên lầu, An Vân Thương đến phòng của dì Trầm Nguyệt và dưỡng Lương.

Bên trong phòng có hai vị bác sĩ ngồi trên ghế, ba cô y tá, tất cả bọn họ đều đang thì thầm thảo luận. Gian bên trong có một chiếc giường lớn, dưỡng Lương Khải nằm trên chiếc giường đó, sắc mặt dưỡng tái nhợt, ngồi bên cạnh là dì Trầm Nguyệt gầy gò tiêu tụy, dì đang yên lặng ngắm nhìn Lương Khải.

Hình ảnh này làm An Vân Thương đau lòng, không để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của y tá, bác sĩ, cô vội chạy đến ôm cổ Lâm Trầm Nguyệt: “Dì Trầm Nguyệt, tại sao lại thành ra thế này? Dưỡng Lương làm sao vậy ạ? Dì xem tiêu tụy đến mức này rồi, con mới ra khỏi nhà được mấy ngày thôi đó.”

Lâm Trầm Nguyệt không ngờ còn được gặp lại An Vân Thương, bà rất vui, nước mắt cứ thế trào ra: “Vân Thương, mấy ngày hôm nay dì nhớ con muốn chết, sáng nay dì còn đang nghĩ không biết bao giờ mới thấy con nữa.”

“Dì đừng khóc, chẳng phải con đã ở đây rồi hay sao. Dì Trầm Nguyệt à, dì mau nói cho con biết ở đây đã xảy ra chuyện gì?”

“Được, chúng ta sang phòng bên cạnh nói chuyện.” Mấy ngày hôm nay vì chồng sinh bệnh nên Lâm Trầm Nguyệt không thể ngủ lại ở gian phòng này, đành chuyển sang phòng bên cạnh ngủ.

An Vân Thương không phản đối: “Dạ.”

Nhưng vừa đi ra đã thấy Lương Mạc Sâm đứng ở cửa, khóe miệng cười khê nhếch lên: “Lâm phu nhân, hai người cứ tâm sự thoải mái, không cần lo lắng cha tôi tỉnh dậy sẽ tìm phu nhân, có tôi ở đây rồi.”

Lâm Trầm Nguyệt không để ý đến hắn, lôi kéo An Vân Thương đi ra ngoài.

Nhưng An Vân Thương thì rất ngạc nhiên trước cách xưng hô của Lương Mạc Sâm đối với dì Trầm Nguyệt. Trước đây hắn luôn gọi là dì nhưng bây giờ lại gọi bằng danh xưng Lâm phu nhân xa lạ.

Vừa ra đến cửa bọn họ nghe thấy tiếng nói của Lương Mạc Sâm vang lên sau lưng: “An Vân Thương, cô nhớ nói chuyện với Lâm phu nhân, tôi chờ tin tốt của cô.”

An Vân Thương không trả lời hắn mà yên lặng kéo dì Trầm Nguyệt ra ngoài, cô biết hắn ta đang nhìn chăm chăm vào lưng cô, nhớ đến khuôn mặt méo mó tươi cười của hắn, cô cảm thấy rét run.

Sang phòng bên cạnh, vừa vào trong dì Trầm Nguyệt đã nhanh chóng đóng cửa lại, thả tay An Vân Thương ra, dì tức giận ngồi lên giường, vành mắt ngấn lệ: “Vân Thương, dì cũng không biết hiện tại phải sống tiếp thế nào, Lương gia bây giờ quá kinh khủng, dưỡng Lương của con vẫn chưa tỉnh lại, dì không biết mình có thể trụ được bao lâu.”

“Dì Trầm Nguyệt, rốt cuộc căn nhà này đã xảy ra chuyện gì, dì nói cho con nghe đi.” An Vân Thương thấy dì Trầm Nguyệt khóc, tay chân bắt đầu luống cuống.

Lâm Trầm Nguyệt cũng không giấu diếm, nói ra hết những chuyện về thân thể của Lương Mạc Sâm mà bà nghe được vào ngày hôm đó.

“Khi còn bé cậu ấy bị hành hạ, bị tổn thương nên bây giờ muốn trả thù. Mạc Tư đã vào tù, ba của cậu ấy cũng bệnh không dậy nổi rồi, dì chỉ là mẹ kế, mà cũng không thể coi là mẹ kế vì cậu ấy không phải con trai ruột của Lương Khải. Hiện giờ ngoài việc chăm sóc cho Lương Khải, dì không biết mình nên làm gì nữa.”

Lâm Trầm Nguyệt khóc rất đau đớn, mỗi lời bà nói đều rất thật. An Vân Thương nghe xong thân thể của Lương Mạc Sâm cũng cảm thấy hắn đáng thương, nhưng nghĩ tới những việc hắn đã làm, cô lập tức thu hồi lại sự thương cảm.

Lương Mạc Sâm muốn báo thù cũng được, nhưng người mẹ kế hành hạ hắn đã chết từ lâu, hơn nữa Lương Mạc Tư cũng không làm gì quá đáng với hắn, tại sao hắn có thể đưa anh em đã sống với nhau nhiều năm vào ở tù chung thân được? Hắn thật sự... quá độc ác.

Nhưng cho dù nghĩ như vậy, An Vân Thương cũng không muốn giúp Lương Mạc Tư, mặc kệ chuyện gì xảy ra với anh ta cũng không có quan hệ gì với cô, cô bắt đầu suy nghĩ không nên để dì Trầm Nguyệt ở lại nơi xấu xa này.

Lương Mạc Sâm để cô đến thuyết phục dì Trầm Nguyệt rời khỏi chỗ này cũng là một chuyện tốt.

Chờ dì Trầm Nguyệt khóc một lúc để giải tỏa những u uất trong lòng, An Vân Thương mới nói với bà: “Dì Trầm Nguyệt, dì xem, trong khoảng thời gian này dì không được nghỉ ngơi tốt nên đã biến thân thể thành cái dạng gầy gò đến mức này, con nhìn thấy rất xót xa, nếu không dì dọn ra ngoài ở cùng con đi, hoặc chúng ta quay về nhà bà ngoại ở một thời gian cũng tốt, dì xem có được không?”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

42. Chương 43

Chương 43: Lễ tình nhân ngọt ngào

“Vân Thương, dưỡng Lương của con còn đang nằm hôn mê bất tỉnh, làm sao dì có thể rời khỏi ông ấy đây.” Lâm Trầm Nguyệt lắc đầu cự tuyệt.

An Vân Thương không bỏ cuộc, tiếp tục khuyên: “Nhưng Lương Mạc Sâm đã nói anh ta sẽ chăm sóc tốt cho dưỡng, chờ dưỡng Lương khá hơn rồi dì quay về không được sao?”

“Con bé này, con không hiểu tình cảm của dì và ông ấy rồi, hai chúng ta rất yêu nhau, hơn nữa trong thời điểm khó khăn này sao dì có thể bỏ mặc ông ấy mà đi sống thoải mái một mình, rồi chờ khi ông ấy khỏe lên mới đến tìm được.” Lâm Trầm Nguyệt đưa tay gõ lên trán An Vân Thương, bà rất không đồng ý với lời đề nghị của cô.

An Vân Thương cảm động trước lời nói này của dì Trầm Nguyệt. Đúng vậy, cô muốn đưa dì ra ngoài vì cô biết rằng chỉ có rời khỏi Lương gia, dì mới được an toàn. Nhưng cô đã quên mất dì Trầm Nguyệt và dưỡng Lương rất yêu nhau, yêu đến nỗi dù trước đây có bị hai đứa con phản đối gay gắt, bọn họ vẫn quyết định kết hôn, sau hôn nhân cả hai còn ngọt ngào đến như vậy.

Dì Trầm Nguyệt nói cô chưa hiểu tình yêu là gì, lời nói này làm cô bất tri bất giác phát hiện ra hình như từ trước đến nay cô chưa từng yêu ai, cũng không hề có ý định để một người nào đó tiến vào cuộc sống của mình nên không chú trọng lắm đến vấn đề yêu đương. An Vân Thương im lặng suy nghĩ, nếu Chu Ẩm mắc bệnh rất nghiêm trọng, chắc chắn cô cũng sẽ ở bên cạnh, chăm sóc cho anh, nói gì thì nói hiện giờ bọn họ cũng đang là người yêu của nhau, anh ấy còn đối xử với cô rất tốt. Nếu Chu Ẩm thực sự bị bệnh, cô lại bị dì Trầm Nguyệt gọi trở về, không cho cô ở bên cạnh Chu Ẩm nữa, đến lúc đó nhất định cô cũng sẽ rất lo lắng cho anh, không muốn rời đi đâu hết.

Khi người mình yêu thương nhất rơi vào hoàn cảnh khó khăn chắc chắn không ai muốn bỏ đi cả, dì Trầm Nguyệt và dưỡng Lương cũng như vậy đấy, dù đổi lại là ai cũng không muốn rời bỏ người kia.

An Vân Thương thở dài, xem ra nếu muốn để dì Trầm Nguyệt rời khỏi đây, chỉ còn cách chờ dưỡng Lương tỉnh dậy thôi, khi đó cô sẽ đến hỏi lại ý kiến của bọn họ một lần nữa.

Nghĩ thông suốt rồi, cô nói thêm mấy lời, bắt dì phải nghỉ ngơi xong mới đi ra ngoài, đóng cửa lại. Cô muốn qua gặp Lương Mạc Sâm nói một tiếng rồi đi về.

Nhưng vừa ra khỏi cửa cô đã thấy hắc tá đang đứng dựa lưng vào tường cách đó không xa, nhìn cô cười một cách kỳ lạ.

“Tôi vừa nói chuyện với dì Trầm Nguyệt, hiện tại tâm tình của dì không được ổn lắm, dì cũng không muốn rời khỏi dưỡng Lương. Thôi hôm nay cứ vậy đi đã, ngày mai tôi lại tới xem thế nào.” Cô bước tới, ngược mắt nhìn Lương Mạc Sâm, nụ cười tà trên môi hẳn làm cô cảm thấy rùng mình, vội vã muốn rời khỏi chỗ này.

“Ngày mai cô có chắc sẽ thuyết phục được dì cô không?” Hắc không ngăn cản cô đi qua, nhưng nói với theo.

“Đương nhiên, tôi cũng rất muốn đưa dì ấy ra khỏi đây.” Cô không quay đầu nhìn hắc mà chỉ hơi dừng bước chân, nói xong lập tức đi xuống dưới lầu. Giờ cô đã biết hắc không phải là con ruột của dưỡng Lương, còn biết hắc chính là kẻ chủ mưu tống Lương Mạc Tư vào tù, lại chộc tức cha nuôi đến mức ngã bệnh, một loạt những hành động của hắc khiến An Vân Thương cảm thấy Lương Mạc Sâm là kẻ rất đáng sợ, cô không muốn ở quá gần trong phạm vi của hắc ta.

“Ngày mai nhớ đến sớm một chút, tôi chờ cô.”

An Vân Thương không trả lời, bước chân của cô nhanh hơn, giống như đang chạy trốn.

Lương Mạc Sâm chống hai tay lên lan can, khóe môi ẩn chứa nụ cười như có như không nhìn theo bóng lưng của cô. An Vân Thương, làm sao bây giờ, cô thay đổi thế này lại khiến tôi phát hiện ra cô rất thú vị, hahaha!

An Vân Thương vừa ra khỏi cửa Lương gia đã thấy chiếc xe và tài xế Lương Mạc Sâm chuẩn bị đang chờ ở cửa. Cô cũng không từ chối, lên xe, để tài xế đưa mình về gần tới nhà của Chu Âm mới bảo dừng lại.

An Vân Thương đồng ý để Lương Mạc Sâm cho người đưa cô về vì lười bắt xe, nhưng cô cũng không muốn cho hắc ta biết mình đang ở đâu, sợ một ngày hắc ta lên cơn lại muốn tới quấy rầy cô.

Cô đi bộ về nhà, trên đường đi, cô phát hiện cảnh vật xung quanh hơi khác lạ.

Mọi cửa hàng đều được trang hoàng rất xinh đẹp, khí cầu, hoa tươi, ruy băng trang trí khắp nơi...

Trên đường đi có rất nhiều đôi nam nữ ngọt ngào nắm tay nhau, gần đó còn có một cô bé cầm giỏ hoa hồng đang rao to. Trên một bức quảng cáo lớn ở phía trước quảng trường có ghi dòng chữ “Chúc mọi người lễ tình nhân ngọt ngào”, đến lúc này An Vân Thương mới phát hiện ra hôm nay là lễ tình nhân valentine.

Nhờ đó mà tâm trạng nặng nề của cô cũng vui bớt được phần nào.

Quý thần xui khiến thế nào, cô lại đi tới trước cô bé bán hoa, mở miệng hỏi: “Em gái nhỏ, hoa này bán thế nào? Bao nhiêu tiền một bông?”

Cô bé bán hoa cười híp mắt trả lời: “Chị gái xinh đẹp, năm đồng một bông ạ.”

An Vân Thương rút ví lấy 5 đồng đưa cho cô bé, rồi nhận lấy một bông hoa hồng đã được gói trong giấy bóng buộc cùng ruy băng, cô cúi đầu mỉm cười với cô bé bán hoa rồi tiếp tục đi.

Khi cô về đến trước chân tòa nhà thì điện thoại reo vang, là Chu Âm.

Cô nhận điện thoại, hỏi trước: “Sao vậy ạ?”

“Hôm nay em đi đâu vậy? Anh về nhà nhưng không thấy em?” Giọng nói của anh có phần sốt ruột.

“Em đến Lương gia thăm dì Trầm Nguyệt.” Cô không giấu diếm mà trả lời rất thành thật, chân bước vào thang máy.

Nghe thấy cô nói đi tới nhà họ Lương, Chu Âm im lặng một lúc mới nói tiếp: “Vậy giờ em đã về chưa? Có muốn anh đi đón em không?”

An Vân Thương chú ý tới sự thay đổi trong giọng nói của anh, nghe thấy anh nói muốn tới đón mình, cô nhìn số tầng thang máy đi lên sắp thấy dừng ở tầng trệt bèn cười đồng ý: “Được, em chờ anh tới đón.”

Chu Âm lập tức cúp điện thoại, cầm chìa khóa đi ra cửa. Nhưng anh vừa ra khỏi cửa đã thấy An Vân Thương cười híp mắt bước ra từ thang máy, bước về phía anh. “Anh Có biết hôm nay là ngày gì không?”

Chu Âm ngạc nhiên: “Ngày mấy?”

“Cái này tặng cho anh, em thấy có người bán nên mua một bông tặng cho anh đó.” An Vân Thương thấy anh tỏ vẻ mờ mịt, lại nghiêm túc hỏi lại, cô đành phải đem bông hồng giấu ở sau lưng đưa ra trước mặt anh.

Bông hồng này khiến Chu Âm ngây người trợn tròn mắt, anh không nói gì, chỉ dùng một ánh mắt không thể tin nhìn cô.

An Vân Thương bị ánh mắt của anh làm ất tự nhiên, cô cắn môi, nhét bông hoa vào tay Chu Âm: “Không phải anh đã tặng em một cái gối ôm đấy sao. Hôm nay là lễ tình nhân, em tặng lại một bông hoa hồng, chúc anh lễ tình nhân vui vẻ.”

Chu Âm không nói gì là bởi vì anh đang ngạc nhiên quá đỗi, không nghĩ cô lại tặng anh hoa. Chỉ vài giây sau anh đã bước lên phía trước ôm chầm lấy cô, đem mặt cô vùi trong lồng ngực của mình.

“Cảm ơn em, anh rất thích.” Giọng nói của anh trầm thấp, rất có từ tính.

Câu cảm ơn của anh làm cảm xúc của cô ổn định lại, cô đứng im để anh ôm lấy. Nói thực, vừa rồi khi đưa tặng anh bông hoa hồng cô đã rất khấn trương, lòng đã từng nghĩ hay là cứ ném đi luôn cho rồi, cảm xúc này thật lạ, đây là lần đầu tiên cô tặng người khác phải loại quà này.

An Vân Thương mỉm cười: “Em thấy người ta bán nên mới mua, thực ra em cũng vừa mới nhận ra hôm nay là lễ tình nhân.”

“Đi thôi, chúng ta vào trong.” Chu Âm buông cô ra, một tay cầm chặt bông hoa, một tay kéo cô đi vào trong nhà.

“Em vẫn chưa ăn cơm, còn anh?” Cô vừa đi vừa hỏi, giờ cảm giác của cô về anh đã thành quen thuộc, không còn thấy ngượng ngùng khấn trương như hồi đầu nữa.

“Anh vẫn chưa ăn, nhưng anh đã...”

Lời còn chưa dứt đã bị An Vân Thương cắt ngang, cô ngạc nhiên vì thấy căn nhà đã được trang trí: “Anh biết hôm nay là ngày lễ tình nhân?”

“Ừm, cho nên anh đã nấu một bữa cơm.” Chu Âm gật đầu.

Phòng khách không thay đổi nhưng phòng ăn thì khác. Cái bàn ăn hình vuông đã được thay bằng một bàn ăn hình chữ nhật rất đẹp, ghế cũng được đổi thành hai chiếc để ở hai đầu bàn.

Quan trọng nhất là trên chiếc bàn này có rất nhiều món cô thích, còn được thắp nến sáng lung linh.

An Vân Thương không ngờ Chu Âm sẽ cất công trang trí như vậy, chân thành của anh khiến cô hơi cảm động. Bầu không khí và cách trang trí trên bàn ăn rất có phong cách Tây Âu lãng mạn, nhưng vừa nhìn thấy những món ăn trên bàn, cô phì cười.

“Tại sao không phải là cơm Tây? Phong cách bàn ăn xinh đẹp, còn có nến ở giữa nữa.” Dù cô chưa từng thưởng thức qua phong cách bàn ăn có thắp nến nhưng nghe người ta nói đây không phải là phong cách Tây Âu sao?

Chu Âm kéo cô vào bên trong: “Biết em không thích cơm Tây nên anh đã chuẩn bị đồ ăn Trung. Đi thôi, chúng ta ăn tối, bụng em cũng đói rồi phải không?”

“Đây là quà tặng lễ tình nhân của anh đó hả?” Cô để mặc anh lôi kéo mình, vừa đi vừa hỏi lại: “Em rất thích.”

“...” Chu Âm không trả lời cô.

Nhưng khi kéo ghế cho cô ngồi xuống, anh lại dịu dàng nói bên tai cô: “Anh cũng rất thích hoa hồng em tặng, dù chỉ là một bông cũng khiến anh vui vẻ.”

“Đây là lần đầu tiên anh được con gái tặng hoa hả?” An Vân Thương ngồi xuống lập tức tập trung ngay vào việc ăn uống, không hề chú ý tới bầu không khí lãng mạn này. Cô cắm đầu vào ăn, chỉ tùy tiện hỏi ngược lại một câu. Cô thực sự muốn biết có phải đây là lần đầu tiên anh được con gái tặng hoa hay không. Nói thực, khi nãy lúc cô đưa hoa ra tặng anh, vẻ mặt đặc sắc lúc đó của anh rất... chân thực.

“Sao em lại nghĩ đây là lần đầu tiên anh nhận được hoa của con gái?” Chu Âm im lặng một hồi trước câu hỏi của cô, khi cô nghĩ rằng anh không muốn trả lời thì lại thấy anh buồn cười nhìn mình.

Lúc này An Vân Thương chỉ lo ăn, trong miệng toàn là thức ăn, nghe vậy cô ngẩng đầu lên. Cô nghe rõ ràng sự kiêu ngạo trong giọng nói của anh, rõ ràng anh đang thể hiện mình là người rất ưu tú nhé, đương nhiên sẽ nhận được rất nhiều hoa từ phụ nữ.

Cô lườm anh, nhận được hoa có cần phải cười kiêu ngạo như thế không.

Nuốt miếng thức ăn trong miệng, cô nhấp một ngụm nước rồi mới gật đầu: “Không giống không giống, anh đẹp trai như vậy, chắc phải đào hoa hơn cái số thảm của em rồi.”

Số cô tất nhiên là thảm, chưa từng được người khác tặng hoa. Kỳ thực cô cũng không quan tâm đến chuyện đó, nhưng giờ nghĩ đến lại có cảm giác cuộc sống của mình rất thất bại. Chỉ là một bông hoa cỏn con mà cho đến bây giờ cô cũng không được ai tặng.

“Thôi ăn đi nào, ăn xong chúng ta ra ngoài đi dạo một chút.” Chu Âm thấy vẻ mặt cô hơi buồn bèn dịu dàng gấp thêm cho cô thức ăn.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

43. Chương 44

Chương 44: Anh mới chính là hung thủ giết người thật sự.

“Dạ.” An Vân Thương không tiếp tục buồn bã nữa, ngoan ngoãn ăn hết bữa cơm.

Sau khi ăn xong, Chu Âm nhất quyết đòi rửa bát, An Vân Thương lãnh trách nhiệm thổi tắt nến rồi đem cất đi. Thực ra không khí buổi tối hôm nay có thể sẽ càng lãng mạn hơn nữa, nhưng vì cô sợ mình sẽ rất xấu hổ nên cả buổi chỉ chăm chăm cúi đầu ăn rất thô lỗ, cho dù đây là bữa cơm lãng mạn dưới ánh nến, đối diện còn có Chu Âm đẹp trai hấp dẫn nhưng cô vẫn duy trì bộ dạng im lặng ăn cơm từ đầu đến cuối, chẳng có chút nhu mì kiều diễm nào.

Cô ngồi chán trong phòng khách, lại đi vào nhà bếp nhìn anh rửa chén. Cô đi tới đi lui trước cửa nhà bếp, bồn thần một lúc lâu mới mở miệng đề nghị: “Đừng ra ngoài đi dạo, hôm nay em thấy hơi mệt, nếu không chúng ta tìm phim gì đó xem ở nhà nhé.”

Tay Chu Âm chợt dừng lại, quay đầu nhìn cô: “Em chắc chắn chứ? Anh thích xem phim kinh dị.”

“Vây... vậy cũng được.” Cô hơi sợ nhưng vẫn đồng ý.

Hôm nay là lễ tình nhân, cô sợ đi ra ngoài chen chúc đông người sẽ rất mệt, vì vậy ngồi suy nghĩ một lúc ở phòng khách, cuối cùng quyết định không nên đi ra ngoài là tốt nhất. Mặc dù ở nhà phải xem phim kinh dị với anh, nhưng cô nghĩ mình có thể chấp nhận và chịu đựng được.

Hơn mười phút sau, Chu Âm mở phim kinh dị lên, cả hai ngồi xuống ghế sofa cùng chăm chú nhìn màn hình, trầm lặng không nói gì.

Trên màn hình tivi đang chiếu một bộ phim rất kinh khủng, An Vân Thương vừa nghe thấy âm thanh dạo đầu vào phim đã nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn, chỉ lẳng lẳng lấy tay ôm hai đầu gối.

Chu Âm liếc mắt nhìn cô, không khỏi bật cười: “Không phải vừa rồi em đã đồng ý xem với anh sao, giờ nhắm mắt lại làm gì? Lại đây, mở mắt ra xem cùng anh nào.”

Anh đưa tay qua, bưng lấy mặt cô, muốn cô phải mở mắt ra.

Bởi vì An Vân Thương nhắm mắt nên hai tai càng thính hơn, nghe thấy tiếng hét hoảng sợ trong phim, cô ra sức lắc đầu: “Không, em không mở mắt, em ngồi ở đây với anh là được rồi, em không xem.”

“Em sợ sao?” Anh khẽ sát, hơi thở gần như chạm vào mặt cô.

Cô cảm nhận được hơi thở sạch sẽ của anh, gương mặt từ từ đỏ lựng, giọng hơi khản trương: “Có một chút.”

“Anh muốn hôn em.” Đột nhiên anh nói năng lộn xộn, không chờ cô trả lời hay kịp phản ứng, Chu Âm đã nâng cằm cô lên, hôn lên môi cô.

An Vân Thương ngây người, ngơ ngác để mặc anh hôn cô. Ban đầu cô hơi sợ nhưng sau đó thả lỏng người, tự cảm thấy ngạc nhiên vì sao mình lại không ghét hành động này của anh.

Chu Âm ấn cô ngã xuống sofa, tiện tay tắt TV và nhắm mắt lại, tiếp tục hôn, nụ hôn ngày càng sâu, không khí ngày càng mờ ám.

Đêm qua anh không kiềm chế được mà hôn cô, sau đó An Vân Thương đỏ mặt chạy về phòng. Hôm sau, vì thẹn thùng chuyện bị hôn tối qua, mới sáng sớm cô đã thức dậy, để lại cho anh một tờ giấy nhắn mình đi tới Lương gia, rồi chạy mất.

Khi cô đến Lương gia, vừa đúng lúc thấy Lương Mạc Sâm kết thúc bữa sáng, chuẩn bị đi làm.

Hắn nhìn thấy An Vân Thương đến, không nói không rằng quay sang phân phó thư ký mang tài liệu công việc đến Lương gia, hắn sẽ ở nhà. Mặc dù thư ký cảm thấy khó hiểu nhưng anh ta vẫn thực hiện công việc.

Dọn đồ thư ký xong, hắn bước tới chắn ngang đường An Vân Thương đang muốn đi tìm dì.

Ánh mắt hắn sắc bén, lạnh lẽo: “An Vân Thương, sắc mặt cô trông không tệ, hình như tối hôm qua rất vui vẻ? Hôm qua là ngày lễ tình nhân phải không, cô và bạn trai đã có một buổi tối rất ngọt ngào?”

“Lương tiên sinh, tôi nghĩ đây là chuyện riêng của tôi, không liên quan đến anh, chúng ta không cần thiết phải bàn về chuyện này.” An Vân Thương cười nhạt, tạo khoảng cách với Mạc Sâm.

“Sao lại không? Trước đây tôi đã từng giẫm đạp lên tấm chân tình của cô, tôi còn lo lắng cô sẽ vì vậy mà không thể thoát ra khỏi bóng ma thất tình đó, cho nên mới quan tâm cô một chút, sợ cô không tốt.” Hắn tỏ vẻ lưỡi biếng đi tới cản đường cô, từ trên cao nhìn xuống. “Thế nào, bạn trai hiện giờ của cô ra sao? Nếu anh ta không tốt, tôi có thể đổi ý cho cô một cơ hội quay lại theo đuổi tôi.”

“Anh...” An Vân Thương tròn mắt không ngờ hắn sẽ nói vậy. Cô bỗng nhiên nhớ tới phần giới thiệu vẫn tắt trong tiểu thuyết, nói rằng Lương Mạc Sâm và nữ chính An Vân Thương sẽ đến với nhau, kết cục cuối cùng là bọn họ yêu nhau thực sự.

Trước đây Lương Mạc Sâm vẫn luôn không thích cô, vì thế khi chuyển đi, cô nghĩ rằng Lương Mạc Sâm sẽ không đột nhiên thích cô giống như trong tiểu thuyết. Thế nhưng, bây giờ hắn ta lại nói những lời này.

Không lẽ, mặc dù cô đã thay đổi rất nhiều nội dung trong nguyên tác, nhưng đến cuối cùng Lương Mạc Sâm vẫn là nam chính, hắn đã bắt đầu thích nữ chính rồi?

Nghĩ đến cảnh này, An Vân Thương cảm thấy thật đáng sợ. Nếu Lương Mạc Sâm thích cô chẳng phải là muốn hại chết cô hay sao.

“Ngốc ra đó làm gì? Thấy tôi nói vậy kỳ lạ lắm sao? Hay là cô thật sự vẫn còn thích tôi nên mới vui mừng mà phản ứng như vậy?” Thấy cô ngẩn người, tâm trạng Lương Mạc Sâm rất tốt.

Hắn nắm lấy bàn tay cô, bóp chặt: “Làn da của cô thật đẹp, sao trước kia tôi lại không phát hiện ra nhỉ.”

“Buông ra!” An Vân Thương lấy lại tinh thần, mạnh mẽ rút tay về. Cô lùi lại phía sau vài bước, giận dữ nhìn hắn: “Tôi đã nói rất rõ rồi, tôi không thích anh. Cho dù bây giờ anh có nói yêu tôi, tôi cũng sẽ không thích anh nữa, hiện tại tôi đã có bạn trai, xin Lương tiên sinh tự trọng, đừng quên anh cũng đã từng nói như vậy.”

“Đừng có vênh váo lên mặt, ông đây cho cô cơ hội cô không cần, còn nói nào là không yêu, cô cho rằng cô hiểu thế nào là yêu, còn người khác thì không đúng không?” Lương Mạc Sâm đột nhiên bị lời nói của cô chọc giận. Hắn ta hét lên, bắt lấy hai vai cô lôi đến trước mặt mình.

Lương Mạc Sâm nghiêng răng nghiêng lợi cười rất đáng sợ: “Tôi nói cho cô hay, hôm nay cô đến đây thì đừng hòng trở về, tôi không cho phép cô trở về nhà của người đàn ông kia. Tôi đột nhiên cảm thấy đặc biệt hứng thú với cô, tôi muốn biến cô thành một con rối để chơi đùa, cho đến khi tôi chơi chán rồi mới thả cô đi.”

“Anh bệnh thần kinh, tôi không làm gì sao đột nhiên anh lại thấy hứng thú với tôi?” Cô bị dọa đến mặt trắng bệch.

Lương Mạc Sâm nói muốn biến cô thành một con rối để chơi đùa, không cho cô rời khỏi tòa nhà này, rõ ràng sự giam cầm này còn kinh khủng hơn so với lúc Chu Âm nhốt cô.

Thấy sắc mặt sợ hãi của cô, Lương Mạc Sâm cười vui vẻ:

“Tôi bệnh thần kinh? Đúng, tôi bệnh đấy, tôi đối xử tốt với bọn họ nhưng họ lại không tốt với tôi. Trước đây là tôi không đúng đã đối xử tệ với cô. Lúc trước cô tôn sùng tôi như thế khiến tôi luôn cảm thấy cô rất không bình thường, nhưng đang lúc cô yêu tôi giống như một kẻ ngốc thì đột nhiên cô dừng lại, không còn tôn sùng cũng không thích tôi nữa, thậm chí còn chán ghét ghê tởm tôi. An Vân Thương, tôi cũng không biết rốt cuộc là vì tôi đã sống cùng một nhà với cô trong thời gian dài hay vì bất kỳ lý do nào khác, dù sao, hiện tại tôi muốn thấy cô giống như trước đây thích tôi, tôn sùng tôi...”

“Tôi đã nói sẽ không thích anh nữa, không phải anh có người phụ nữ khác rồi sao, anh đi tìm họ đi, tôi làm sao tốt hơn họ được.” Cô sợ những lời này của hắn ta, cô bắt đầu lo sợ không thay đổi được nội dung của cuốn tiểu thuyết, cô sẽ bị hắn cưỡng ép giữ lại bên cạnh.

“Phải, trước đây tôi từng nghĩ như thế, người phụ nữ kia thích tôi đến vậy, vì sao tôi còn phải để tâm đến cô chứ?” Hắn khẽ cười, không buông cô ra, trái lại còn ôm chặt hơn: “Suy nghĩ lâu thế cũng không hiểu được, nên tôi định đùa với cô một chút, xem có phải tôi đã thật sự bị cô mê hoặc hay không.”

“Anh thật biến thái.” Cô tức giận mắng.

“Không sao, có thể có được những thứ tôi muốn, tôi cũng không quan tâm.” Lương Mạc Sâm nở nụ cười đầy ẩn ý, ôm cô lên lầu: “Sau này cô ở cùng một phòng với tôi, cho đến khi cô quên đi người bạn trai kia, sau đó yêu tôi, tôi sẽ để cô tự do.”

An Vân Thương cau mày: “Lương Mạc Sâm, anh đừng đùa nữa, tôi không có thời gian chơi trò này cùng với anh, tôi còn phải đi khuyên dì rời khỏi đây, không phải anh rất muốn dì đi khỏi đây sao?”

Lương Mạc Sâm không để ý tới cô, tiếp tục ôm cô vào phòng ngủ của hắn, sau đó ném cô xuống giường.

Đây là lần đầu tiên An Vân Thương chú ý đến căn phòng này, nội thất trang trí bên trong theo tông lạnh, tủ giường, bàn ghế, tất cả đều là màu xám đen, có cảm giác âm u, đặc biệt trong căn phòng này còn tràn đầy tà khí của Lương Mạc Sâm, An Vân Thương cảm thấy khó thở khi ở đây.

An Vân Thương cố gắng suy nghĩ, tìm đủ mọi cách nhưng vẫn không nghĩ ra được cách nào mới có thể khiến Lương Mạc Sâm mất đi hứng thú với cô. Cô thật sự không muốn có cuộc sống hạnh phúc của nam nữ chính cùng với người như hắn ta.

Nếu kết cục của cô là phải ở trong tiểu thuyết này cả đời, thì đối tượng cô muốn ở bên nhất chính là Chu Âm, chứ không phải Lương Mạc Sâm.

An Vân Thương bị Lương Mạc Sâm ném lên giường nên cảm thấy hơi choáng váng. Khi tỉnh táo lại một chút, cô lập tức ngồi dậy nhưng hắn đã ngồi xuống bên cạnh, nhìn cô không chớp mắt.

An Vân Thương thở dài, bắt đầu khuyên can: “Chúng ta thật sự không hợp nhau. Anh nói trước đây tôi rất tốt với anh nhưng giờ không còn nữa, vì vậy anh mới có cảm giác giống như mất đi thứ gì đó và anh muốn tìm lại nó. Nhưng anh có biết, tôi sẽ không tốt với anh nữa, anh giữ tôi như vậy chỉ càng làm tôi chán ghét anh thôi, anh nói có đúng không?”

“Đừng thử nói khích tôi, tôi sẽ không thả cô đi đâu. Tôi nói nhốt chính là nhốt, cô muốn tự do thì chỉ cần giống như trước kia tôn sùng tôi, thích tôi là được rồi.” Khóe miệng anh ta lạnh lùng nhếch lên, nói với cô sự thật tàn nhẫn.

Cuối cùng cô cũng hiểu được cách khuyên can này không thể nào thuyết phục được anh ta.

An Vân Thương nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên một số hình ảnh. Cô bỗng nhiên nở nụ cười, “Lương Mạc Sâm, anh nói cô gái kia là do anh làm cho cô ta tự tử đúng không? Nói vậy, anh chính là hung thủ giết người thật sự, anh có tin tôi sẽ nói bằng chứng này với cảnh sát không?”

“Cô có bằng chứng? Chẳng qua cô chỉ nghe di mình kể lại chuyện này, cô có ghi âm lại lời nói của tôi sao?” Hắn ta khẽ cười đầy khinh thường, hoàn toàn không coi lời đe dọa của cô vào đâu.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

44. Chương 45

Chương 45: Lăn từ trên cầu thang xuống

“Tôi không ghi lại, nhưng việc anh là hung thủ giết người là sự thật. Nếu anh nhốt tôi ở đây, tôi sẽ không bao giờ thích anh, hơn nữa còn muốn tìm ra bằng chứng để anh phải vào nhà lao ăn cơm tù.” Cô nổi nóng, môi nở nụ cười quật cường.

“Được lắm, cô thử tìm bằng chứng cho tôi xem, nếu tìm được chứng cứ tôi sẽ tha cho cô, thả cô tự do.” Lương Mạc Sâm cười lớn, đưa tay捏 hai má cô, sau đó đứng dậy nói: “Tốt nhất trong vòng một tuần cô phải tìm được chứng cứ, bởi vì sau một tuần này, nếu tôi không thấy chán ghét cô thì nhất định sẽ chiếm đoạt cô, để cô không còn mặt mũi nào mà quay trở về với bạn trai của cô nữa.”

“Cút, tôi nhất định sẽ tìm ra được bằng chứng, bây giờ anh lập tức cút ra ngoài cho tôi!” Nghe hắn ta nói câu cuối cùng, cơn giận dữ của cô dâng trào cực điểm, ánh mắt tràn ngập rét lạnh, trừng lên đầy phẫn nộ.

“Đừng nóng giận, di của cô và ba tôi đã được tôi chuyển đến bệnh viện, hiện tại trong nhà này trống không, thực ra tôi cũng rất muốn nhìn xem cô sẽ tìm thấy chứng cứ như thế nào.” Lương Mạc Sâm bị cơn phẫn nộ của cô chọc cười. Cười xong hắn không trêu đùa cô nữa mà đi thẳng ra khỏi phòng, khóa cửa lại.

An Vân Thương vô cùng đau đầu, trước đây Chu Âm nói muốn nhốt cô, mặc dù cô cảm thấy tức giận nhưng cuối cùng phát hiện ra anh không phải tên biến thái muốn nhốt cô lại mà chỉ vì lo lắng, quan tâm đến cô, muốn bảo vệ cô mà thôi.

Nhưng Lương Mạc Sâm nhốt cô thế này mới chính thức là giam cầm. Vừa rồi hắn thoải mái đồng ý để cho cô một tuần đi tìm chứng cứ, cô còn có lòng tin tự mình có thể tìm thấy. Không ngờ hắn ta là một tên đạo tặc gian xảo, đã mang đi và dụ dỗ Lương chuyển ra ngoài.

Di Trần Nguyệt đã bị đưa đi, vậy sẽ không có ai làm nhân chứng nữa. Cô biết tìm ai để chứng minh Lương Mạc Sâm chính là hung thủ bây giờ?

Suốt một ngày cô bị nhốt ở trong phòng, cửa không mở được, ban công bên ngoài cửa sổ cũng bị chặn, không thể tìm được đường nào thoát ra.

Những thứ cô mang đến, kể cả di động cũng bị hắt ta tịch thu, ngoại trừ thời gian đưa cơm, những lúc khác hẳn cũng không đến quấy rầy cô.

Thấy trời ngày càng tối, An Vân Thương bắt đầu sốt ruột. Sáng nay khi ra khỏi nhà, cô có để lại tờ giấy nhắn cho Chu Âm, nói sẽ đến Lương gia. Đến bây giờ cô còn chưa trở về, nhất định anh sẽ đến tìm cô.

Lương Mạc Sâm không phải là người lương thiện, cô rất lo lắng nếu Chu Âm đến đây bị Lương Mạc Sâm đánh thì sao, càng nghĩ càng sợ, An Vân Thương đứng ngồi không yên. Cô muốn gọi cho Chu Âm bảo anh hãy an tâm nhưng cũng không thể gọi được.

Đúng 8 giờ tối, cô nghe thấy bên ngoài có tiếng động lạ. Từ sáng đến giờ, trong biệt thự vô cùng yên tĩnh, lúc này nghe thấy tiếng động bên ngoài, cô tự giác nghĩ ngay đến Chu Âm.

An Vân Thương đi tới cạnh cửa sổ, tiếc là ở đây không nhìn thấy được bên ngoài, bất đắc dĩ cô khẽ thở dài, chỉ hy vọng nếu Chu Âm đến đây Lương Mạc Sâm đừng cho người đánh Chu Âm bị thương là tốt rồi.

Bỗng cửa phòng cô được mở ra, Lương Mạc Sâm đứng trước cửa lạnh lùng nhìn cô không chớp: “Bạn trai của cô đến, cô có muốn xuống gặp anh ta không?”

“Được.” An Vân Thương không cần suy nghĩ liền đồng ý, sau đó đi ra cửa.

Cô đã nghĩ đúng, quả nhiên là Chu Âm đến. Anh đã đến tìm cô, vậy cô cũng phải tìm cách rời khỏi đây cùng anh.

Nhưng khi cô đi ngang qua người Lương Mạc Sâm, hắt ta bắt lấy tay cô, gương mặt hiện lên nụ cười quỷ dị: “Tôi đã bố trí hơn mười bảo vệ dưới lầu, nếu cô không muốn anh ta bị đánh chết thì hãy ngoan ngoãn đứng bên cạnh tôi, tôi nói gì cô cũng phải nghe theo, không được nhìn vào mắt anh ta, cũng không được phép để ý đến anh ta.”

“Vậy tôi không xuống nữa, anh hãy để anh ấy đi đi, sau khi tìm được bằng chứng tôi sẽ đi tìm anh ấy.” Cô biết mình không thể diễn trò tình cảm với Lương Mạc Sâm trước mặt Chu Âm, cô không bao giờ muốn làm loại chuyện đó trước mặt anh.

“Không xuống thật? Vậy tôi sẽ nói với anh ta là cô không muốn gặp anh ta.” Lương Mạc Sâm uy hiếp.

An Vân Thương gạt đầu: “Được, anh hãy nói với anh ấy, tôi không muốn gặp anh ấy.”

Hiện giờ cô không gặp Chu Âm là vì không muốn bị buộc cùng Lương Mạc Sâm làm chuyện tổn thương đến anh, cô nghĩ, cho dù Chu Âm nghe nói cô không muốn đi xuống gặp anh có thể sẽ tức giận, nhưng sau này khi biết được sự thật anh chắc chắn sẽ thông cảm cho cô.

Lương Mạc Sâm biết cô đang suy nghĩ gì, hắt lạnh giọng cảnh cáo: “Cơ hội gặp mặt lần này là do chính cô tự bỏ qua, nếu sau đó không tìm thấy bằng chứng thì cô chỉ có thể ở lại bên cạnh tôi như đã nói, cô mãi mãi cũng không có cơ hội gặp anh ta đâu.”

“Anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ tìm được chứng cứ chứng minh anh là hung thủ giết người, anh cứ chờ mà xem.” Sắc mặt cô trầm xuống, giọng nói kiên định.

“Tôi chờ được nhìn thấy biểu hiện của cô.” Lương Mạc Sâm nhếch mép, sau đó xoay người đóng cửa lại.

An Vân Thương biết dưới lầu có rất nhiều bảo vệ, cô lại không biết vô chắc chắn chạy không thoát, sau khi cửa bị đóng lại, ánh mắt cô dần tối sầm.

Nhưng Lương Mạc Sâm vừa đi không bao lâu dưới lầu đã vang lên tiếng ồn ào kịch liệt hơn trước, có vẻ như người dưới lầu đã muốn đánh lên đến đây rồi.

An Vân Thương đang ngồi dựa vào cửa, nghe thấy âm thanh dưới lầu, cô lập tức đứng bật dậy lo lắng đi tới đi lui trong phòng. Cuối cùng, ánh mắt cô bị một cái thùng dụng cụ trong góc phòng thu hút. Cô chạy tới, cầm lấy một cây búa và một cái mỏ lết, sau đó nhanh chóng đến cạnh cửa bắt đầu tàn bạo cạy khóa.

Không biết là do Lương Mạc Sâm đóng cửa không kín hay do sức lực của cô khá lớn mà chỉ mới cạy được một lúc, cửa đã bị cô nạy ra được. Nhẹ nhàng nắm, cô kéo cửa ra.

Cửa vừa mở, tiếng đánh nhau kịch liệt dưới lầu hoàn toàn lọt vào tai.

An Vân Thương vô cùng lo lắng, đang chuẩn bị chạy xuống thì phát hiện Tả Lâm Lâm đứng ở đầu cầu thang, mỉm cười nhìn cô chăm chú.

“Cô muốn đi xuống nhìn hai người họ đánh nhau vì cô à? Lần đầu tiên tôi chứng kiến Mạc Sâm ra tay đánh người vì phụ nữ. An Vân Thương, trước đây không phải cô đã nói với tôi rằng cô không thích Mạc Sâm hay sao? Tại sao bây giờ cô lại tới đây khiêu khích anh ấy?”

Tả Lâm Lâm hung hăng hăm dọa, vừa nói vừa đi về phía An Vân Thương: “Tuy nhiên, tôi thấy cô vẫn còn chút thông minh, lại có thể tìm được thùng dụng cụ tôi lên để trong phòng, tôi đã giúp cô chuẩn bị cái thùng đó, có phải cô mừng lắm đúng không?”

“Tả Lâm Lâm, cô có gì muốn nói với tôi thì để sau đi, bây giờ tôi phải xuống dưới ngăn họ lại đã, nếu họ còn tiếp tục đánh nhau sẽ xảy ra chuyện.” An Vân Thương đẩy Tả Lâm Lâm ra, định chạy xuống lầu.

“An Vân Thương, tôi ghét cô, vì cô hại tôi phải ngồi tù, vì cô mà hiện giờ Lương Mạc Sâm không thích tôi nữa, tại sao đều là vì cô? Tôi rất hận cô, cô thử nói xem, nếu bây giờ tôi giết cô sau đó dùng một ngọn lửa đốt cháy cô, chắc hẳn những người đang đánh nhau dưới lầu kia sẽ không biết đúng không?” Từ lúc ban đầu Tả Lâm Lâm đã giấu một tay ở sau lưng, khi nói đến đây cô ta mới đưa tay ra.

An Vân Thương nhìn rõ trong tay cô ta cầm một chai nhựa, bên trong chứa chất lỏng trong suốt, có lẽ là nhiên liệu nguy hiểm dễ cháy nổ.

Tả Lâm Lâm nói xong bèn mở nắp chai, hất về phía An Vân Thương. Cô muốn lui lại nhưng quên mất phía sau là cầu thang, một bước lùi khiến cô hụt chân lăn từ trên cầu thang xuống. Đầu bị đập vào thành cầu thang, đau đớn khiến cô hôn mê ngay lập tức.

Tả Lâm Lâm vốn định hủy gương mặt của An Vân Thương, nếu An Vân Thương bị đốt cháy thành một người xấu xí, cô nghĩ Lương Mạc Sâm sẽ không còn cảm thấy hứng thú với An Vân Thương nữa.

Nhưng cô vừa ra tay, chưa kịp bật lửa thì An Vân Thương đã ngã xuống cầu thang, diễn biến bất ngờ khiến cô ta không kịp trở tay.

Tiếng động ở cầu thang khiến hai người đàn ông đang đánh nhau phải chú ý. Chu Âm quay đầu lại vừa vặn nhìn thấy An Vân Thương đang lăn từ trên cầu thang xuống, ngực anh co thắt lại đau đớn kịch liệt, anh chẳng màng đến nắm đấm của Lương Mạc Sâm có đánh trúng mình hay không, vội chạy nhanh đến đỡ lấy cơ thể của An Vân Thương, khàn giọng gào to: “Vân Thương, em làm sao vậy? Em tỉnh lại đi, anh sẽ lập tức đưa em đến bệnh viện.”

Chu Âm không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác, anh ôm lấy An Vân Thương đầu chảy đầy máu chạy ra ngoài.

Lương Mạc Sâm bị dọa đứng chết trân tại chỗ, rõ ràng hắn đã nhốt An Vân Thương trong phòng, vì sao cô chạy ra ngoài được? Lương Mạc Sâm không ngăn cản Chu Âm, còn nói mấy tay vệ sĩ tránh đường và gọi lái xe chở họ đến bệnh viện. Sau khi đã sắp xếp xong mọi chuyện, hắn mới xoay người đi lên lầu.

Tại lầu hai, Tả Lâm Lâm vẫn đang chờ dẫn đứng tại chỗ.

Vốn muốn chạy trốn, nhưng cô ta biết mình sẽ chạy không thoát, hơn nữa chuyện vừa xảy ra đã nằm ngoài dự định nên cô ta cũng bị dọa đến nỗi chân không thể động đậy được.

“Mạc Sâm, em chỉ muốn dọa cô ta thôi, là do cô ta không cẩn thận nên mới ngã xuống.” Tả Lâm Lâm giải thích, mặc dù biết có lẽ Lương Mạc Sâm sẽ không nghe.

Quả nhiên Lương Mạc Sâm không nghe cô ta giải thích, hần nhanh chóng bước đến, đưa tay bóp cổ Tả Lâm Lâm, gầm nhẹ: “Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, cô sẽ sống không yên đâu, tôi sẽ cho cô sống không bằng chết.”

“Mạc Sâm, em... em biết sai rồi.” Tả Lâm Lâm thống khổ nhăn nhó.

“Cô không cần ở bên cạnh tôi nữa, đến “Mị Sắc” làm đi.” Lương Mạc Sâm buông cô ta ra, lạnh lùng ra lệnh.

Tả Lâm Lâm sợ đến nỗi mặt mày trắng bệch, cô ta vội vàng quỳ xuống, ôm chân hắn: “Mạc Sâm, em thật sự rất yêu anh nên mới làm như vậy với An Vân Thương. Vả lại em không hề làm cô ta bị thương, là do cô ta tự ngã xuống, chuyện này không phải lỗi của em, em xin anh, đừng bắt em đến “Mị Sắc” làm được không...”

Mị Sắc, là một quán rượu dưới danh nghĩa của Lương Mạc Sâm, hắn bắt cô vào đó làm đương nhiên không phải công việc tốt. Hơn nữa sau khi vào đó rồi, cô tuyệt đối sẽ không có cơ hội nhìn thấy Lương Mạc Sâm nữa.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

45. Chương 46

Chương 46: Em đừng khóc

Lương Mạc Sâm đá Tả Lâm Lâm ra, xoay người lạnh lùng nhìn cô: “Tôi bắt cô đi không phải vì cô hại cô ấy ngã xuống, rốt cuộc là vì cái gì tôi nghĩ cô cũng biết. Cô ấy bị nhốt, nếu không có chìa khóa sao có thể mở được cửa, cô ở lâu hai chắc chắn phải rõ hơn tôi chứ, đúng không?”

Nghe vậy, ánh mắt Tả Lâm Lâm lập tức rũ xuống, bất giác rút tay lại, không dám tiếp tục ôm chân Lương Mạc Sâm nữa.

Cô ta cứ tưởng chuyện mình làm Lương Mạc Sâm sẽ không biết, còn định nhân lúc bọn họ đánh nhau dưới lầu đi phá hủy gương mặt của An Vân Thương, sau đó lập tức chạy nhanh về phòng mình giả bộ như không biết chuyện gì.

Không ngờ kết cục lại thành ra như vậy. Cô ta biết, lúc này Lương Mạc Sâm tuyệt đối sẽ không tha cho cô ta.

Tả Lâm Lâm xụi lơ ngã ngồi dưới sàn nhà, khuôn mặt đầy nước mắt.

Cô ta không nên đặt thùng dụng cụ ở trong phòng, hành động đó rõ ràng là thách thức uy quyền của Lương Mạc Sâm. Hắn không xử lý cô ta, xem như là tốt lắm rồi.

Trong bệnh viện, thuộc hạ của Lương Mạc Sâm bị ngăn lại ngoài hành lang, Chu Âm cùng y tá vào phòng bệnh.

Lúc này, vết thương trên người An Vân Thương đã được xử lý tốt. Bác sĩ dặn dò Chu Âm chú ý vài điều rồi đi ra ngoài cùng y tá. Chu Âm đóng cửa, đến ngồi xuống bên giường An Vân Thương.

An Vân Thương vẫn đang ngủ say, bỗng đột nhiên mở to mắt.

Cô bật ngồi dậy, ôm cổ anh.

“Em tỉnh rồi sao?” Chu Âm hoảng sợ, kinh ngạc ôm lại, toàn thân cứng đờ.

“Em vẫn tỉnh, lúc ấy bị ngã quá đau nên mới ngất đi một lúc, nhưng lát sau đã tỉnh lại rồi, chẳng qua em giả bộ bất tỉnh là bởi vì muốn trốn đi cùng anh đấy.” An Vân Thương ôm anh cười nói, không để ý đến cơ thể đang bị thương và cái đầu băng bó của mình.

Chu Âm dịu dàng xoa đầu cô: “Có phải anh ta ép em làm chuyện gì hay không? Nên em mới bị kích động như vậy.”

“Anh ta muốn nhốt em lại, hơn nữa em lo lắng anh sẽ bị anh ta và đám vệ sĩ dưới lầu làm bị thương...”

“Đồ ngốc, anh không có việc gì cả, chờ sau khi em khỏe lại, anh sẽ đưa em về.” Biết cô vì lo lắng mình nên mới bị thương, trong lòng Chu Âm vô cùng khó chịu.

Thời điểm cô ngã xuống, anh cảm thấy tim như ngừng đập, lúc ấy không kịp suy nghĩ nhiều, trong đầu chỉ muốn nhanh chóng đưa cô đến bệnh viện. May mắn cô bị ngã không nghiêm trọng, nếu không thì...

“A... Không phải anh đang khóc đó chứ?” An Vân Thương nghe giọng nói của anh hơi lạ, liền đẩy anh ra muốn xem mặt anh, cô thấy đôi mắt anh hơi đỏ.

Mặc dù hốc mắt không có nước chảy ra, nhưng thoát nhìn anh giống như đang khóc. Cô giật mình nhìn anh, Chu Âm mà lại khóc vì cô sao?

“Em còn đau lắm không?” Anh nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay An Vân Thương.

“Đau, đương nhiên là đau rồi, anh đừng bóp mạnh như vậy.” An Vân Thương lập tức kêu to, suy nghĩ nhất thời bị lời nói của anh phân tán, nhưng sau khi hô đau, cô lại sợ bị mấy người của Lương Mạc Sâm nghe thấy, vội vàng ngậm miệng lại.

“Nghỉ ngơi trước đi, anh ở trong này trông chừng em.” Chu Âm vỗ vỗ lưng cô trấn an, nhẹ nhàng kê gối đầu, để cô nằm xuống.

“Vậy anh đừng đi đâu nhé, em không muốn tỉnh lại thấy mình bị Lương Mạc Sâm bắt đi đâu.” Cô hơi lo lắng, cho dù đã nằm xuống rồi vẫn không yên tâm nhìn anh.

Chu Âm gật đầu: “Yên tâm, anh sẽ không để anh ta mang em đi đâu cả, ngoan, mau nhắm mắt lại ngủ đi.”

An Vân Thương thật sự vừa đau vừa mệt, rất muốn nghỉ ngơi. Sau khi nhận được câu bảo đảm của anh, cô buông lỏng người, nhắm mắt lại ngủ say.

An Vân Thương nằm ở bệnh viện hai ngày mới xuất viện. Cô cứ sợ rằng Lương Mạc Sâm sẽ đến bệnh viện quấy rối, nhưng hai ngày này không hề thấy bóng dáng của hắn ta. Mặc dù lúc trước hắn có sai vài vệ sĩ tới đây canh chừng, nhưng khi xuất viện sáng nay, cô không nhìn thấy bọn họ nữa.

Hôm nay Tưởng Nguyệt tới đón An Vân Thương xuất viện, để Chu Âm sắp xếp đồ đạc lật vạt giúp mình, cô kéo Tưởng Nguyệt ra khỏi phòng bệnh trước.

Nhưng vừa bước được vài bước, hai cô đã nhìn thấy một bóng dáng rất quen.

Là Tần Diễm Diễm, cô ta bị một người phụ nữ hung hăng lôi kéo trong bệnh viện trông rất chật vật. Người phụ nữ kia vừa kéo vừa mắng chửi những lời hết sức khó nghe.

An Vân Thương và Tưởng Nguyệt chưa từng nhìn thấy bộ dạng Tần Diễm Diễm nhếch nhác khó coi đến thế này, nhất thời cả hai chỉ biết sững sờ nhìn một màn trước mắt.

Đến khi hai người có phản ứng thì người phụ nữ kia đã lôi Tần Diễm Diễm đến trước mặt một y tá.

An Vân Thương nghe người phụ nữ kia hỏi y tá: “Chỗ phá thai ở đâu? Tôi muốn người phụ nữ này phá thai, cô ta là đồ đẻ tiện đã quyến rũ chồng tôi, chồng tôi không cần đứa bé này, tôi cũng không cần, tôi muốn cô ta phải phá bỏ đứa bé này.”

Nghe xong những lời này, An Vân Thương và Tưởng Nguyệt vô cùng kinh ngạc. Không phải Tần Diễm Diễm đã có bạn trai rồi ư, sao đột nhiên lại biến thành kẻ đi cướp chồng người khác? Còn mang thai rồi bị vợ người ta lôi đến đây phá thai?

Hình như trước đó cô ta còn bị người ta đánh, trông bộ dạng hiện giờ nhếch nhác không sao tả nổi, cô ta không giãy dụa, cứ để mặc cho người phụ nữ kia kéo đi cũng không phản ứng lại.

Y tá thấy tình huống hỗn loạn như vậy thì cũng sốt một lúc mới hồi phục tinh thần chỉ tay về một hướng: “Đây là bệnh viện, hai người không nên cãi nhau âm ỉ, đến đó đăng ký trước đi.”

Y tá nói xong đứng lên dẫn đường, nhưng người phụ nữ kia vốn không chịu để yên, cô ta quay sang trừng mắt nhìn Tần Diễm Diễm: “Đồ dê tiện, đi, đăng ký trước đi.”

Ngay sau đó, Tần Diễm Diễm bị cô ta kéo đi, những người xung quanh nghe thấy ồn ào cũng tò mò nhìn theo hai người.

Sau khi họ đi rồi, An Vân Thương vô thức kéo tay Tưởng Nguyệt, hỏi cô: “Trước lần chúng ta gặp Tần Diễm Diễm gần đây nhất, mình có gặp cô ta một lần, nhưng thực ra mình cũng không nhớ rõ về cô ta. Cậu nghĩ lại xem, khi còn ở trường quan hệ giữa mình và cô ta có tốt không?”

Tưởng Nguyệt hơi ngạc nhiên, sau đó bắt đầu nhớ lại: “Không tốt, cô ta vốn không ưa gì cậu, hay cùng người khác nói xấu cậu, chung quy là do việc cậu và Lương Mạc Sâm ở cùng một nhà khiến cô ta ngứa mắt...”

An Vân Thương nhắm mắt lại, sau đó mở ra, cô cười với Tưởng Nguyệt: “Nếu thế mình sẽ không giúp Tần Diễm Diễm, mình và cô ta cũng không thân thiết, đi thôi, sau khi xuất viện chúng ta phải đi ăn một bữa mới được, lần trước đã hứa sẽ đãi cậu một bữa ra trò, hôm nay để anh cậu mời.”

“Được, hai ngày nay ở trong bệnh viện lương tâm cậu cũng cảm thấy phải thực hiện lời hứa rồi. Đi thôi, chúng ta mau lên xe, mình sẽ đặt một chỗ thật tốt, phải đặt ở nhà hàng mình thích nhất.” Tưởng Nguyệt vừa nghe mình sắp được ăn tiệc lớn, hưng phấn kéo An Vân Thương chạy đi.

Đúng lúc này Chu Âm đi ra, anh nhanh chóng chạy đến giữ chặt tay còn lại của An Vân Thương, hơi nhủu mày: “Tiểu Nguyệt, thân thể Vân Thương còn chưa hoàn toàn hồi phục, em đừng kéo cô ấy chạy loạn như thế. Em đi đặt chỗ trước đi, anh và cô ấy sẽ tới sau.”

Tưởng Nguyệt không dám quấy rối hai người họ, đành làm mặt quỷ rồi chạy đi trước.

Chu Âm nắm chặt tay An Vân Thương, hai người chậm rãi bước ra ngoài.

An Vân Thương cảm thấy rất an tâm, khi ở cùng một chỗ với anh, cô thấy mình được tự do thoải mái. Cô ngược mắt nhìn anh, ngắm nhìn dáng vẻ bình lặng của anh, rồi lại cúi đầu lặng lẽ mỉm cười.

Rất tốt, cô phát hiện bản thân mình hơi thích anh, thích cảm giác bình yên bên nhau như vậy, thích cảm giác ấm áp được anh quan tâm cưng chiều.

Nhưng sau khi lặng lẽ đi được một đoạn đường, cô nghĩ đến chuyện gì đó, đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

“Chu Âm, chuyện lúc nãy anh đã nhìn thấy rồi sao.” An Vân Thương nhớ lại chuyện vừa rồi trong bệnh viện anh đã bắt được cô rất nhanh, hẳn cũng đã nhìn thấy Tần Diễm Diễm.

Chu Âm cúi đầu nhìn cô: “Nhìn thấy gì? Là bạn học của em và Tiểu Nguyệt sao?”

“Phải, chính là cô ấy. Cô ấy xen vào gia đình nhà người ta, bị vợ người ta bắt đến đây phá thai, em là bạn học của cô ấy, nhìn thấy cô ấy bị mắng chửi nhưng em lại không giúp, anh thấy em có nhẫn tâm lắm không?” An Vân Thương thở dài, cô không muốn giúp Tần Diễm Diễm. Không chỉ vì nguyên nhân quan hệ giữa cô và cô ta không tốt, quan trọng là cô rất ghét kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình người khác, nếu Tần Diễm Diễm đã làm vậy thì cô ta đáng phải chịu kết cục này.

“Tại sao cô ta phạm sai lầm bị trừng phạt, em lại thành người nhẫn tâm chứ. Vân Thương ghét, đừng để đau thương của người khác quấy nhiễu đến cảm xúc của em, chuyện này không liên quan đến em, đừng suy nghĩ nhiều.” Chu Âm dừng lại, kéo An Vân Thương đến một nơi yên tĩnh, ánh mắt anh sâu lắng chăm chú nhìn gương mặt cô, giọng nói rất dịu dàng: “Anh vốn không định nói với em, nhưng hiện tại thấy em tự trách bản thân mình như vậy, anh nghĩ mình nên nói cho em biết một sự thật.”

“Chuyện gì vậy?”

“Hôm đó, khi chúng ta đi ăn cơm, Lương Mạc Tư đột nhiên xuất hiện đúng lúc như vậy, em không cảm thấy kỳ lạ sao? Hơn nữa, anh ta còn biết chính xác chúng ta ở phòng nào!” Tin tức này nháy mắt khiến An Vân Thương sáng suốt.

Đúng vậy, lúc đó họ cũng không để ý, giờ cẩn thận nghĩ lại mới thấy, khi đó Lương Mạc Tư xuất hiện rất nhanh, thậm chí còn biết chính xác họ ở phòng nào mà xông vào, rõ ràng đã có người báo tin cho anh ta. Mà trước khi Lương Mạc Tư đi vào, họ chỉ gặp được một người quen là Tần Diễm Diễm.

Lúc đó Tần Diễm Diễm cũng không quán lấy cô giống như lần gặp mặt trước đó, cô ta còn cười tủm tỉm nói chuyện với cô, lúc ấy cô ta rất đáng nghi, chỉ là cô không phát hiện ra thôi. Những điểm trên chỉ ra rằng Tần Diễm Diễm và Lương Mạc Tư đã từng hợp tác với nhau.

Đột nhiên An Vân Thương bật cười: “May mà có anh, nếu không em còn ngu ngốc đi thương hại cho người đã tổn thương mình.”

“Đúng vậy, may là có anh bảo vệ em, vậy em hãy ngoan ngoãn nghe lời anh, đừng suy nghĩ lung tung nữa.” Anh cũng cười, kéo tay cô, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

An Vân Thương không lên tiếng, nhưng cô ngầm chấp nhận đề nghị của anh, cô cũng không muốn suy nghĩ lung tung quá nhiều, bất luận cô có trở về thế giới cô từng sống hay không, hiện tại, cô sẽ ở cùng một chỗ với anh.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

46. Chương 47

Chương 47: Người anh thích là em

Hai ngày trước khi biết anh một mình đến tìm Lương Mạc Sâm, khi cô lo lắng anh sẽ bị đánh, khi anh sẵn sàng vì cô mà đánh nhau với mấy người Lương Mạc Sâm, khi cô ngã xuống lầu, khi đó cô nghĩ rằng, Chu Âm thật sự thích mình, và cô cũng vậy, đã bắt đầu thích anh từ lúc nào không biết.

Thích một người không khó, bởi vì anh đối xử với cô rất tốt khiến trái tim của cô dần bị chìm đắm, ngày càng lún sâu đến mức không kiểm soát được. Cô đã nghĩ, nên mau chóng cùng anh kết hôn, sau đó rời khỏi nơi này.

Nếu không rời khỏi nơi này đi đến một nơi khác, cô sợ nội dung trong tiểu thuyết sẽ phát sinh thêm chuyện chia rẽ bọn họ.

Sau khi mời Tưởng Nguyệt ăn một bữa cơm xong, Chu Âm và An Vân Thương trở về nơi ở của hai người. Tưởng Nguyệt hâm mộ nhìn họ tay trong tay rời đi, còn cô bủn xỉn tự mình đón taxi về nhà.

Về đến nhà, vì hai ngày nay Chu Âm đều ở bệnh viện chăm sóc cho cô, thời gian rảnh rỗi cũng dùng để xử lý công việc nên trong nhà chưa được quét dọn. Thấy nhà hơi bẩn, anh nhíu mày bắt cô đi nghỉ trước, còn mình bắt đầu xắn tay áo lên quét dọn làm vệ sinh.

Vết thương của An Vân Thương tuy đã khá hơn, có thể xuất viện về nhà nhưng vẫn không được cử động nhiều, hơn nữa Chu Âm muốn cô được nghỉ ngơi nên không chịu để cô giúp.

An Vân Thương cũng không từ chối, lên phòng ngủ nghỉ ngơi, tiện thể lấy điện thoại gọi cho dì.

Lương Mạc Sâm từng nói với cô rằng đã đưa dì và dưỡng Lương bệnh viện, nhưng không biết hẳn ta đưa bọn họ đến bệnh viện nào. Hai ngày qua cô luôn cố gắng gọi điện thoại cho dì nhưng làm thế nào cũng không liên lạc được. Không gọi được cô càng muốn gọi, cô biết dì sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng cô muốn nghe thấy giọng nói của dì, muốn biết hiện tại dì có tốt không.

Lần này gọi điện đến vẫn có tín hiệu đổ chuông, nhưng điện thoại của Lâm Trầm Nguyệt vẫn không có ai bắt máy.

Cô thở dài, xem ra phải chờ đến khi cơ thể tốt lên, cô sẽ tự ra ngoài tìm hết các bệnh viện trong thành phố xem sao.

An Vân Thương đi đến bên giường, đang cảm thấy buồn chán không muốn đi ngủ thì bên ngoài truyền đến giọng nói của Chu Âm.

“Vân Thương, anh muốn giặt quần áo, em tháo vỏ của chiếc gối ôm anh đã tặng cho em, mang ra đây để anh đem đi giặt.”

Vừa nghe thấy anh nói muốn giặt quần áo, An Vân Thương liền ngoan ngoãn cầm lấy cái gối ôm anh tặng, định mở ra.

Thật bất ngờ, khi mở gối ôm ra và nhìn thấy thứ bên trong gối, cô ngạc nhiên đến sững sờ.

Đây là... Bên trong gối ôm được nhồi một khối vải đen trơn nhẵn. Cô kéo khối vải mở ra xem, phía trên được người ta dùng bút màu trắng vẽ lên rất nhiều bức tranh, là những lần họ gặp mặt nhau trước đây.

Bức tranh đầu tiên là hình ảnh của An Vân Thương trước kia và Chu Âm gặp nhau lần đầu tiên trong một bữa tiệc, cô đã đọc qua phần này trong tiểu thuyết. Lần gặp thứ hai là tình cờ ngoài đường, tình huống này xảy ra lúc nào, cô không biết. Lần gặp sau đó là trong một cửa hàng, cô và dì đi mua quần áo, Lương Mạc Tư xuất hiện và cô đã cãi nhau với anh ta, hóa ra lúc đó Chu Âm đang ở gần đấy và đã thấy được. Theo hình ảnh trên tấm vải đen này thì lần đầu tiên người anh gặp là An Vân Thương trước kia, nhưng từ lần thứ hai trở đi, chính là cô.

Bức tranh thứ tư là ở nơi mua nước trái cây.

Bức thứ năm là ngày cô bị người ta bắt đến một bãi đỗ xe ngầm, anh đã cứu cô rồi ôm cô đi ra ngoài.

Hoá ra anh đã để ý cô từ lâu rồi, tất cả những hình ảnh nhỏ nhất này anh đều nhớ rất rõ và gom lại tất cả, vẽ giấu ở bên trong gối ôm đưa cho cô.

Những hình ảnh tiếp theo cô không xem nữa, bởi vì những chuyện sau đó cô cũng biết rõ, cô và anh đã cùng nhau trải qua những chuyện đó.

Cửa phòng bị mở ra, Chu Âm đi vào cười hỏi cô: “Em nhìn thấy rồi?”

Anh cố ý kêu cô tháo gối ôm ra chính là muốn cho cô xem thứ được giấu ở bên trong. Anh đã tốn rất nhiều công sức để chuẩn bị món quà đó nhưng chủ nhân của nó có vẻ vẫn chưa phát hiện ra huyền cơ bên trong, khiến lòng anh luôn hoang mang rối loạn.

An Vân Thương nghe thấy giọng nói của anh bèn ngẩng đầu nhìn lên, mỉm cười: “Thì ra anh đã vẽ những bức tranh hoạt hình nhỏ bé đáng yêu vào trong này, thảo nào trước đây còn đặc biệt bảo em về Lương gia mang gối ôm về đây, không phải anh sợ em làm mất nó chứ?”

“Vậy sau khi nhìn thấy rồi, có phải em đã biết từ lúc nào thì anh bắt đầu cảm thấy hứng thú với em rồi sau đó thích em hay không?” Anh bước tới, ngồi xuống cạnh cô, đưa tay cầm lấy khối vải đen, vẽ mặt anh dịu dàng nhìn toàn bộ những bức tranh hoạt hình nhỏ trên đó.

Nghe anh nói, ánh mắt An Vân Thương không tự chủ dừng lại ở hình ảnh đầu tiên khi anh và An Vân Thương trước kia gặp nhau trong một bữa tiệc.

“Bắt đầu từ lúc này sao?” Cô đưa tay chỉ bức hoạt hình thứ nhất, trong lòng hơi thấp thỏm.

“Không phải, đây chỉ là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, nên anh mới vẽ nó vào. Lúc đó em đang rất thích Lương Mạc Sâm, anh chỉ thương hại em thôi, cũng không thích em, anh không thích người phụ nữ trong lòng đã nghĩ về người đàn ông khác.” Anh lắc đầu.

Thấy anh lắc đầu, điều này chứng tỏ anh cũng không thích An Vân Thương được viết trong tiểu thuyết.

Cô hơi vui mừng nắm nhẹ cánh tay anh, nhích lại gần anh hơn một chút, hỏi: “Vậy rốt cuộc anh bắt đầu thích em từ khi nào?”

“Lúc thấy em cãi nhau với Lương Mạc Tư, sau đó gặp em ở chỗ mua nước trái cây anh đã cảm thấy em hơi lạ, bắt đầu quan tâm đến em nhiều hơn và dần dần thích em, sau khi anh đã có cảm tình với em mới chuẩn bị vẽ bức tranh hoạt hình này.”

Chu Âm mỉm cười, ánh mắt ôn hòa nhìn cô: “Còn muốn biết chuyện gì nữa, cứ hỏi đi, anh sẽ trả lời từng chuyện một.”

An Vân Thương biết anh không phải thích An Vân Thương trước kia, trong lòng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Anh đã nói, người anh thích là cô chứ không phải là người từng biết trước kia.

“Không có, em không muốn hỏi gì nữa.” Cô lắc đầu, nếu người anh thích là cô mà không phải là người khác thì cô không còn gì để hỏi.

“Vậy em có thích món quà này không?” Anh hỏi.

An Vân Thương cúi đầu nhìn chiếc gối ôm đã bị mở bung ra, sau đó nhìn anh mỉm cười: “Rất dễ thương, bên ngoài màu hồng, bên trong là một khối vải đen được vẽ màu trắng trên đó, rất sáng tạo. Có điều, anh là một người đàn ông mà lại tặng món quà thể này có phải rất nữ tính không?”

“Anh tặng quà dựa vào việc đối phương là ai, em là con gái đương nhiên anh sẽ tặng những thứ tương tự thể này. Nếu em là con trai, anh sẽ không tặng như thế.” Chu Âm giải thích.

An Vân Thương đột nhiên cười lớn: “Cái gì, em là con trai thì anh sẽ tặng em thứ khác, không lẽ em là con trai anh còn thích em sao?”

“Trong đầu em đang suy nghĩ gì đó?” Chu Âm trừng mắt nhìn cô, thấy cô cười ngặt nghẽo, anh cũng không nói gì nữa. Ý của anh không phải như vậy được chưa.

“Là anh nói như vậy mà, em cũng không cố ý muốn cười nhưng thực sự không nhịn được.” An Vân Thương vừa ôm bụng cười vừa tưởng tượng trong đầu.

Cô là con trai, Chu Âm nói cô, ha ha cảnh tượng đó...

“Không được suy nghĩ lung tung nữa, anh thích phụ nữ và người đó là em, nếu em còn suy nghĩ lung tung, anh sẽ khiến cho em tin em là phụ nữ.” Thấy cô cười quá nhiều không dừng lại được, anh lên tiếng dọa cô.

Quả nhiên, An Vân Thương lập tức nhin cười, sau đó đưa chiếc vỏ gối cho anh, “Được rồi, vậy anh lấy nó đi giặt đi.”

“Em nghỉ ngơi đi, anh còn vài việc phải làm.” Chu Âm cầm vỏ gối ôm, nhẹ nhàng vuốt tóc cô rồi đứng lên đi ra ngoài.

An Vân Thương đáp lại anh, sau đó nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Vừa bước chân ra đến cửa, Chu Âm quay đầu lại, thấy cô ngoan ngoãn nằm xuống anh mới yên tâm bước ra ngoài.

Nhưng vừa định đóng cửa thì An Vân Thương đột nhiên xuống giường, nhào đến ôm cổ anh.

“Chu Âm, vì anh thật lòng thích em cho nên em muốn nói với anh một chuyện.”

Cơ thể Chu Âm cứng đờ, anh cảm thấy hơi nghi ngờ chuyện cô sắp nói ra, có lẽ nào cô muốn từ chối anh. Nhưng cô chạy đến ôm anh như vậy, nhất định là cảm giác của anh sai rồi, ngực anh từ từ nhẹ nhàng thả ra.

“Em muốn nói gì vậy?” Anh xoay người ôm lấy thắt lưng cô, cúi đầu dịu dàng nhìn người con gái trong lòng mình.

“Em không phải là An Vân Thương.” Cô ngẩng đầu nhìn anh bằng ánh mắt kiên định, giọng nói vô cùng nghiêm túc.

“Em nói vậy là có ý gì?” Anh không hiểu, tại sao cô lại nói cô không phải là cô? Có phải đầu cô bị đập mạnh nên hơi lơ mơ? Tay anh vô thức nhẹ nhàng sờ trên đầu cô.

“Em không bị ngớ ngẩn đâu, em nói sự thật đó, em không phải An Vân Thương, không phải là An Vân Thương trong thế giới các anh, em là An Vân Thương sống ở một thế giới khác. Ở nơi đó, thực ra anh và tất cả mọi người xung quanh chỉ là những nhân vật trong tiểu thuyết, vì em đọc được các anh trong đó, biết được An Vân Thương trước kia rất ngu ngốc, sau đó mắng cô ấy, rồi em bỗng nhiên xuyên vào trong quyển sách này, trở thành cô ấy.”

Cô nói hết một hơi không dừng lại.

Chu Âm nghe xong tròn tròn mắt nhìn cô.

Nhưng rất nhanh anh lại bình tĩnh hỏi cô: “Đó không phải là vấn đề, anh vẫn thích em, nhưng lẽ nào lúc đó người anh thích là An Vân Thương kia chứ không phải em bây giờ?”

Ý của anh là, chẳng lẽ trước đây anh đã thích sai người rồi sao?

An Vân Thương lắc đầu: “Không, người anh thích là em. Chỉ có người anh gặp lần đầu tiên ở buổi tiệc không phải là em, còn ở trong cửa hàng, quán café mới là em, và toàn bộ những lần gặp sau nữa toàn bộ cũng đều là em.”

“Vậy thì tốt quá, người anh thích chính là em, không phải người khác.” Anh nở nụ cười dịu dàng, đưa tay nhéo mặt cô.

An Vân Thương lại nhún mày: “Chu Âm, không phải anh đang sốc vì nghe thấy chuyện của em đấy chứ? Em đang nói, em không phải người của thế giới này, anh cũng có thể chấp nhận sao?”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

47. Chương 48

Chương 48: Mỗi ngày đều nghĩ về em

“Tại sao không thể chấp nhận? Anh thích em, bất kể em có như thế nào, cho dù trước đây em sống ở đâu, hiện tại anh cũng thích em, muốn ở bên cạnh em, như vậy là đủ rồi.” Chu Âm ôm cô thật chặt, nghiêm túc thổ lộ.

Anh không sợ, cũng không nghi ngờ câu chuyện của cô, anh yêu một người sẽ rất kiên trì, mặc kệ những chuyện khác, chỉ cần có thể ở cùng nhau là tốt rồi. Điều này làm cho trái tim An Vân Thương thấy thật ấm áp, nhẹ nhõm.

Cô nghĩ mình thật sáng suốt khi nói cho anh biết chuyện này. Anh có thể chấp nhận, cô cũng không phải vất vả giấu diếm nữa.

“Vậy em đã đọc xong tiểu thuyết này rồi sao? Sau này chúng ta sẽ có kết quả như thế nào? Có phải em thấy chúng ta sẽ ở bên nhau không, vậy nên mới đồng ý sống cùng anh?” Chu Âm yên lặng một lúc, đột nhiên hỏi cô.

Cô không ngờ anh còn có thể quan tâm đến nội dung của tiểu thuyết, khả năng tiếp nhận của anh thật quá mạnh mẽ.

An Vân Thương suy nghĩ một hồi lâu, không dám nói với anh kết cục thật sự, chỉ đành cười nói: “Em vẫn chưa xem xong tiểu thuyết thì đã bị xuyên vào đây rồi, em thấy lúc đó An Vân Thương còn chưa thích anh, nên em không phải vì biết hết nội dung mới sống cùng anh đâu. Em cũng vậy, vì thích anh mới muốn được ở bên cạnh anh.”

“Em thích anh là tốt rồi.” Anh cười lớn, tâm trạng vô cùng tốt. Đây xem như là thông báo của cô, anh hiểu rồi.

“Em nói xong rồi, anh đi giặt đồ đi, em phải nghỉ ngơi.” An Vân Thương cố tình đẩy anh ra.

“Đừng nghĩ nhiều, mặc kệ em như thế nào anh đều thích em, ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi, biết không.” Chu Âm gật đầu để cô đi nghỉ.

Sau đó anh đi ra ngoài, An Vân Thương nằm trên giường vuốt ngực thở phào. Thực ra khi này nói với anh những chuyện đó, cô đã thật sự sợ rằng anh sẽ không thể nào tiếp nhận được, hoặc có thể nghĩ cô bị bệnh thần kinh không biết chừng.

May là anh không rơi vào hai tình huống đó.

Nhưng nghĩ đến kết cục sau này trong tiểu thuyết cô phải ở cùng với Lương Mạc Sâm lại khiến cô hết sức lo lắng. Xem ra cô phải tìm một cơ hội nào đó bàn bạc với Chu Âm thử xem, họ có nên kết hôn hay không.

Một tuần sau, những vết xước nhỏ trên da An Vân Thương lành rất nhanh, chỉ còn vết thương khá lớn trên trán vẫn còn phải băng lại. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới những việc cô làm. Hai ngày nay cô chạy đến từng bệnh viện kiểm tra, vì bận công việc nên Chu Âm không thể đi cùng cô, vì thế Tưởng Nguyệt đi với cô.

Hôm nay, An Vân Thương và Tưởng Nguyệt vừa mới vào một bệnh viện, hỏi xem ở đó có người bệnh nào tên là Lương Khải hay không, cô thấy thái độ bác sĩ hơi sững sốt, sau đó ra sức lắc đầu nói không có.

Khi An Vân Thương và Tưởng Nguyệt định rời khỏi bệnh viện, đột nhiên cô muốn đi vệ sinh nên kéo Tưởng Nguyệt đi cùng.

Không ngờ hai cô gái lại nghe được một tin tức trong nhà vệ sinh.

Có hai y tá đang đứng trong nhà vệ sinh tán dóc.

Một người nói: “Tiểu Vương, người con kia của Lương tiên sinh thật đẹp trai, mỗi lần tôi nhìn thấy anh ấy đều cảm thấy không thở nổi.”

Giọng nói của người được gọi là Tiểu Vương hơi chua xót: “Đẹp trai thì có đẹp trai, nhưng không có khả năng người ta sẽ thích những người bình thường như chúng ta đâu.”

“Không thử một lần làm sao cô biết anh ấy sẽ không thích người như chúng ta chứ?”

“Cô không tin sao? Những người giàu có chỉ thích kết giao với những người cùng tầng lớp như họ, cho dù có cô bé lọ lem đi chăng nữa cũng chỉ là thử đùa giỡn mà thôi, kết quả cuối cùng bọn họ vẫn kết hôn với người giàu có.”

“Dù đùa giỡn thôi cũng được.”

“Cô muốn theo đuổi anh ta sao?”

“Sao lại không thể?”

“Chúc may mắn, đừng để đến lúc đó lại khóc lóc như một chú cún con.”

“....”

An Vân Thương và Tưởng Nguyệt đang đứng rửa tay liếc nhìn nhau, khẽ cười. Có lẽ người mà cả hai muốn tìm đang ở trong bệnh viện này.

Vừa rồi cô còn thấy khó hiểu vì sao vị bác sĩ kia lại kích động như vậy, cứ lắc đầu nguầy nguậy nói trong bệnh viện không có bệnh nhân này. Qua câu chuyện của hai cô y tá kia, An Vân Thương có thể khẳng định, người đẹp trai mà hai cô ấy nói đến chính là Lương Mạc Sâm.

Nếu Lương Mạc Sâm ở chỗ này, vậy ba anh ta và dì của cô chắc chắn đang ở đây.

Hai người ra khỏi bệnh viện, đi đến một cửa hàng thay quần áo mới và tóc giả, chuẩn bị xong xuôi mới quay trở lại bệnh viện.

Vị bác sĩ kia không nói cho hai cô biết Lương Khải đang ở đây, nhất định là vì được Lương Mạc Sâm căn dặn. Nếu vậy, chắc chắn việc hai cô đến đây đã được báo lại với hắn. Nếu Lương Mạc Sâm xem lại camera, sẽ phát hiện ra cô.

Cô và Tưởng Nguyệt cố tình thay đổi quần áo và kiểu tóc để không bị camera phát hiện ra.

Tầng ba bệnh viện là khu điều trị, hai người ôm hoa tươi và trái cây đi thẳng lên tầng ba, tìm từng phòng.

Đẩy cửa vào phòng đầu tiên, thấy có vài giường bệnh bên trong, không có Lương Khải, Lương gia nhiều tiền như thế, Lương Mạc Sâm tuyệt đối sẽ không để Lương Khải nằm ở phòng chung, chắc chắn là Lương Khải đang ở phòng đơn. Vì thế, hai người lại bắt đầu đi tìm những phòng đơn.

Rất nhanh, họ chỉ kiểm tra hai ba phòng đã tìm thấy phòng bệnh của Lương Khải.

Lương Khải đang ngủ say, hai người nhìn qua cửa kính thấy một mình Lâm Trầm Nguyệt trầm lặng ngồi trên sofa. An Vân Thương mừng rỡ đẩy cửa bước vào.

Nhưng sau khi bước vào, cô bị dọa sợ ngây người.

Trong góc sofa, Lương Mạc Sâm đang ngồi đó cười hết sức tà ác nhìn chăm chăm vào cô. Vị trí hắn ta ngồi khá khuất, hẳn cố ý ngồi ở chỗ đó chờ cô tới sao?

An Vân Thương nắm chặt tay Tưởng Nguyệt, cố tình không nhìn Lương Mạc Sâm mà lo lắng nhìn về phía dì Trầm Nguyệt: “Dì... dì à, con đến đón dì, dì đi cùng con đi...”

“Vân Thương, dì không sao, con đừng lo cho dì, đi nhanh đi, Lương Mạc Sâm không phải người tốt, nó sẽ làm hại con, con mau đi đi.” Lâm Trầm Nguyệt lo lắng hét to, vẻ mặt đau khổ.

An Vân Thương lắc đầu, lần này cô đến đây là để đưa dì đi. Hơn nữa nơi này là bệnh viện, Lương Mạc Sâm không thể làm gì cô, cô không thể đi về tay không được.

An Vân Thương buông tay Tưởng Nguyệt đi tới bên Lâm Trầm Nguyệt, nắm lấy tay bà: “Dì, đừng sợ Lương Mạc Sâm chăm sóc, dì nên đi theo con, dì ở đây, con rất lo lắng, Lương Mạc Sâm đối xử tàn nhẫn với em trai anh ta như vậy, nhất định anh ta sẽ đối xử không tốt với dì.”

“Tôi đang ngồi ở đây mà cô đã bắt đầu nói xấu tôi rồi sao?” Lương Mạc Sâm đứng lên đi về phía An Vân Thương. Tưởng Nguyệt muốn bước lên ngăn hắn, nhưng lại bị vệ sĩ của hắn lôi ra khỏi phòng bệnh.

Thấy Lương Mạc Sâm đi tới, Lâm Trầm Nguyệt vội vàng đẩy An Vân Thương ra phía sau bà: “Lương Mạc Sâm, trước kia Vân Thương không hiểu chuyện nên chọc giận cậu, nhưng bây giờ con bé sẽ không dám làm thế nữa, cậu đừng làm tổn thương con bé.”

“Lâm phu nhân, bà đừng sợ hãi như vậy. Sao tôi có thể cam lòng tổn thương Vân Thương đây, tôi thích cô ấy còn không hết nữa mà. Lần trước nếu không phải cô ấy bị thương tôi cũng sẽ không để cô ấy đi. Lần này vì muốn bắt được cô ấy, tôi cũng ngu ngốc ở bệnh viện cùng các người một tuần nay rồi.” Lương Mạc Sâm duỗi bàn tay to lớn đẩy Lâm Trầm Nguyệt ra, còn sai hai vệ sĩ không chế bà.

“Dì... Lương Mạc Sâm, anh...” An Vân Thương muốn chạy đến cứu dì, nhưng cô còn chưa nói xong đã bị Lương Mạc Sâm ôm gọn trong lòng, cô sợ đến mức người cứng đờ tại chỗ.

Hắn ôm siết cô vào trong ngực.

Cô sợ ngây người vài giây, Lương Mạc Sâm cắn nhẹ vào cổ cô, cười lớn: “An Vân Thương, em thật là một người kỳ lạ, lúc anh không thích em thì em lại thích anh đến không tiếc cả sinh mạng. Hiện giờ em ghét anh như vậy, anh lại thích em giống như sinh mạng của mình. Em biết không, trong thời gian này, mỗi ngày anh đều nghĩ về em.”

Mỗi ngày đều nghĩ về cô? Hắn ta nói cái gì vậy?

An Vân Thương giây dựa, cô biết, Lương Mạc Sâm đột nhiên thích cô là bởi vì theo diễn biến trong tiểu thuyết, đến đoạn này hắn ta nên thích cô rồi.

Cô không biết làm thế nào mới có thể thay đổi được hoàn toàn nội dung tiểu thuyết, bởi vì, cô thật sự thật sự không thể chấp nhận được hắn ta.

“Anh mau thả tôi ra, tôi không thích anh, anh ở đây quấy rầy tôi làm gì, bên ngoài nhiều phụ nữ thích anh như thế, không phải anh rất thích đùa giỡn với những người đẹp đó sao, anh hãy đi tìm những người đó đi.” Cô giây dựa, vừa đẩy vừa đánh, dùng chân đá hắn ta.

Lương Mạc Sâm ấn cô vào vách tường, lạnh lùng nhìn cô cười tà mị: “Em ghen sao? Ghen là chứng tỏ em vẫn còn thích anh, nếu như vậy em còn quen với cái tên ngu ngốc họ Chu kia làm gì?”

“Có quỷ mới thích anh, nhìn bộ dạng này của anh, tôi không thể thích nổi!” An Vân Thương lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn ta, hận không thể dùng một đấm đánh chết hắn luôn cho rồi. Đáng tiếc, sức lực của cô thua kém quá nhiều, đánh không lại.

“Miệng độc ác như vậy làm anh muốn hôn một cái.” Lương Mạc Sâm cúi đầu, định hôn lên môi cô.

“Cút ngay!” An Vân Thương ngọ nguậy, trực tiếp dùng đầu mình đập vào cằm hắn.

“A!” Lương Mạc Sâm bị đập phát đau, theo bản năng kêu lên. Nhưng hắn vẫn nắm chặt tay cô không buông.

Sắc mặt hắn trầm xuống, kéo cô đi ra ngoài, vừa đi vừa tức giận uy hiếp: “Dám đập vào cằm anh, em thật không biết nghe lời, xem ra em cho rằng ở bệnh viện anh sẽ không dám làm gì em đúng không. Được lắm, bây giờ anh sẽ mang em về nhà ngay lập tức, thời hạn giao ước của chúng ta đã được một tuần, lúc này em nên thực hiện cam kết của mình.”

“Anh nói thế là có ý gì?” Cô muốn làm rõ chuyện đó.

“Có ý gì sao? Lần trước em nói trong vòng một tuần sẽ tìm ra bằng chứng, em đã tìm được chưa? Không tìm được, hôm nay anh sẽ chiếm đoạt em!”

“Tôi té xuống lầu phải ở trong bệnh viện điều dưỡng nên không có thời gian đi tìm, bây giờ anh không thể bắt tôi thực hiện cam kết đó được. Hơn nữa tôi cũng không đồng ý loại giao ước đó của anh, là do anh cứ khăng khăng làm theo ý mình.” Nghe Lương Mạc Sâm nhắc lại thứ cam kết kinh khủng đó, cô sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

Nếu hắn thật sự chiếm đoạt thân thể cô thì xong đời. Cô không thích thân thể của mình bị người mà mình không yêu vậy bẩn, nếu hắn thật sự làm như vậy, cô sẽ không thể đến với Chu Âm được nữa.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

48. Chương 49

Chương 49: Cô thật sự đã trở về

An Vân Thương vẫn bị Lương Mạc Sâm bắt về Lương gia, Lâm Trầm Nguyệt phải ở lại bệnh viện chăm sóc chồng là Lương Khải vẫn đang mê man, bên cạnh bà có mấy tay vệ sĩ giám sát. Còn Tưởng Nguyệt, Lương Mạc Sâm sợ cô sẽ báo với Chu Âm nên cũng bắt cô về Lương gia, nhốt lại.

Trước khi nhốt An Vân Thương, Lương Mạc Sâm sai người tới ép cô uống một ly sữa đã bị bỏ thuốc.

Đầu óc An Vân Thương không tỉnh táo, mơ mơ màng màng thấy vài người phụ nữ đang tắm rửa ỉn.

Cô cảm thấy sợ và mơ hồ đoán được việc hấn ta cho cô uống thuốc, còn sai người tắm rửa cho cô là có ý gì. Có lẽ Lương Mạc Sâm muốn cưỡng bức cô.

Sau khi tắm xong, An Vân Thương được thay một chiếc váy ngủ sạch sẽ thoải mái, sau đó được một đôi tay mạnh mẽ nhẹ nhàng bế lên.

Cô mở to mắt, mơ màng nhìn thấy gương mặt đang cười nhạt của Lương Mạc Sâm.

Hắn cúi đầu nhìn cô: “Vân Thương, anh không nghĩ có một ngày mình lại thích em đến thế, điên cuồng vì em như vậy. Em nhìn xem, em bây giờ thật đẹp, đẹp đến nỗi anh muốn xơi tái em.”

Cô muốn mở miệng mắng anh ta không thể đối xử với cô như vậy, nhưng cả người đều vô lực, cử động khó khăn.

Giờ khắc này cô chỉ hy vọng Chu Âm lập tức xuất hiện cứu cô ra ngoài, cô thật sự không muốn bị Lương Mạc Sâm làm nhục. Tuy An Vân Thương biết rằng vì bị tình tiết trong tiểu thuyết thúc đẩy nên Lương Mạc Sâm mới đột nhiên thích cô, và vì cô đang ở trong thân thể của nữ chính nên mới được hấn ta coi trọng như vậy.

Nhưng cô thân là nữ chính có thể không yêu nam chính được không?

Tên Lương Mạc Sâm được gọi là nam chính này khiến cô ghê tởm sợ hãi, chỉ cần nhìn thấy hấn là đã bức mình rồi, làm sao có thể thích hấn đây.

Càng so sánh, cô càng thấy thích nam phụ Chu Âm hơn.

Lương Mạc Sâm không biết những suy nghĩ trong đầu An Vân Thương, hấn ôm cô đi vào phòng ngủ của mình, nhẹ nhàng đặt xuống giường, miệng cười nói: “Vân Thương, hôm nay anh sẽ hoàn toàn có được em. Em đang sợ anh sao? Có gì phải sợ chứ? Anh sẽ rất nhẹ nhàng với em. Hay là em đang sợ chuyện khác? Có phải thân thể em đã bị cái tên họ Chu kia chạm qua rồi hay không? Nếu đúng vậy, anh sẽ trừng phạt em thật nghiêm khắc.”

Lương Mạc Sâm mặc kệ cô có nghe được hay không, hấn từ từ cúi đầu, muốn hôn môi cô.

Đúng lúc này cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng đập dồn dập, bên ngoài truyền đến tiếng hét to của quản gia và người giúp việc.

“Thiếu gia, trong nhà cháy rồi, lửa rất lớn.”

“Thiếu gia, mau chạy đi, dưới lầu toàn là lửa rồi...”

Lương Mạc Sâm sửng sốt, vốn hấn định tối nay sẽ chiếm đoạt thân thể của An Vân Thương, tại sao đến thời khắc quan trọng này dưới lầu lại đột nhiên bốc cháy?

Hấn đứng dậy, mở cửa ra định nhìn xem tình hình thế nào.

Cửa vừa mở, một trận khói dày đặc ngay lập tức xông vào phòng, đám quản gia và người giúp việc đứng trước cửa đều đã bị khói hun đen xỉ.

Lương Mạc Sâm mau chóng xoay người đi vào giường, dùng chăn bọc lấy An Vân Thương rồi phân phó quần gia: “Mau tìm nước đến đây, lấy vải che mũi lại chạy ra ngoài mau.”

Hắn cũng không kịp nghĩ tới việc dập tắt đám cháy như thế nào, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu là phải chạy mau.

Lương Mạc Sâm tìm thấy một chỗ không có lửa nhưng ở cầu thang lại có khói, bèn ôm An Vân Thương chạy nhanh xuống. Do khói quá mù mịt, hắn ta nhìn mọi thứ đều không rõ, cũng không biết phải chạy theo đường nào, nhưng hắn không buông An Vân Thương bỏ chạy một mình mà vẫn ôm chặt lấy cô.

An Vân Thương bị khói làm ngạt thở ho không ngừng, cô đẩy tấm chăn đang cuộn lấy mình ra, cảm thấy như sắp không thở nổi. Đầu óc cô mơ màng, không biết tình trạng hiện tại đang xảy ra chuyện gì.

Nhưng khi mở chăn ra, khói quá dày đặc khiến cô bị sặc và giúp đầu óc tỉnh táo hơn nhiều.

An Vân Thương nhìn thấy xung quanh đều là màu đen của khói, cách đó không xa, sofa và những thứ khác đều đang cháy đỏ rực. Cô ngẩng đầu nhìn thấy người ôm mình vẫn là Lương Mạc Sâm, nhất thời đã biết chuyện gì đang xảy ra.

Xem ra trong nhà Lương Mạc Sâm đang bị cháy, và hắn đang ôm cô chạy thoát thân.

Lý trí của cô đã khôi phục lại vài phần, cơ thể cũng có thể động đậy được.

Cô lấy tay che miệng và mũi lại, liều mạng giãy dụa thoát khỏi vòng tay của Lương Mạc Sâm, cô muốn tự mình chạy ra ngoài. Nếu bị Lương Mạc Sâm ôm chạy ra ngoài, sau khi thoát khỏi đây cô vẫn sẽ bị hắn khống chế, cô không muốn như thế.

Lương Mạc Sâm không ngờ cô đột ngột tỉnh lại, còn có sức lực tự mình nhảy xuống đất. Hắn hoảng sợ, đưa tay bắt cô lại: “Lại đây, nơi này đang cháy, rất nguy hiểm, em chạy đi sẽ xảy ra chuyện.”

An Vân Thương không để ý đến hắn, cô dùng hết sức chạy ngay vào trong đám khói dày đặc. Sau đó cô bình tĩnh chạy ngược trở lại, chắc chắn Lương Mạc Sâm sẽ không nhìn thấy cô, và bắt cô lại.

Đúng như cô suy nghĩ, sau khi cô chạy vào trong đám khói, Lương Mạc Sâm lập tức lạc mất cô. Hắn ta nóng ruột chạy theo hướng cô vừa biến mất, định bắt cô về.

Nhưng hắn không nghĩ đến, An Vân Thương chạy vào bên trong đám khói lại đột nhiên vòng trở về, chạy qua nơi có ánh sáng gần đó.

Cô vừa chạy vừa kéo váy lên che mũi và miệng, dù bị sặc khói cũng không dám ho ra tiếng, sợ Lương Mạc Sâm nghe thấy.

Cuối cùng An Vân Thương cũng chạy được đến nơi có ánh sáng, cô phát hiện hướng này là một cánh cửa đang mở bung, có rất nhiều người đứng trước cửa, dường như đang định chạy vào cứu người.

Trong đó có một người liều mạng muốn chạy vào bên trong nhưng bị người ta giữ lại, hình bóng kia rất quen thuộc.

Cô buông váy, cười tươi, cất cao giọng gọi anh: “Chu Âm, em sẽ ra ngay.”

Sau đó, cô lập tức cảm thấy toàn thân mình không thể cầm cự được nữa, mí mắt sụp xuống, cô ngã trên đất.

Trước khi ngất đi, cô mơ hồ nhìn thấy bóng dáng Chu Âm mừng rỡ khi nghe thấy tiếng nói và nhìn thấy cô.

Cô mơ hồ cảm thấy có một người ra sức chạy đến bên mình. Ngoài đó có người đang chờ cô, cô vì anh, thật xứng đáng.

Vừa mở mắt ra, An Vân Thương hoàn toàn ngây người.

Cô phát hiện mình đang nằm trong căn phòng của chính mình, bên cạnh là cuốn tiểu thuyết “Yêu sâu đậm tổng giám đốc” nằm lộn lộn.

An Vân Thương ngây dại.

Cô không thể tin được rằng mình đã trở về với thế giới hiện tại, không còn ở trong thân thể của nữ chính trong tiểu thuyết kia nữa, cô đã thật sự trở về với cuộc sống của mình.

Nhìn xung quanh, đây là phòng của cô trước kia. An Vân Thương gõ mạnh đầu, rất đau, không phải cô đang nằm mơ.

Đột nhiên cô thực sự muốn khóc.

Nhưng An Vân Thương vẫn cố gắng không để nước mắt chảy ra, cô cầm cuốn tiểu thuyết lên, lật đến phần cuối để xem kết thúc của câu truyện sẽ thế nào. Lẽ nào toàn bộ mọi chuyện đều chỉ là giấc mơ thôi sao.

Trong sách viết, An Vân Thương vẫn luôn thích Lương Mạc Sâm, chưa bao giờ thay đổi suy nghĩ. Vì thế, Chu Âm đối với An Vân Thương tồn tại một chút tình cảm, nhưng lại không ở bên cô.

Sau đó, khi Lương Mạc Sâm thích An Vân Thương, họ đã sống hạnh phúc bên nhau. Trong tiểu thuyết không hề phát sinh những tình tiết như anh ta bỏ thuốc cô, muốn chiếm đoạt thân thể cô, rồi đột nhiên đã xảy ra trận cháy lớn đó.

An Vân Thương xem hết quyển sách, kết cục là An Vân Thương và Lương Mạc Sâm ở bên nhau, hơn nữa trong đó có rất nhiều nội dung và những chuyện cô đã trải qua hoàn toàn không giống như trong truyện.

Cô đau khổ ôm lấy đầu, chẳng lẽ bởi vì cô không thích Lương Mạc Sâm, lại thay đổi nhiều nội dung trong truyện nên cuối cùng mới gặp phải trận hỏa hoạn, sau đó xuyên về thế giới của mình.

Hay có lẽ tất cả những chuyện này đều do cô nằm mơ?

An Vân Thương bật dậy, muốn kiểm tra lịch thời gian hiện tại.

Trong lòng cô lo lắng sợ hãi, từ từ mở điện thoại di động ra.

Thời gian hiển thị trên điện thoại làm cô sợ hãi đến mức tay chân đều run rẩy. Không sai, cô thật sự đã xuyên vào trong tiểu thuyết. Bởi vì, cô vẫn còn sống, điện thoại cũng không bị hỏng, nhưng lịch trên điện thoại báo cho cô biết cô đã không ở thế giới này một tháng rồi. Vì cô không đi làm nên công ty liên tục gọi điện thoại cho cô, cuối cùng thấy cô không liên lạc lại, họ đã cho cô thôi việc, tất cả cuộc gọi và tin nhắn đều chưa mở ra xem.

Cũng may tiền thuê nhà nửa năm đóng một lần, nếu không chủ cho thuê qua thu tiền mỗi tháng gọi không thấy cô ra mở cửa, nhất định sẽ xông vào và chứng kiến cô nằm ngủ dưới đất.

Cô tin mình thật sự xuyên qua, nhưng giờ đây cô đã quay về thế giới hiện thực của mình, vậy nội dung trong tiểu thuyết sẽ tiếp tục diễn ra như thế nào? Có phải sau khi cô đi rồi, mọi người sẽ phải chấp nhận tàn cuộc của vụ hỏa hoạn đó không?

Trước khi rời đi, cô nhìn thấy ánh mắt mừng rỡ của Chu Âm khi nhìn thấy cô bước ra, giờ nhớ lại khiến cô cảm thấy đau lòng.

Nếu anh phát hiện cô đã chết, anh sẽ thế nào?

Lúc này An Vân Thương vô cùng hối hận, sớm biết sẽ có ngày này thì cô sẽ không đồng ý sống cùng anh, giờ cô không biết làm cách nào để quay trở lại bên cạnh anh nữa. Cô không biết ở nơi ấy anh có đau đớn nhiều không, nhưng hiện giờ cô vô cùng đau khổ. Trong lòng buồn bã, nước mắt không khống chế được tuôn như mưa.

Sau khi nhìn thấy An Vân Thương đi ra từ trong đám khói, Chu Âm gần như không nghe thấy tiếng của mọi người xung quanh nữa. Anh điên cuồng đẩy người đang ôm mình ra, chạy nhanh vào trong và bế An Vân Thương đang ngất xỉu ra ngoài.

Anh rẽ qua đám người đứng bên ngoài, lên xe và chạy ngay đến bệnh viện.

Quần áo trên người Chu Âm dính đầy tro bụi, Tưởng Nguyệt khuyên anh đi tắm rửa thay quần áo trước, nhưng anh không chịu.

Anh vẫn chờ, chờ cho đến khi bác sĩ nói mọi chuyện đã ổn, người nhà có thể vào thăm, anh ngay lập tức xông vào, trông chừng bên cạnh An Vân Thương, tiếp tục chờ đợi cho đến nửa đêm, đột nhiên cô tỉnh lại, mở miệng muốn uống nước.

Chu Âm vẫn không ngủ không nghỉ ngơi, nghe thấy cô nói muốn uống nước liền vội vàng rót một ly nước đưa qua.

Nhưng An Vân Thương lại nhú mồm, nhìn anh với ánh mắt xa lạ: “Anh là ai?”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

49. Chương 50

Chương 50: Sự khốn khổ của Lương Mạc Sâm

Ly nước trên tay Chu Âm run lên, nước trong ly sóng sánh chảy xuống, chuyện anh lo lắng cuối cùng đã xảy ra rồi sao?

Trước đây Vân Thương đã nói thật với anh rằng cô không phải là người của thế giới này, trong khi đang đọc cuốn tiểu thuyết, cô bị xuyên qua, anh tin cô, vì thế anh vẫn luôn lo lắng cô sẽ đột ngột rời đi. Trận hỏa hoạn hôm nay đến rất bất ngờ, khi anh nhận được điện thoại của Tưởng Nguyệt liền vội vàng chạy tới, đến nơi thì lửa đã cháy rất lớn.

Anh không vào được, chỉ có thể ở bên ngoài lo lắng cho cô. Nếu không được nhìn thấy cô an toàn xuất hiện, anh không thể yên tâm.

Nhưng lúc này, khi nghe thấy lời cô nói cùng vẻ mặt xa lạ của cô, Chu Âm hoài nghi, linh hồn trong cơ thể An Vân Thương đang nằm trên giường bệnh này có thể đã đổi chủ rồi.

Nhưng, anh vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục mở miệng hỏi, giọng nói khàn khàn đầy mệt mỏi: “Vân Thương, em không nhận ra anh sao?”

“Ai biết anh chứ, tại sao tôi lại ở chỗ này?” An Vân Thương nhăn nhó nằm trên giường bệnh, cô không thèm liếc đến Chu Âm, tỏ thái độ hoàn toàn không quen biết với anh.

“Em không biết anh?” Chu Âm không thể tin, anh bước lên nắm lấy vai cô, bắt cô nhìn anh.

Anh thực sự vẫn không thể tin được, sau khi cô tỉnh dậy lại nói không biết anh.

“Anh điên à, tôi thật sự không biết anh, anh giữ lấy tôi làm gì?” An Vân Thương thở hổn hển đẩy anh ra, cô muốn xuống giường: “Sao mình lại ở cùng người này chứ? Mình nhớ Mạc Sâm đụng mình một cái, chẳng lẽ cả mình và anh ấy đều bị té xuống lầu?”

Nghe cô lảm bảm, Chu Âm đã tin hơn một chút.

Anh gọi cô lại, “Đợi đã, cô vừa mới nói gì? Cô nói Lương Mạc Sâm đụng phải cô, sau đó ngã xuống cầu thang? Vậy cô có thể nói cho tôi biết, sinh nhật dì cô đã đến chưa?”

An Vân Thương nhắm mắt muốn tránh anh, nhưng lại phát hiện không thể tránh được. Cô đành phải trả lời: “Chưa, còn vài ngày nữa mới đến sinh nhật dì tôi. Rồi cuộc anh là ai? Sao lại biết nhiều như vậy, còn biết Mạc Sâm và dì tôi.”

“Xem ra cô thật sự không phải là cô ấy.” Sắc mặt Chu Âm trầm xuống, ánh mắt cũng ảm đạm. Có lẽ anh đã có thể đoán được, An Vân Thương hiện tại chính là người anh gặp lần đầu tiên ở buổi tiệc, cũng là An Vân Thương vô cùng yêu thích Lương Mạc Sâm.

Cô của bây giờ khi nhìn anh hoàn toàn không có một chút cảm giác quen thuộc.

Anh cảm thấy mình khó chấp nhận được sự thật này, cô sống ở thế giới khác sau đó xuyên qua thế giới của anh, nhưng bây giờ cô đã rời đi rồi.

Cô đột ngột rời đi như vậy khiến anh hoàn toàn không thể chống đỡ nổi.

Anh phải đi đâu để tìm kiếm cô?

Chu Âm ở trong phòng bệnh đau khổ mất phương hướng, còn bên ngoài phòng bệnh, sau khi thấy An Vân Thương bước ra, đội vệ sĩ của Lương Mạc Sâm vội vàng đi đến trước mặt trước cô, nói: “An tiểu thư, ông chủ của chúng tôi bị thương rất nặng, ngài ấy không thể đến đây thăm cô, tuy nhiên ngài có dặn lại rằng, nếu cô tỉnh lại mời cô qua bên đó.”

An Vân Thương không biết Lương Mạc Sâm cũng bị thương, nghe xong cô vội vàng gật đầu, vừa lo vừa mừng đi theo đám vệ sĩ.

Tưởng Nguyệt đứng ở bên ngoài hoàn toàn bị An Vân Thương phớt lờ, cô không thể đến gần nói chuyện được, mấy tay vệ sĩ này rất hung dữ, cô cũng không dám bước theo hỏi thăm An Vân Thương. Sau khi thấy An Vân Thương và mấy người vệ sĩ đi rồi, cô mới vội vàng chạy vào trong phòng bệnh.

Nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Chu Âm, cô thật cẩn thận gọi anh: “Anh à, anh làm sao vậy? Có phải anh vừa cãi nhau với An Vân Thương không, em thấy cô ấy đi tìm Lương Mạc Sâm, cô ấy còn không liếc nhìn em một cái, có phải anh vừa chọc giận cô ấy không?”

Chu Âm hồi phục tinh thần, lắc đầu, khoe môi không giấu được vẻ cô đơn: “Cô ấy không phải Vân Thương, Vân Thương thật đã đi rồi, anh không biết cô ấy đi đâu nữa.”

Nói xong, Chu Âm xoay người bỏ đi.

Tưởng Nguyệt kinh ngạc đứng yên tại chỗ. Những lời anh họ vừa nói thật kỳ lạ, sao cô nghe không hiểu gì cả. Cái gì mà cô ấy không phải là cô ấy, cái gì mà Vân Thương thật đã đi rồi, có phải anh họ bị đả kích quá nặng nên đầu óc không được bình thường rồi hay không?

Càng nghĩ Tưởng Nguyệt càng sợ, thật vất vả cô mới đốt được nhà của Lương Mạc Sâm vì muốn dụ mấy tay vệ sĩ kia rồi đi cứu An Vân Thương. Mặc dù cuối cùng Vân Thương không phải do cô cứu, nhưng cô cũng có công phóng hỏa, nhờ thế Vân Thương mới không bị cái tên Lương Mạc Sâm kia làm nhục.

Cô còn nghĩ rằng sau lần này, Vân Thương cùng anh họ nhà mình có thể được sống hạnh phúc vui vẻ bên nhau. Không ngờ, hiện tại Vân Thương lại đi gặp tên Lương Mạc Sâm kia, còn anh họ của cô trông không được tốt cho lắm.

Xong rồi, xong rồi, giờ cô cũng không biết nên làm gì cho phải. Tưởng Nguyệt đau khổ gõ đầu, vội vàng chạy ra khỏi bệnh viện, đuổi theo Chu Âm.

Còn ở bên kia, nữ chính An Vân Thương trong tiểu thuyết đang được bảo vệ dẫn đến phòng bệnh của Lương Mạc Sâm.

Lương Mạc Sâm bị thương rất nghiêm trọng.

Lúc hắn được đưa vào bệnh viện, trên người có nhiều chỗ bị bỏng, đôi chân chảy đầy máu. Vì hắn đi tìm kiếm An Vân Thương trong đám cháy nên bị một cái tủ đang cháy ngã xuống đè vào đùi, bác sĩ nhận định sơ bộ, đôi chân của Lương Mạc Sâm chỉ có 40% khả năng bình phục như cũ.

Lúc nghe thấy tin này, hấn đã biết nửa đời sau của mình chỉ có thể ngồi trên xe lăn, sự thật này khiến hấn tức giận đập bể hết tất cả những thứ bên cạnh, lớn tiếng mắng chửi bác sĩ và đám vệ sĩ.

An Vân Thương được đưa đến trước cửa phòng bệnh của Lương Mạc Sâm, đứng ở bên ngoài cô vẫn loáng thoáng nghe được tiếng gầm thét của hấn ở bên trong.

Cô sợ hãi, sợ hấn sẽ mắng chửi cô, nhưng lại nghĩ mình thích Lương Mạc Sâm như vậy, nghe nói hấn cũng bị thương nặng, bèn hạ quyết tâm đẩy cửa bước vào.

“Vân Thương, em đã đến rồi, mau tới đây.” Lương Mạc Sâm nghe thấy tiếng cửa mở vội quay đầu lại, thấy An Vân Thương đứng ở cửa sợ hãi nhìn mình, hấn vội vẫy tay với cô, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

An Vân Thương chưa từng thấy hấn nhìn cô như vậy bao giờ, trái tim nháy mắt đã bị tan chảy.

Cô mỉm cười, bước sâu vào trong: “Mạc Sâm...”

Lương Mạc Sâm không ngờ An Vân Thương lại đột nhiên dịu dàng như vậy, còn cười rất vui vẻ với hấn, hấn đưa tay về phía cô: “Qua đây, qua đây để anh ôm em nào.”

An Vân Thương chạy đến ôm cổ Lương Mạc Sâm, hai người vừa ôm lấy nhau vừa khóc.

Cô không thể tin Lương Mạc Sâm lại sẵn lòng đối tốt với mình như thế, cô cảm thấy lần này ngã xuống rất đáng giá.

Còn Lương Mạc Sâm lại nghĩ trận hoả hoạn này có thể làm cho cô phát hiện ra rằng cô vẫn còn yêu hấn, nên bây giờ mới đến đây, về bên cạnh hấn.

Nhưng hấn ta hoàn toàn không biết, người mà hấn đang ôm đã thay đổi linh hồn, An Vân Thương này với người mà hấn ta cảm thấy hứng thú, là hai người hoàn toàn khác biệt.

Mà người này chính là người hấn đã từng vô cùng chán ghét.

Ngày ngày hôm sau Lương Mạc Sâm đã phát hiện ra vấn đề.

Chỉ qua một đêm ngắn ngủi, hấn đã phát hiện ra cô gái ở bên cạnh mình có gì đó không thích hợp.

Đầu tiên, hấn muốn khoe khoang rằng mình đã có được An Vân Thương, thế nhưng Chu Âm lại từ bỏ. Và điều khiến hấn cảm thấy kỳ lạ chính là, sau khi để An Vân Thương sang đây, Chu Âm liền rời khỏi bệnh viện, thậm chí cũng không quay lại, giống như anh ta không hề yêu An Vân Thương vậy.

Lương Mạc Sâm không gặp được Chu Âm, nên cũng không khoe khoang được thành tích của mình. Nhưng hấn vẫn hết sức nghiêm túc hỏi An Vân Thương: “Em còn thích tên Chu Âm kia không? Bây giờ em không còn thích hấn ta nữa mà chỉ thích một mình anh thôi đúng không?”

An Vân Thương khó hiểu nhìn Lương Mạc Sâm: “Mạc Sâm, anh nói gì vậy? Chu Âm nào chứ? Em chỉ thích anh thôi, lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã thích anh rồi, trái tim em chưa từng thay đổi.”

“Vân Thương, em... không phải em đã quên điều gì rồi chứ?” Lương Mạc Sâm nghe lời cô nói, lập tức cảm thấy nơi ngực như có thứ gì đó đâm mạnh vào.

Về mặt An Vân Thương vẫn tỏ ra mờ mịt: “Không có, em đâu có quên gì đâu. Anh xem, em còn nhớ rất rõ bởi vì lúc đó anh va vào em hơi mạnh nên em bị ngã xuống lầu, sau khi tỉnh lại trong bệnh viện, có một người đàn ông quái gở nào đó cứ quấy rầy em, nhưng em mặc kệ anh ta, lập tức đến đây chăm sóc cho anh.”

“Em...” Lời cô nói đã giúp Lương Mạc Sâm phát hiện ra vấn đề.

Không thể ngờ cô lại mất trí nhớ, chẳng trách cô đột nhiên tới đây chăm sóc cho hấn, còn đối xử dịu dàng với hấn. Hoá ra là cô đã mất đi ký ức về khoảng thời gian trước đó, đã quên mất Chu Âm, cô chỉ nhớ cô đang thích hấn.

Lương Mạc Sâm nghĩ như vậy rất tốt, hấn không tiếp tục theo đuổi đề tài này nữa, chỉ gạt đầu với An Vân Thương: “Đúng đúng, em nói đúng, không có người nào tên Chu Âm cả, là anh nhầm lẫn.”

Cô không nhớ ra Chu Âm càng tốt, như thế cô sẽ hoàn toàn thuộc về hấn.

Nhưng điều Lương Mạc Sâm không ngờ tới là, tính tình của An Vân Thương lại trở nên đáng ghét giống như trước kia. Cô thích quẩn lầy hắn ta, thích ức hiếp những phụ nữ đến gần hắn, kể cả y tá mang thuốc đến cũng bị cô nhìn đến mức nhanh chóng bỏ chạy.

Cô hoàn toàn không giống với thời gian trước đây, cái vẻ trầm tĩnh kia mới khiến hắn mê muội. Nhưng dường như, An Vân Thương đó không còn nữa.

Lương Mạc Sâm biết hắn thích An Vân Thương, nhưng An Vân Thương mà hắn thích không có tính cách giống như cô hiện tại.

Hắn đau đầu nói với cô: “Vân Thương, y tá mang thuốc đến cho anh là vì công việc phải làm, cũng là muốn tốt cho anh, em đừng trừng mắt với các cô ấy nữa được không?”

An Vân Thương lập tức lắc đầu: “Không, em không làm được, anh Mạc Sâm đẹp trai như vậy, em mà không trông chừng anh, anh sẽ bị phụ nữ khác cướp đi mất.”

Lương Mạc Sâm nhăn nhó: “Anh chỉ muốn nhìn em dịu dàng đứng bên cạnh, lẳng lặng chăm sóc anh thôi, anh không thích em giống như trước đây lúc nào cũng tranh giành ghen tuông.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Xem Chương Mới Hơn »

50. Chương 51 – Hoàn

Chương 51: Kết thúc

An Vân Thương cười híp mắt: “Em không tranh giành ghen tuông, em chỉ che chở cho anh mà thôi. Có em bảo vệ, bất luận kẻ nào cũng không cướp anh đi được.”

“Vân Thương, em không hiểu anh nói gì sao?” Lương Mạc Sâm siết chặt nắm tay, hắn sợ mình không nhận được sẽ ra tay đánh cô.

Hắn phát hiện, sau khi cô mất trí nhớ đã quay trở về với tính cách phiến toái trước đây.

“Anh Mạc Sâm, anh mau nghỉ ngơi đi, chờ sau khi vết thương của anh khá lên, chúng ta xuất viện về nhà đi.” An Vân Thương hoàn toàn không biết Lương Mạc Sâm đang suy nghĩ gì, cô nói xong lại quẩn luyến nhìn anh, chăm chú đến mức không dời đi dù chỉ một chút.

Lương Mạc Sâm bị cô nhìn đến phát phiền nhưng vẫn nhịn xuống không mắng cô. Hắn ta buộc lòng phải nhắm mắt lại, giả vờ ngủ.

Lúc ban đầu Lương Mạc Sâm vô cùng vui vẻ khi An Vân Thương đã chọn lựa đứng bên cạnh mình, nhưng sau đó hắn phát hiện ra tính cách của cô lại quay trở về giống như trước đây khiến hắn lại bắt đầu cảm thấy phiền.

Hắn không thích cô như vậy, hoàn toàn không thích, nói gì cô cũng không nghe, đột nhiên hắn nghi ngờ rằng mình thật sự thích cô sao? Hay là do đột nhiên đầu óc không được tỉnh táo nên mới cho rằng hắn thích cô, nhưng đến khi thật sự có được rồi lại cảm thấy phiền.

Bóng đêm bao phủ, trong một căn phòng không người ở hộp đêm náo nhiệt, có một người phụ nữ ngồi trên ghế sofa đang mở to mắt, dần dần tỉnh táo lại.

Nhìn cảnh vật xung quanh thấy không phải là ở trong phòng trọ của mình, An Vân Thương mới nhẹ nhàng thở ra.

Sau khi phát hiện ra mình đã xuyên không quay trở về cuộc sống ở thế giới thực, An Vân Thương vô cùng đau khổ, khi bình tĩnh trở lại, cô suy nghĩ có lẽ nên mắng lại An Vân Thương trong tiểu thuyết một lần nữa, biết đâu lại có kỳ tích xảy ra.

Nhưng dù bất kể cô mắng bao nhiêu lần rằng An Vân Thương là đồ đầu heo, ngu ngốc, đần độn thì vẫn không xuyên qua được.

Cô cố chịu vài ngày, rốt cục cũng nghĩ ra biện pháp tương tự như thế, đó chính là mắng nhân vật khác.

Cô nghĩ nếu như mắng tính cách của một nhân vật nữ mới xuyên qua được, vậy cô sẽ lại mắng tính cách của một nhân vật nữ khác là được rồi.

Vì thế, người đầu tiên cô chọn là Tả Lâm Lâm.

An Vân Thương mắng Tả Lâm Lâm là đại ngốc, ngu dốt không có thuốc chữa, bởi vì Tả Lâm Lâm thích Lương Mạc Sâm đến vậy, nhưng rõ ràng hẳn không hề thích cô ta. Nghĩ tới nghĩ lui, nữ phụ Tả Lâm Lâm này vẫn rất đáng bị chửi.

Sau khi mắng Tả Lâm Lâm, kỳ tích liền xảy ra, trước mắt cô tối sầm, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại, cô phát hiện mình không ở trong căn phòng thuê trọ, cô thở ra một hơi, nghĩ rằng có lẽ mình đã xuyên được vào trong tiểu thuyết, chỉ chốc lát nữa là có thể nhìn thấy Chu Âm.

Không biết hiện giờ anh thế nào rồi.

Nhưng vừa định đứng lên, cô phát hiện cơ thể mình hơi kỳ lạ. Trên người cô vẫn đang mặc bộ quần áo giống ở thế giới bên kia, hơn nữa trong tay cô còn cầm theo cuốn sách “Yêu sâu đậm tổng giám đốc”.

Hình như lần này cô xuyên qua không phải chỉ có linh hồn, mà ngay cả thể xác cũng xuyên theo, đồng thời còn mang cả quyển sách thần kỳ “Yêu sâu đậm tổng giám đốc” này đi cùng.

Vì thế có thể kết luận rằng, cho dù phải niệm tên Tả Lâm Lâm mới xuyên qua được, nhưng cơ thể và khuôn mặt vẫn là của cô.

An Vân Thương đứng lên, đi tới phía cửa và chạy ra ngoài. Bên ngoài có rất nhiều tiếng ồn ào ầm ĩ giúp cô tỉnh táo hơn.

Ở hành lang cô gặp phải rất nhiều phụ nữ ăn mặc hở hang, cùng đám đàn ông uống say. Cô hiểu ra nơi mình xuyên qua là một quán bar hoặc hộp đêm nào đó.

Cô muốn chạy thật nhanh ra ngoài để nhìn xem rốt cuộc cô đang ở nơi nào.

Đang chạy trên hành lang, cô bỗng thấy cánh cửa phía trước mặt bật mở, một người phụ nữ nhìn rất quen mắt từ bên trong bước ra. Đường như cô ta uống rất nhiều rượu, trông bộ dạng rất khó chịu. Cô ta dựa người vào vách tường, đau khổ nhắm mắt lại.

Đó là Tả Lâm Lâm, An Vân Thương không biết tại sao cô ta lại ở đây, tuy rằng vì niệm tên cô ta nên cô mới xuyên qua, nhưng quan hệ giữa An Vân Thương và Tả Lâm Lâm hoàn toàn không tốt, cô nghiêng người tránh đi, không muốn để ý tới Tả Lâm Lâm.

May thay, Tả Lâm Lâm vẫn không phát hiện ra cô, An Vân Thương an toàn đi qua cô ta, sau đó len vào đám người náo nhiệt bên ngoài. Tìm thấy lối ra, cô nhanh chóng ra khỏi hộp đêm.

Nhìn xung quanh, phát hiện mình đang đứng trên một con đường sầm uất, cô chưa từng tới nơi này bèn đi hỏi đường.

Hỏi xong mới biết đi từ nơi này đến nơi ở trước kia của cô và Chu Ắm phải mất hơn nửa tiếng. Trên người cô không có tiền, cô thử hỏi tài xế taxi xem có chịu chở cô về trước, rồi cô sẽ nhờ bạn trai đến trả tiền sau được hay không. Tài xế suy nghĩ một hồi, không đồng ý.

Cô đi một mình trên đường, có lẽ phải tới một siêu thị nào đó để gọi điện thoại cho Chu Ắm tới đây đón cô. Nếu không gọi được, vậy cô phải tự đi bộ trở về.

An Vân Thương đi đến một siêu thị, cô hỏi người bán hàng rằng mình muốn gọi một cuộc điện thoại, sau đó sẽ có người tới đón cô và trả tiền thay.

Nhân viên cửa hàng suy nghĩ một lúc, thấy cô không giống với loại người lừa gạt nên quy định cô đừng gọi quá 5 phút là được. Nhân viên cửa hàng sợ nếu như cô thật sự là một kẻ lừa đảo thì gọi 5 phút cũng không có vấn đề gì.

An Vân Thương liên tục nói cảm ơn, sau đó gọi điện thoại.

Cô nhớ rõ số của Chu Ắm, cho dù hiện tại không có di động, cũng nhớ rất rõ.

Sau khi bấm xong tám con số, trong lòng cô hơi lo lắng và bồn chồn bất an.

Rất nhanh, đầu bên kia đã có người nhận, An Vân Thương vội vàng nắm chặt tai nghe, hít một hơi thật sâu, chuẩn bị nói chuyện.

Tai nghe truyền đến một giọng nói quen thuộc: “Xin chào, xin hỏi tìm ai?”

“Chu... Chu Ắm, anh vẫn chưa quên em chứ?” An Vân Thương vừa nghe thấy giọng nói của anh, nước mắt nhất thời không kiềm chế được chảy xuống. Cô rất lo lắng, dù sao cũng là xuyên qua lại lần nữa, nếu anh quên mất những chuyện đã xảy ra với cô trước đây thì sao.

Chu Ắm nghe được giọng nói của cô, anh nhanh chóng đáp lời: “Em đang ở đâu? Nói cho anh biết, anh sẽ lập tức đến đón em.”

Cô không biết nơi này là chỗ nào, biết anh còn nhớ rõ cô, muốn đến tìm cô, cô vừa khóc vừa nói: “Em đang ở trên một con đường rất đông đúc, từ nơi này đến chỗ của anh mất nửa giờ. Em đứng ở một siêu thị nhỏ bên cạnh quán cà phê gọi cho anh, anh có thể đến đây được không?”

Chu Ắm vội vàng an ủi: “Đừng khóc, em đừng cúp điện thoại, anh sẽ tới ngay lập tức. Em nói cho anh biết, trên con đường đó có bảng hiệu hay toà nhà nào lớn hay không?”

“Hiện giờ em không có tiền, người ta nói chỉ có thể gọi được 5 phút, em thấy nơi này có một hộp đêm rất lớn, em còn nhìn thấy Tả Lâm Lâm ở đó nữa.” An Vân Thương gạt nước mắt, nói chi tiết cho anh nghe.

“Được, vậy em cứ ở yên tại siêu thị chờ anh, anh lập tức đến ngay.” Chu Ắm bất đắc dĩ cúp điện thoại, sau đó lao ngay ra ngoài.

Tướng Nguyệt đang cùng mọi người trong gia đình xem TV ở phòng khách, vừa thấy điệu bộ vội vàng của anh họ, cô vội hỏi: “Anh, anh đi đâu vậy? Đã trễ thế này rồi.”

“Vân Thương quay trở lại rồi, anh đi đón cô ấy. Tối nay anh không về đây đâu, anh và cô ấy sẽ ở bên kia.” Bên kia chính là căn nhà trước đây anh đã dọn qua ở cùng Vân Thương, trong khoảng thời gian này bởi vì cô đã đi rồi, anh không muốn một mình ở nơi đó nên đã chuyển về nhà của Tướng Nguyệt.

Tuy nhiên, bây giờ người anh mong chờ đã trở lại, anh sẽ quay về nơi đó cùng cô.

Tướng Nguyệt khó hiểu nhìn Chu Ắm, chẳng phải Vân Thương không còn liên lạc với bọn họ nữa hay sao? Cô ấy đã sống cùng với cái tên Lương Mạc Sâm kia rồi, làm sao còn có thể trở về? Nhưng cô chưa kịp nói gì, Chu Ắm đã mở cửa chạy ngay ra ngoài.

Chu Ắm lái xe rất nhanh đến một khu phố sầm uất.

Lúc này, vì An Vân Thương không muốn khiến cho nhân viên cửa hàng khó xử, nên cô nói lại một lát nữa bạn trai cô sẽ đến trả tiền, rồi bước ra ngoài siêu thị, ngồi xuống chiếc ghế ở cạnh đó, chờ Chu Ắm đến.

Thỉnh thoảng cô lại nhìn lên chiếc đồng hồ trong siêu thị. Hai mươi phút sau, Chu Ẩm vẫn chưa xuất hiện. Cô hơi lo lắng, ánh mắt tìm kiếm xung quanh.

Mười phút nữa lại trôi qua, anh vẫn chưa đến, cô uể oải cúi đầu, ôm lấy hai chân mình. Có phải anh lạc đường rồi hay không, từ chỗ của anh đến đây chỉ cần khoảng nửa giờ, dù mới qua thời gian đó nhưng chưa nhìn thấy bóng dáng anh, trong lòng cô vẫn đầy sợ hãi.

Ngay lúc cô đang cúi đầu nghĩ ngợi lung tung, bỗng một giọng nói quen thuộc mang theo tiếng thở dốc vang lên.

“Vân Thương, anh đến đón em.”

Cô ngẩng phắt đầu lên, là Chu Ẩm, là Chu Ẩm mà cô luôn tha thiết muốn trở về bên cạnh anh.

Khóe môi An Vân Thương lập tức nở nụ cười thật tươi. Cô đứng dậy và nhào vào trong ngực anh. Mà anh cũng đưa tay ra ôm chặt lấy cô.

Anh nhìn ra được, đây chính là Vân Thương mà anh thích, không phải là An Vân Thương đang ở cùng Lương Mạc Sâm kia. Dù hai người có cùng một khuôn mặt, nhưng biểu cảm và ánh mắt lại hoàn toàn không giống nhau.

Anh yêu chính là ánh mắt này, biểu cảm này, là An Vân Thương đã đồng ý yêu anh.

“Em đã xuyên trở về, lúc em ngã xuống ở trận hỏa hoạn nơi đó, sau khi tỉnh lại, em thấy mình đã quay trở về thế giới thực.” Cô nức nở ở trong ngực anh.

“Anh biết, anh biết em đã đi rồi, anh vẫn chờ em, anh tin sẽ có một ngày em quay trở lại. May mắn là hiện tại em đã ở đây rồi.” Anh ôm chặt cô, giọng nói nghẹn ngào.

“Lần này em xuyên qua mang theo cơ thể của chính mình, em còn cầm theo quyển sách kia, sau này em sẽ không phải rời đi nữa.”

“Thật tốt, không đi nữa là tốt rồi.”

An Vân Thương khóc một hồi, cảm thấy cứ đứng đây khóc cũng không hay cho lắm nên cô nén nước mắt, vỗ nhẹ vào ngực Chu Ẩm: “Lúc này em gọi điện thoại cho anh ở trong đó, còn chưa trả tiền cho người ta đâu, anh giúp em đi trả tiền đi.”

“Em có đói không?” Chu Ẩm gạt đầu rồi kéo tay cô đi vào siêu thị

“Có một chút.” Cô ngượng ngùng gạt đầu.

“Anh mua ít đồ ăn, về nhà làm cơm cho em.”

“Dạ.”

Sau đó, hai người trở về nơi họ từng ở trước đây, An Vân Thương đi tắm rửa trước, còn Chu Ẩm vào bếp làm cơm.

Cô tắm xong bước ra, anh đã làm xong đồ ăn, đang sắp xếp lên bàn.

An Vân Thương ngồi ở bàn ăn, chăm chú nhìn theo Chu Ẩm. Cô không dám tin mình còn có thể được ở bên cạnh anh, hưởng thụ sự dịu dàng mà anh dành cho cô. Giờ phút này, cô cảm thấy mình thật sự hạnh phúc. Cô sẽ cùng anh kết hôn, sau đó rời khỏi thành phố này, đi đến một nơi cách Lương Mạc Sâm thật xa.

Lần trước bởi vì Lương Mạc Sâm nên cô mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sau đó xuyên trở về thế giới của mình.

Lần này, cô không muốn gặp lại Lương Mạc Sâm, hay xảy ra chuyện bất trắc gì nữa.

Vì thế khi ăn cơm, cô liền hỏi Chu Ẩm: “Chu Ẩm, chúng ta kết hôn đi, sau khi kết hôn thì rời khỏi thành phố này, đến một thành phố khác sinh sống.”

“Khụ... Em đang cầu hôn anh sao?” Chu Ẩm suýt bị sặc cơm, anh không ngờ An Vân Thương sẽ đột ngột nói điều như vậy, anh quả thực vừa vui mừng, vừa kinh ngạc.

Đúng ra phải là, lúc này cô ăn cơm xong rồi đi nghỉ ngơi, đợi vài ngày sau cô khỏe lên rồi anh sẽ đi mua một chiếc nhẫn kim cương cầu hôn với cô. Nhưng trái lại, cô vừa ăn cơm vừa nói đến chuyện này.

An Vân Thương cũng bất ngờ, cô cười ngượng ngịu: “Em không phải đang cầu hôn, chỉ là muốn đề nghị chút thôi, dù sao em sợ nếu Lương Mạc Sâm biết em ở đây cùng anh, anh ta có thể sẽ tìm đến đây làm phiền chúng ta.”

“Không có chuyện gì đâu, anh ta sẽ không đến đây làm phiền chúng ta nữa.” Biết cô vì chuyện này mà buồn phiền, Chu Âm muốn làm cho cô yên tâm, anh nói: “Lúc đó khi em đi rồi, An Vân Thương kia tỉnh lại, hiện tại, cô ấy đang ở cùng một chỗ với Lương Mạc Sâm.”

“Cái gì?” An Vân Thương nhất thời kinh ngạc quên cả ăn uống.

“Đừng kích động, khi đó anh chưa biết em đã đi rồi nên vẫn ở bệnh viện trông chừng em, nhưng khi em tỉnh lại không biết anh là ai, còn nói chỉ thích Lương Mạc Sâm. Lúc ấy anh mới phát hiện em đã không còn ở trong cô ấy, cô ấy không phải là em. Anh sẽ không dây dưa với cô ấy nữa, rồi sau đó Lương Mạc Sâm gọi cô ấy đến và họ ở bên nhau.” Chu Âm nghĩ vẫn nên kể lại toàn bộ mọi chuyện cho An Vân Thương biết.

An Vân Thương dừng một chút, lại nói tiếp: “Hiện giờ chân của Lương Mạc Sâm đã tàn tật, chỉ có thể ngồi trên xe lăn.”

An Vân Thương thở phào nhẹ nhõm. “VẬY Ờ, NHƯ VẬY EM SẼ KHÔNG CÒN LO LẮNG NỮA. BÂY GIỜ CHỈ CẦN EM KHÔNG ĐI LƯỢN LỜ TRƯỚC MẶT BỌN HỌ THÌ EM SẼ AN TOÀN.”

Bây giờ cô chính là cô, không còn là cái người dây dưa với Lương Mạc Sâm nữa. Ngay cả dì Trầm Nguyệt cũng không có quan hệ với cô nữa rồi, bây giờ người có quan hệ với cô ở thế giới này chỉ còn Chu Âm.

“Tuy nhiên, anh cảm thấy đề nghị của em cũng không tồi, vậy trước tiên em hãy nghỉ ngơi vài ngày, anh sẽ sắp xếp hết mọi chuyện ở đây, sau đó trở về bên kia nói với cậu anh một tiếng, rồi hai chúng ta chuyển đến thành phố khác.” Chu Âm nở nụ cười, rõ ràng cũng muốn rời khỏi nơi này.

“Vâng, mọi chuyện em đều nghe theo anh.” An Vân Thương gật đầu mỉm cười.

Một tháng sau.

Tại một thành phố xa lạ, trong quán cà phê ở góc đường, An Vân Thương và Chu Âm ngồi đối diện nhau.

“Em có thích cuộc sống hiện giờ không?” Anh hỏi cô.

Họ đã rời khỏi thành phố trước kia, cũng đã đi đăng ký kết hôn, chỉ là không tổ chức hôn lễ mà thôi, nhưng chuyện này không thành vấn đề, nếu An Vân Thương muốn tổ chức khi nào, anh đều đáp ứng.

An Vân Thương cười tươi: “Vâng, rất thích ạ, không có người khác tới quấy rầy chúng ta, em cũng không cần lo lắng về phòng nữa, chỉ có anh và em, em cảm thấy rất tốt.”

“Vậy em mau viết đi, đoạn cuối của quyển sách, viết vào kết cục của anh, viết rằng sau này anh và em mãi mãi bên nhau.”

“Anh đừng vội, em đang suy nghĩ nên viết như thế nào đây.” Trong tay An Vân Thương cầm cuốn tiểu thuyết mà cô đã mang từ thế giới thực sang.

Cô và Chu Âm đã bàn bạc rất kỹ, trong cuốn tiểu thuyết gốc này viết là Chu Âm sẽ cô đơn suốt đời. Nhưng cô không muốn anh phải như vậy nên quyết định bỏ đi chi tiết đó, cô muốn viết lại kết cục của anh và cả của cô nữa.

Nếu Lương Mạc Sâm đã ở cùng một chỗ với nữ chính như nội dung ban đầu của tiểu thuyết. Vậy thì An Vân Thương nghĩ rằng cô cũng nên đem kết cục của Chu Âm cùng với sự xuất hiện của mình viết vào trong sách, để tránh cho chuyện không tốt lại xảy ra.

Chu Âm tròng trành nhìn đáng vẻ suy nghĩ của cô, chính anh cũng bắt đầu trầm mặc.

Từ cuốn tiểu thuyết anh biết mình chỉ là một nhân vật phụ, còn An Vân Thương cũng chỉ là đột nhiên xuyên qua thành nữ chính và biết được anh sau đó, anh cảm thấy duyên phận giữa anh và cô thật kỳ diệu, cũng thật đáng quý. Anh rất quý trọng nó, cho nên anh tán thành việc cô viết vào trong tiểu thuyết, sửa đổi kết cục của anh, anh không muốn cô đơn suốt đời, anh sống bên cạnh cô mãi mãi.

Ở thế giới kia An Vân Thương cũng chỉ có một mình, anh hy vọng cô sẽ vĩnh viễn ở lại trong thế giới này, đứng bên cạnh anh, và anh sẽ bảo vệ cô mãi mãi.

——HẾT——

o~(^o^~)o

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 51 – Hoàn Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 25 Chương 26 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 09 Chương 08 Chương 07 Chương 06 Chương 05 Chương 04 Chương 03 Chương 02 Chương 01

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-chinh-yeu-nam-phu>